ȘTEFANA CRISTINA CZE
CERNEALĂ ȘI SÎ
roman

Ştefana Cristina Czeller

CERNEALĂ ŞI SÂNGE

EDITURA TEXAROM
& MILLENNIUM BOOKS
2011

TEXAROM
www.texarom.com
e-mail: office@texarom.com
telefon: 01-520-838-0824

MILLENNIUM BOOKS
e-mail: office@millenniumpress.ro
telefon: 0371-388260
www.millenniumpress.ro

ISBN 978-606-8113-46-3

Redactor: Florin Pîtea
Ilustraţia copertei: Ciprian Jula şi Alexandru Ardelean

Ştefana Cristina Czeller
CERNEALĂ ŞI SÂNGE
Copyright © 2011

Pentru această ediţie, toate drepturile sunt rezervate editurii TEXAROM

Reproducerea integrală sau parţială a conţinutului acestui volum fără acordul scris al editorului constituie o încălcare a Legii Dreptului de autor şi se sancţionează potrivit prevederilor acesteia.

DESPRE AUTOR

Ştefana Cristina Czeller s-a născut la 27 decembrie 1973, în Iaşi. În 1998 a absolvit Facultatea de Filologie a Universităţii de Stat „M. Lomonosov" din Moscova, ca bursier al statului român.

Este şefa secţiei Iaşi a cotidianului regional Evenimentul.

A publicat proză scurtă pe LiterNet, SFera online şi în revistele Nautilus, Helion şi Galileo.

Este prezentă în antologiile Dansând pe Marte şi ale povestiri (2009), Pangaia (2010), Steampunk: A doua revoluţie (2011).

În 2011 a publicat la Millennium Books romanul Cerneală şi sânge.

Blog: http://sczeller.blogspot.com

Capitolul 1

VINERI, 27 NOIEMBRIE

Sunetul telefonului o făcu pe Cristina să sară buimacă din aşternut, încurcându-şi tălpile desculţe în covorul violet. Privi ecranul prin ochelarii aşezaţi strâmb chiar pe vârful nasului. Suna Mihai.

— Bună, şefa! Ce faci?

Cristina înghiţi o înjurătură. Dormise prea mult, dar n-avea de gând să recunoască asta.

— Prin casă... Care-i treaba?

— Am o ştire bombă! Dar s-ar putea să am nevoie de ajutorul lui Felix.

Cristina uită de supărare. Mihai Oprean era un ogar singuratic, iar dacă voia să împartă laurii, trebuia să fi descoperit ceva cu totul ieşit din comun.

— Zi, nu mă fierbe! spuse.

— E belea mare la Centrul de Transfuzii. Au dispărut mai multe pungi cu sânge.

— Ce înseamnă mai multe?

— Încă nu ştiu. Oficial, se neagă orice problemă.

Cristina fluieră uşor. Îşi trecuse pe răboj destui ani de presă ca să-şi dea seama că aveau de-a face cu un subiect exploziv.

— Cine să fure sânge? Sursa ta e de încredere?

— Am venit vreodată cu goange? ripostă Mihai. Nu am mai auzit de aşa ceva. De aia şi zic că e ciudat.

— Când s-a descoperit lipsa?

— Zilele trecute. Dacă e s-o spun pe-a dreaptă, am avut un noroc porcesc să aflu.

— Îl sun pe Felix să vadă ce poate dezgropa...

— Eu mă mai învârt pe aici. N-ar fi rău să vină şi Corina...

Era rândul Cristinei să se zburlească.

— Nu era nevoie să-mi aminteşti! Tu vezi-ţi de ale tale, de restul am grijă eu.

Alte două telefoane puseră treaba pe roate. Căscând, Cristina rupse foaia calendarului şi citi data. Vineri, 27 noiembrie. Făcu îndată socoteala. Se împlinea încă un an, al optulea, de când intrase pe poarta ziarului, şi fiecare dintre ei însemnase tot mai multă muncă îndârjită, tot mai puţin timp pentru sine. Nu că ar fi avut cu cine-l cheltui... *Nu, nu ai să te gândeşti la Fabian! Nu te-a iubit. Ei şi ce? S-a sfârşit lumea? Zi mersi că nu mori de foame. Ştii cât de norocoasă eşti că încă ai o slujbă?* Aruncă o privire pe geamul de la bucătărie în timp ce-şi pregătea o tartină şi cafeaua, iar priveliştea nu o făcu să se simtă mai bine. Acelaşi cer plumburiu care o întâmpinase în fiecare zi din acea săptămână părea că stă să se prăbuşească peste blocurile gri de mahala. Termină repede felia mânjită cu un strat aproape străveziu de unt, acoperit de două bucăţele subţiri de salam. *La casa de copii au parte de un mic dejun mai consistent*, obişnuia să-i spună Amalia, profesoara cu care împărţea apartamentul închiriat.

Cristina se sculă de la masă cu sentimentul că ar fi putut să dea gata încă vreo trei tartine, dar oftă resemnată. În ultima vreme, încerca să reducă porţia zilnică de pâine. Se privi autocritic în oglindă. Deşi trecuse de treizeci de ani, la înălţime o întrecea şi un copil de gimnaziu şi, ca la oricine care are puţin peste un metru şi 50 de centimetri, fiecare kilogram în plus conta. *Doar nu te aşteptai să slăbeşti peste noapte?* Verifică dacă nu scosese din poşetă legitimaţia roasă la colţuri, agenda, pixul şi o zbughi spre staţia de tramvai.

Avu nevoie doar de câţiva paşi ca să priceapă că acea vineri nu avea să se numere printre zilele bune. Moviliţa maro era chiar în mijlocul

drumului şi nici măcar nu se miră când intră în ea. *A trecut pe aici Nero...* Cristina nu încetini, consolându-se cu ideea că întâmplarea ar trebui să-i aducă noroc. În fond, nu era vina vecinului cu şoricar bolnav că se dovedise iarăşi împrăştiată!

Până la tramvai, îşi spălă botinele într-o baltă, deja cu mintea la subiectele sfârşitului de săptămână. Până după-amiază, lista avea să se lungească. Nu era zi fără vreun incendiu, accident, scandal suculent, numai bune pentru paginile Incomodului. Nu avea însă rost să-şi dorească măcar o vinere liniştită, îşi zise urcându-se în vagonul care părea gata să se transforme într-o masă de fier vechi. *Lipsa întâmplarilor notabile e doar cel mai mare duşman al unui ziarist!* Tragediile care pe alţii îi făceau să scuipe în sân erau primite de hiene cu entuziasm, iar asta n-o mai deranja de ani buni.

În centru, se opri doar cât să-şi cumpere două portocale pipernicite, apoi coti spre redacţie. Ştia că va fi întâmpinată de un prieten flămând şi dezamăgit. Era o javră cu ochi de milog, pripăşită în curtea lor de ceva vreme. O aştepta la poartă, ca în fiecare dimineaţă, lăsând speranţa într-o bucăţică de parizer sau nişte oase să se vadă din ritmul de elice al cozii stufoase.

— Nu astăzi! Nu ţi-am adus nimic...

Vocea ei avea un ton de scuză, dar nu se putea împiedica să se simtă prost. Fetiţa, aşa-i spunea Cristina, reuşea să-i arunce priviri pline de o asemenea covârşitoare tristeţe, încât i se rupea inima de fiecare dată.

În redacţie nu era multă lume. Oamenii erau plecaţi pe teren, sau cel puţin aşa spera Cristina. Nu avea cum să-i verifice pe toţi şi ştia cât de enervant poate fi un şef care ţine lesa prea scurtă. În fond, aşa începuse şi ea, străjuind uşile cu orele şi luptându-se pentru fiecare fărâmă de informaţie, cu telefonul înroşit de apelurile iritate ale şefului.

— A venit de dimineaţă un domn bine, la vreo cincizeci de ani, o informă semiconspirativ madam Coca, femeia de serviciu. A spus că are o problemă importantă, care priveşte organele... I-am zis să se întoarcă mai târziu.

— Mersi, zise din vârful buzelor Cristina.

Dimineţile îi erau de obicei consacrate turului pe net şi telefoanelor la amicii care i-ar fi putut picura la ureche vreo informaţie folositoare. Azi era deja în întârziere şi tipii „bine" care aduceau vorba despre organe nu îi îmbunătăţeau prea mult dispoziţia. De fapt, în clipa aceea, mintea păcătoasă îi zugrăvea tabloul unui munte de fudulii în uniforme la patru ace.

Cuprinsă de o combinaţie de veselie şi scârbă, Cristina îşi deschise calculatorul şi, cu un rânjet, se apucă de sortat mailuri. Primele erau de la partidele nehalite care se băteau pentru o bucată cât mai mare din atenţia naţiunii. Pronunţată neapărat cu majusculă, pe acel ton sforăitor care o făcea pe Amalia să-şi îndrepte degetul spre gură, prefăcându-se că-i vine să vomite. Le şterse imediat.

— Puteţi să vă duceţi unde şi-a înţărcat Cel cu coarne copiii! mormăi Cristina.

— Bună dimineaţa, suavă domniţă! Aşa-ţi începi ziua?

Cristina nu avea nevoie să se întoarcă pentru a-l identifica pe noul venit. Val Basarab, un lungan cu plete castanii şi urechi clăpăuge, reuşea întotdeauna să o facă să se lumineze, oricât de întunecată i-ar fi fost ziua. Fire molcomă, îndura cu stoicism ghinioanele fără număr pe care o karma chioară i le scotea în cale. *Mama cred că a dormit în ziua în care s-a împărţit norocul*, obişnuia să spună atunci când o roată a rablei îi intra în singurul cui de pe o distanţă de cinci kilometri ori când hoţii îl lăsau fără portofelul cu ultimii bani.

— Văd că eşti vesel în dimineaţa asta, îi răspunse.

— Doar mă ştii... Norii de furtună de pe cerul vieţii îmi fac zilele mai interesante.

— Într-o zi ai să mă omori cu panseurile astea. Şi ştii ce o să-mi scrie pe cruce? Aici odihneşte Cristina, dovada faptului că prea mult optimism strică.

— Nu-ţi face griji, dragă, am să vin des la mormântul tău! Nici acolo n-ai să scapi de mine... Dar cine te-a supărat?

— Ei, cine! Dumnezeu, zilele cu ploaie şi băieţii aştia în costume italiene, care trăiesc cu numele ţărişoarei pe buze şi cu propriul interes în minte. Dar asta chiar nu e o noutate...

— Dacă mă întrebi pe mine, omul politic e o specie dăunătoare care ar trebui închisă în grădina zoologică. Undeva alături de cuşca maimuţelor. Pe de altă parte, ce-am mai scrie dacă n-ar fi ei să se porcăie? spuse Val, aşezându-se câş pe birou.

— Mda, trebuie să mâncăm şi noi ceva.

— Vorbeşti ca o bunicuţă. Capul sus, lumea nu s-a terminat astăzi! Mâine va fi mai rău...

— De asta mă tem şi eu, răspunse Cristina. Dar dacă avem cu adevărat noroc, vom muri tineri şi frumoşi.

Înainte ca Val să-i poată răspunde, în cameră intră o demoazelă roşcată, cu forme voluptuoase şi voce subţire, de copil.

— Oameni buni, ce sunteţi aşa de matinali? Mă complexaţi pur şi simplu, se jelui Alissa, îndreptându-şi cu un gest expert ciorapii din spatele biroului.

— Cine se scoală de dimineaţă..., spuse Val.

— Are minte de găină, completă Cristina.

Alissa Pârâială purta grija vedetelor şi se prezenta, pe jumătate serios, drept o stea în devenire, deloc deranjată de alăturarea ciudată a numelui şi a prenumelui. Era în stare să-ţi spună şi în somn cea mai nouă

bârfă despre actorul preferat şi ultima lui iubită, iar lipsa ei de complexe întotdeauna o făcuse geloasă pe Cristina. Deşi era frig, purta o rochie roz, prea scurtă şi prea mulată, peste ciorapi negri de plasă, presăraţi cu trandafiri. *Cred că îşi cheltuieşte mai bine de trei sferturi din salariu pe ciorapi.*

Încercând să-şi ascundă zâmbetul, Cristina o urmări cum scotea din sacoşă un poster lucios, cu grija cu care ar fi mânuit un bebeluş.

— Ia uitaţi ce v-am adus! Nu-i aşa că-i o bomboană?

— Ai de gând să-l agăţi pe perete?

— Da, uite aici! Să-mi înveselească serile lungi de iarnă. Da' nu sunt egoistă, puteţi să vă bucuraţi şi voi de el...

Cristina examină, uşor exasperată, posterul. La fiecare două luni, Alissa îşi găsea o altă celebritate după care să suspine, în niciun caz în taină. Iar acum era rândul lui Alex Corbu. Studiindu-i chipul, Cristina trebuia să recunoască: promiţătorul candidat la preşedinţie avea tot ce trebuia pentru a face femeile să suspine. Tenul îi era uşor măsliniu, ochii migdalaţi, iar părul negru, bogat şi doar o idee ondulat, lucea sexy. Alex îi zâmbea de pe pătratul de hârtie, întinzându-i mâna dreaptă, de parcă ar fi cerut-o de nevastă. Depinde doar de tine să trăieşti mai bine! Alege omul potrivit!

Cristina îşi strânse buzele într-un rictus sceptic: milioane de români visau cu disperare să trăiască mai bine şi, în schimb, o duceau tot mai rău. Pentru ea, speranţele unei vieţi prospere se duseseră de râpă demult. Ultimele fărâmiţe de încredere se evaporaseră în anii lungi când îşi urmărise lumea eliberată prin sânge plonjând în haos şi corupţie. Uitată de o Europă măcinată de propriile crize, România pendulase între doctrine şi partide care, până la urmă, erau tot o apă şi-un pământ. Din orice tabără ar fi fost, după ani de afaceri cu iz de puşcărie, îmbogăţiţii zilei îşi etalau fără ruşine sau teamă toaletele, maşinile, femeile şi

palatele. Privind în jurul său, Cristinei nu-i mai venea să creadă că există cineva care să le aducă fericirea promisă.

— Ei, nu ziceţi nimic? Frumos, deştept, cu legături importante în afară... Ce-şi poate dori mai mult o femeie?

— Ştim şi noi destule despre Corbu, Alissa, ripostă Val, făcând-o pe Cristina să ridice mirată privirea.

Îi împărtăşea exasperarea, dar şi Alissa avea dreptate. Pretendentul la fotoliul suprem părea un vis împlinit. Avea amici sus-puşi şi o agoniseală considerabilă, moştenită de la o familie ale cărei începuturi se pierdeau în vremea cruciadelor. Promitea că-şi va pune relaţiile şi banii în slujba amărâţilor de aici, de care îl lega o obscură linie de sânge ce justificase acordarea cetăţeniei. Când adăsta în vreo cafenea, Cristina urmărea reacţia femeilor la clipurile lui electorale – uitături languros visătoare, suspine şi satisfacţia de după o partidă reuşită de amor. Acea parte a electoratului era, fără îndoială, cucerită.

Alex Corbu era însă departe şi Cristina lăsă ploaia tristă să-i spele bezmetica nostalgie de o clipă după un prinţ şarmant cu numele pe buletinul de vot. Se îngropă în muncă, uitând de toate până când apăru Felix Şantea. Bărbatul cu statură de băiat şi ochi albaştri, cu o claie rebelă de păr creţ, pentru a cărei aducere la o precară ordine folosea cantităţi impresionante de gel, se scutură pe hol ca o pisică.

— Sunt ud până la oase! Încă vreo câteva zile de felul ăsta şi dau în pneumonie.

— Păi unde ţi-e umbrela? spuse Cristina.

— Mi-a ros-o Matilda. Zău că nu ştiu de ce o păstrez, scârba! Uneori, chiar mă gândesc că e fiica Satanei. De data asta însă, s-a terminat!

Cristina se făcu că nu-l aude. Matilda, mâţa siameză a lui Felix, era cel mai capricios animal pe care-l ştia. Se obişnuise să zărească pe mâinile lui Felix urme roşii, lungi, ale atenţiei ei. Oricât ar fi jurat însă că o va

arunca în stradă, nu-l lăsa inima să o facă. Până la urmă, vorbea mai mult despre ea decât despre fetele care-i treceau prin pat.

— Care-i treaba cu sângele?

Felix se scărpină gânditor în creştet şi îşi puse apă la fiert în ibricul fără coadă.

— Mihai avea dreptate când zicea că treaba-i încurcată! E o secretomanie de parcă s-ar fi furat bijuteriile coroanei. Nimeni nu a auzit nimic, nimeni nu spune nimic. Un adevărat zid al tăcerii. Tetea însă e un om plin resurse...

Lăsă tăcerea să se instaleze, într-o pauză de efect.

— Hai, frate! ţâţâi Cristina. Zi dacă ai aflat ceva!

— Mă cunoşti doar bine! Întrebarea e nu dacă am aflat, ci ce anume... Se pare că au dispărut vreo zece pungi cu sânge, de toate grupele. Se făcuseră recoltări, la sfârşitul programului stocul a fost trecut în registru. A doua zi dimineaţă, când cu accidentul ăla, ia pungile de unde nu-s! Din câte zice sursa mea de la Parchet, ancheta a cam bătut pasul pe loc.

— Cum au intrat hoţii?

— Păi tocmai asta e, că nu-s urme de forţare. Asistentele nu au văzut nimic deosebit, doar vânzoleala obişnuită.

— S-a intrat pe fereastră, poate?

— Doar dacă hoţii sunt supereroi. Depozitul e la etajul al treilea. Nu poţi ajunge acolo decât cu macaraua sau în zbor...

— Bine, şi de ce se face aşa un secret din toată treaba asta?

— Omul nu ştia, dar părea destul de speriat. Noroc că-l avem la mână cu nişte mizerii, altfel... Se pare că toată treaba vine de la Bucale. La sfârşitul conversaţiei mai că nu plângea, deşi nu mi-a zis mare lucru.

Cristina surâse agasată. Lui Felix îi plăcea să se laude că a extras informaţiile cu cleştele, de parcă n-ar fi ştiut cu toţii ce bun reporter e.

— Începe să scrii! Tre' să vină şi Mihai. Eu mă duc în Biroul Oval.

Biroul Oval, camera în care stătea redactorul-şef, era întotdeauna plin de fum. Ocupantul său, Andrei Beiu, termina două pachete de ţigări pe zi. Spunea adesea că, probabil, plămânii săi l-ar speria de moarte şi pe cel mai încercat doctor, iar Cristina era de acord. Şi acum, trăgea cu sete dintr-o ţigară.

— Cum merge treaba? Că ancheta cămătarilor s-a cam răsuflat.

— Felix are o confirmare pe surse şi ceva amănunte. Din câte a aflat, se încearcă o muşamalizare, dar încă îl aştept pe Mihai.

— Indiferent care e poziţia oficială, dacă avem două surse de încredere, îi dăm drumul. Iar după ce răscolim rahatul, cine ştie ce mai iese la iveală...

Abia ieşind din încăpere, Cristina îşi permise să respire normal. *Lasă, dragă, că tot îţi doreai să trăieşti periculos!* Ieşi pe prispă pentru o gură de aer curat. Fetiţa se apropie de ea şi Cristina o mângâie pe creştetul blănos.

— Viaţa e simplă pentru tine, nu-i aşa? Stai în cuşcă, aştepţi porţia de oase şi dai din coadă când te drăgăleşte cineva...

Fetiţa se uita în ochii ei, gata să-i sară în braţe şi Cristina simţi căldura care o cuprindea întotdeauna în apropierea ei. Făcu un pas şi curtea fu străbătută de un vânt tăios. Boscheţii foşniră supăraţi, poarta începu un fel de melodie bizară şi Cristina se zgribuli copilăreşte. Mai făcu încă un pas şi văzu muşchii câinelui încordându-se. Fetiţa îşi dezveli dinţii într-un mârâit grav, cu ochii aţintiţi dincolo de poartă. Înfiorată, Cristina privi într-acolo, convinsă că va zări vreun boschetar rufos. Strada era însă goală. Nu se zăreau decât frunze întârziate, de un gălbui murdar, plutind în bălţile adânci.

— Ce-ai păţit, nebuno? o întrebă pe căţeluşă.

Fetiţa lătra prelung, cu părul zburlit pe spate, iar Cristina simţi că i se făcea pielea de găină. Orice i-ar fi spus simţurile, pur şi simplu ştia că ochi răuvoitori îi pândeau fiecare mişcare. Inima îi bubuia, mai să-i rupă coşul pieptului, şi se surprinse hârâind asemenea câinelui. Ar fi vrut să tacă, dar nu putea decât să strângă neputincioasă pumnii. O bucată de hârtie foşni chiar lângă ea, transformată de vântul puternic într-un zmeu jegos, iar Cristina se împletici. Îşi simţea tălpile grele, de parcă i-ar fi legat cineva de ele greutăţile unui halterofil ieşit la pensie.

Cu un scheunat de căţeluş lovit, Fetiţa se ascunse după picioarele ei, dar Cristina era prea speriată ca să o liniştească. Tremurul câinelui nu făcea decât să-i îndesească bătăile turbate ale inimii. Încremeniseră în mijlocul curţii, om şi animal, prinşi în acelaşi cerc nevăzut al terorii. *Ce drăcovenie mai e şi asta? Ai înnebunit cu totul? Doar nu eşti copil de grădiniţă...*

Se agăţă de ultima urmă de bun-simţ. Lent, ca unui pluton de execuţie, îi întoarse spatele cerului sângeriu. Era cu mâna pe clanţă, când cineva îi vorbi.

— Frumoasă vreme, nu?

Bubuitul din urechi era prea puternic pentru a recunoaşte vocea. Tresări şi se întoarse rapid, cu trupul pregătit pentru apărare.

— Totul e în regulă, Cristina?

Mihai o privea îngrijorat. Tunsoarea periuţă îi scoatea şi mai bine în evidenţă obrajii supţi. Ca întotdeauna, ochii căprui, obosiţi, erau blânzi.

— Sigur, de ce n-ar fi? îi răspunse.

— Eşti palidă rău...

— Doar mă doare puţin capul, minţi Cristina. O cafea şi-mi trece. Mai bine zi ce-ai mai făcut!

— Am alergat ca disperatul, spuse Mihai. Dacă omul cu informaţia nu m-ar fi scos de atâtea ori din rahat, aş fi spus că e nebun. Toţi şefii cu care-am vorbit s-au crucit că nu e adevărat.

— Ai însă dreptate. Vezi că Felix a început să scrie... Ciudată toată treaba! Dacă spărgea cineva casa prefectului şi fugea cu şpaga, înţelegeam secretomania. Dar aşa... Oricum, băgăm tare. Probabil, va fi deschiderea.

— Bine! Am totuşi nişte amănunte interesante. Se spune că nu s-a întâmplat nimic, dar s-a schimbat sistemul de acces. Au pus un aparat pe bază de cod şi cartelă, o cameră video chiar lângă uşă. Interesant, la câtă sărăcie e! „Era pe lista de investiţii", bla, bla. Gargară...

Intrară amândoi şi, în timp ce Cristina îşi pregătea o cafea dulce, Mihai se lipi de calorifer de parcă i-ar fi fost iubită.

— Asistentele ce zic? întrebă Cristina.

— Nu mare lucru, cel puţin atât timp cât pot fi văzute. Se poartă de parcă i-ar urmări Fratele mai mare! În fond, e doar un furt. Şi-n ţara asta aproape totul se fură!

Cristina nu avu de ce să-l contrazică. După revoluţie, românii deveniseră prea repede infractori. Pentru cei de dincolo de graniţele în sfârşit deschise, ei fuseseră cea mai nouă plagă. Valul de lăcuste lacome, care cerşeau, furau, violau, ucideau... Când criza şi ascensiunea extremei drepte le secaseră vesticilor îngăduinţa pentru puhoiul de venetici, inevitabilul se produsese. Românii n-aveau decât să stea în ţara lor şi să-şi facă de cap! Mihai îi întoarse zâmbetul amar. Izolarea lor era deja tristă istorie.

— Ştii cine a fost mai vorbăreţ? Paznicul de noapte. Asta, după ce l-am cinstit cu o votcă şi l-am lăsat să-mi plângă pe umăr. De fapt, a vrut să-mi arate că nu e el de vină. Cică zilele trecute s-au tot învârtit pe acolo şi poliţişti din capitală.

— Altceva? spuse Cristina.

Mihai se strâmbă dezgustat.

— La un moment dat s-a cam pilit. A început să spună basme. Că asistentele de la CTS nu mai vor în ultima vreme să stea peste program. Se plâng că aud zgomote ciudate când se întunecă. Au senzaţia că se furişează cineva pe holuri sau le urmăreşte... Ei, prostii! Probabil, s-a stârnit un fel de isterie colectivă. Ştii şi tu cum e sexul slab, nevricos nevoie mare! Asta, excluzând persoanele prezente, fireşte.

— Şi Corina unde e?

— Nu ştiu. Doar n-o ţin de mână toată ziua! A plecat după ce a făcut nişte poze de dinafară, că înăuntru abia am reuşit să mă strecor eu. Vorba vine, intră numai donatorii.

Cristina nu comentă. Antipatia dintre Corina şi Mihai nu mai era demult un secret în redacţie. Nici ei nu-i prea plăcea tipa aceea înalta, tunsă băieţeşte, cu hainele şi machiajul cernite. O ducea cu gândul la o puştoaică supărată pe viaţă, una care nu va putea vreodată să depăşească vârsta rebeliunii.

— Asta-i! La treabă!

Urmărindu-i cum scriau, Cristina îşi aminti de senzaţia încercată în curte. *Au impresia că se furişează cineva pe holuri, că le urmăreşte... Sună cunoscut?* Şnuruindu-şi buzele, Cristina se apără de vocea din mintea sa ca de o muscă enervantă. Nu era cazul să-şi găsească motive pentru crize de nervi. Avea deja destule.

Pe la ora şase, putu privi împreună cu Andrei titlul cu litere roşii, de-o şchioapă.

Şocant: spargere la Centrul de Transfuzii!
Cine are interes să muşamalizeze cazul şi de ce?

În fundal, cerul întunecat dădea să cadă peste clădirea centrului. O asistentă intra grăbită, pe jumătate ascunsă sub umbrelă. Efectul era sinistru şi Andrei surâse.

— Ne vindem mâine ca pâinea caldă!

Cristina zâmbi aprobator. Într-o vreme în care oamenii abia aveau bani pentru mâncare, doar crimele şocante sau scandalurile bubuitoare le permiteau ziariştilor să-şi vândă munca. Adică, să supravieţuiască.

— A fost o zi bună, spuse Cristina.

Capitolul 2

OGLINDA SPARTĂ

Încă o dimineaţă friguroasă, cu străzi ude şi cer de culoarea unui şoarece mort. De data asta însă, măcar Cristina putea lenevi în pat. Sâmbăta era singura zi liberă, prilej de mirare pentru restul lumii, de parcă ziarul de luni se scria singur. Se întinse între păturile încălzite de trupul său încolăcit, dorindu-şi cu disperare măcar un petic de cer albastru, poate între doi nori albi, pufoşi ca vata de zahăr a bâlciului copilăriei. Gândul îi stârni foamea, dându-i ghes să se ridice din aşternut.

În timp ce înghiţea cu noduri nişte iaurt cu fulgi de cereale, aruncă o privire vinovată spre bicicleta de fitness pitită în colţul holului. Era prima lor achiziţie comună, a ei şi a Amaliei, de când se mutaseră. *În câteva luni, va fi suportul perfect pentru haine*, prevestise sceptică Amalia, iar acum Cristina recunoştea că avusese dreptate.

— Te mustră conştiinţa, Cris? Şi-mi reproşai că sunt negativistă...

Din uşa bucătăriei, Amalia zâmbea, cu mâinile în şolduri.

— Uf, ştii că te urăsc atunci când faci asta! spuse Cristina.

— Ce anume? se interesă ingenuu Amalia.

— Când parcă îmi citeşti gândurile, doar ca să-mi reaminteşti că ai dreptate.

— Lasă, nu e sfârşitul lumii! Toţi avem zilele noastre proaste.

Cristina o învălui într-o privire prudentă. Văzu cearcăne vineţii, o faţă trasă şi o expresie uşor absentă. Până şi surâsul se desena bizar pe figura Amaliei.

— Da' tu ce-ai păţit? Arăţi ca dracu!

— Mulţumesc de compliment, Cris! Ştii să binedispui o fată de dimineaţă...

Cristina însă nu avea de gând să o lase să se eschiveze. O aşeză aproape cu forţa la masă şi îi întinse o ceaşcă de cafea. După ce Amalia luă prima înghiţitură, reluă discuţia.

— Ai răcit sau ce se întâmplă?

— Totu-i în regulă, sunt doar obosită. Alex e atât de greu de mulţumit! Trebuie să rescriu fiecare frază de patru-cinci ori. Mă înnebuneste...

Nu era prima oară când Amalia i se plângea, dar Cristina ştia că-i convenea aranjamentul. Ca orice dascăl, ca să supravieţuiască trebuia să-şi completeze cumva leafa de mizerie, încasată de multe ori cu întârzieri de săptămâni. Printr-o fostă colegă de liceu, ajunsese să lucreze pentru staff-ul electoral al PNP, adică al lui Alex Corbu. Plătea bine şi chiar faptul că reuşise să intre în legătură cu el era o şansă nesperată. Iar banii veneau cu exactitatea unui ceas elveţian. Cristina o bătu încurajator pe umăr, apoi îi dădu încă o tartină.

— Acuşica se termină campania şi scapi...

Amalia îşi opri felia de pâine cu salam chiar înainte să muşte din ea.

— Cred că putem anticipa că va câştiga. Aproape toate femeile din ţara asta sunt moarte după el. Iar bărbaţii – după banii şi relaţiile lui.

— Şi?

— Un preşedinte are la fel de multă nevoie de discursuri bune ca un candidat la fotoliul suprem. Mai ales când trebuie să-şi împlinească promisiunile... Aş putea rămâne în echipă.

Cristina se întoarse cu faţa spre geam, hotărâtă să nu spună nimic. Dacă i-ar fi amintit că tocmai i se plânsese, ar fi dat impresia că e invidioasă. Începu să spele cănile.

— Ce faci azi? o întrebă Amalia.

— Mă duc la cumpărături, dup-aia trec pe la Mihai. E ziua feciorului lui, împlineşte cinci ani. Te-a invitat şi pe tine, nu ţii minte?

— Îmi pare rău, nu pot să vin. Mai am de lucru la discursul pentru dezbaterea televizată. L-am refăcut de atâtea ori, că-mi vine să vomit numai când mă gândesc la el.

— Mă duc să mă îmbrac, hotărî Cristina. Vrei ceva de la magazin?

— Nu. Sau stai, poate nişte ciocolată... Mă face să gândesc mai bine.

Lăsând-o pe Amalia cu nasul pironit în muntele de hârtii, Cristina se îndreptă spre staţia de tramvai. Urcă într-un vagon care trosnea şi se cutremura din toate încheieturile, ca o bătuţă silită de nepoţii ghiduşi să danseze foxtrot. Clănţănind din dinţi la fiecare curbă, Cristina şterse cu mănuşa geamul aburit. Îşi regretă imediat curiozitatea. Parcă ar fi tras cu ochiul prin cimitir. Treceau pe lângă alte magazine de cartier care dăduseră ortul popii. *E la fel peste tot. Mici afaceri, vise şi destine frânte de sărăcie.*

Când tramvaiul opri, Cristina socotea încă o dată banii din portofel. Cu doar câteva zile înainte de leafă, bugetul i se subţiase până aproape de dizolvare, dar tot trebuia să cumpere ceva.

Ocoli de la distanţă raionul de băuturi şi începu să studieze cutiile de bomboane. Băiatul lui Mihai, Dănuţ, era înnebunit după dulciuri. Dacă bomboanele erau singurul lucru pe care şi-l putea permite, măcar să fie gustoase. Le alese pe cele cu cremă de ciocolată, care şi pe ea o făceau să se lingă pe degete şi făcu scăderea. Nu-i rămânea mare lucru pentru raionul de carne.

Fără pic de ruşine, se apucă de vrăfuit pungile, ca întotdeauna când îşi putea cumpăra dezamăgitor de puţin. Nu se opri nici când zări apropiindu-se o femeie la vreo 30 de ani, cu trup de manechin pe care costumul negru se mula apetisant chiar şi pentru ochii Cristinei. *Tipa asta sigur nu face socoteli. De fapt, cred că ar putea mânca la restaurant în fiecare zi. E pur şi simplu nelalocul ei aici.*

O lăsă să treacă pe lângă ea, încercând în zadar să nu se holbeze. Taiorul părea abia cumpărat de la un magazin din Paris, machiajul îi era fără cusur, iar preţul parfumului ei discret nici măcar nu putea să-l ghicească. Se opri la zece centimetri de ea şi Cristina simţi înţepătura invidiei până în stomac. Îi venea să se ascundă sau să-i dea o palmă. Să-i spună să plece dracului de acolo, să nu mai fluture pe sub nasul amărăştenilor ca ea spectacolul indecent al opulenţei. În loc de asta, o urmări cum stătea perfect nemişcată şi privea bucăţile de carne.

După vreo zece secunde, femeia încrucişă braţele şi îi aruncă o privire perfect inexpresivă. Valul de frig care o izbi o luă pe nepregătite pe Cristina. Era ca şi cum s-ar fi mutat pe o banchiză cu galantar cu tot. Dincolo de necunoscută, magazinul parcă se topise şi o ceaţă le înconjura, acoperind oameni şi mărfuri. Deşi nu-i stătea în fire să lege conversaţii întâmplătoare, Cristina simţi deodată nevoia să spună ceva. Orice, doar pentru a rupe tăcerea.

— E o vreme tare urâtă, nu? şopti.

Suna stupid, iar femeia nu reacţionă. *Acum chiar că mă simt prost*. Îşi alesese marfa şi ar fi trebuit să plece, dar picioarele parcă îi erau pironite de podea. Nici măcar privirea nu şi-o putea desprinde de necunoscuta care era iar imobilă, ignorând-o cu desăvârşire. Nările îi tremurau, pupilele i se dilataseră uşor şi Cristinei i se păru că ochii albaştri ai femeii capătaseră o lucire hămesită. Nu poftă vedea în uşoara încruntare, ci foamea devoratoare a cuiva care nu a pus firimitură în gură de zile întregi. *Femeia asta poartă o bluză care costă cât salariul tău pe vreo trei luni. Sigur îşi poate permite oricâte fripturi vrea. De ce să-i curgă balele în faţa unui galantar? Nu are nicio noimă, e doar mintea ta bolnăvicioasă!* Şi totuşi, nu se putea convinge că i se năzărea.

Coborându-şi privirea spre degetele care ţineau baierele coşului, văzu că se albiseră. *Încă puţin şi ai să faci pe tine lângă cotlete! Revino-ţi, ce-ai păţit?* De parcă ar fi auzit vocea din mintea ei, necunoscuta îşi întoarse capul. O privi drept în ochi pentru a doua oară şi îi rânji, dezvăluind un şir de dinţi albi, perfecţi. Foamea nu dispăruse, doar obiectul ei se schimbase. Coşul scoase un clinchet ciudat şi Cristina tresări. Înţelese cu întârziere ce se întâmplase. Îl izbise de marginea galantarului.

Privirea femeii, mai tăioasă decât lama celui mai dibaci călău, nu voia să se desprindă de chipul ei. Era în ea ceva hipnotic şi sinistru, iar Cristina nu reuşea să se uite în altă parte. Cu cât continua acel joc bizar, ale cărui reguli îi scăpau, cu atât i se părea că trăsăturile necunoscutei se schimbau. Sfidând orice logică, zâmbetul îi devenea rânjet de hârcă, ochii – hăuri roşii în care te puteai pierde pentru totdeauna şi, dacă ar fi putut scăpa din capcana lor cât să-i studieze trupul, sigur ar fi văzut ceva ce nu putea fi descris. Aerul era atât de îngheţat, încât Cristina îşi căută aburul respiraţiei. Cu greu îşi mai amintea că era în magazinul ale cărui zgomote familiare fuseseră înghiţite de atotstăpânitoarea ceaţă. Nici măcar greutatea coşului n-o mai simţea. Se transformase într-un copil

care vedea ieşind de sub pat căpcăunul din basmele bunicii şi nu avea puterea să strige. Muşchii gâtului i se încordau, dar nu-şi regăsea vocea. Timpul se dilata, imposibil de măsurat, iar Cristina se surprinse dorindu-şi să se întâmple orice, chiar şi un incendiu devastator, numai să scape de acolo.

Zâmbetul necunoscutei dispăru ca retezat şi femeia plecă agale, fără să fi scos o silabă. Abia după un minut, inima Cristinei încetini până la ritmul unui atlet ajuns pe ultima sută de metri. Firicele fierbinţi de transpiraţie i se scurgeau pe spate, picioarele şi le simţea ca pe nişte macaroane. Înşfăcă la întâmplare o pungă de pulpe şi, cu pas tremurat, se îndreptă spre cea mai îndepărtată casă de marcat. Nu voia să rişte încă o întâlnire care să o aducă în pragul isteriei. Abia după ce plăti se uită la ceas. Nu petrecuse lângă necunoscută mai mult de cinci minute.

Amintirea acelor minute o bântui ore bune. Încă era palidă şi seara, după ce se dichisise pentru mărunta ei sindrofie. Se îndrepta spre uşă, când auzi un strigăt de durere din camera Amaliei. Cuprinsă de presimţiri negre, năvăli înăuntru.

— Totul e în regulă?

Amalia strângea nefiresc palma dreaptă.

— Am scăpat oglinda şi m-am tăiat...

Cristina răsuflă uşurată, deşi altădată s-ar fi panicat la vederea sângelui. O urmări cum îşi strecoară palma sub jetul de apă rece pentru a opri hemoragia şi o ajută să aplice un bandaj steril. Amalia avea dreptate, tăietura era doar superficială, însă chipul i se înnegurase.

— Capul sus, îţi trece până te măriţi! spuse Cristina. E doar o zgârietură.

— Ştiu, nu e vorba de asta... De fapt, e o prostie. Am spart oglinda. Asta aduce şapte ani de nenorociri.

Cristina îşi scutură cu voioşie forţată capul.

— Păi, cred că am trecut prin destui ani infecţi. Mai rău nu văd cum ar putea fi. Las că-ţi cumpăr alta de Crăciun!

Amalia nu reuşi să zâmbească.

— Du-te la Mihai şi dă duhului amicele zurlii! Discursul o să mă aducă iar cu picioarele pe pământ.

Cristina plecă înainte ca Amalia să se reapuce de scris, într-un fel pervers uşurată că nu doar ea vedea totul în negru. Se felicită totuşi că nu-i povestise despre scena de la magazin. Hotărât lucru, erau amândouă cu nervii la pământ. Dar măcar ea avea să se simtă bine câteva ore...

Asta îşi repetă tot drumul până în Copou. Mihai o aştepta în pragul casei de cărămidă roşie, care de obicei i se părea Cristinei veselă şi primitoare. De data asta însă, avu impresia că tristeţea îmbibase grădina desfrunzită şi pereţii bătrâni, ba chiar şi flanela de un verde spălăcit în care Mihai arăta ca un moşuleţ.

— Eşti cea mai harnică! o întâmpină Mihai. Sărbătoritul e nerăbdător tare.

Cristina îi întoarse surâsul. Nu-i prea plăceau ţâncii, dar Dănuţ i se lipise de suflet. Poate şi fiindcă îl schimbase moartea mamei, strivită anul trecut de un şofer beat.

— N-aş fi pierdut ziua lui pentru nimic, ştii doar! Ce mai face micul pirat?

— Îşi încearcă jucăria nouă. Dar de ce te ţin în prag? Intră!

În încăperea scundă, cu pereţii acoperiţi de icone afumate, soba împrăştia o căldură plăcută şi Cristina mai că nu se lipi de ea. De sub masa doar pe jumătate acoperită de farfurii cu gustări şi pahare se iţi Dănuţ, cu o basma neagră aşezată strâmb pe frunte. O trase de mânecă energic.

— Ai întârziat, marinar! Aş fi ordonat să fii trecut pe sub chilă, dar azi e ziua mea. Te iert.

— Nu se va mai întâmpla, căpitane, promise solemn Cristina. Rechinii au fost de vină – m-au atacat în larg. Abia am scăpat de ei...

— Da, apele astea sunt periculoase. Nu aveai pistolul la tine?

— Nu, l-am uitat acasă. Dar ca să uiţi de greşeala mea...

Îi întinse cutia ei de bomboabe şi îl urmări deschizând-o. Alesese bine.

— Bravo! Până la urmă, eşti un om de ispravă, spuse cu gura plină Dănuţ.

Cristina văzu că Mihai vrea să-l dojenească şi îi făcu semn să-l lase în pace.

— Ştii ce zice bătrânul Bill Picior de Lemn: aşa căpitan, aşa marinar!

Ţârâitul soneriei îl făcu pe Mihai să se îndrepte din nou spre uşă. Patru copilandri şi părinţii lor umplură încăperea, iar Dănuţ o lăsă pe Cristina pentru a se făli cu darurile sale. Casa răsună mult timp de strigătele de luptă ale băieţilor, care intraseră iarăşi în jocul preferat. Aruncând din timp în timp o privire la juniori, părinţii discutau în surdină despre necazuri şi ponosite speranţe. Cristina rămase pe un fotoliu aplecat într-o parte, prea puţin dornică să audă aceleaşi refrene. Nu o deranja să stea deoparte, se obişnuise cu asta, iar singurătatea în doi i se părea mai dureroasă decât izolarea ei. Veni însă şi momentul când farfuriile se goliră, iar energia aparent inepuizabilă a copiilor se termină. Cu feţele îmbujorate de atâta alergătură, se strânseră în jurul mesei, pentru o ultimă prăjitură. Soarele apusese demult şi părinţii începeau să se uite la ceas. Plecară la fel de doborâţi de viaţă cum veniseră. *Sau poate vezi tu totul în negru azi. De când cu...* Blocă amintirea cu un efort dureros.

— Te ajut să speli vasele, spuse Cristina pentru a acoperi tăcerea ce se instalase straniu după atâta agitaţie.

— Dacă vrei, răspunse Mihai. Mulţumesc. Până la urmă a ieşit bine, chiar dacă masa nu a fost plină...

Cristina dădu din umeri: pentru copii, meniul conta mai puţin decât distracţia şi, în fond, ei fuseseră eroii acelei zile. Mai aveau timp să crească şi să se gândească seară de seară cu ce vor umple masa a doua zi.

— Vrei să-ţi arăt desenele mele? o trase de mânecă Dănuţ când punea pe raft ultima farfurie.

— Sigur, căpitane! Ai avut o pradă bună astăzi?

— I-am bătut pe toţi. Hai, ce mai aştepţi?

Cristina îl lăsă să o împingă spre canapeaua care odată fusese roşie, dar acum păstra doar o nuanţă vagă de roz. Dănuţ avea culorile în sânge şi desenele îi erau, ca şi vorbele, adesea mai mature decât ar fi trebuit. Deschise mapa şi apucă foile una câte una. O casă într-o rână, pe culmea unui deal. Un băiat adunând frunze moarte în grădina unui castel. Figura blândă a mamei învăluită în ceaţă, cu mâinile întinse într-o chemare mută... Nicio corabie de piraţi, niciun tablou cu încleştări pe viaţă şi pe moarte între valurile zbuciumate. De la ultima ei vizită, tuşele lui Dănuţ deveniseră mai nervoase, culorile mai închise.

Băiatul o urmărea în tăcere, fără a o întreba dacă-i place ce vede. Încă un lucru care îl deosebea de alţi copii. Mângâindu-l uşor pe creştetul zburlit, Cristina se apropie instinctiv de sobă înainte de a se uita la ultimul desen. Sperase ca măcar acela să fie mai optimist, dar nu era aşa. Văzu ochi roşii, pătrunzători, pe fundalul de tăciune al unei glugi ascuţite. Nu putu să nu se întrebe, confuză, ce-l făcuse pe Dănuţ să aleagă o asemenea temă. Îşi pierduse mama, dar era înconjurat de oameni care îl iubeau şi aveau grijă de el. Se întoarse spre el.

— Ce e asta, Dănuţ?

Băiatul păru să-şi caute cuvintele.

— Nu-ţi place? răspunse cu o întrebare.

Cristina dădu din cap.

— Ştii că-mi plac toate desenele tale. Doar că nu am mai văzut aşa ceva...

Din nou, copilul zăbovi puţin.

— L-am visat zilele trecute. Dar tata a zis să nu-mi fac griji. E doar un coşmar obişnuit, dintre acelea pe care le-am avut când mama a plecat la îngeri.

Deşi vocea îi era liniştită, Dănuţ nu părea prea convins că părintele său avusese dreptate. Cristina îl privi întrebător pe Mihai, pe chipul căruia trecu o umbră uşoară.

— I-am zis că e prea mare ca să se teamă de monştri, fiindcă nu există. Un pirat care se respectă nu se lasă înfricoşat de vise urâte!

Cristina zâmbi strâmb. Tonul lui Mihai o făcea să înţeleagă că desenul îl pusese şi pe el pe gânduri, chiar dacă nu voia să o recunoască. Studie din nou coala acoperită cu tempera, încercând senzaţia absurdă că mintea din spatele ochilor pătrunzători se distra de minune pe socoteala lor. Se întoarse iarăşi spre băiat, dorindu-şi să ştie mai multe şi temându-se să afle.

— Şi ce făcea urâtul ăsta în visul tău?

Dănuţ îşi pironi ochii în podea înainte de a povesti şoptit.

— Era la geam. Se uita la mine cu ochii ăia mari, când vineţii, când roşii. A stat aşa puţin, apoi m-a întrebat cum mă cheamă. *Tata nu mă lasă să vorbesc cu necunoscuţi*, i-am zis. A început să râdă. *Foarte bine face. Dar dacă mă inviţi înauntru, ne putem cunoaşte mai bine. Tare mi-ar plăcea asta!*

Vocea i se stinse brusc şi Cristina începu să tremure uşor. Un sloi de gheaţă îi cobora pe şira spinării. Crezuse că avusese parte de destule

coşmaruri pentru o zi şi iată că nu era aşa. Nu ştia ce să spună, dar Dănuţ înghiţi în sec şi continuă.

— Nu mi-a plăcut. I-am zis că nu poate intra. S-a mai uitat oleacă şi a plecat.

Cristina îşi frecă umerii, dorindu-şi să nu fi auzit nimic. Casa parcă se umpluse de pâclă, sufocându-i. *Asta chiar nu e atmosfera potrivită pentru un băiat de cinci ani, de ziua lui*. Îl prinse în braţe pe Dănuţ, ridicându-l spre tavanul coşcovit.

— Tatăl tău are dreptate! Un căpitan de piraţi nici măcar nu se gândeşte la coşmaruri. Le scoate limba şi îşi vede de marinarii săi, care-i dau destul de furcă...

Băiatul se uită la ea pe jumătate neîncrezător, pe jumătate fericit.

— Nu se va întâmpla nimic rău nici cu tine, nici cu tati? Promiţi?

— Promit, zise solemn Cristina, încercând să alunge orice presentiment rău. Vom face un legământ sacru.

Apucând pensula de pe masa şchioapă, o înmuie în culoarea albastră şi desenă un lanţ scălâmb pe încheietura fiecăruia.

— Acum apropiaţi-vă mâinile şi rostiţi după mine: Eu, pirat de nădejde, jur să apăr spatele tovarăşilor mei. Să fiu alături de ei în fiecare bătălie şi să nu las duşmanii să-i doboare. Aşa să-mi ajute Poseidon, zeul cel cumplit al mării!

Bărbatul şi copilul reperată ascultători cuvintele ei. Ochii lui Dănuţ străluceau, iar culoarea din obraji îi revenise. Doar Cristina nu scăpase de frică. Spre deosebire de copil, ştia însă să şi-o ascundă.

— Foarte bine! spuse. Vezi, nu ai de ce să-ţi faci griji! Nimic nu e mai puternic decât legământul piraţilor.

Băiatul o cuprinse într-o îmbrăţişare lungă şi Cristina îl sărută pe frunte. Nu putea purta masca lipsei de griji multă vreme, o înţelese înainte să-l privească iar în ochi. Era timpul să-şi ia rămas bun.

— E târziu, Mihai. Trebuie să plec. Mulţumesc pentru tot!

— Cred că eu trebuie să-ţi mulţumesc, ai avut o idee genială... Ne vedem mâine.

— Să fiţi cuminţi amândoi şi să nu mai aud de vise urâte!

Ieşi în noapte, încă încercată de frisoane. Aruncă o ultimă privire spre ferestrele luminate ale căsuţei şi, înfruntând rafalele ce-i biciuiau faţa şi-i făceau fularul să fluture ca un stindard în ajun de bătălie, se îndreptă spre staţia de tramvai. Era singură pe străduţa îngustă şi prost luminată, amintind mai mult de o uliţă dintr-un sat uitat de lume. Crengile copacilor se luptau cu vântul în faţa şi în spatele ei, lovind câte un geam cu pocnetul sec al oaselor unei moarte descărnate. *O moartă în costum scump.* După primii paşi, Cristina se surprinse că încearcă să desluşească secretele umbrelor adunate pe la colţuri. Mai mult decât văzul, auzul îi juca feste. Un foşnet ici, un scrâşnet colo, o sclipire nelalocul ei întrezărită în ochii unei case părăsite. Bătăile aritmice ale ramurilor ascundeau zgomotele surde produse de cineva? Grăbi pasul, dar instinctul îi spuse că şi urmăritorul a cărui privire îi săpa în ceafă făcea acelaşi lucru, nerăbdător să-şi ajungă prada. Se uită repede în spate, aşteptându-se să zărească o siluetă care se prelingea necruţător în umbră, gata să o apuce. Îl simţea înaintând pe urmăritorul ei, cât mai departe de cercurile slabe de lumină ale puţinelor becuri încă nestinse.

Nu zărea nimic, dar asta nu o liniştea. Dimpotrivă, îşi dorea să-l vadă. Să se convingă că există şi e o făptură în carne şi oase, chiar şi un răufăcător ieşit la vânătoare. Un câine nevăzut urlă tremurat şi Cristina se lipi de un gard de fier, ducând mâna la inimă. Tuşele acelea hâde zămislite de închipuirea unui copil naiv îi pluteau fără încetare în minte, în străfulgerări de gânduri absurde. Aproape alerga.

O pâclă deasă se lăsase pe aleea lungă. Semăna cu ceaţa din magazin, îi impregna hainele şi îi umplea gura. Se întreba dacă orele

scurse de la întâlnirea cu necunoscuta nu fuseseră doar un vis, o nălucire, dacă nu era tot acolo, printre rafturi, prizonieră într-o iluzie care avea să o ucidă. Nu mai zărea ieşirea spre bulevardul principal şi spre salvatoarea staţie de tramvai. Pâcla era atotstăpânitoare, cu mirosul ei de mlaştină şi Cristina scăpă un geamăt. *Trebuie să termini cu prostia asta!* Ultima fărâmă de raţiune îi spunea că stătea la marginea prăpastiei. Se opri brusc şi se întoarse, ridicând pumnii sfidător. Aruncă provocarea cu o voce mult mai calmă decât se simţea.

— Oricine ai fi, nu mi-e frică de tine! Arată-te!

Paşi târşâiţi răsunară aproape de ea, urmaţi de o tuse groasă, bărbătească. Cristina nu apucă să mai facă vreun gest: un moşneag încovoiat răsări din pâclă, uitându-se la ea cu milă.

— Aţi păţit ceva, domnişoară?

Îmbujorându-se instantaneu, Cristina îşi feri privirea.

— Nu, totul e în regulă! Mi s-a părut că aud pe cineva...

Îl lăsă să treacă înainte, potrivindu-şi paşii astfel încât să nu-l piardă din vedere. Ştia că acţiona prosteşte, totuşi răsuflă uşurată când ajunse în sfârşit în staţie şi constată că moşneagul aştepta şi el un tramvai. Se linişti până să vină tramvaiul. Era convinsă că ochii aceia cruzi, de monstru se ascunseseră iar în întunericul care le dăduse naştere.

Capitolul 3

Strada Armoniei

Cristina terminase ritualul duminical al vizitei la mama, o oră petrecută la poveşti, înainte de a ajunge la slujbă. Femeie smeadă şi

drăcoasă, Martha îşi revenise cu greu din şoc atunci când puiul îi zburase din cuib şi se consola oferindu-i ceva bun la fiecare vizită. De data asta, Cristina plecase cu jumătate de pandişpan şi, anticipând dezmăţul caloric, hotărâse să meargă până la redacţie pe jos.

Depăşise blocurile cu trei etaje, apropiindu-se de cele câteva bordeie rămase ca prin minune în picioare printre cutiile de chibrituri urbane, când auzi urletul. Un strigăt ascuţit de femeie înspăimântată până aproape de pierderea cunoştinţei, terminat cu un gâlgâit neputincios, de parcă cineva şi-ar fi încleştat degetele în jurul gâtului ei, pentru a o reduce la tăcere. Nu era un zgomot pe care să-l ignori prea uşor şi Cristina încercă să-i depisteze sursa fără să mai cugete la faptul că, orice s-ar fi întâmplat, nu era o idee prea bună să se amestece.

Înainte de a alege însă o direcţie, o poştăriţă se năpusti spre ea. Evitând ciocnirea în ultima clipă, Cristina observă că femeia nu părea să fi păţit ceva. Era pur şi simplu îngrozită, cu hainele în neorânduială, ochii căprui holbaţi şi lacrimile scurgându-se pe obrajii mai albi decât zăpada ultimilor ani. Fugea cu paşi împleticiţi, iar inevitabilul se produse mai repede decât anticipa Cristina. Picioarele îi cedară şi se prăbuşi în stradă. Cristina se apropie, o ajută să se ridice şi să se aşeze pe o bordură.

— Vă simţiţi bine, doamnă? Să chem o salvare?

Poştăriţa îşi mişca buzele fără să scoată un sunet. Cristina contempla ideea de a-i trage o palmă când femeia reuşi să vorbească.

— S-a întâmplat ceva îngrozitor, am găsit...

Vocea i se rupse din nou, în vreme ce cu o mână tremurătoare arăta ultima casă. Cristina făcu doi paşi spre ea şi o scrută nedumerită. Nu se deosebea cu nimic de celelalte, doar că poarta rămăsese întredeschisă. Dincolo de ea se zăreau tufişuri desfrunzite şi o baracă pe jumătate putrezită, nimic din ce ar fi putut-o băga în sperieţi pe poştăriţă. Se întoarse să ceară lămuriri şi observă petele roşii de pe palma ei dreaptă.

O bănuială începea să-şi facă loc în mintea Cristinei. Se aplecă asupra femeii aflate în pragul unei crize de isterie, oferindu-i un şerveţel ca să se şteargă.

— Ce s-a întâmplat, doamnă? Liniştiţi-vă şi spuneţi-mi cum vă pot ajuta!

— Domnul Turda e mort. Nu a răspuns şi am intrat în curte... E cumplit ce i-au făcut.

Cristina decise că era timpul să ia taurul de coarne. Cu un gest hotărât, o îndrumă pe femeie spre banca şubredă de la poarta casei vecine.

— Rămâneţi aici şi încercaţi să nu vă mai gândiţi la ce-aţi văzut! Am eu grijă de tot...

Metalul ruginit scârţâi uşor când împinse poarta, dar Cristina nu ezită. Oamenii morţi, oricât de cumplit ar fi fost sfârşitul lor, nu o speriau. Viii erau cei periculoşi, o învăţaseră zecile de tragedii descrise cu lux de amănunte macabre în paginile ziarului. Păşi pe poteca îngustă dintre tufişuri, încă presărată cu frunze uscate, tot mai aproape de casa ce doar pe alocuri mai păstra urmele varului albastru de altădată.

Se pregătise pentru un spectacol sinistru, totuşi nu-i fu mai uşor când îl zări. Era un bărbat între două vârste, cu un început de calviţie care nu mai avea să se transforme într-o chelie adevărată, îmbrăcat în resturile unei pijamale ponosite, cu dungi late, maro. Nu avusese parte de o trecere uşoară în lumea cealaltă. Obrajii îi erau brăzdaţi de şanţuri adânci, ochiul drept i se transformase într-o masă amorfă de carne, iar buzele în pâinişoare vineţii. Cristina simţi că i se făcea greaţă, dar nu întoarse privirea, hotărâtă să vadă totul. Era singura ei şansă.

Bluza de pijama atârna sfâşiată şi pieptul bărbatului era dezgolit. Aceleaşi cuţite lăsaseră urme cumplite, dar nu la întâmplare. Icnind, Cristina studie rănile, fără să mai înainteze. Omul era mort şi nimic nu-l

mai putea ajuta, dar ziarista trebuia să desluşească mesajul pe care criminalul îl scrijelise în carnea victimei sale. Reuşi să o facă înainte ca greaţa să o biruie. Mâţa curioasă o păţeşte rău. Învinsă în cele din urmă de slăbiciune, Cristina făcu cale întoarsă, cu oribila scenă încă plutind în faţa ochilor. Văzuse destule.

Întâi se convinse că poştăriţa îşi mai revenise şi suspina molcom, cu faţa îngropată în palme. Nu-i putea găsi vreo vină. Cele zărite în grădină puteau doborî şi un bărbat puternic. Apucă telefonul şi sună la Poliţie – era destulă treabă pentru ei. Se aşeză apoi alături de femeie pe bancă şi mai formă un număr.

— Vino pe strada Armoniei, la numărul 5! E o mortăciune urâtă de tot, o anunţă în surdină pe Corina.

Ştia că o asemenea veste avea să-i fie pe plac. Colega ei îşi făcuse un titlu de glorie din sângele său rece şi avea o rezervă aparent inepuizabilă de poveşti pentru cei uşor impresionabili. Cea mai de succes istorie, care punea întotdeauna pe gânduri debutanţii în meseria lor păcătoasă, privea un accident feroviar. Fuseseră atunci vreo cinci morţi în maşina transformată de locomotiva unui accelerat într-o învălmăşeală de fiare, iar Corina se lăuda oricui voia să o asculte cum a obţinut un instantaneu şocant. *Am adunat câteva bucăţele de creier împrăştiate şi le-am pus alături, chiar pe linia ferată. A ieşit o poză beton!* Acum era un moment potrivit pentru a constata cât adevăr se ascundea în spatele poveştii. Până când zona avea să se umple însă de oameni, putea încerca să mai afle câte ceva.

— Îl cunoşteaţi bine pe domnul Turda? se întoarse spre poştăriţă.

Femeia o privi fugar. Avea ochii roşii şi se smiorcăia încet.

— Da, îi aduc scrisorile de câţiva ani. Era un galanton şi, când treceam pe la el, îmi mai lăsa un pol sau doi. Iar de 8 martie mă aştepta cu un buchet de garofiţe...

— Avea familie? întrebă Cristina.

— Nu, era singur, săracul! Zicea că-i motan holtei, că femeile sunt ca un pahar de vin bun – savurate mai rar, te încântă mai mult. Tare îi plăcea să glumească şi uite unde a ajuns...

Cristina îşi dădu seama că femeia era pe punctul de a reîncepe să hohotească şi o bătu încurajator pe umăr.

— Turda şi mai cum îl chema? spuse.

— Ioan. Pe 7 ianuarie, mă servea cu un păhărel de ţuică şi oleacă de tort... Nu primea niciodată felicitări de ziua lui şi zicea că-i sunt oaspetele cel mai credincios.

Poştăriţa îşi suflă absentă nasul, cu un zgomot de trompetă, în şerveţelul pătat de sânge. Abia când să-l împăturească îl privi cu atenţie şi reizbucni în plâns, părând hotărâtă să nu se oprească până nu vărsa cel puţin câteva găleţi de lacrimi. Cristina nu mai încercă să o aline, mulţumindu-se să mai sacrifice un şerveţel. După cum se scutura din tot trupul fragil, părea imposibil ca să o liniştească cineva până când nu avea să atingă epuizarea nervoasă. În schimb, amănuntele pe care i le spusese aveau să dea bine în ziar, făcându-le pe cititoare să-şi caute batista.

Cât de cinică ai devenit! Era însă doar constatarea unei realităţi. Pentru a supravieţui în acea lume nebună, în care slujba ei o aducea zilnic în contact cu atâtea nenorociri, avea nevoie de o doză straşnică de detaşare, de o perdea groasă de umor şi indiferenţă care să mai acopere negrul zilelor ei, aşa cum probabil îşi construiau medicii sau poliţiştii.

O văzu pe Corina coborând grăbită din maşina redacţiei şi se ridică, făcându-i un semn discret să o fotografieze pe femeia ghemuită pe bancă. Fără să pună întrebări, Corina o ascultă şi, chiar în timp ce sirenele unor maşini de poliţie începură să se audă din depărtare, o zbughi în curte.

— Cum vă cheamă, doamnă? o interogă Cristina pe poştăriţă.

— Elena Macri, îi răspunse aproape neinteligibil.

— Eu sunt Cristina Man, de la Incomodul. Putem să folosim în ziar ce mi-aţi povestit?

— Cred că da, îngână femeia. Adică, nu o să ziceţi nimic rău de mine, nu?

— Păi, ce am putea spune? A fost un ghinion cumplit să faceţi o asemenea descoperire, dar oamenii vor fi impresionaţi de curajul dumneavoastră! Şi despre domnul Turda aţi zis numai lucruri bune. Din ce aţi povestit, părea un om mai singuratic. Probabil i-ar fi plăcut să ştie că cineva îşi aminteşte cât de gentil a fost...

Elena încuviinţă în tăcere, iar Cristina nu mai adăugă nimic. Îi strânse doar mâna, într-un gest necalculat de compasiune. O primă maşină se opri la marginea trotuarului, cu scrâşnet de frâne şi Cristina îl zări coborând pe comisarul Eduard Truşescu. Poliţistul masiv, pe a cărui faţă pătrăţoasă străluceau ochi mari, căprui, dădu să intre pe poartă, dar o zări şi coti spre ea.

— Bună dimineaţa, comisare, îi spuse Cristina. Deşi, după ce am văzut acolo, numai bună nu e...

Truşescu se număra printre cunoştinţele ei vechi. Biroul său fusese printre primele la a căror uşă bătuse pentru informaţii şi încă erau amici destul de buni.

— Să înţeleg că ţi-ai băgat nasul pe acolo? întrebă comisarul.

— Păi, mă ştii destul de bine, nu? Am auzit-o pe doamna ţipând şi am văzut-o cum a ţâşnit ca urmărită de toţi dracii. Normal că am intrat să văd ce s-a întâmplat. Am încercat să nu ating nimic şi să vă încurc cât mai puţin. Şi apoi, eu v-am chemat...

În loc să continue cu reproşurile, poliţistul o ameninţă pur şi simplu cu degetul.

— Nu te mişti de aici până nu îţi spun că poţi pleca, ai înţeles? Iar cu dumneavoastră, doamnă, o să discute colegii mei. Urmaţi-mă!

Lăsată singură, Cristina îşi căută agenda. Terminase de scris ce-i spusese Elena Macri când o văzu pe Corina scoasă din ogradă de doi inşi în uniformă.

— Ei, mai încet, că nu sunt un sac de cartofi! îi apostrofă fotografa, rânjind însă satisfăcută. Bună treabă, Cris! De multă vreme n-am făcut aşa nişte poze reuşite...

— Aha, admise dezgustată Cristina. Sunt destule senzaţii tari cât pentru o săptămână, într-un singur instantaneu. Am crezut că o să dau la raţe chiar acolo...

— Eşti prea sensibilă, dragă! Puţin sânge nu înseamnă nimic. Îţi închipui că ai intrat într-o măcelărie şi treaba e rezolvată. Oricum, o crimă nu e ca un accident nasol, cu maţe şi creieri întinşi pe şosea sau, dacă ai noroc, un picior aruncat pe câmp.

Cristina îşi ascunse surâsul: chiar se întreba când va aduce Corina vorba despre părţi anatomice împrăştiate. Trebuia însă să-i dea Cezarului ce era al Cezarului: nici nu clipise când ieşise din curte şi deja scotocea prin geantă după un pachet de biscuiţi.

— Am făcut casa, curtea, pe tipă jeluindu-se după ce a găsit mortul, destule poze cu nenea şi doar una cu poliţiştii... Mai vrei ceva?

— Nu, oricum am avut noroc că te-ai mişcat aşa de repede. Eu mai trebuie să rămân prin zonă, Truşescu vrea să discute cu mine.

— Şi să te tragă puţintel de urechi, nu? Pe mine mai că nu m-au luat la bătaie.

— Las' că-i trece! Doar nu o să ne aresteze fiindcă ne-am făcut treaba. Arată-i tu pozele lui Andrei şi pune-l la curent. Probabil eu voi ajunge după terminarea şedinţei.

Corina molfăia mulţumită dintr-un biscuit recuperat de pe fundul încăpătoarei genţi pe care o ţinea la îndemână, probabil, şi în somn. Îi făcu doar un vag semn de despărţire şi se eclipsă, lăsând-o să se

lămurească singură cu poliţistul furios. Îi studie placidă pe agenţii care băteau pe la porţi şi începu să fluiere. Când Truşescu veni la ea, avea faţa albă.

— E o treabă nasoală, nu? Numai un nebun putea face aşa ceva, încercă marea cu degetul Cristina.

— Ştiu că ai tupeu, fată dragă! Întâi tropăi prin curte, ba îţi mai chemi şi fotograful să se încurce printre picioarele noastre, apoi încerci să mă tragi de limbă.

— Dacă nici asta nu e ştirea zilei...

Poliţistul ţâţâi uşor.

— O să-ţi luăm amprentele digitale şi pe cele ale papucilor, ştii deja care e procedura. La fel pentru fotografă... Acum spune-mi ce căutai pe aici!

— Am trecut pe la maică-mea şi mă îndreptam spre slujbă. Am auzit-o pe poştăriţă urlând... Restul îl ştii, spuse Cristina.

— Dă-mi adresa mamei. O să trimit pe cineva să schimbe două vorbe cu ea. Pe la ce oră ai plecat de la dânsa?

Truşescu o privea încă bănuitor.

— Era vreo zece jumate când am ieşit pe uşă. Asta-i bună, doar nu mă consideri suspectă? Nu aş fi fost nebună să fac aşa ceva, să zăbovesc pe aici până apare un martor şi apoi să vă chem.

— Trebuie să te verific, n-am ce face dacă îţi vâri nasul unde nu-ţi fierbe oala. Până una alta, amprentele tale o să apară în câmpul infracţional.

Ridicând din umeri, Cristina îi scrise pe un colţişor de hârtie adresa mamei. Ştia că era o operaţiune de rutină şi înţelegea iritarea comisarului, confruntat cu un caz de-a dreptul scârbos. Probabil că îl enerva la culme să dea ochii încă de la început cu o ziaristă băgăcioasă, aşa că se răzbuna ţinând-o din scurt.

— Să înţeleg că aveţi o oră aproximativă a morţii? se interesă.

— Cum, nu l-ai pipăit pe tip să vezi dacă e ţeapăn? Atâţia ani de presă şi tot n-ai învăţat nimic...

— Eram prea ocupată să mă abţin de la vomat! replică Cristina. Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să o trag puţin de limbă pe femeie, dar nu mi-a spus nimic ieşit din comun. Ce mai ştiţi despre mort?

— Deocamdată, nu mare lucru. Identitatea i-ai aflat-o deja. Lucra la Parchet ca grefier. Mai multe date, poate spre după-amiază, când te aştept pentru amprentare. Până atunci, nu te mai reţin.

Aproape îi venea să-i arate limba, dar se abţinu. Îşi luă la revedere şi tropăi spre serviciu. Până să ajungă, schiţase deja în minte prima parte a articolului.

În Biroul Oval, Andrei pufăia de zor.

— Am văzut fotografiile, sunt superbe! Asta e deschiderea de mâine! Am înţeles că te-ai călcat pe bătături cu Truşescu?

Cristina îşi spuse că nu ar fi folosit niciodată cuvântul „superb” pentru ceea ce văzuse, deşi împărtăşea entuziasmul redactorului şef.

— Da, şi-a ieşit niţeluş din pepeni. Am să trec pe la el spre după-amiază, dar, până atunci, vorbesc cu Felix să mai afle câte ceva despre Turda de la Parchet. Familie am înţeles că nu avea. Mai băgăm nişte declaraţii plângăcioase de la tipa care l-a descoperit – ce băiat bun era, holtei convins, cum îi dădea bacşiş...

— Vă dau măcar jumătate de pagină pentru asta, aşa că aflaţi şi cum bate toaca în cer. Băgăm pe prima o poză şi în interior două, una cu gagica şi alta cu mortul.

— Sigur, şefu’. Mai vedem şi de o urmare la chestia de la CTS de vineri...

— Vedeţi ce vă iese. La lucru!

Colegii aflaseră noutatea şi o priveau ca şi cum ar fi câştigat lozul cel mare. Ignorându-le întrebările, Cristina îl sună pe Felix.

— Unde eşti?

— Am ajuns la Parchet, dar e o atmosferă tare sinistră. Am încercat să iau legătura cu sursa mea şi la interiorul lui a răspuns un coleg. Mi-a trântit-o că tipul nu a venit încă şi apoi a încercat să mă ia la întrebări.

În mintea Cristinei începu să se formeze o bănuială sinistră.

— A fost ucis un grefier. Tocmai i-am văzut cadavrul şi zău că nu era o privelişte frumoasă. Truşescu se ocupă de cercetări, încă e acolo. Pe mort îl chema Ioan Turda, îţi spune ceva numele?

Urmă o tăcere lungă, de parcă interlocutorului îi retezase cineva coardele vocale.

— Alo, mai eşti acolo?

— Da, îşi drese glasul Felix. Ioan Turda ai zis?

— Aha! Cineva i-a transformat faţa într-o bucată de plăcintă cu carne şi i-a săpat cu cuţitul un mesaj în piept. Oricine ar fi criminalul, e foarte supărat.

— Dumnezeule, dar ăsta e omul meu! şopti Felix. Eşti sigură că aşa îl cheamă?

— Foarte! Avem nevoie de cât mai multe date despre el, ştii şi tu cum merge treaba.

— Încerc, promise răguşit Felix. Ziceai că i-au scris ceva pe piept?

— Da. Mâţa curioasă o păţeşte rău.

Felix scoase un fel de horcăit.

— Oare are vreo legătură cu informaţiile pe care mi le-a dat? Părea atât de speriat, spuse.

— E greu de zis, încercă să-l liniştească Cristina. Chiar dacă ar fi aşa, n-ai de ce să te simţi vinovat. Nu era mare lucru şi sigur nu i-ai smuls vorbele cu cleştele. Nu te mai gândi la asta, hai să ne facem treaba!

— Bine. Te mai sun după ce aflu câte ceva.

— Şi încă un lucru... Să-i pomenesc ceva comisarului?

Felix ezită din nou câteva secunde, apoi răspunse cu jumătate de gură.

— Faci cum crezi de cuviinţă. Dacă îi putem ajuta să-i prindă pe cei care au făcut mârşăvia asta...

Cristina puse telefonul pe masă, fixând posterul cu Alex Corbu fără să-l vadă. Îl încurajase pe Felix, dar ştia că, în locul lui, ar fi simţit şi ea muşcătura vinovăţiei. Iar dacă bietul grefier o păţise numai pentru câteva amănunte şoptite la un colţ de stradă, ce îi aştepta pe ziariştii care făceau săpături în acest caz? Se întoarse în biroul redactorului şef. Era un lucru pe care trebuia să-l ştie.

Mâna lui Andrei Beiu înţepeni în aer şi redactorul-şef chiar uită să mai tragă din ţigară. Faptul că o deşcă bătrână ca el, care îşi tocise pingelele prin redacţii încă de pe vremea împuşcatului, reacţiona astfel spunea multe.

— E sigur? o întrebă Andrei după o pauză.

— Da. Felix mai că nu plângea când i-am zis. Şefu', e oare posibil să aibă legătură cu materialul nostru de vineri?

Andrei lansă gânditor câteva cercuri de fum.

— Pare exagerat, nu? Şi apoi, judecând după ce am văzut în fotografii, toată istoria asta e isprava unui dezaxat.

Cristina aprobă. În fiecare lună parcă tot mai mulţi nebuni se plimbau liberi pe străzi, aşa că suspecţii de serviciu nu lipseau.

— Continuăm ancheta? spuse Cristina, deşi bănuia răspunsul.

— Da. Cea mai bună apărare e atacul şi nimeni nu a încercat să ne spună să ne liniştim. Zi-le băieţilor însă să se mişte cu cât mai multă atenţie. Doamne fereşte! Nu avem nevoie de reporteri aduşi în sicrie...

Gândul că unul sau chiar mai mulţi maniaci ar putea sta cu ochii pe ei nu era deloc reconfortant. Amintirea momentelor de spaimă absurdă trăite în ultimele zile îi răsări în minte, făcând-o să rămână înţepenită în mijlocul holului. *Poate nu a fost totul o închipuire.*

— Nu e drept! Toate lucrurile interesante ţi se întâmplă ţie. Eu n-am mai văzut un mort de o sută de ani, îi şopti în ureche Val.

Cristina îşi opri la timp strigătul. Se întoarse spre el cu mâinile în şolduri.

— Termină, Val! Şi aşa sunt cu nervii în pioneze, nu mai trebuie să mă sperii şi tu.

— Iartă-mă! Am vrut să te înveselesc, dar se pare că nu a fost o glumă prea reuşită... Lasă-mă să am grijă de tine, domniţa mea!

Cristina îl ascultă, lăsându-se să cadă pe primul scaun. Val îşi puse mâinile pe umerii ei şi începu să o maseze uşor.

— Aşa... E mai bine, nu? o întrebă după vreo două minute.

— Da, e foarte bine, cavalerul meu în armură strălucitoare. Îmi pare rău că m-am răstit la tine.

— Ai avut o dimineaţă grea, asta-i tot.

Felix are parte de una şi mai grea. Nu avea să mai povestească despre asta altcuiva. Era alegerea lui Felix dacă să le spună colegilor despre legătura specială cu Ioan Turda.

— Am însă şi o veste bună, spuse Val. Cel puţin aşa pare pentru trei sferturi din suflarea feminină a redacţiei. Alissa e deja într-al nouălea cer.

— Zău? Care e aceea? încercă să zâmbească Cristina.

— Preferatul naţiunii soseşte în urbea noastră umilă pentru a se arăta în carne şi oase nu doar doamnelor şi domnişoarelor din capitală, ci şi ieşencelor care suspină după el.

— Vine Alex Corbu?

— Da, tocmai am primit un comunicat. Ne invită la conferinţa de presă. Va fi şi un miting al susţinătorilor PNP, în piaţa centrală. Cine merge, eu sau Mihai?

— Când e?

— Conferinţa – marţi, la 10, la „Prezident". Mintingul e programat mai pe după-amiază.

— Oho, Corbu are bani de cheltuit dacă a ales un asemenea local!

— Păi, dacă nici el n-o avea...

Cristina aruncă o privire în agendă.

— Îl mai întreb pe Mihai dacă are ceva plănuit pentru marţi, dar, în principiu, zic să meargă el la chestia de dimineaţă, iar tu, la minting.

— Dorinţa ta e lege pentru mine. Mă anunţi dacă se schimbă ceva...

Capitolul 4

INVITAŢIA

Sediul Poliţiei nu era un loc menit să creeze asociaţii plăcute, oricât de cinstit ai fi fost, dar anii petrecuţi acolo făcuseră din el, pentru Cristina, o a doua casă. Una în pereţii căreia se impregnase toată răutatea miilor de infractori, dar care îşi purta urâţenia cu un fel de mândrie disperată. Cristina o salută ca pe un prieten vechi şi se apropie de masa ofiţerului de serviciu, arătându-i legitimaţia.

— Comisarul Truşescu mă aşteaptă!

Omul în uniformă o fixă cu o urmă de suspiciune profesională înainte de a ridica receptorul. Privindu-l cum discuta, Cristina se întrebă

ce figură făcuse maică-sa când se trezise cu poliţiştii la uşă. Nu apucase să o sune ca să o liniştească.

— Urcaţi la etaj, îi spuse ofiţerul, dând impresia că îl nemulţumea faptul că nu-i putea reproşa nimic. Biroul de pe colţ...

— Ştiu unde stă domnul Truşescu, replică pe un ton răguşit Cristina.

Lăsându-l în urmă pe la fel de posacul om al legii, urcă scările încet. Odată ce intra în birou, nu avea să mai fie loc de întors. Bătu la ultima uşă de pe holul neprimitor şi surprinzător de pustiu.

— Intră, auzi vocea comisarului.

Truşescu nu împărţea cu nimeni biroul mic – privilegiul gradului. Studia pozele împrăştiate pe masă, într-o dispoziţie ce nu părea să se fi îmbunătăţit de dimineaţă.

— Ia uite, a catadicsit să vină şi domnişoara ziarist!

— Ooo, nu e cazul să fii aşa ostil, comisare! Ai zis spre după-amiază, nu ai specificat o oră. Aveam şi eu treburi prin redacţie.

— Cred că e agitaţie mare acolo, replică amar poliţistul. Mizeria asta e o mană cerească pentru vulturi.

— Azi chiar e o zi proastă pentru amândoi! N-are rost să ne certăm. În fond, şi vulturii trebuie să mănânce în fiecare zi, ca şi poliţiştii.

Pentru prima dată de la începutul conversaţiei, Truşescu îşi permise un zâmbet şters, ridicându-se.

— Hai să-ţi murdărim degetele, Cristina. Şi pantofii?

Fără cuvinte, îi întinse punga în care pusese perechea de botine purtată dimineaţă.

— Bine! Să mergem!

Cristina simţi privirile curioase ale celui care îi apăsa degetele acoperite de tuş pe foaia pentru amprente. Zvonurile zburau repede şi nu prea credea că i se mai întâmplase să facă asta cu un gazetar.

Ştergându-se cu şerveţelul oferit de agent cu un rânjet, îl urmă pe Truşescu înapoi în cabinet.

— Acum, că am făcut-o şi pe asta, poate îmi spui câte ceva, comisare, îi zise chiar din prag.

— Păi, nu văd de ce aş face asta, Cristina... Poate nu te-am exclus încă din cercul suspecţilor.

Vocea îi era serioasă, însă ochii i se înveseliseră puţin.

— Ei, zău! Chiar mă poţi închipui hăcuind pe cineva? Şi apoi, am putea face schimb de informaţii.

Tăcerea se înstăpâni pentru câteva momente. Truşescu lăsa impresia că îşi cântăreşte opţiunile, fixând-o.

— Să ascundă date legate de o anchetă o poate costa scump chiar şi pe o ziaristă, spuse în cele din urmă.

Cristina ridică din umeri.

— E mai mult o bănuială. Vă poate ajuta sau, dimpotrivă, vă poate încurca mai mult. Hai, comisare, doar suntem amici!

— Fie, păru convins Truşescu. Dar asta e tot ce-ţi pot spune: ora decesului, deocamdată aproximativă, e cinci, iar cauza, o hemoragie internă.

— A fost „tatuat" aşa după ce şi-a dat duhul?

Poliţistul oftă uşor, înnegurat.

— Era conştient când a fost torturat. Era însă mort când i-au scris pe piept mesajul.

Cristina se înfioră imaginându-şi chinul cumplit prin care trecuse bietul om, frica şi durerea, implorările lui zadarnice.

— Şi toată grozăvia asta s-a întâmplat la ora cinci? Era încă întuneric, totuşi nu miez de noapte. Trebuie să fi urlat. Nimeni nu a auzit nimic?

— E ciudat, dar asta e. Acum aştept să aud de la tine ceva.

Era rândul Cristinei să-şi aleagă cuvintele.

— Ioan Turda era sursa unui coleg. Zilele trecute, i-a dat nişte informaţii. Ne-au folosit pentru deschiderea de sâmbătă, cea cu spargerea de la Centrul de Transfuzii. Şi, fiindcă tot veni vorba de ea, de ce s-a ţinut aşa un secret?

Truşescu se făcu că nu-i auzise întrebarea.

— Despre ce coleg e vorba? spuse comisarul.

— Felix Şantea, băiatul de pe speciale. Dar nu-mi pot imagina că acele crâmpeie de informaţii pe care grefierul ni le-a strecurat ar putea justifica aşa ceva.

— Vom vedea. Oricum, prima ipoteză de lucru e că au fost mai mulţi atacatori.

Cristina tăcu. Ideea unei haite de torţionari era şi mai cumplită decât aceea a unui nebun setos de sânge, totuşi instinctul îi spunea că era cea adevărată. Comisarul îşi aţintise gânditor privirea pe singurul geam din încăpere, care dădea într-o curte interioară destul de murdară. Sticla era gri de atâta jeg şi imaginea se vedea înceţoşată, dar Cristina îşi spuse că, probabil, peisajul câştiga astfel în calitate. Rămase în aşteptare, preferând să nu privească pozele împrăştiate pe biroul ponosit, în care culorile predominate erau roşul şi vineţiul. Ştia prea bine ce conţineau şi numai ideea de a le studia îi întorcea stomacul pe dos.

— Cred că asta e tot, pentru moment, se întoarse spre ea Truşescu. S-ar putea să-l chem la o discuţie pe Felix. Îl ştiu pe băiat, e destupat la minte...

Lăsă fraza în suspensie şi Cristina îşi spuse că era timpul să se ridice din scaunul incomod. Deodată, simţea nevoia să iasă la aer. Truşescu deja nu-i mai dădea atenţie şi ziarista se strecură din birou, ocolind masa cu privirea. Întâmpină burniţa rece care învăluia strada, acoperind casele dărăpănate, ca pe o adevărată binecuvântare.

Senzaţia de greaţă nu o părăsi până seara. Undeva înăuntru, se contracta de fiecare dată când îşi aducea aminte de scena de dimineaţă. Şi era imposibil să o uite, atâta timp cât chipul desfigurat al lui Ioan Turda se lăfăia pe prima pagină a ziarului, iar în interior – imaginea trupului său răstignit în grădiniţa desfrunzită. O durere atroce de cap o cuprinse cu mult înainte să se facă ultimele retuşuri la pagină şi să iasă din redacţie.

Când ajunse acasă, o găsi pe Amalia agitându-se prin bucătărie. Prepara una dintre supele ei cu explozii de arome, în care arunca aproape tot ce găsea prin frigider. Asemenea amestecuri erau, cel mai adesea, rezultatul unei inspiraţii de moment, iar Amalia se apuca de ele doar când era bine-dispusă. De data asta, chiar fredona fals în faţa aragazului, amestecând în oala aburindă.

— Înţeleg că, în sfârşit, discursul tău i-a plăcut lui Alex, concluzionă Cristina, iar Amalia îi răspunse cu un zâmbet.

— Era şi cazul, nu? Încă puţin şi înnebuneam... Dar tu eşti cam palidă, s-a întâmplat ceva?

Cristina dădu obosită din cap. Nu se simţea încă în stare să-i povestească prin ce trecuse în acea zi. Fireşte, în ziua următoare avea să citească în ziar despre crimă, dar nu şi despre faptul că ea fusese acolo.

— Am avut azi o migrenă groaznică, îi răspunse, şi nici măcar nu minţea. Am auzit că şeful tău ne va onora marţi cu o vizită...

— Da, aşa mi s-a spus şi mie. Şi uite ce ai primit!

Îi întinse un plic subţire, cu dungi aurii pe fond negru.

— Ce e asta? zise întorcându-l pe toate părţile.

— Deschide-l! o îndemnă Amalia.

Îi făcu pe plac şi scoase un dreptunghi elegant de hârtie, inscripţionat în relief. Caracterele gotice sclipeau misterios în lumina chioară a becului economic şi Cristina miji ochii, intrigată. *Domnul Alex*

Corbu vă invită să-i faceţi onoarea de a participa la recepţia care va avea loc luni, de la ora 20, la restaurantul „Mon amour”. Ţinuta de seară este obligatorie.

Cristina se holbă aproape un minut la cele câteva rânduri, înainte de a-şi muta privirea spre Amalia.

— Ciudat, dar în programul primit la ziar nu zicea nimic de o recepţie, bolborosi.

— Probabil fiindcă e o chestie elitistă. Pentru cei care l-au ajutat în campanie şi pentru oficialităţi.

— Păi, şi eu cum am ajuns pe lista invitaţilor? se strâmbă Cristina. Nu prea cred că Alex Corbu ar prefera să mă vadă pe mine în locul directorului ziarului, să zicem.

— Eşti invitata mea, Cris. Tot staff-ul de campanie a primit câte un plic dintr-ăsta, pentru a-şi aduce un invitat. Eu te-am ales pe tine. Oricum, nu pot spune că am un partener sexy la braţul căruia să strălucesc...

Cristina nu comentă. Vieţile lor amoroase erau un adevărat dezastru de ceva vreme, iar ea, una, se resemnase.

— N-ai să mă laşi să mă învârt pe acolo singură, nu-i aşa?

Vocea Amaliei era rugătoare.

— Vrei neapărat să mergi la recepţia asta? o întrebă Cristina.

— Nu cred că ar fi potrivit să lipsesc. Am petrecut atâtea ceasuri muncind pentru oamenii ăştia şi să pierd toată distracţia? Şi apoi, nu vrei să-l vezi pe Alex în carne şi oase?

— Fie, deşi numai de recepţie nu-mi arde, spuse Cristina. Da’ eşti sigură că nu vei avea probleme dacă aduci o ziaristă?

— Nu văd ce necazuri ar putea apărea, răspunse Amalia fluturând din lingură. E doar o sindrofie, nu punem la cale un război. Şi nu cred că ai de gând să-i sari în faţă cu reportofonul onorabilului nostru candidat ori să tragi vânturi la masă...

Cristina chicoti uşor. Nu era greu de imaginat expresia de pe feţele pline de morgă ale primarului şi prefectului dacă s-ar fi dat în stambă.

— Nu, nici nu mă gândesc să fac aşa ceva, promise cu un rânjet larg. Poate doar să nu folosesc tacâmurile şi să scuip mâncarea pe faţa de masă.

— Las' că-ţi mai predau un curs rapid de bune maniere, ca să nu mă faci de ruşine, îi întoarse zâmbetul Amalia. Rămâne deci stabilit?

— Aha, încuviinţă cu jumătate de gură Cristina. Mai rămâne de rezolvat problema rochiei de seară. Şi să ştii că nu dau bani pentru una nouă doar ca să mă plimb prin faţa îmbuibaţilor ăstora.

— Stai liniştită, că nici eu nu îmi înnoiesc ţinuta.

— Poate rochia neagră... Iar ţie ţi-ar sta minunat în aceea aurie pe care ai purtat-o la nunta Mariei.

— Dacă ne îmbrăcăm aşa, o să fim asortate cu blazonul lui Alex.

Noaptea trecu liniştit şi abia dimineaţă ploaia se transformă într-o zăpadă apoasă, cu fulgi mari care se topeau imediat ce atingeau pământul. Durerea de cap se mai potolise, dar se ascundea prin apropiere. Tot drumul până la redacţie, cu gândurile risipite auirea, Cristina desenă cu degetul arătător pe geamul aburit al tramvaiului. Abia cu o staţie înainte de destinaţie, văzu într-adevăr rodul creaţiei ei. O mulţime de ochi fără pleoape o privea fix, iar Cristina simţi un junghi la inimă. Coborî ca din puşcă din bătrânul tramvai, împreună cu o babă cu un neg mare pe frunte.

— Nu mai au pic de ruşine vatmanii ăştia! bodogăni bătrâna. Păi, aşa era pe vremea mortului? Nu mai bine îl lăsam în pace, nu-l împuşcam ca pe un câine în sărbătoare sfântă? Acum ne bate Dumnezeu pentru păcatele noastre!

Cristina făcu un gest nelămurit, care putea fi interpretat deopotrivă ca o aprobare sau ca o expresie de dezacord. Nu îi plăcea să lege astfel de

conversaţii întâmplătoare despre lucruri care, din păcate sau din fericire, nu puteau fi schimbate. Viaţa lor era aşa cum era, iar regretele târzii nu aveau cum să întoarcă minutarul ceasului. O lăsă în urmă pe femeia care încă boscorodea în legea ei şi se opri la moş, pentru ritualul de dimineaţă. De data asta, cumpără un pachet mic de biscuiţi cu cremă de lămâie. Portofelul îi era tot mai uşor, dar trebuia să se descurce până la salariu. Nu-i plăcea să împrumute de la maică-sa.

Redacţia era goală. Cristinei îi plăceau acele momente de linişte de la începutul zilei, când încăperea nu se umpluse încă de zumzetul conversaţiilor, al ştirilor de la televizorul deschis în permanenţă. Din poster, Alex îi zâmbea în continuare şi Cristina încercă neliniştitorul sentiment că ochii săi chiar o urmăreau în timp ce-şi aşeza lucrurile pe birou. Dincolo de fereastră, o perdea albă părea să izoleze ograda de restul lumii lipsită de orice podoabă, estompând chiar şi sunetele obişnuite ale dimineţii. Pe la cerceveaua roasă trăgea curentul şi Cristina deschise caloriferul, chiar dacă ştia că doar se va dezmorţi. În redacţie se făcea economie la toate – de la căldură, la hârtie igienică sau săpun, îndoit vârtos cu apă.

Nu-i era dat însă să aibă parte de linişte prea mult timp. O tuse groasă se auzi din dreptul scărilor, urmată după doar câteva secunde de o bătaie puternică în uşă. Cristina îşi strecură capul pe hol şi dădu cu ochii de un ins înalt, slab ca degetul şi cu o privire uşor confuză.

— Da, spuse pe un ton pe care îl simţea nu prea prietenos.

Bărbatul se mută de pe un picior pe altul, cu o mină nehotărâtă.

— Am fost şi zilele trecute pe aici, dar nu era decât doamna de serviciu.

Un beculeţ roşu se aprinse în mintea Cristinei. *Trebuie să fie ţicnitul acela care a vorbit cu doamna Coca...*

— Spuneţi! îi zise.

— Doamnă, am o problemă foarte serioasă şi nimeni nu vrea să mă ajute. Am fost pe la Poliţie, ştiţi...

— În primul rând, ziceţi-mi cum vă numiţi, îl întrerupse Cristina.

— Vă spun la sfârşit, scutură din cap bărbatul. Deocamdată să vă expun problema, aşa, în linii mari, că e destul de complexă. Dacă vă va interesa, putem petrece şi câteva ore discutând detaliile. Am timp destul!

Nu şi eu. Experienţa îndelungată a comunicării cu tot felul de inşi sonaţi o făcea să fie pe trei sferturi sigură că întâlnise încă unul, însă rămase deocamdată în expectativă.

— Vă ascult...

— Ei bine, lucrurile stau cam aşa, stimată doamnă. Şi încep cu o paranteză: sunt inginer diplomat – ştiu şi cum se construieşte o navă spaţială, şi multe alte lucruri care, din păcate, nu mai folosesc acum la nimic. Ca mulţi alţii, mă aflu într-o situaţie financiară extrem de precară şi nedreaptă, pe motiv de şomaj. Cum am o familie de întreţinut, nu mi-am permis însă să mă las cuprins de disperarea inerentă unei astfel de adversităţi a sorţii.

Spusese totul fără nicio pauză şi se opri să ia o gură de aer, cu mina unui scafandru ajuns la suprafaţă chiar când butelia de oxigen se golise. *E genul de intelectual preţios. Îmi imaginez cum trebuie s-o fi impresionat pe femeia de serviciu*.

— Am căutat deci să găsesc orice slujbă, continuă bărbatul, chiar şi sub pregătirea mea, lucru care m-a adus în contact direct cu diverse medii sociale. Iar unele dintre ele, drept să vă spun, nu sunt dintre cele mai plăcute...

— Poate ajungeţi totuşi la subiect, zise Cristina. Ştiţi, sunt foarte ocupată.

— Bine, deşi e vorba de o temă de maximă importanţă. Am să încerc însă să fiu cât mai succint.

Încă un moment de pauză îi dădu ocazia Cristinei să spere că sunetul telefonului sau apariţia unui coleg va precipa lucrurile. *Ce Dumnezeu, a intrat toată lumea în grevă?*

— Deci, eu lipsind foarte des de acasă pentru a căuta un loc de muncă, şi cum soţia are încă o slujbă modestă, fiica noastră a rămas mai mult singură. Bineînţeles, i-am explicat importanţa misiunii mele şi a înţeles, în ciuda vârstei ei fragede. Acum două săptămâni, a început să-mi spună însă tot felul de istorii bizare când mă întorceam din peregrinările mele, vai, atât de lipsite de rezultate. Iniţial, am crezut că e vorba de imaginaţia specifică vârstei. Vorbea despre lumini sângerii sau violet, despre zgomote lugubre în noapte.

— Şi care este totuşi problema? încercă din nou Cristina să scurteze conversaţia.

— Stimată doamnă, dar nerăbdătoare mai sunteţi! Problema e că fiica mea a dispărut şi nimeni nu mă ajută să o găsesc!

Omul izbi cu pumnul stâng în biroul Cristinei. Masca de intectual gomos i se spulberă, lăsând loc disperării.

— Când a dispărut? întrebă Cristina.

O încerca o vagă părere de rău pentru felul cum îl tratase.

— Acum zece zile. De atunci, am fost şi pe la secţia de poliţie de care ţinem, şi la sediul central, şi chiar în audienţă la comandant. Am trecut şi pe la Parchet, dar toţi au dat din umeri. Sunt disperat, nu mai ştiu ce să fac...

Cristina îl fixă neîncrezătoare. Oricât de blazaţi şi de prost plătiţi ar fi fost poliţiştii, gândul că toţi ar fi ales să ignore dispariţia unui copil i se părea ciudat.

— Dar cum şi-au motivat pasivitatea? îl întrebă. Trebuie să vă fi spus ceva.

— Au fost absurzi, bineînţeles. Au zis că nevastă-mea e de vină... Că a făcut ceva cu ea.

— Cu cine?

— Cu Steluţa, fireşte.

— Adică soţia dumneavoastră v-a ascuns copilul?

— Da, sau poate mai rău. E o nerozie! Ilona nu i-ar fi făcut niciodată nimic rău Steluţei, chiar dacă acum nu se simte bine.

— Nu se simte bine? repetă Cristina.

— Of, ce e aşa de greu de priceput, stimată doamnă?

Cristina simţi cum i se ridica tensiunea, dar îşi muşcă buzele şi reuşi să păstreze un ton rezonabil.

— Explicaţi-mi în două propoziţii scurte şi clare, aşa, ca pentru proşti!

— Au dus-o pe Ilona la Spitalul numărul şapte, după ce au găsit în dulapul său o jachetă de-a Steluţei pătată cu sânge... Copilul acela cuminte şi isteţ, mândria noastră, a dispărut, iar soţia mea s-a prefăcut într-un nimic cu ochi goi. Stă nemişcată într-un colţ al încăperii cu orele şi uneori nici nu mă recunoaşte. Orice ar fi văzut, a fost şocată. Am întors casa cu susu-n jos, poate poliţiştilor le-a scăpat ceva. N-am găsit decât asta...

Clipind necontrolat, omul îi bagă sub nas un desen. Din foaia boţită pe la colţuri, ochi roşii-vineţii, cunoscuţi deja, o ţintuiră pe Cristina.

— Ce-i asta? întrebă cu vocea scăzută.

— E ultimul desen pe care l-a făcut Steluţa. Ajutaţi-mă, vă implor!

Oare Dănuţ e bine? strigă o voce în mintea Cristinei. Decise imediat să pună capăt conversaţiei care nu ducea nicăieri, dar reuşea să-i alimenteze nevrozele.

— Am înţeles problema. Vom vedea ce putem afla. Scrieţi pe hârtiuţa asta datele dumneavoastră – nume, prenume, adresă şi număr

de telefon. Colegii mei vă vor căuta dacă va fi cazul. Nu vă pot promite însă că vom scrie ceva, să vedem ce iese.

— Asta e tot? Aş putea să vă povestesc atâtea...

— Înţeleg, dar sunt foarte ocupată. Îmi pare rău, asta e tot ce putem face acum.

Omul trecu câteva rânduri pe foaia ruptă din agenda ei şi Cristina văzu că îl chema Septimiu Stavropol. Se uită în altă parte, ca să nu-i mai încurajeze logoreea. Stavropol îi întinse coala cu un gest oprit la jumătate şi continuat după o pauză de implorare mută. Cu buzele strânse, Cristina îl conduse pe prispă, dorindu-şi să-l vadă cât mai repede ieşind din curte.

— Vă dau adresa unui cunoscut, un psiholog foarte bun, îi spuse şi îi întinse o carte de vizită. Face şi muncă pro bono, aşa că banii nu ar trebui să fie o problemă. Sunt convinsă că o vizită de-a lui i-ar face bine soţiei. Poate v-ar ajuta şi pe dumneavoastră să mai scăpaţi de stres...

Câteva secunde, Stavropol dădu impresia că ezită între a se stropşi la ea şi a-i mulţumi pentru ofertă. Apoi ridică din umeri, într-un fel stângaci care îi făcu inima să se strângă. Nu lăsă însă părerea de rău să o copleşească.

— Sincer, spuse Stavropol, nu cred că ar fi altceva decât o pierdere de timp.

— Totuşi, luaţi-o! îi răspunse Cristina. Dacă vă hotărâţi să treceţi pe la el, spuneţi-i doctorului Sorescu că v-am trimis eu.

— Mulţumesc, stimată doamnă. Îmi pun însă mai mari nădejdi în rezultatele anchetei dumneavoastră şi în posibilităţile de a face presiuni asupra poliţiştilor, ca să descopere adevărul. Ştiu că, dacă într-adevăr veţi dori, veţi face o treabă bună.

— Vom încerca, zise Cristina.

Rămase câteva clipe pe prispă, înfrigurată, privind în urma bărbatului care se îndepărta cu paşi mărunţi. Când intră înapoi în birou,

pasul îi era mai greoi. *Săptămâna asta se deschide cam la fel de bine cum s-a terminat precedenta*. De pe perete, Alex Corbu îi rânjea a zeflemea şi Cristina îi scoase limba. *Slavă Domnului că nu mai e nimeni, să vadă cum te ţicneşti pe zi ce trece! Gata! La treabă cu tine!*

Îi întoarse spatele celui mai fermecător bărbat al României, învingându-şi dorinţa de a-i desena cu markerul coarne sau mustăţi, cum obişnuia să le facă portretelor din cartea de istorie. Mintea însă pur şi simplu nu voia să se întoarcă spre rutină şi zbură la recepţia lui Alex. Era curioasă să-l întâlnească pe viitorul preşedinte, dar trebuia să recunoască măcar pentru sine că gândul o intimida puţin. Oricum, îi promisese Amaliei că o va însoţi şi avea să se ţină de cuvânt.

Capitolul 5

NEGRU ŞI AURIU

Cristina coborî prima din taxiul boţit într-o parte, de o nuanţă incertă, călcând oarecum nesigur pe dalele alunecoase şi ciuruite cu care era pavată piaţa. Purta singura ei pereche de pantofi de ocazie, cu toc o idee mai mărişor, şi nu se simţea deloc confortabil. Prefera încălţămintea uşoară, cu talpa plată, aproape de copil şi oricum, de cele mai multe ori, nici nu avea de ales. Când cauţi papuci ieftini, mărimea 34, oferta nu e prea variată. Aruncă o privire în spate: Amalia tocmai se socotise cu şoferul. Avea să-i plătească partea ei a doua zi, la leafă. Deocamdată, portofelul îi era la fel de gol ca inima unei măicuţe. Umăr la umăr, se îndreptară spre treptele restaurantului „Mon amour". Marmura era acoperită de un covor gros, vârstat în negru şi auriu şi Cristina nu putu

să nu aplaude în sinea sa atenţia pentru detalii a celor care puseseră pe roate sindrofia.

— Bine aţi venit la noi! le ură un ins care părea să aibă o minge lipită de burtă, aşezat strategic în capul scărilor. Suntem onoraţi să avem oaspeţi de seamă. Dacă vreţi să mă urmaţi...

Le conduse pe un hol larg, drapat cu fâşii de pânză în aceleaşi culori, pe care răsuna discret o muzică instrumentală medievală. Paşii lor stârneau un ecou ciudat şi Cristina aproape se aştepta să zărească undeva, într-un colţ, un cavaler în armură strălucitoare, gata să sară în ajutorul prinţeselor la ananghie. *Lui Val i-ar fi plăcut aici...* Cu un gest larg, maâtre d'hotel deschise uşa unui salon încăpător, transformat într-o adevărată orgie negru-aurie. Nimic nu fusese lăsat la întâmplare – feţele de masă, şerveţelele, perdelele, totul era în una dintre cele două culori, aducând privitorul aproape de saturaţia senzorială. Crini galbeni împodobeau mesele, iar pâlpâirile a sute de lumânări îi dădeau întregului tablou o notă de mister. Cristina observă că încăperea era doar pe jumătate plină şi nu se zărea nici picior de Alex Corbu. *Probabil îşi va face apariţia odată cu sosirea oficialităţilor*, îşi zise, fără să regrete faptul că deocamdată, cu excepţia călăuzei lor, nimeni nu părea să le bage în seamă. După un slalom graţios printre mese, acesta se opri în faţa uneia pentru două persoane, destul de aproape de centrul salonului.

— Aceasta este masa dvs, le anunţă plin de morgă şi îl zăriră făcându-i discret semn unui chelner să se apropie.

Cu gesturi experte, cei doi le ţinură scaunele, apoi maâtre d'hotel îşi pregăti ieşirea.

— Silvian vă stă la dispoziţie! Vă doresc petrecere plăcută.

Privindu-l cum reia în sens invers cursa cu obstacole, păstrând acelaşi ritm solemn, Cristina zâmbi. Niciodată nu o impresionase prea mult fastul şi, cu cât mesenii erau mai preţioşi, cu atât se distra mai bine

observându-i. Amalia îi adresă un surâs complice, în timp ce chelnerul le umplea paharele cu un lichid gros.

— Domnişoarele ar dori aperitivul casei? se interesă pe tonul cuiva sigur că răspunsul va fi pozitiv.

— De ce nu? răspunse Amalia.

Cristina zări fulgerând pe chipul ospătarului o expresie pe care o traduse prin „ştiam eu, calicelor".

— Imediat, spuse Silvian.

Rămase singure, Cristina şi Amalia pufniră în râs.

— Nu cred că am mai fost vreodată aici.. Da ştiu că au muncit la pregătirea chermezei! spuse Cristina.

— Da, aprobă Amalia, din câte am auzit, s-au băgat o grămadă de bani. Se pare că Alex are planuri mari pentru oraşul nostru. Oricum, putem comanda ce ne trece prin cap. PNP va plăti pentru tot.

— Gazda noastră este însă cam scumpă la faţă! Cuceritorul Alex se teme că vor sări toate femeile pe el?

— Nu mai ai răbdare să-l vezi? Parcă spuneai că nu-ţi place...

— Măcar ceva să-mi trec şi eu pe răboj după seara asta, în afară de aperitivul casei şi ce-o mai fi pe masă. În plus, abia aştept să-i povestesc Alissei cum am ciocnit un pahar cu preferatul ei! Poate să inventez şi nişte complimente venite din partea lui.

— Doamne fereşte! Vrei să facă infarct? surâse Amalia.

Chelnerul se întoarse cu două farfurii cu margine neagră, încărcate de bunătăţi decorate cu câte un moţ de pastă aurie, iar Cristina să ridică privirea spre tavan.

— Zău că e deja prea mult! spuse. Dacă mai văd ceva auriu sau negru, cred că am să vomit!

— În niciun caz nu le-am dori aşa ceva oaspeţilor noştri, auzi o voce amuzată şi pentru prima dată o văzu pe Amalia roşind.

Se întoarse şi îl zări pe Alex Corbu. Covorul pufos trebuie să-i fi amortizat zgomotul paşilor. Era chiar lângă ele, adresându-le ceea ce părea unul dintre cele mai cuceritoare zâmbete ale sale. Costumul negru, simplu dar din stofă de cea mai bună calitate, cădea pe corpul lui ca turnat, faţa smeadă îi era ciudat de familiară, iar Cristina îşi zise că, probabil, nu avea un aer prea inteligent cum se holba la el, într-o stare de confuzie moderată. Alex părea însă obişnuit să provoace o asemenea reacţie şi luă din nou iniţiativa.

— Despre domnişoara Amalia ştiu de ceva vreme că este una dintre cele mai valoroase colaboratoare ale noastre. Ne considerăm norocoşi să avem printre noi o condeieră atât de inspirată. Iar dumneavoastră trebuie să fiţi invitata ei...

În sfârşit, Amalia ieşi din înţepeneală.

— Mulţumesc pentru aprecieri, chiar dacă nu ştiu cât sunt de meritate. Cristina, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Alex Corbu.

Cristina îi întinse mâna lui Alex, care o duse la buze cu un gest lin, de o eleganţă rafinată. Simţi răsuflarea lui pe pielea ei şi, deşi nimic din mişcările lui nu depăşea limitele politeţii, avu impresia distinctă că se dedau la un act pervers.

— Domnişoara Man este prietena mea cea mai bună şi, totodată, colega de apartament care îmi face dimineţile suportabile, spuse Amalia.

Nu a suflat vreun cuvinţel despre faptul că sunt ziaristă, îi trecu prin minte Cristinei.

— E o plăcere să vă cunosc, reluă cu acelaşi ton grav Alex.

— Plăcerea e de partea mea, răspunse Cristina, chinuindu-se să-şi şteargă zâmbetul tâmp. Am urmărit cu mult interes campania dumneavoastră şi, fără îndoială, sunteţi candidatul cu cele mai mari şanse la preşedinţie!

Alex îşi permise o fluturare neglijentă a mâinii, de parcă rezultatul alegerilor nu l-ar fi interesat deloc.

— O, nu cred că are rost să vorbim despre astfel de lucruri triviale într-o asemenea companie! Oricum, campania electorală este pe sfârşite. În curând, dilemele noastre, ale tuturor, îşi vor găsi rezolvarea.

Cu coada ochiului, Cristina îl zări pe prefect făcându-şi apariţia, cu nevasta la braţ. Era ea mai înaltă decât el cu un cap. Deşi stătea cu spatele la uşă, Alex păru la rândul său să perceapă apropierea oficialităţilor.

— Sper din toată inima că această seară vă va lăsa numai amintiri plăcute, spuse Alex. Îmi cer scuze că trebuie să vă părăsesc, dar mă cheamă datoria către ceilalţi oaspeţi. Sunt sigur însă că vom mai discuta.

Cristina îl urmări îndreptându-se spre cei doi şi, deşi nu auzea ce spunea, după figurile lor încântate fu sigură că îi fermecase. Abia când grupul se îndreptă spre masa centrală, reîncepu să respire normal.

— E ceva, nu? Nu poţi înţelege efectul Alex până nu dai ochii cu el, concluzionă Amalia.

— Aşa este! Până şi pe mine aproape m-a lăsat fără replică, fu Cristina nevoită să recunoască.

Un lucru e sigur: nu vei spune nimănui despre felul în care ţi s-a înfiorat carnea când ţi-a sărutat mâna! Nici chiar Amaliei. Mai ales Amaliei. Evitând privirea prietenei ei, sorbi din paharul cu picior înalt şi începu să taie bucăţelele de brânză cu diverse condimente împrăştiate printre felii de somon afumat şi lămâie. Câteva minute, niciuna dintre ele nu vorbi, iar Cristina fu recunoscătoare pentru tăcerea prelungită care îi permitea să-şi mai potolească emoţiile bizare. Luă încă o înghiţitură din lichidul pe care nu-l putea identifica, dar care îi umplea nu doar gura de un parfum dulce-acrişor. *Măcar aici a nimerit-o Mister Candidat! Sigur îmi voi aduce aminte ceva vreme de petrecerea lui...*

Sala se umplea încetul cu încetul şi Cristina mai văzu câţiva oameni de afaceri proeminenţi, pe şeful Poliţiei, vreo doi doctori de VIP-uri... Gesturile stereotipe ale porţionării mâncării, udată din belşug cu licoarea căreia renunţase să-i găsească un nume, o ajutară să revină la starea amuzat-sceptică. *Slavă Domnului, şi Amalia, care îl cunoaşte pe Mister Right, a părut destul de stânjenită. Nu am fost singura care a dat în bâlbâială!* Era o slabă consolare pentru o persoană căreia nu i se scurseseră niciodată ochii după Alex Corbu, dar măcar lucrurile reveniseră la normal. Nu-şi făcea griji în privinţa unui alt moment de confuzie. Alex îşi făcuse datoria, jucând pentru ele rolul unei gazde perfecte, iar acum se putea dedica oaspeţilor cu adevărat importanţi. Fără să vrea, aruncă o privire spre masa centrală, destul de greu de desluşit în semiîntuneric. Pâlpâirile lumânărilor de pe pereţi şi de pe mese, din centrul aranjamentelor florale, îi permiteau să vadă fără probleme conţinutul farfuriei, dar nu şi să-i spioneze pe ceilalţi meseni. Ceara care se topea încet răspândea un parfum greu de categorisit, iar Cristina încerca o uşoară senzaţie de euforie, împărtăşită şi de Amalia, dacă era să judece după chicotitul ei repetat, fără ţintă. Mijind ochii, desluşi silueta primarului, cufundat într-o discuţie aprinsă cu Alex. Omul gesticula larg, uşor dezordonat, iar gazda părea cu totul absorbită de cuvintele lui. *Mă întreb dacă n-o fi ceva în neregulă cu lumânările sau cu băutura. Poate în curând vom simţi cu toţii nevoia să dansăm goi pe mese, iar Alex va căpăta astfel destul material cât să şantajeze cei mai importanţi oameni ai oraşului...* Era o idee năstruşnică, însă pentru câteva momente i se păru perfect logică. *Haida-de! Dacă tu n-ai habar de nimic atunci când vine vorba de alcool, alţii chiar se pricep. În plus, chiar trebuie să fii dus cu pluta ca să încerci aşa ceva când printre invitaţi e şi şeful Poliţiei!*

— La ce te gândeşti? o întrebă Amalia.

— Că nu mi-ar strica să iau puţin aer, se hotărî Cristina. Parcă am zărit un balcon, şi aş vrea să-mi dau şi cu puţină apă pe faţă. Vrei să mă însoţeşti?

— Nu, scutură din cap Amalia. Am văzut printre ultimii oaspeţi veniţi un prieten din Bucureşti cu care am rupt de ceva vreme legătura. Mă duc să-l salut. Nu te deranjează, nu-i aşa?

— Nici pe departe. Distrează-te cum vrei! îi spuse, ridicându-se de la masă.

Strângând în jurul umerilor şalul roşu, Cristina păşi uşor nesigură înspre acea parte a sălii unde întunericul părea atotstăpânitor. Tocurile i se înfundau în covorul gros, capul începea să i se învârtă şi, pentru o secundă, se întrebă dacă nu avea să se facă de ruşine leşinând ca o jună cu un corset prea strâns. În cele din urmă, atinse cu vârful degetelor uşa cu geam cât un stat de om, îi învârti mânerul aproape pe bâjbâite şi se trezi în aerul rece şi umed al nopţii. Luminile oraşului se vedeau sub ea, ca nişte faruri antice luptându-se cu ceaţa deasă pentru a călăuzi navigatorii rătăciţi. „Mon amour" avea un amplasament reuşit, trebui să să recunoscă Cristina, unul ales ca să-i confere un plus de stil, de parcă ar mai fi avut nevoie de aşa ceva. Din balcon, problemele ei şi ale celorlalţi păreau insignifiante, ca şi cum s-ar fi zărit prin sticla unui telescop. Ameţeala îi dispăruse şi ziarista se simţea mult mai bine.

— Noaptea e minunată, nu-i aşa? Acoperă urâţenia vieţii noastre, ne îngăduie să fim liberi cu adevărat. Noaptea putem uita de compromisuri, putem nădăjdui la orice...

De data asta nu mai avea nevoie să se întoarcă pentru a şti cui îi aparţinea vocea. Vântul se învârteji doar pentru o clipă în jurul ei, făcând-o să se acopere mai bine cu şalul. Sau poate cuvintele lui aveau efectul acesta.

— Totodeauna faceţi aşa? îl întrebă, rămânând nemişcată.

— Cum? spuse Alex şi îl simţi şi mai aproape.

— Răsăriţi ca o nălucă... E a doua oară într-o seară când discuţia noastră începe aşa. Mă întreb dacă nu e un obicei.

Îi ghici zâmbetul, deşi nu se uita la el.

— După cum o spuneţi, sună cumva sinistru. Îmi pare rău dacă v-am speriat, nu asta a fost intenţia mea. V-am zărit în balcon şi m-am gândit că v-ar prinde bine puţină companie.

Abia acum, Cristina îl privi. Era atât de destins, în costumul lui scump, rezemându-se cu spatele de uşa de sticlă, parcă s-ar fi cunoscut de când lumea.

— Nu m-aţi speriat, şopti... Atmosfera era înăbuşitoare înăuntru, iar noaptea m-a făcut să mă pierd în gânduri.

— O, sper că totul e în regulă! Am încercat să fiu o gazdă atentă.

— Sunteţi, fără îndoială. Deşi una enigmatică.

— Enigmatică? repetă Alex. De ce?

— Toate lumânările acelea, penumbra şi muzica, vorbele în doi peri... E o strategie de campanie?

Alex surâse din nou şi Cristina simţi că se încălzea pe dinăuntru.

— O jurnalistă rămâne jurnalistă chiar şi la petreceri, se pare. Am nevoie de o asemenea strategie pentru dumneavoastră?

— Nu am vrut să vă jignesc, se scuză Cristina.

— Nu m-aţi supărat, spuse Alex şi îi prinse doar pentru o secundă palma stângă. Seara asta e deosebită pentru mine... Alt răspuns n-am, aşa că va trebui să vă mulţumiţi cu el.

— Nu am de gând să vă bat la cap şi sper ca Amalia să nu aibă probleme pentru că m-a invitat. Dar dacă tot vorbim despre asta, ştiaţi cu ce mă ocup când m-aţi salutat?

— Recunosc, habar nu aveam. Dar asistentul meu e foarte competent şi m-a lămurit. Mă ajută să fiu un amfitrion mai bun dacă ştiu cu cine-mi petrec seara.

— Sunt sigură că e o seară importantă pentru dumneavoastră şi partid... De fapt, dacă tot suntem la ora sincerităţii, nici nu credeam că vă veţi mai găsi timp pentru mine. Sau e tocmai fiindcă sunt ziaristă?

Alex îşi încrucişă braţele pe piept şi se încruntă. Ochii îi luceau ciudat şi Cristina se surprinse dorindu-şi să continue discuţia până dimineaţă.

— Vă plac întrebările incomode, constat, spuse Alex.

— Deformaţie profesională. Nu e nevoie să-mi răspundeţi, fireşte.

— De ce nu? Îmi găsesc întotdeauna timp pentru oamenii care îmi par interesanţi. Vă displace compania mea?

— Nu, şopti Cristina, cuprinsă de o bruscă sfială. Îmi pare rău dacă am dat impresia asta...

— Atunci permiteţi-mi să vă însoţesc înăuntru înainte să îngheţaţi. E totuşi o noapte friguroasă, zise Alex şi, fără să-i mai aştepte răspunsul, îi făcu palma prizonieră într-a sa.

Cristina îl urmă supusă, tremurând uşor. Păşea alături de el, fără nici cel mai mic zgomot, în sala care părea numai a lor. Alex se opri înainte să iasă dintre umbre.

— Îmi acordaţi onoarea unui dans? îi spuse Cristinei.

Întrebarea i se părea Cristinei desprinsă dintr-un roman cu jupâniţe sfioase, dar asta n-o împiedica să se bucure că rămânea alături de el.

— Sigur, îngăimă. Numai să nu fie un vals.

— Nu vă faceţi griji, nu am de gând să vă supun la o asemenea caznă!

Muzica începu în aceleaşi moment, deşi Alex nu le spusese nici măcar un cuvânt instrumentiştilor. Era o melodie lentă, parcă împletită

cu suspine. Putea să-i urmeze uşor paşii şi, pentru prima oară, îi mulţumi pentru penumbra din încăpere. Orice greşeală ar fi făcut, avea să fie greu de observat. Alex se mişca lin şi-i zâmbea, fără a-i da de înţeles prin vreun gest că dansul acela era mai mult decât o formă politicoasă de a-i acorda atenţie. Totuşi, inima Cristinei începu să bată mai repede. Palma lui îi strângea uşor degetele, cu perfectă indiferenţă, dar şi-l închipuia trecându-şi buzele peste gâtul ei, mângâind-o cu răsuflarea lui şi silind-o să-i inspire tot mai adânc parfumul floral, exotic. Cântecul părea să dureze de o veşnicie şi, oricât ar fi încercat, Cristina nu se putea elibera de gândurile nebuneşti. Se forţă să-şi aducă în faţa ochilor cea mai şocantă imagine la care se putea gândi, cea a trupului schingiuit pe care-l zărise în grădină. Nu o ajută însă să se elibereze de dorinţă.

Când muzica încetă, era gata să geamă şi o luă la fugă, bolborosind ceva nelămurit pentru Alex. Trebuia să ajungă repede la baie. Nu-i păsa ce gândea gazda serii despre ea, voia doar un alt moment de singurătate.

Se aplecă asupra chiuvetei de un roz pal şi îşi udă de două ori fruntea şi obrajii. Închise ochii, cu degetele încleştate de faianţă. Nu se mai recunoştea. *A fost doar un moment de nebunie temporară.* Se agăţă de speranţa că bărbatul după care suspinau atâtea femei nu percepuse nimic din zbuciumul ei şi îşi cufundă din nou palmele în jetul rece. Atunci îi simţi atingerea. Dar era chiar el sau doar îşi dorea asta? Acelaşi parfum îi invadase nările.

— Închide ochii! auzi o şoaptă răguşită şi o ascultă.

O întoarse cu faţa spre perete, ridicându-i braţele şi presându-i-le de faianţa roz. Palmele lui calde îi frământau mătasea rochiei, periculos de aproape de decolteu. Ştia că trebuie să protesteze, să se desprindă, să se întoarcă şi să-l privească în ochi. Să vadă dacă e Alex, să-l pălmuiască şi să plece. Nu făcu însă nimic din toate astea, cuprinsă de o moleşeală imposibil de învins. Degetele lui îi eliberaseră deja sânii din capcană,

aproape sfâşiind pânza. Auzea doar răsuflarea lui şi apoi un geamăt profund. Era al ei, îşi dădu seama, în vreme ce dinţii lui îi prindeau lobul urechii drepte. *Nu mă interesează cine e, doar să nu se oprească.* A doua zi avea să regrete cele întâmplate, dar acum era cu totul în puterea lui. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva, simplul gând că s-ar putea lăsa posedată de un necunoscut în baia unui hotel ar fi făcut-o să izbucnească în hohote isterice. Parcă Alex ar fi aruncat o vrajă asupra ei, una de care nu putea scăpa.

Era şi el stârnit, îl simţea tare, lipit de fesele ei, dar strânsoarea lui era sigură. Gândul că îşi pierduse controlul era ca un afrodiziac şi Cristina gemu iar când Alex, sau poate nu el, îşi plimbă buzele pe ceafa ei şi palmele spre abdomen. Respira sacadat şi încercă să-şi întoarcă faţa spre el, dar o opri brutal, şi asta o excită şi mai tare.

O atinse până o aduse la doar o mângâiere de tremurătoarea eliberare. Îşi dorea doar să-l cuprindă înăuntrul ei, era dezgolită pentru el, şi după felul cum îşi mişca vânjos coapsele îşi dădu seama că, în fine, avea să o pătrundă. Într-o străfulgerare umedă, îşi imagină ochii lui Alex, îşi reaminti surâsul lui şi deodată ştiu că, oricât ar fi vrut, nu putea să-l lase să o aibă.

— Nu, te rog! murmură. Nu aşa...

El mârâi şi se depărtă de ea, iar Cristina nu îndrăzni să deschidă ochii. Îi părea rău că-i ceruse să se oprească şi strânse buzele ca să nu-l implore să continue. Ultimul ei geamăt adună dorinţă şi durere, dar nimeni nu-i răspunse. Când, după un minut, deschise ochii şi întoarse capul, era singură în baie. Se simţea beată, ruşinată şi îngrozitor de dezamăgită. *Dumnezeule, ce s-a întâmplat aici? Prin ce nebunie am trecut? Cum voi şti vreodată dacă a fost Alex? Şi dacă a fost el...*

Reuşi cumva să-şi aducă hainele în orânduială şi să iasă din grupul sanitar. Încă tânjind după mângâiere, îi zâmbi prefăcut Amaliei şi trase o

duşcă zdravănă din pahar. Fără un cuvânt, începu să taie cu repeziciune friptura suculentă, cu garnitura ei delicioasă de cartofi natur aburinzi, acoperită de ceea ce părea un sos de vişine. Nu-i era foame, dar asta o ajuta să nu plângă.

Plecară printre primii oaspeţi, fără să-şi ia rămas bun.

— Eşti cam tăcută, remarcă Amalia când intrară în apartament.

— Sunt puţin obosită. Am să mă culc imediat ce fac un duş, dacă mai e apă caldă. Mâine e o zi obişnuită de lucru pentru mine...

— Îmi pare rău dacă seara asta a fost o corvoadă, spuse Amalia. Te-ai plictisit chiar aşa de tare?

Cristina clătină din cap cu o sinceritate ce ascundea cea mai mare minciună.

— A fost o petrecere neaşteptat de interesantă, şopti, dar mă simt epuizată de-a dreptul. Noapte bună!

Nu mai aşteptă răspunsul Amaliei şi intră în baie ca o păcătoasă în mănăstire. Se săpuni energic, parcă ar fi putut astfel înlătura urmele nebuniei. Ar fi zăbovit acolo o oră, doar ca să fie sigură că nu va mai da ochii cu Amalia. Dar apa era destul de rece şi, înfofolită într-un halat crem, Cristina ieşi cu fereală pe hol şi respiră uşurată. Amalia intrase în camera ei. Ziarista se aruncă în aşternut, amintindu-şi încă atingerea lui. *Mâine, totul are să mi se pară un vis.*

Capitolul 6

DUPĂ GRATII

Dimineaţa începu pentru Cristina cu o durere rebelă de cap, dar şi cu un intens sentiment de vină. Episodul din seara precedentă nu părea deloc îndepărtat ca un vis pe jumătate uitat şi se privi lung în oglindă. Avea mina pisicii care a scăpat la borcanul cu smântână şi nu-şi mai poate scoate lăbuţa din el. Nu mai avea cum întoarce timpul înapoi, chiar să o fi vrut, aşa că se pregăti să înfrunte din nou lumea, cu secretul ei murdar cu tot. *De fapt, nu e chiar aşa de murdar! Că a fost Alex sau nu, doar te-a mângâiat... Pur şi simplu, viaţa ta amoroasă e de atâta vreme prea cuminte, iar acum ai compensat printr-un moment de excentricitate care nu te caracterizează. Nu e însă sfârşitul lumii...*

Singurul moment plăcut al dimineţii fu vizita la casierie, însă nu era de ajuns pentru a-i schimba starea de spirit. O privi pe Alissa, care fixa languros posterul de pe perete. *Mă întreb*, îşi spuse Cristina, *ce ar face să ştie cum mi-am petrecut seara? Cred că aş reduce-o la tăcere pentru întreaga zi, dacă nu pentru vreo două-trei...* Cristina învăţase să facă abstracţie de pălăvrăgeala ei, dar presimţea că în acea zi avea să-i fie mai greu decât de obicei. Îi aruncă Alissei o privire scurtă, încercând să-şi dea seama în ce dispoziţie era. Remarcă imediat că purta ţinuta ei visătoare – rochie de stofă cu romburi mari, trei şiraguri de mărgele mari cât cireşele şi la fel de roşii.

— Ai cam întârziat astăzi, Cristina! remarcă Alissa, desprinzându-şi în sfârşit privirea de la figura lui Alex. Ai petrecut astă noapte?

Tonul era mai degrabă neîncrezător, iar Cristina îşi ascunse cu greu un zâmbet. Fusese pe punctul de a trece sub tăcere prezenţa ei la recepţie, dar replica Alissei o făcu să se răzgândească.

— Ai ghicit, dragă! Pun însă pariu că nici prin cap nu-ţi trece cu cine am chefuit...

Alissa se învioră subit, pregătindu-se pentru o bârfă suculentă. Ochii i se rotunjiră, obrajii plini i se înroşiră şi, pentru o secundă,

Cristinei i se păru că până şi urechile se ascuţiseră puţin. Era, fireşte, o iluzie, dar Cristina se simţi satisfăcută de efect.

— Zi, iubire, nu mă ţine pe jar! spuse Amalia. Ai fost la o sindrofie simandicoasă sau la un chef nebun cu băieţi musculoşi, dezbrăcaţi?

Cristina prelungi puţin pauza, apoi aruncă bomba.

— Azi Alex Corbu are nişte acţiuni prin târg. A venit însă de aseară. Şi-a dat o petrecere...

Alissei cuvintele părură să i se oprească în gât, în timp ce ochii i se bulbucau.

— Nu se poate! Ai fost şi tu acolo? Cine te-a invitat? Cum a fost? Zi-mi tot, nu vreau să pierd niciun amănunt.

Cristina îşi drese glasul, atentă să nu dezvăluie mai mult decât trebuia.

— Ştii că Amalia îi scrie discursurile. Am însoţit-o la recepţia pentru oficialităţi şi staff-ul PNP. Trebuie să recunosc că sindrofia a fost reuşită.

— Unde s-a întâmplat?

— La „Mon amour".

— Ooo, ştiu localul. Are clasă, dar e scump în draci, oftă Alissa. Presupun însă că Alex îşi poate permite ce-i mai bun. Şi ai discutat cu cel mai chipeş candidat?

— Da, a fost gazda perfectă. A risipit complimente în stânga şi-n dreapta , ba chiar m-a invitat la dans. Nu s-a supărat când i-am pus vreo două întrebări incomode şi mi-a făcut o destăinuire.

Alissa aproape sări de pe scaun.

— Tu nu eşti sănătoasă, zău! Ai fost în braţele unui asemenea macho man şi tot la întrebări incomode te-ai gândit? Eu m-aş fi topit de-a dreptul. Nici nu ştiu dacă eram în stare să mai scot un cuvânt.

Cristina privi lung pe fereastră, de parcă lapoviţa ar fi fost un spectacol ieşit din comun.

— Da, e mult mai atrăgător în persoană decât în poze sau la televizor. Sunt sigură însă că ştie prea bine ce efect are asupra femeilor şi îl exploatează la maxim.

— Trebuie să-mi spui cuvânt cu cuvânt tot ce ţi-a zis. Cum era îmbrăcat şi cum s-a purtat în timpul dansului... Altfel n-am să mai vorbesc cu tine niciodată!

— A fost un gentleman perfect. Nu cred că ţin minte chiar totul, dar am să fac un rezumat. Mai târziu însă, acum am puţintică treabă.

— Eşti imposibilă, zău aşa! Răzbunarea mea va fi cumplită dacă nu aflu totul!

Cristina o ignoră şi, apăsând în sfârşit butonul calculatorului, înşfăcă un ziar. Cu o zi înainte plecase mai devreme, ca să se pregătească pentru petrecere, iar acum voia să vadă paginile. Chiar de la prima, înţepeni cu gura întredeschisă. Cu litere de-o şchioapă, titlul se lăfăia în frumuseţea greu de măsurat a greşelii:

Revoltă cu oasele pe umeri
Aduşi la disperare de dările prea mari şi de dictatura samsarilor,
ţăranii au protestat ieri la Prefectură

În poza care ocupa aproape jumătate de pagină, grupul de săteni îmbrăcaţi sărăcăcios se îmbulzea pe treptele Prefecturii. Oamenii aveau figuri obidite, iar pe umeri purtau sape, coase ori furci. Cristina privi nedumerită titlul, apoi izbucni într-un râs nervos, făcând-o pe Alissa să tresară.

— Ce ai păţit? spuse Alissa.

— Tu n-ai văzut deschiderea de azi?

Alissa se scărpină în creştet şi apucă ziarul.

— Protest cu oasele... Aoleu!

— Aha! Chiar că-i aoleu şi vai de mine... Andrei o să turbeze de-a dreptul.

Izbucnirile redactorului şef erau rare, dar când se petreceau, toată suflarea ziarului mergea pe vârful picioarelor.

— Hai să verificăm dacă materialul avea titlul bun. Măcar să ştim cine o încasează întâi, propuse Cristina.

Avu nevoie de mai puţin de un minut pentru a se convinge că pocinogul nu-i aparţinea lui Val.

— Asta e, concluzionă filosofic. Băieţii de la tehnic vor avea fundurile tăbăcite astăzi.

Şi noi de asemenea, îşi spuse în gând, *fiindcă Andrei are să se lege de toţi*. Anticiparea unei explozii de mânie îi iuţea pulsul şi se apucă să-şi revadă planurile. Primul apel îi aduse însă şi prima dezamăgire: Felix avea telefonul închis. Bătu uşor darabana în tăblia biroului albastru, încărcat de un talmeş-balmeş de hârtii mâzgălite, agende, pixuri, bucăţi de fax şi foi pentru listat. Aruncă o privire la ceas şi oftă: pe Mihai nu avea rost să-l sune. La ora aceea, sigur era încă la conferinţa de la „Prezident". Îşi ţuguie uşor buzele.

— Meditezi la nemurirea sufletului, scumpă domnişoară?

Cristina se întoarse spre Val, care îşi agăţa în cuier paltonul de blană artificială ros pe la mâneci.

— Nu, îi răspunse, mă întreb cum să fac rost cât mai repede de-un blindaj pentru poponeaţă.

Val se mulţumi să o privească întrebător, cu un zâmbet aproape parşiv. Continuând scena mută, Cristina îi întinse ziarul şi surâsul i se şterse instantaneu.

— Că bine zici în ce priveşte fundul! spuse Val. Ai verificat?

— Da, e de la tehnic. Ştii însă ce zi va fi.

— Din păcate, ai desăvârşită dreptate, minune şatenă!

Repetând gestul ei de mai devreme, Val începu să se agite în jurul telefonului şi Cristină îl lăsă să-şi vadă de ale lui. Ea avea să-i mai facă o vizită comisarului Truşescu, dar întâi voia să mai treacă pe undeva. Şi avea să plece din redacţie chiar atunci!

Când ieşi pe trotuarul crăpat, se zgribuli. Mintea i se întorcea fără să vrea la momentul în care zărise trupul schingiuit al lui Ioan Turda. Dorinţa de a revedea locul crimei nu avea prea multă logică, dar nu i se putea opune. *Curtea şi casa trebuie să fie sigilate... Doar nu vrei să ţi-l pui pe Truşescu în cap iarăşi!* Era vocea bunului-simţ, dar nu se putea convinge să o asculte.

Iar când ajunse din nou în faţa căsuţei, simţi că îi îngheţa totul pe dinăuntru. Cineva trecuse pe acolo înaintea ei şi nu îşi făcuse atâtea scrupule. Banda galbenă, care ar fi trebuit să se întindă între stâlpii porţii, zăcea pe caldarâm ca un şarpe mort. Cristina se apropie şi aruncă o privire atentă în jur. Nu se zărea nimeni nici pe stradă, nici în ogradă, doar banda începuse să fluture, rău prevestitor. Era sigură că, dacă va păşi peste ea şi va intra iarăşi în curtea rămasă fără stăpân, avea să dezlănţuie asupra ei o forţă a răului. *Prostii!* se apostrofă. *Oricum, va trebui să dai din nou explicaţii în faţa comisarului. Măcar să ştii de ce.* Răsuflă adânc şi atinse poarta cu batista, auzind acelaşi scârţâit, care acum însă îi părea mai ascuţit. Vântul îi învălmăşi banda la picioare şi călcă pe ea, intrând în curte. Înainta cu paşi mici, deşi era sigură că printre boscheţi nu se ascundea nimeni. Un contur spălăcit şi o pată mare, roşie marcau încă locul unde zăcuse trupul grefierului. Ograda era pustie, doar vântul huia a singurătate şi dezolare.

Cristina stătea în cumpănă. Duminică, ajunsese doar până aici. Vederea cadavrului mutilat îi oprise orice dorinţă de explorare, dar acum ar fi putut arunca o privire şi în casă. Dacă oaspetele răufăcător lăsase şi acea uşă deschisă... *Şi dacă, oricine ar fi, încă mai cotrobăie printre lucrurile*

mortului? Ai vrea să dai nas în nas cu el şi să rişti, în cel mai bun caz, o lovitură care să te doboare? Şi nu prea cred că a fost un hoţ oarecare... Adusă de un vârtej, o frunză moartă i se opri pe obraz, făcând-o să icnească înfundat. Fără să se mai gândească la pericolul căruia i se expunea, Cristina depăşi conturul trasat cu cretă şi, cu ochii fixaţi pe pereţii căminului lui Ioan Turda, străbătu pe nerăsuflate distanţa care o mai despărţea de el. Uşa era închisă. *Dar e şi încuiată? Măcar nu văd vreun sigiliu...* Folosind aceeaşi batistă, pentru a nu încurca de tot socotelile criminaliştilor, Cristina apăsă încetişor clanţa, atentă să nu facă zgomot.

Uşa se deschise imediat şi, pentru o secundă, Cristinei aproape îi păru rău. Acum, nu mai avea nicio scuză pentru şovăieli, în afară de teama care îi uscase gura şi îi accelerase pulsul. Curiozitatea era însă mai puternică şi ziarista făcu primul pas poticnit în holul întunecos, cu inima duduind, gata să-i spargă pieptul. *Mâţa curioasă o păţeşte rău. De data asta, tu ai putea juca rolul mâţei, draga mea...* Scutură din cap. Dacă era să se joace cu focul, măcar să scoată din asta maximum posibil. Deschise geanta şi apucă unul dintre aparatele Corinei pe care, din acelaşi impuls nedefinit, îl luase din redacţie. Corinei nu-i plăcea să-i fie folosite sculele de către reporteri fără o dăscăleală prealabilă, dar oricum nu ar fi putut-o însoţi, doar plecase cu Mihai la conferinţă. Şi, fireşte, nimeni n-ar fi putut anticipa ce avea să găsească aici.

Răsuflând precipitat, ca după o alergare lungă, Cristina începu să studieze holul pe care înainta încet. Zări un cuier care părea să aibă aceeaşi vârstă cu proprietarul, de care atârnau o umbrelă verde şi o pălărie veche de pai. Pe podea era aşternută o scoarţă cu dungi roşii şi negre, iar după încă un pas văzu o poză înrămată, alături de o oglindă, singurele ornamente ale acelei încăperi. Din fotografia uşor îngălbenită, un tânăr chipeş zâmbea strengar, strângând de mână o fată cu păr lung, negru. Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că băiatul cu o

frizură aiuristică era Ioan Turda. Cu ochi luminoşi, fericiţi şi, evident, îndrăgostit de fata de alături. *Cine e? Oare ştie că a murit?*

În faţa Cristinei era o uşă, pe stânga şi pe dreapta – alte două. Toate erau închise. Cea din faţă avea un geam atât de murdar că devenise fumuriu, iar celelalte erau doar din lemn. *Ala-bala-portocala! Pe care o alegi? În spatele căreia te poate aştepta cineva cu o bâtă?* Era într-adevăr o alegere dificilă, iar liniştea din casă, asemănătoare celei dintr-un cavou, începea să-i pună nervii la încercare. Dând din umeri, Cristina alese uşa din stânga şi o deschise cu aceeaşi precauţie. Aruncă o singură privire şi se convinse că era dormitorul, apoi făcu acelaşi lucru cu uşa din dreapta – o bucătărie mică. În fine, în capătul holului se afla baia. Nu se vedea niciun intrus. Uşurată, Cristina îşi îndreptă atenţia spre dormitor. Era camera care trebuia să conţină cele mai numeroase mărturii ale vieţii lui Turda, dar părea destul de sărăcăcioasă. Uşile şifonierului erau larg deschise, iar cele mai multe dintre haine fuseseră aruncate pe podea sau pe patul dublu, de fier. Un pat pentru două persoane, dar pe care se vedea o pernă solitară, cu maci.

Gustul amar stârnit de rămăşiţele unei vieţi amărâte, curmate brutal, îi umplea fiinţa Cristinei, însă ştia că intră în criză de timp. Nu îi era clar dacă dezordinea fusese opera poliţiştilor sau a vizitatorului misterios, dar era cazul să-şi suflece mânecile până nu dădea cineva peste ea. Decise că mormanul de haine, unele curate, alte purtate mai multe zile, nu conţinea nimic interesant, dovadă fiind şi felul cum fuseseră lăsate să zacă acolo. Inventarie rapid restul lucrurilor din încăpere: un televizor alb-negru pe o noptieră scundă, mai multe rafturi suspendate, două fotolii violet cu tapiseria scâlciată lângă o măsuţă. Banii nu-l dăduseră afară din casă pe Ioan Turda sau preferase să-i investească în altceva decât în înnoirea mobilierului. *Ori a garderobei, din ce se vede...* Se apropie de rafturi, înălţându-se pe vârful picioarelor pentru a ajunge

la ultimul. Şi aici se umblase, câteva cărţi erau aruncate pe podea, desfăcute, cu foi rupte. Ridică una dintre ele, un cod penal, cu semne colorate la diferite articole. *Nimic anormal pentru un om care-şi câştiga existenţa trudind la Parchet.* Pe poliţe mai rămăseseră câteva romane şi tratate de istorie, o Biblie, alte cărţi de drept...

Se întoarse spre noptieră, dar conţinutul sertarelor fusese deja cercetat. Oricum, nu era mare lucru – un amestec de perii, piepteni, parfum ieftin, vată, spirt. Cu excepţia celei din hol, nu zărea alte fotografii, de parcă Ioan Turda ar fi vrut să-şi şteargă trecutul. Scrumiera de pe măsuţă era goală. Probabil, conţinutul ei ajunsese în laboratorul Poliţiei. Nu se vedeau posibile ascunzători pentru un seif, asta în cazul în care cineva cu mintea foarte sprinţară l-ar fi bănuit pe mort că avea ce ţine într-unul. Cristina aruncă o privire la ceas şi constată că se scursese aproape o jumătate de oră de când ajunsese pe Strada Armoniei. Trebuia să se grăbească şi, după ce făcu câteva poze, trecu în viteză spre bucătărie.

Aici mirosea a mâncare arsă şi Cristina strâmbă din nas, descoperind imediat şi sursa. Pe aragazul cu doar două ochiuri, o tigaie îşi arăta fundul înnegrit. Probabil, în ultima zi a vieţii sale, Ioan Turda se trezise devreme şi se apucase să-şi pregătească micul dejun. Unul de care însă nu mai apucase să se bucure. *Mare lucru că nu a luat foc casa! De fapt, asasinul sau asasinii trebuie să fi avut grijă de asta.* Mobila era la fel de puţină şi Cristina cotrobăi repede printre farfurii, pahare sparte, tacâmuri şi plicuri cu sare, boia ori piper. În frigiderul acum scos din priză se mai aflau un borcan de castraveţi muraţi şi o sticlă de vin, iar în dulap, jumătate de pâine care începuse să se înverzească, nişte zahăr şi o cutie aproape plină de cafea. Numărul destul de redus al ustensilelor de bucătărie o convinse că răposatul nu era gurmand. Probabil, multe dintre mesele lui constau dintr-o bucată de mezel sau nişte cartofi prăjiţi,

înfulecaţi pe marginea mesei. Viaţa lui Turda îi părea Cristinei tot mai săracă în emoţii şi bucurii, şi nu putea să nu se întrebe de ce.

Coşul de gunoi era gol, la fel şi cel de rufe din baie, lângă a cărei uşă atârnau două prosoape simple, albastre. Unul era mai mic, altul măricel şi Cristinei nu-i veni să le atingă – s-ar fi simţit de parcă profana un mormânt. Baia era la fel impersonală, cu pasta de dinţi şi cea de ras ieftine, hârtia igienică scorţoasă şi piatra rotundă pentru călcâie. Rezervorul toaletei nu ascundea niciun pachet. *Oi fi crezut că e ca-n filme, fraiero!*

După destulă vreme petrecută în casă, Cristina tot nu putea spune mare lucru despre proprieratul ei. Nu văzuse nimic din ce s-ar fi putut dovedi un secret, nicio probă a vreunei pasiuni, deşi aproape fiecare om are una, nici prea multe mărturii despre trecutul mortului. I se părea că şi altcineva decât poliţiştii scotocise prin casă, dar habar n-avea dacă şi găsise ceva. Se întoarse în hol, făcu două instantanee cu singura poză întâlnită şi ieşi în curte. Ştia că trebuia să vorbească repede cu Truşescu despre acea istorie şi anticipa că reacţia lui va fi violentă.

Ceva o făcea totuşi să nu părăsească încă ograda. Nu era mare lucru de văzut în ea, în afară de rămăşiţele unei barăci, pe vremuri probabil depozit de scule. Acum pereţii, din tăblii subţiri, stăteau să cadă. Era imposibil ca vreun lucru de valoare să se mai afle acolo, totuşi Cristina trase de uşă, întrebându-se dacă nu va rămâne cu ea în mână. Pe ceea ce fusese un banc de lucru adăstau o şurubelniţă cu mânerul crăpat, o capcană de şoareci ruginită şi câteva şuruburi. Să le atingi părea reţeta perfectă pentru tetanos. Cristina se strâmbă dezamăgită şi, într-un gest reflex, dădu cu şutul unei conserve care zăcea pe jos. Tabla zdrăngăni, se roti încet şi Cristina mai distinse un sunet care nu-şi avea locul în ecuaţie. *Un clinchet de sticlă, poate?* Se aplecă şi o apucă. „Ghivec...” Atât se mai desluşea din denumire, iar Cristina ezită. Dacă dădea cu nasul de un

şoarece care nu mai ajunsese în capcană ori de cine ştie ce gânganie scârboasă? Se speriase însă degeaba. Înăuntru era doar un borcan cu o jumătate de coală împăturită. *Uau! Tocmai ai dat peste ceva care le-a scăpat tuturor. Zău că meriţi o primă pentru asta. Sau măcar să scapi de şuturi în fund.* Înşfăcă borcanul şi se uită din nou la ceas. Era cazul să anunţe la redacţie că va lipsi de la şedinţă, dar dintr-un motiv întemeiat. Iar apoi trebuia totuşi să-l sune pe Truşescu.

Folosind o batistă, extrase hârtia, ruptă dintr-un blocnotes. Scrisul era foarte mărunt şi o pată albastră acoperea partea din dreapta a biletului. Surescitarea şi enervarea îi făceau mâna să tremure. Poate acele cuvinte îl costaseră viaţa pe bietul om... Nu înţelegea mai nimic, dar instinctul îi spunea să nu tărăgăneze lucrurile. Poză mesajul pe nerăsuflate, îl chemă pe Felix şi formă numărul lui Truşescu. Discuţia cu poliţistul se încheie cu un urlet:

— Ajungem în zece minute. Să nu îndrăzneşti să te mişti din faţa porţii!

Felix sosi însă primul, cu maşina redacţiei.

— Ia asta, îi întinse Cristina aparatul. Du-l în redacţie şi descarcă chiar tu pozele, undeva unde să nu le vadă nimeni. Deocamdată, e de ajuns să ştim doar noi de ele.

— Dar ce s-a întâmplat? spuse Felix.

— N-am timp să-ţi explic! Trebuie să apară Truşescu şi nu vreau să te vadă.

Vizibil nedumerit, Felix se urcă în Dacia care plecă smucit. Abia se făcuse nevăzut, când Cristina auzi sirenele maşinilor de Poliţie. Răsuflă adânc, pregătindu-se să înfrunte mânia lui Truşescu.

Încă o dată, comisarul ieşi val-vârtej din Volkswagen. Numai că acum faţa îi era roşie, ochii scăpărau şi Cristina fu sigură că o va lua la bătaie.

— Ce e prea mult e prea mult! strigă poliţistul. Ce-ai căutat aici?

— Am vrut să mai arunc o privire, spuse Cristina. Zău că nu am anticipat ce voi găsi, comisare. Cine s-ar fi gândit că banda va fi ruptă şi casa răscolită?

Truşescu o prinse de braţ cu atâta putere, încât Cristinei îi clănţăniră dinţii.

— Adică, atunci când ai văzut că s-a umblat la poartă, în loc să pui mâna pe telefon şi să nu mai faci un pas, ai intrat în casă? Cât timp crezi că voi avea răbdare cu amestecul tău grosolan în anchetă?

Cristina înghiţi în sec. Poliţistul era chiar mai supărat decât se aşteptase ea.

— Nu am vrut să vă încurc, comisare. M-am gândit că poate mai e cineva înăuntru şi, dacă apuc măcar să-l zăresc... Şi am găsit şi ceva care v-a scăpat, zise, întinzându-i cutia. Cum am văzut că e o hârtie înăuntru, v-am chemat.

Exagera doar cu puţin.

— De unde ştiu că, de fapt, n-a fost niciun intrus? Dacă toată această tevatură nu e doar opera unei ziariste care a întrecut măsura în goana după senzaţional?

Cristina îl privi şocată.

— Mă ştii prea bine ca să crezi aşa ceva!

Poliţistul scuipă scârbit într-o parte.

— Nu sunt sigur de asta, Cristina! Ai explicaţii serioase de dat!

Fără a-i da timp să protesteze, o împinse spre maşina lângă care adăsta placid secundul său, subinspectorul Bogdan Agrişan. Cătuşele zăngăniră pe încheieturile ei, dar Cristinei tot nu-i venea să creadă că era luată pe sus.

— Agrişane, du-o la sediu şi ţineţi-o la răcoare! Cred că domnişoara Man are nevoie de ceva timp de reflecţie.

— Comisare, doar nu vorbeşti serios! spuse Cristina. Nu mă poţi reţine fără un motiv întemeiat.

Vorbea însă în pustiu: subinspectorul o înghesui pe bancheta din spate, despărţită prin gratii de scaunul şoferului. Maşina demară şi Cristina îşi dădu seama că nu avea rost să mai spună ceva. Mai bine îşi păstra energia pentru următoarea întâlnire cu Truşescu.

Drumul până la sediul Poliţiei Cristina îl petrecu încercând să accepte fără a intra în panică strânsoarea rece a metalului şi bizara perspectivă care i se deschidea. Frica începea să o gâtuie când Agrişan o duse în arest.

— Percheziţionaţi-o şi găzduiţi-o într-o celulă, le spuse cu voce albă agenţilor.

Lucrurile se mişcau parcă prea repede pentru Cristina. Conţinutul genţii îi fu vărsat pe masă şi catalogat, iar ea nu putu decât să se felicite pentru manevra cu Felix. Amprentele ei erau deja în sistem şi, pentru o clipă, speră că va scăpa de momentul percheziţiei corporale. Nu era însă aşa. O agentă cu trăsături bărbăteşti o însoţi într-o încăpere alăturată şi Cristina trebui să-şi lepede hainele. Ştia că se îmbujorase, dar nu avea ce face. Cu aceeaşi atenţie rece, profesională, femeia îi exploră corpul şi durerea fu întrecută de umilinţa de a-i simţi degetele înmănuşate în ea. Trebui să-şi strângă pumnii pentru a-şi opri icnetul şi lacrimile. Femeia nu se grăbea, iar Cristina închise ochii şi se gândi la Alex. În clipa aceea, avea nevoie să creadă că fusese el, că o dezmierdase, cuprins de aceeaşi dorinţă ca şi ea. Amintirea plăcerii era singura care putea opri obida să se reverse.

Veni şi momentul când agenta îi făcu semn să se îmbrace. O făcu în tăcere, ocolindu-i privirea. Nu-şi descleştă buzele până nu o închise într-o celulă mică şi întunecoasă.

— Nu am dreptul la un telefon? strigă.

Nu primi niciun răspuns şi nu-i rămase decât să se aşeze pe patul tare, acoperit de o pătură cenuşie, găurită. Dimineaţă, când se gândise la o discuţie cu Truşescu, în niciun caz nu avusese în vedere asemenea circumstanţe.

Minutele treceau greu şi Cristina îşi dorea ca poliţiştii să-i fi lăsat măcar ceasul. În fond, ce-ar fi putut face cu el? Nu putea spune cât trecu până când Agrişan îşi făcu din nou apariţia.

— Voiai să dai un telefon? Hai! îi zise.

Cristina se făcu că nu vedea batjocura din ochii lui. Îl urmă într-un birou anonim, acum gol. Subinspectorul îi făcu semn spre aparatul de pe masă, fără a da de înţeles că avea de gând să o lase singură. Resemnată, Cristina formă numărul redacţiei.

— Alo, Alissa, tu eşti?

— Cristina! Ce faci, mamă? Andrei aproape a turbat. Când ajungi în redacţie?

— Din păcate, nu ştiu. A ieşit o încurcătură şi sunt reţinută la Poliţie.

Alissa chicoti surprinsă.

— Da' ce ai făcut, iubire? Ai agresat sexual un poliţist?

— Mi-am făcut treaba prea bine, se pare. Oricum, sper că lui Truşescu îi va veni mintea la cap. Anunţă-l pe Andrei. Dacă până seara nu mai dau vreun semn de viaţă înseamnă că am nevoie de un avocat. A, şi spune-i că încercam să aflu cine a intrat la locul crimei de duminică şi a răscolit tot...

— Sigur, Cristina. Sper să se rezolve cât mai repede. Sau măcar să te păzească nişte băieţi drăguţi de tot.

Cristina oftă, exasperată. Alissa era imposibil de scos dintr-ale ei, chiar şi când lucrurile erau împuţite rău. Puse receptorul în furcă şi se

uită întrebător la poliţist. Avea să se întoarcă în celulă sau o aştepta un interogatoriu?

— Ştii deja drumul, îi spuse Agrişan.

Cristina încercă să-şi ascundă dezamăgirea. Nu suferea de claustrofobie, dar dacă rămânea mult în celulă, anticipând noi umilinţe, avea să de dea cu capul de pereţi. Încercă să-şi spună că reţinerea era mai degrabă un joc al nervilor, unul în care nu-şi putea permite să cedeze. Asta nu-i făcea însă aşteptarea mai uşoară şi petrecu următoarele ore măsurând celula cu paşi mici. Din când în când, obosită, se aşeză pe pat, doar pentru a se ridica nerăbdătoare după câteva minute. *Hai, comisare, cât puteau să-ţi ia cercetările!*

Când în sfârşit uşa se deschise, ziarista abia se aşezase pe pat şi tălpile o dureau de atâta mers. Se ridică rapid, înregistrând micul surâs parşiv al subinspectorului.

— Vă place şederea la noi, domnişoară Man? o întrebă.

— E mai ceva ca la sanatoriu, răspunse Cristina. Aţi venit să-mi oferiţi confort sporit?

— Nu, cred că va trebui să vă mulţumiţi cu o plimbare.

— Unde?

— Nu prea departe...

Cristina nu mai insistă. Nu voia să pară disperată, deşi păşise pe panta asta. Pe la jumătatea drumului, ghici oricum destinaţia. Se îndreptau spre biroul comisarului şi, judecând după cele întâmplate până atunci, întâlnirea avea să fie destul de dezagreabilă. Era însă oricum mai bună decât alte ore de perpeleală în celulă, îşi spuse, potrivindu-şi pasul după cel al lui Agrişan. Niciunul dintre ei nu rupse tăcerea până ajunseră în faţa uşii biroului lui Truşescu. Subinspectorul bătu scurt.

— Da, se auzi vocea comisarului.

Tot fără o vorbă, copoiul apăsă pe clanţă şi, în acelaşi stil abrupt, o împinse înăuntru. Truşeşcu era sprijinit de colţul mesei, haina i se odihnea pe spătarul scaunului, gulerul îi era desfăcut, mânecile – suflecate. Totdeauna păruse adeptul unei ţinute la patru ace şi Cristina nu putea să nu se întrebe dacă ţinuta sa nu era un semn al felului în care avea să decurgă discuţia. *Sau mai degrabă interogatoriul?* Comisarul îi făcu semn din cap să se aşeze pe scaunul din faţa biroului, dar nu-şi schimbă poziţia nici măcar cu un centimetru. O fixa rece şi Cristina îi întoarse o privire la fel de puţin binevoitoare, conformându-se îndemnului său mut. Cu gesturi măsurate, Truşescu îşi aprinse o ţigară, fără să o întrebe dacă fumul o deranja, deşi ştia că ziarista nu fuma. *Încă o atenţionare nu prea subtilă asupra poziţiei mele precare. Trebuie să fiu foarte atentă, conversaţia asta se poate sfârşi prost!*

— Cum ţi-a plăcut arestul nostru? vorbi poliţistul. E prima dată când îl cunoşti şi sper că nu ai de ce te plânge...

— În afară de faptul că nu aveam ce căuta acolo? Nu, pe lângă asta nu voi reclama nimic!

— Bine, fiindcă nu aş vrea să ne învinuieşti că suntem gazde rele. Cât priveşte locul în celulă, aş spune că ţi l-ai câştigat cu vârf şi îndesat.

Cristina îl privi lung, încercând să-şi dea seama cât de departe va duce jocul. Figura comisarului era însă inexpresivă, ochii luceau glacial, iar degetele strângeau ferm ţigara pe jumătate fumată.

— Poate îmi vei spune de ce mă acuzi, comisare! Din câte văd eu, de fapt v-am ajutat în anchetă...

— Ce-i al tău e al tău: impertinenţa nu-ţi lipseşte. Poate nu ai petrecut destul timp în celulă. Alte câteva zile te-ar ajuta să-ţi limpezeşti mintea.

Cristina avu nevoie de un efort substanţial pentru a opri teama să i se arate pe faţă. Nu-şi putea permite să se lase intimidată. Nu-i putea mărturisi tot ce făcuse dacă voia să iasă de acolo.

— Sunt convinsă că cititorii noştri vor savura istoriile unui ziarist închis pe nedrept, spuse. Poate voi încasa şi o primă...

— Ca să scrii, trebuie să ieşi de aici. Şi, cu fiecare cuvânt pe care-l rosteşti, perspectiva asta devine tot mai îndepărtată.

Cristina respiră adânc, simţind că pământul îi fugea de sub picioare. Glasul îi rămase însă calm.

— Comisare, hai să nu pierdem timpul cu jocuri fără rost! Nu ai pentru ce mă reţine şi, dacă încerci, un avocat decent mă va scoate de aici cât ai zice peşte. Iar apoi voi striga despre abuzul la care am fost supusă. Nu vreau însă să ne războim şi sunt convinsă că dorinţa e reciprocă. Dosarul de care te ocupi e şi aşa destul de păcătos.

Truşescu îşi întinse lin mâna şi aruncă mucul de ţigară în scrumiera plină. Se întoarse spre Agrişan, cu o privire grăitoare.

— Du-te să-mi aduci o cafea.

— Imediat, şefu'!

— Nu te grăbi.

Felul în care pronunţase ultima replică nu-i plăcu deloc Cristinei. În ultimii ani, circulaseră destule zvonuri despre anchete făcute cu bastonul de cauciuc, însă nu putea să creadă că Truşescu l-ar fi folosit pe pielea ei. Se ştiau doar de atâta vreme! Poliţistul îi prinse încheietura dreaptă, unde încă se zărea urma roşie a cătuşelor. Cristina gemu încet.

— Te-am găsit călcând în picioare dovezile, şopti Truşescu, ba chiar chemându-ţi şi fotograful ca să tropăie prin scena unei crime! Te-am luat totuşi cu uşurelul şi ce răsplată am primit? Să rupi sigiliul e o încălcare a legii, iar ziariştii răspund pentru asta la fel ca oricare cetăţean. Nu sunteţi preşedinţi, ca să aveţi imunitate!

Cristina simţea că i se învârtea capul. Dacă lucrurile continuau aşa, interogatoriul avea să se transforme într-o şedinţă de tortură.

— Când am ajuns, răul fusese deja făcut, îngăimă. Altcineva a rupt banda, sigiliul dispăruse, eu doar am aruncat o privire.

— Povesteşte-mi tot ce ai făcut şi ai văzut, în cele mai mici amănunte!

Cristina reuşi la început doar să dea afirmativ din cap, cu bluza udă la spate de transpiraţie şi pulsul accelerat. Poliţistul se ridică, aprinzându-şi încă o ţigară. Cristina îşi drese glasul înainte de a vorbi. Truşescu o urmărea cu privirea dresorului care vrea să facă leul să sară prin cercul de foc. Îi trebui ceva timp pentru a descrie dorinţa subită de a mai arunca un ochi la casa lui Turda, priveliştea benzii galbene sfâşiate şi tot ce îi urmase. Nu îşi desprindea ochii de chipul comisarului, tocmai pentru a-l lăsa să vadă că nu minţea. Ascundea doar un amănunt minor, acela că avusese şi un aparat de fotografiat... Răguşise când veni momentul să-şi pună cenuşă în cap.

— Recunosc, nu trebuia să intru în casă, însă hai să fim sinceri: ce ziarist ar fi rezistat unei asemenea tentaţii? Am folosit o batistă când am atins orice, am fost atentă să nu schimb locul nici unui lucru. Şi apoi, am avut ochiul bun, nu? Probabil, am găsit tocmai ce căuta oaspetele misterios. Atunci v-am chemat şi am predat obiectul. Poate meritam o admonestare, dar nu un asemenea tratament. Mai ales de la cineva care mă cunoaşte atât de bine.

— Tocmai pentru că suntem aproape amici, ai scăpat atât de uşor. Ai fost tratată cu mănuşi mai fine decât meritai, Cristina!

Era prima dată când îi spunea pe nume şi ziarista o luă ca pe un semn bun.

— Dacă percheziţia până la piele şi un interogatoriu brutal asta înseamnă, mă întreb ce se întâmplă când daţi jos mănuşile!

Truşescu pufni uşor, întorcându-şi însă pentru o clipă privirea.

— Fii serioasă! Suferinţa pe care ţi-am provocat-o e un mizilic.

Cristina se înfioră. Descoperea o faţă a poliţistului pe care nu ar fi bănuit-o.

— Am trecut şi pe la redacţie, continuă comisarul, pentru o discuţie cu colegii tăi.

Pentru o clipă, inima Cristinei se opri. *Oare descoperise pozele?*

— Ai noroc: dacă găseam ceva şutit de la locul crimei, chiar aveam grijă să înfunzi puşcăria.

Cristina îşi coborî privirea spre unghii, atentă să-şi ascundă uşurarea.

— Atunci pentru ce tot spectacolul ăsta? îl întrebă.

— Ca să-ţi bagi minţile în cap, Cristina! Nu poţi continua astfel dacă vrei să n-o păţeşti! Şi, tocmai pentru că suntem cunoştinţe vechi, aş prefera să nu ajung la înmormântarea ta şi nici să nu-ţi trimit pârjoale cu praştia la puşcărie.

Cristina dădu din umeri. După toate întâmplările acelei zile, grija poliţistului nu o impresiona prea mult. Truşescu nu-şi terminase însă şirul întrebărilor.

— Mai vreau să ştiu ceva. Ai citit ce scria pe foaie?

— Nu, răspunse.

— Minunat! spuse comisarul. Poate am să te las să pleci, dar să fim înţeleşi: nu vreau să vă mai încurcaţi printre picioarele noastre.

— Putem totuşi da ceva pe mâine? Măcar despre faptul că ograda mortului a fost vizitată de răufăcători... În fond, tot chinul meu doar nu a fost degeaba.

Truşescu se holbă neîncrezător la ea, apoi izbucni în râs.

— Eşti de spaimă, Cristina! Bine, hai să facem un târg. Scrieţi, dar nu pomeniţi nimic despre descoperirea ta. Şi sunt mai serios decât moartea

în privinţa asta, altfel veţi da ancheta de tot peste cap. Dacă mâine citesc în ziar măcar un rând pe tema asta, mă întorc şi nu vei mai scăpa aşa uşor. Să nu zici că n-ai fost avertizată...

Cristina nu se îndoi nici măcar o clipită că aşa avea să facă şi-l aprobă cuminte chiar în timp ce uşa se deschidea din nou.

— Uitaţi cafeaua, şefule! spuse Agrişan, evaluând rapid situaţia.

— Mulţumesc. Însoţeşte-o pe domnişoara Man la ieşire. Am terminat cu ea. Ai grijă să-şi recupereze toate lucrurile.

Cuprinsă de o euforie pe care n-o mai putea ascunde, Cristina se ridică de pe scaun. Vocea comisarului o întoarse chiar de lângă uşă.

— A, un ultim lucru! Nu e cazul să mă aştept la descrieri patetice ale discuţiei noastre?

— Nu, promise Cristina. Vom fi însă primii anunţaţi dacă găsiţi asasinii, nu-i aşa?

— Fii pe pace, ne vom auzi chiar mai des decât ai vrea. Oricum, sper că-ţi dai seama că principalul câştig al acestei zile, aşa păcătoasă cum a fost, e că încă mai răsufli...

Cristina nu zise nimic. Truşescu avea dreptate. Însoţită iar de Agrişan, ieşi din biroul comisarului. Pasul îi era mult mai uşor decât cu câteva ore în urmă.

Capitolul 7

UMBRELE SE ADUNĂ

Ieşind din clădirea Poliţiei, Cristina se opri în mijlocul trotuarului şi închise ochii pentru o clipă. Îi era greu să creadă că, doar cu mai puţin de

o zi înainte, dansa cu acela care, probabil, avea în curând să devină cel mai puternic bărbat al ţării. *Şi poate nu doar am dansat...* Se scutură uşor, de parcă ar fi putut îndepărta astfel urmele trecerii prin arest şi se îndreptă spre redacţie.

Când intră în birou, zumzăitul discuţiilor încetă brusc. Încăperea era plină, cuprinsă de acea agitaţie specifică după-amiezii. Unii butonau de zor, alţii îşi aşteptau rândul la cele două telefoane ale redacţiei. Toţi ochii se ridicară imediat spre ea, chiar şi Alissa îşi lăsă în suspensie replica. Cristina le adresă tuturor un surâs pe care-l simţea transformat în grimasă.

— Mulţumesc pentru entuziasm! Nu era cazul să vă bucuraţi, n-aţi scăpat de mine...

Aşa cum tăcuseră la unison, toţi începură să vorbească, într-o bulibăşeală generală.

— Păstraţi-vă întrebările, trebuie să vorbesc întâi cu Andrei.

Se întoarse şi intră în Biroul Oval, unde fumul era şi mai des decât de obicei. Andrei Beiu vorbea la telefon. Se uită la ea cu atenţie, apoi rosti în receptor:

— Tocmai s-a rezolvat problema, maestre! Vă mulţumesc pentru timpul sacrificat.

După încă vreo două „hm", „da" şi „cum să nu", redactorul-şef puse punct discuţiei şi unei alte ţigări.

— Bună, Cristina! Totul e în regulă? Tocmai vorbeam cu avocatul despre cum să te scoatem de la răcoare.

Cristina decise într-o fracţiune de secundă că, oricât ar fi pătimit la Poliţie, nu avea să se plângă.

— A fost o experienţă pe care n-aş dori s-o repet. Truşescu s-a enervat şi a decis să-mi dea o lecţie. Totul este însă bine când se termină cu bine!

— A fost şi pe aici mai devreme, şi-a băgat nasul peste tot. Am ezitat între a-i arăta uşa şi a-l lăsa să-şi facă numărul. Până la urmă am decis că ultima variantă e mai bună pentru tine. Spunea ceva despre un amestec nepermis în anchetă. Ce s-a întâmplat de fapt?

— Felix n-a zis nimic?

— Doar ceva despre casa lui Turda, că a fost vizitată de infractori.

Din nou, Cristina înşiră evenimentele care se terminaseră cu interogatoriul de gradul trei, păstrând sub tăcere descoperirea sa. Era cea mai bună ştire a zilei, dar, dincolo de ameninţarea comisarului, instinctul îi spunea să nu vorbească despre ea până nu vedea ce scria pe bilet. Andrei o lăsă să-şi termine povestea, apoi slobozi gânditor câteva cercuri de fum spre tavanul scorojit.

— Vei avea un sfert de pagină, cu trimitere pe prima. Dacă nu era vizita lui Alex şi, mai ales, dacă aveam o poză bună, făceai deschiderea mare. Aşa, va trebui să te mulţumeşti cu cea mică. La treabă, că e deja târziu!

— Nicio problemă, mă încadrez în timp.

Era cu mâna pe clanţă, când Andrei îşi drese glasul.

— Mai voiai să-mi spui ceva? se întoarse Cristina.

— Doar că Truşescu a avut dreptate într-o privinţă. Ţi-ai asumat azi un risc uriaş şi sunt bucuros că eşti alături de noi, într-o singură bucată. Ultimele zile au fost foarte ciudate şi ceva îmi spune că grozăviile abia încep.

Grijuliu, Mihai îi aduse o cafea, care însă se răci neatinsă. Cristina tasta cu viteza unei maşini, încercând să pună în cuvinte tot ce simţise în căminul lui Turda, toată părerea de rău încercată pentru viaţa cenuşie a omului, pentru sfârşitul lui cumplit. Era la capătul textului când Felix se apropie de ea.

— Am făcut cum mi-ai cerut. Nu am spus nimănui despre poze şi le-am pus pe un CD. Totuşi, de ce toată secretomania asta?

Cristina dădu din umeri.

— Drept să-ţi spun, nici eu nu ştiu. Aşa mi-a venit. Te-ai uitat peste ele?

— N-am apucat decât să văd că-i un bilet. Le-am dosit când şi-au făcut apariţia copoii şi ne-au luat pe toţi la întrebări. Nu voiam să risc să le găsească.

— Nu e vorba doar de un bileţel fără miză! Nu era pe masa lui sau în vreun sertar, îl ascunsese bine. Atât de bine că nici poliţiştii, nici asasinii nu l-au găsit.

— Vrei să spui că a fost torturat pentru el? şopti Felix, deodată palid.

Cristina încuviinţă cu un oftat.

— Da, a fost un om cu adevărat tare. Orice scrie acolo, trebuie să fi fost extrem de important.

Se priviră în tăcere, loviţi de acelaşi gând. *Dacă un om şi-a pierdut viaţa, în chinuri cumplite, pentru o bucată de hârtie, viitorul tuturor celor care intrau în posesia ei nu era foarte roz.* Cristina vorbi din nou, cu o nuanţă de scuză în voce.

— Îmi pare rău că te-am amestecat în toată povestea asta. Dă-mi CD-ul şi să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic. Eu deja am minţit poliţiştii şi mi-am pus pielea la saramură.

— Aha! mormăi Felix, cu o figură scârbită.

La sfârşitul zilei, cu ceva cumpărături în plasă, Cristina deveni brusc optimistă. CD-ul din geantă nu o mai ardea, amintirea momentului de rătăcire din ziua precedentă se mai estompase. Tot ce îşi dorea era să petreacă un timp într-o cadă plină, poate să îmbuce ceva înainte de a trece la ultimul act al zilei.

Şi chiar aşa procedă când ajunse acasă. Era singură în apartament. *Amalia are alte sarcini de campanie...* Îmbrăcată în halatul ei preferat, aşezat peste flanela deşirată păstrată din ultimul an de facultate, se aşează comod în faţa monitorului, scoase din geantă CD-ul şi apăsă butonul unităţii centrale. O clipă, se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine pentru toţi, dar mai ales pentru ea, să spargă CD-ul şi să uite că l-a avut. Era însă un fior de laşitate peste care trecu repede. Copie pozele pe hard disk, ronţăind câteva pişcoturi de şampanie, prima cumpărătură făcută din leafă. Din emoţia descoperirii, mâna îi mai tremurase puţin şi câteva imagini erau în ceaţă.

Dădu click pe prima poză clară. Fluieră dezamăgită: scrisul era parcă şi mai încâlcit decât îşi amintea, literele se înghesuiau una în alta ca un roi de insecte minuscule. Înţelegea perfect de ce Felix, lucrând în grabă, nu putuse desluşi mare lucru. Mări cât de mult putu poza şi, cu un oftat, se apucă de migăloasa sarcină pe care şi-o trasase. După zece minute, descifrase începutul.

> Ce ciudată e viaţa asta, Ioane! Am vrut să te văd, dar mi-au spus că lipseşti. Nici procurorul nu e. Voiam să mă sfătuiesc cu tine...

Cerneala astupa cuvintele următoare şi Cristina drăcui. Spre deosebire de poliţişti, ea nu avea originalul şi nici nu putea apela la serviciile unui laborator pentru a descoperi ce era sub stratul albastru închis. Se ridică de pe scaun şi făcu câţiva paşi prin cameră. Deocamdată, nu ştia dacă pierdea amănunte esenţiale sau totul era o prostie. Nu putea decât să-şi reia munca.

Propoziţiile din mijloc le descifră ceva mai repede. Probabil, ochii i se obişnuiseră deja cu scrisul.

Poate ar fi trebuit să-i spun. N-are legătură cu noaptea spargerii, totuşi nu-mi iese... Tu mă ştii, Ioane, nu văd cai verzi pe pereţi.

Cristina închise ochii pentru o clipă. Lăcrima din cauza efortului, dar cel mai mult o deranja că încă nu înţelegea nimic. Se duse la baie, îşi dădu cu puţină apă rece pe faţă şi se întoarse la calculator.

Am văzut ceva zilele trecute, ceva pentru care greu găsesc...

Mi-e frică, Ioane. În tine am încredere să-ţi... Rodica.

Era unul dintre acele momente când Cristinei îi părea rău că nu era fumătoare. Tare şi-ar fi aprins o ţigară! Aşa, se mulţumi să ronţăie ultimul pişcot şi să se uite la ceas: era ora unu. Ziua fusese infernală, iar rezultatul tuturor încercărilor prin care trecuse era încă o piesă dintr-un puzzle foarte complicat. Oftă şi scrise numele femeii în agendă. Avea logică să presupună că lucra la Centrul de transfuzii. *Sau poate îmi doresc asta şi-mi pun ochelari de cal... Mâine, să-i zic lui Mihai să verifice dacă o astfel de angajată există. Poate să încerce să vorbească pe furiş cu ea, pentru a nu o pune în pericol.*

Apucase capătul firului şi asta o intrigase şi mai mult. Căscă prelungit, listă o poză şi le şterse pe toate din calculator. Nu de dovezi avea nevoie, ci de alte indicii.

Adormi la doar un minut după ce ajunse în pat. Somnul îi era însă agitat, iar Cristina se răsucea şi se încolăcea, prinsă în vise tulburi, roşii, nelămurite. Fierbinţeala o făcu să arunce păturile. Umbre lungi se întindeau de după colţuri, o înconjurau într-un balet sinistru, pe o muzică doar de ele auzită. Respira sacadat, încerca să fugă de ele, să le respingă, dar muşchii nu o ascultau. O siluetă de tăciune înainta spre ea, plutind, zburând, gata să o acopere, să o cuprindă într-un perversă şi terifiantă îmbrăţişare. Lumini sângerii îi slujeau drept ochi şi privirea lor o prinsese în chingi.

Se apropie la o jumătate de braţ şi Cristina scânci. O prezenţă străină îi invada mintea şi îi punea stăpânire pe trup. Fără să mai ştie dacă era vis ori realitate, Cristina se surprinse ridicând braţul drept şi atingându-şi pieptul. Unghiile ei deveniră străine şi începură să frece, să se adâncească în piele, gata să-i dezgolească inima. Cristina zâmbi, deşi frica rămânea undeva în adânc, bulgăre de gheaţă amestecată cu lavă. Îşi umezi buzele. Voia să-i facă pe plac făpturii din negură. Aducătoare de durere transformată în plăcere, pâlpâirile roşii pătrundeau prin orbite până înăuntrul craniului. Erau acolo, oricât ar fi închis ochii, imposibil de îndepărtat, ca un vierme care şi-a făcut culcuş în creier.

— Acum! şopti cu vocea altcuiva. Fă-o şi mă vei sluji!

Se aplecă înainte. Pielea i se înfioră de răcoarea nopţii, dar închise ochii şi se lăsă în voia pulsaţiei sângerii. Mai era doar o clipă până când totul avea să se termine. *Sau doar să înceapă?*

— Cristina, ai înnebunit?

Era vocea Amaliei şi Cristina tresări. Amalia nu avea ce căuta acolo... *De fapt, unde era?* Respiră adânc şi deschise ochii. Era goală, în faţa geamului deschis. Amalia o prinsese de mână şi, după un moment de buimăceală totală, Cristina roşi. Tocmai fusese surprinsă în cea mai stupidă postură posibilă. Închise fereastra cu o mişcare scurtă şi îşi adună de pe podea hainele.

— Te simţi bine? întrebă Amalia.

Cristina dădu din umeri. Nu ştia ce tocmai se întâmplase, dar nu se bănuise vreodată de somnambulism.

— Da, nu-mi dau seama... spuse în şoaptă. Cât e ceasul?

— E aproape trei. Nu te-am mai văzut vreodată făcând aşa ceva. Eşti sigură că totul e în ordine?

De data asta, Cristina dădu din cap, deşi minţea. Habar nu avea ce amoc o cuprinsese în miez de noapte şi, mai ales, ce se pregătea să facă

atunci când o întrerupsese Amalia. *Cam multe momente de rătăcire în ultima vreme, nu? Chiar n-ar trebui să mai amân vizita la doctorul Sorescu...* Spuse însă cu totul altceva:

— Tu abia acum ai venit?

— Alex parcă s-a dus cu capul! răspunse Amalia. Încă nu a plecat la Bucale şi nu ştiu cât mai are de gând să rămână aici. Mi-a dat atâta de lucru, că am crezut că voi petrece toată noaptea acolo. Ca să-ţi spun drept, am cam dezertat. Mi se închideau ochii şi nu mai puteam gândi cum trebuie. Am intrat în casă şi te-am auzit vorbind pe un ton ciudat, parcă nu mai erai tu...

Continua să se uite la ea de parcă se întreba dacă să cheme salvarea, însă Cristina îşi revenise.

— Pur şi simplu, am avut câteva zile mai stresante. Orele petrecute în arestul Poliţiei au înrăutăţit totul. Oricum, mâine, de fapt, azi, am să trec pe la doctor. Nu-ţi face griji, du-te şi te culcă! Arăţi dărâmată.

Amalia zâmbi amar.

— În arestul Poliţiei? În fine, îmi explici la micul dejun... Să nu crezi însă că tu arăţi mai bine. Dacă te culci, să laşi uşa deschisă. Aşa am să fac şi eu.

Cristina nu se împotrivi. Acum, că se trezise, ideea reluării visului o înfricoşa. Ce ar fi făcut dacă ar mai fi durat măcar un minut? O privi pe Amalia cum se ducea în camera ei şi îşi spuse că ar fi trebuit să se întoarcă în pat dacă voia să funcţioneze cât de cât normal dimineaţă. Înainte însă de a o face, deschise sertarul cel mai de jos al noptierei. Avea acolo câteva lucruşoare lăsate de bunica, într-o cutie de lemn. Cu gesturi nervoase, le răvăşi şi se opri la o cruciuliţă de argint. Nu o purtase niciodată.

O mângâie încet: era mică, simplă, agăţată pe un lănţişor din metal vulgar, nimic spectaculos pentru cineva pasionat de bijuterii. O ridică,

ţinând-o în faţa ochilor pentru câteva clipe. Avea o relaţie ciudată cu Dumnezeu, una care nu implica decât vizite ocazionale la biserică, fără a participa la slujbe, şi o aversiune structurală pentru fariseismul slujitorilor săi. Acum însă, vederea cruciuliţei o liniştea şi, după doar o secundă de ezitare, o prinse la gât. Metalul îşi găsi imediat locul pe piele. Cristina surâse împăcată şi adormi din nou, fără vise, fără fierbinţeală şi fără zvârcoliri. Era ca şi cum o lumină liniştitoare ar fi înconjurat-o.

Capitolul 8

LECŢIA DIN CAMION

Primul lucru pe care Amalia îl simţi când îşi reveni fu durerea atroce de cap, de parcă un făurar nebun i-l folosise întreaga zi pe post de nicovală. Întredeschise cu greu pleoapele, nu prea mult, dar destul cât să-şi dea seama că se afla în semiîntunericul unei maşini mari, probabil un camion. Simţi apoi răceala şi, mai ales, strânsoarea implacabilă a oţelului în jurul încheieturilor înţepenite şi deschise ochii larg, panicată. Mişcându-şi haotic mâinile, înţelese că erau prinse cu cătuşe de ceva ce părea o bară transversală şi, în aceeaşi clipă, îl zări pe el. Bărbatul era mai mult o siluetă neclară în penumbră. O privea în tăcere, aşteptând ca ea să-şi revină îndeajuns pentru a pricepe şi mai ales a simţi orice urma să i se întâmple. De fapt, ce se întâmpla? Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că păşea grăbită prin pasajul dărăpănat, spre şcoală. Nu-i plăcea să ajungă în cancelarie doar cu câteva minute înainte de începerea cursurilor. Auzise un zgomot înfundat undeva în spatele ei şi... nimic.

— S-a trezit! comentă pe un ton plat bărbatul.

Sunt doi, înţelese Amalia şi nivelul panicii îi crescu, deşi nu ar fi crezut că era posibil. Din câte îşi dădea seama, răpitorii o loviseră pe la spate şi o ridicaseră pur şi simplu de pe caldarâm. Acum era imobilizată, cu mâinile ridicate, petrecute de o parte şi de alta a acelei bare care străbătea spaţiul îmbibat cu un miros greu. Tălpile îi atingeau podeaua acoperită cu un fel de mâzgă şi, în ciuda fricii, nu putu să nu se întrebe ce transporta de obicei camionul. Nu era însă momentul potrivit pentru astfel de dileme. Îşi dădu seama de asta atunci când îl văzu pe bărbat scoţând un cuţit cu lamă lungă, ce lucea rău-prevestitor. Îl etală sub ochii ei încet, întorcându-l pe toate părţile, şi abia când răsuflarea femeii se transformă într-un gâfâit, îi atinse cu el obrazul. Amalia îşi reţinu cu greu un scâncet, simţind că ochii i se umpleau de lacrimi.

— Cine sunteţi? Ce vreţi? întrebă gâtuit.

— Cine ţi-a dat voie să vorbeşti, târâtură? Tu trebuie să taci şi să asculţi: avem un mesaj pentru tine!

Replica fu punctată cu o împunsătură cu vârful cuţitului, cât să facă o picătură de sânge să-i răsară pe obraz. Oţelul coborî spre gât, dar nu se întâmplă lucrul de care se temea. Nu încă. Lama îşi continuă drumul, alunecând uşor pe una dintre bluzele cele bune ale Amaliei, cumpărate de la Renato's. *O să-ţi strice bunătate de haină*, îi trecu prin minte şi începu să chicotească isteric.

— Ţi se pare amuzant? se stropşi răpitorul. Las' că-ţi tai pofta de râs!

Amalia nu mai apucă să se sperie în timp ce cuţitul descrise o mişcare lină, secţionând nasturii şi lâna, dar nu şi carnea. Micile buburuze de metal căzură pe podea cu un zgomot care, în tăcerea încordată, răsună ca un şir de explozii. Îi desfăcu larg bluza şi o admiră câteva secunde, plescăind pofticios, de parcă era un copil în faţa vitrinei unei cofetării. În semiîntunericul închisorii improvizate, Amalia roşi, deşi

ştia că nu e vinovată de nimic, decât poate că nu purta sutien, făcând sânii plini să i se dezvăluie mai uşor. *Nu fi proastă*, se apostrofă, *lenjeria ar fi avut aceeaşi soartă cu bluza*.

El se hotărî în sfârşit să treacă la acţiune şi Amalia anticipă mai mult cu scârbă decât cu frică violul. Era inutil, dar încercă să se îndepărteze. Nu reuşi decât să-şi facă muşchii să se încordeze dureros.

— Unde crezi că pleci, drăguţă? spuse răguşit bărbatul, lipindu-şi din nou cuţitul de gâtul ei. Dacă vrei să ieşi vie de aici, mă laşi să-mi văd de treabă!

Amalia renunţă să se mai zbată şi închise ochii. Acum, că era lipit de ea, îi simţea şi mai bine duhoarea. Mirosea a alcool prost, transpiraţie şi a ceva nelămurit, primejdios şi întunecat. Îşi întoarse faţa într-o parte, singurul gest de revoltă pe care şi-l mai permitea în timp ce mâinile lui îi frământau brutal carnea. Se împingea în ea, degetele lui aspre, cu pielea crăpată, îi ciupeau sânii, învineţindu-i. Amalia gemu înfundat.

— Aşa, guiţă ca un porc înjunghiat! o îndemnă bărbatul, în timp ce se descheia la pantaloni.

Amalia strângea din dinţi, dorindu-şi să nu se mai fi trezit în pântecele acelui monstru mecanic pentru a simţi durerea şi umilinţa. Nu voia să dea vreun semn de slăbiciune, era singurul lucru de care se putea agăţa în acel coşmar devenit realitate. Răpitorul îşi trecu palmele noduroase peste fusta ei, ridicând-o deasupra mijlocului. Mâna dreaptă îi frământă lenjeria, vrând parcă să treacă prin pânză spre carnea înfiorată de aşteptarea supliciului. Din nou, metalul rece o lăsă fără apărare în faţa mângâierilor lui brutale.

— Acum am să te iau aşa cum meriţi, târfă! îi şopti răpitorul în ureche.

Cu un gest smucit, îşi trecu mâinile pe sub fesele ei, depărtându-i picioarele. Muşchii umerilor şi ai braţelor Amaliei protestară prin

junghiuri care se transmiseră în întreg corpul, rivalizând cu senzaţia de sfâşiere stârnită de mişcările lui viguroase înăuntrul ei. În sfârşit, lacrimile îndelung reţinute începură să-i curgă pe obraji. Amaliei i se păru că dura o veşnicie până când bărbatul termină. Abia când, cu un icnet, ieşi din ea, îndrăzni să spere că, poate, calvarul ajunsese la sfârşit. Răpitorul o privi satisfăcut şi îşi înfipse degetele în părul ei, smulgându-i câteva fire.

— Asta ar trebui să te dezveţe să-ţi mai bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala!

Buzele lui îi striviră gura într-un dezgustător sărut final şi Amalia aproape leşină din cauza mirosului de putreziciune pe care îl emana răpitorul. Reacţionă instinctiv şi îl muşcă de buză până la sânge. Cuţitul lui trasă o dungă subţire pe umărul ei drept şi, pentru o clipă, în timp ce sângele începea să-i curgă spre piept, Amalia fu convinsă că avea să o ucidă.

— Ia te uită, târfa muşcă! exclamă torţionarul.

— Cred că nu i-ai transmis destul de clar mesajul, prietene, vorbi pentru prima oară celălalt.

Dacă primul răpitor avea o voce răguşită, de docher bătrân care băuse toată viaţa prea mult, glasul celui de al doilea era jos şi melodios. O făcu să se înfricoşeze mai mult decât atenţiile brutale de care avusese deja parte. Mai mult îl simţi decât îl auzi apropiindu-se, până când nou-venitul fu la câţiva centimetri de spatele ei.

— Cred e rândul meu să am grijă de tine, spuse bărbatul pe un ton gânditor.

Ceva din intonaţia lui o determină pe Amalia să creadă că, de fapt, el era vioara întâi a acelui spectacol. Palmele lui începură să alunece pe spatele ei, reci, cu pielea catifelată ca a unei femei cochete. Atingerile nu-i

erau deloc dureroase, totuşi pielea Amaliei se făcu ca de găină. Îi zăbovi pe fese, mângâindu-le încet.

— Ştii, Amalia, totdeauna am socotit că femeile au doar de câştigat dacă le priveşti din spate. Nu crezi?

Îi răspunse printr-un fel de mormăit dezarticulat, de parcă o mână invizibilă i-ar fi cuprins gâtlejul şi o împiedica să respire. Deşi ştia că nu are niciun sens, ajunsese să regrete violenţa primului. Cu fiecare secundă care se scurgea, cu fiecare mângâiere, în sufletul ei se întărea credinţa că avea să se întâmple ceva chiar mai cumplit decât un viol. Dar nu putea decât să aştepte, mută. Nu mai avea lacrimi de risipit.

— Colegul meu a încercat să-ţi explice, în felul său, că lucrurile rele li se întâmplă mai ales celor care le caută cu lumânarea. Mâţa curioasă o păţeşte rău.

Atingerile lui conteniră, dar nu se îndepărtă, continuând să-i răsufle în ceafă. Auzi hârşâitul unui chibrit şi ghici că îşi aprindea o ţigară.

— Să-l muşti pe amicul meu a fost un gest necugetat, mai ales că stăpânirea de sine nu se numără printre punctele lui tari. Norocul tău e că sunt adeptul celei de-a doua şanse.

Vorbea liniştit, dar Amalia simţi un junghi în piept.

— Totuşi, va trebui să te pedepsesc, înţelegi asta? Şi zău că aş fi preferat să-mi petrec ziua altfel.

Minţi, ticălosule! Sigur savurezi fiecare minut de tortură... urlă mintea Amaliei, dar apoi durerea muşcătoare acoperi totul. Ca şi cum ar fi folosit o scrumieră, bărbatul îşi stinse ţigara pe fesa ei dreaptă. Amalia ţipă, se smuci, cătuşele îi intrară în încheieturi până la sânge, iar mirosul de carne arsă umplu spaţiul şi aşa îmbâcsit. Cu groază, îl auzi scoţând încă o ţigară din pachet şi ştiu că avea să se repete chinul.

— Nu, te rog, nu e nevoie! imploră pentru prima dată. Spuneţi-mi unde am greşit şi voi fi ascultătoare, promit!

— Nu te cred, spuse torţionarul. Şi apoi, îmi place simetria.

Încă o explozie de durere îi scutură trupul, aducând-o în pragul leşinului. Şi mai cumplită însă decât suferinţa era detaşarea cu care acţiona gâdele fără chip. De parcă era un chirurg în sala de operaţie, rece, sigur de el, fără întrebări privind necesitatea tuturor gesturilor sale. În ciuda frigului, trupul femeii era ud de transpiraţie şi îşi pierduse şi ultima urmă de rezistenţă. El trebuia să-şi fi dat seama de asta.

— Şi acum, că ţi-am captat în sfârşit toată atenţia, e timpul să pricepi mesajul. E foarte simplu, de altfel.

Îşi apropie gura de urechea ei şi rosti câteva fraze, articulând rar cuvintele. Ochii Amaliei se rotunjiră de surpriză, care păli însă în faţa durerii atunci când îi atinse neglijent rănile cu buricul degetului. Era ca şi cum ar fi fost curentată şi, de data asta, Amalia chiar îşi pierdu cunoştinţa.

Nu-i era însă dat să-şi găsească liniştea în neştiinţă. O trezire cu o lovitură în faţă. O clipă fu pe punctul de a se îneca în propriul sânge, năboit din nas şi buza spartă, dar reuşi să tragă spasmodic o gură de aer. El era în continuare lângă ea, răbdător şi nemilos. O prinse de ceafă ca pe o pisică vagaboandă.

— Ai înţeles, Amalia? Sau e cazul să continuăm discuţia asta epuizantă? Mărturisesc, nu-mi place să pierd vremea prin camioane...

— Am înţeles. Vă implor, nu mai vreau!

— Zău? Ce vei face?

Amalia plângea în hohote, lacrimile amestecându-se cu sângele care îi curgea nestingherit. Repetă încet, aproape imperceptibil, porunca, terorizată de perspectiva ca tortura să continue.

— Bine, spuse bărbatul şi o mângâie pe creştet. Fireşte, dacă sufli o vorbă despre ce s-a întâmplat, toate atenţiile noastre de acum ţi se vor părea o plimbare prin parc faţă de ce va urma.

Îşi sublinie cuvintele cu fâşâitul unui ultim chibrit şi, înainte ca Amalia să poată cere îndurare, punctul roşu al ţigării i se lipi între omoplaţi, făcând-o să ţipe iar.

După un minut, simţi cum era eliberată din cătuşe şi întinsă pe podea. Maşina se puse în mişcare cu o hurducătură şi rulă prevăzător o vreme. Iar când camionul se opri, primul torţionar se aplecă deasupra ei. Cu un sughiţ dureros, Amalia închise ochii şi îi redeschise abia după ce o aruncară la marginea drumului ce străbătea zona industrială. Printre stârvurile fabricilor, strada şerpuia spre ieşirea din oraş şi pustietatea câmpurilor nelucrate. Probabil, răpitorii doreau să fie găsită, altfel ar fi dus-o mai departe.

Frigul ar fi ucis-o totuşi, dar după o vreme îşi făcu apariţia un Trabant. Poticnit, rabla opri şi un bărbat mărunt ieşi grăbit. O atinse încet şi încercă să o ridice de pe caldarâmul rece. Era o sarcină prea grea pentru el sau, poate, se temu să nu-i facă mai mult rău... Se urcă în maşină, cu aerul hotărât al unuia care pleca în căutarea unui poliţist.

În fine, o ambulanţă îşi găsi drumul până la ea. Fu ridicată şi aşezată pe o targă, în vreme ce criminaliştii îşi începeau forfota. Abia atunci Amalia încercă să vorbească.

— Sst! spuse asistenta. Stai liniştită, totul e în regulă! Te ducem la spital...

Amalia se lăsă moale pe spate şi două lacrimi, poate nu ultimele din acea zi, se iviră în colţul ochilor. Asistenta rămase aplecată desupra ei, supraveghind atentă perfuzia. Abia după ce se convinse că nu era nicio primejdie, puse prima întrebare:

— Îmi poţi spune cum te cheamă?

— Amalia... Amalia Pârvu.

— Bine, draga mea. Acum, ce s-a întâmplat?

De data asta, răspunsul se lăsă aşteptat. După aproape un minut, Amalia închise ochii şi clătină încet din cap.

— Nu-mi aduc aminte nimic. Mergeam la serviciu...

Asistenta îi atinse lin fruntea, într-un gest liniştitor.

— Nu-i nimic, nu contează! O să avem grijă de tine şi totul va fi bine. Principalul e acum să te oblojim. Vrei să anunţăm pe cineva?

— Da, spuneţi la şcoală... Şcoala numărul 13.

La uşa unităţii de primire a urgenţelor îi aşteptau deja un doctor şi o altă asistentă, iar Amalia închise din nou ochii, lăsându-se în voia lor. Deocamdată, nu voia să vorbească şi nici să asculte pe nimeni. Spusese că nu-şi amintea nimic, dar era o minciună. Degetele pricepute ale doctorului o întoarseră pe toate părţile, inventariindu-i şi oblojindu-i rănile. Şi aveau destul de lucru: pe lângă urmele lăsate de cuţit şi cătuşe, pe lângă arsuri şi semnele însângerate de pe faţă, felul brutal în care fusese posedată o rănise pe dinăuntru. O asistentă cu trăsăturile încremenite luă probe din ea, iar Amalia o lăsă să-şi vadă de treabă fără vreun cuvânt. Era toată un ghem de durere, dar măcar trăia şi era conştientă că asta se întâmpla tocmai fiindcă răpitorii nu-i doriseră cu adevărat moartea.

Un poliţist îşi făcu apariţia în uşa salonului. Amalia ar fi vrut să mai amâne discuţia cu el, dar ştia că nu avea rost. Era mai bine să termine totul, mai ales că oricum nu avea să-şi schimbe povestea.

— Bună ziua, sunt subinspectorul Agrişan. Medicul a zis că e în regulă să vorbim câteva minute. Totuşi, nu e nicio problemă dacă doriţi să revin.

— Nu, şopti Amalia, doar să nu ne lungim...

— Sigur, vor încerca să fiu cât mai scurt. Am înţeles că vă numiţi Amalia Pârvu...

— Da, spuse Amalia.

— Şi sunteţi profesoară la Şcoala 13?

— Da, de română şi engleză.

— Iar adresa dumneavoastră este...

— Strada Zimbrului... 50.

Ezită un moment, apoi reluă:

— Împart apartamentul cu o prietenă, Cristina Man.

Pixul poliţistului încremeni pentru câteva secunde în aer, înainte de a atinge, aparent nepăsător, carneţelul.

— Cu ce se ocupă doamna Man?

— E ziaristă.

— Aha! Acum, ştiu că trebuie să vă fie foarte greu să retrăiţi calvarul prin care aţi trecut, însă ca să prindem ticălosul sau ticăloşii care au făcut asta, vă rog să faceţi o încercare. Povestiţi-mi ce s-a întâmplat!

Amalia se chirci în aşternutul rece, apoi scutură violent din cap.

— Îmi pare rău. Nu pot... Nu-mi amintesc...

Subinspectorul o privi lung, fără a se arăta surprins ori neîncrezător.

— Care e ultimul lucru pe care vi-l amintiţi?

— Mergeam la şcoală. Mă grăbeam...

Vocea i se frânse brusc şi Amalia întoarse capul spre peretele care odată fusese bej. Răbdător, poliţistul aşteptă aproape un minut înainte de a reînnoda discuţia.

— Şi apoi?

— M-am trezit în salvare.

Agrişan o atinse liniştitor pe umăr.

— E în regulă. Uneori, în condiţii de stres extrem, mintea ne joacă feste. Va veni şi momentul în care vă veţi aminti.

Amalia îşi acoperi faţa cu palmele, dar durerea rănilor o făcu să renunţe repede la poza aceea. Se simţea cu adevărat sfârşită şi tot ce îşi

dorea era ca poliţistul să plece. Subinspectorul îi înţelese foarte bine gândul şi îşi drese glasul.

— Înainte de a pleca, doar două întrebări. Spuneaţi că eraţi în întârziere. S-a întâmplat ceva deosebit?

— Nu, şovăi aproape imperceptibil vocea Amaliei.

Din nou, Agrişan nu comentă.

— În fine, aveţi duşmani, v-aţi certat cu cineva în ultima vreme, v-a ameninţat cineva?

— Nu.

— Deci nu vă puteţi gândi la cineva care să vă vrea răul, care să viseze la răzbunare. Un coleg invidios, un părinte supărat de notele odraslei, un fost iubit care nu a primit prea bine despărţirea?

— Nu, repetă Amalia.

— Nu aţi observat în ultima vreme să vă urmărească cineva, n-aţi zărit persoane suspecte?

Amalia clătină din cap. Putea doar să spere că poliţistul nu-i simţea nesinceritatea. Că era aşa sau nu, subinspectorul închise în cele din urmă carneţelul şi îi întinse cartea sa de vizită.

— Nu vă mai obosesc! Zilele viitoare, când vă veţi simţi mai bine, voi reveni cu nişte întrebări. Iar dacă vă aduceţi aminte ceva, oricât de puţin important vi se pare, anunţaţi-mă! Însănătoşire grabnică!

— Mulţumesc, îi răspunse şi închise ochii.

* * *

Cristina termina de golit cana de cafea, cu posteriorul lipit de caloriferul încălzit anemic şi cu mintea aiurea, când o undă de nelinişte puternică o lovi. Era la fel de tulbure şi, aparent, inexplicabilă ca şi alte

crize de angoasă din ultima vreme, dar nu o putea nega. Îşi văzu degetele desprinzându-se de mânerul căniişi evită în ultima clipă jetul fierbinte, care se scurse pe podea. Plecase înaintea Amaliei de acasă, ca să evite un schimb prea jenant de replici. După o perioadă destul de lungă în care îşi împărtăşiseră toate speranţele şi dezamăgirile, vieţile lor păreau să se desprindă tot mai mult, iar Cristina nu ştia cum să reacţioneze. Amalia era singura prietenă pe care s-ar fi bazat în orice situaţie. Următorul pe lista extrem de scurtă a celor apropiaţi era Mihai, dar aici interveneau constrângerile inevitabile ale unei relaţii şef – subordonat, de care timpul petrecut cu Amalia era liber. Şi totuşi, secretele pe care le păstra faţă de ea se înmulţeau pe zi ce trecea. Vorbeau tot mai puţin şi, mai ales, tăceau despre tot mai multe.

Cu un gest nervos, îşi dezlipi fundul de calorifer, întorcându-se în birou. Înainte de a se aşeza, cu un gest inconştient, atinse încetişor cruciuliţa. Decisese să n-o mai scoată de la gât, dar, din nou, n-ar fi putut explica de ce. Scurta atingere o linişti cât să se apuce de studiul concurenţei. Principalul adversar pe piaţa locală supravieţuia graţie şantajului şi stipendiilor consistente încasate, mai ales în campaniile electorale, de la anumite partide.

Un tablou cumplit ne-a întâmpinat la locul accidentului.

Cadavrele erau aruncate pe şosea, la ceva distanţă de maşină.

Nu mai mişcau.

Cristina surâse şi îşi mută privirea spre un material mai mare, dedicat vizitelor pe care le făcea cu regularitate o obscură vedetă pop la coafor. Diva se jeluia cât pătimise la începutul carierei, înainte de a-şi descoperi stilistul personal, acela care ştie să-i pună în valoare farmecul natural.

Am fost chiar nevoită să mă ridic de pe scaun şi să plec, în mijlocul şedinţei! Le sfătuiesc pe toate femeile să facă aşa, nu

să accepte să fie urâţite. Da, nu mi-a fost teamă să ies pe uşă cu jumătate de cap coafat şi restul lăsat pe umeri!

De data asta, Cristina izbucni într-un râs sănătos. Îşi imagină blonda păşind ţanţoş-nervos, cu tărtăcuţa tăiată curat pe mijloc şi bucata din dreaptă lăsată neglijent într-o parte...

Încă râdea, când intră Truşescu. Cu greu îşi reţinu o strâmbătură mirată în timp ce-i ieşea în întâmpinare.

— Bună ziua, comisare! Cred că ai văzut ziarul. Nu poţi avea reclamaţii, ne-am ţinut de cuvânt.

— Da, am văzut. Nu e vorba despre asta, Cristina.

— Atunci, ce s-a mai întâmplat? Sau ai nişte informaţii pentru mine?

— Mă tem că am o veste neplăcută.

Tonul semioficial al poliţistului o puse în gardă.

— Ascult.

— Ai o colegă de apartament, Amalia Pârvu?

Cristina strânse pumnii.

— A păţit ceva?

— A fost violată şi bătută rău, e la spital.

Aproape că o lăsară picioarele.

— Dumnezeule! Dar îşi va reveni, nu-i aşa?

— Da, din fericire.

Cristina îşi înşfăcă geanta.

— Vreau să o văd!

— Te duc eu. Oricum, vreau să te mai întreb câteva ceva.

Din doi paşi, Cristina era lângă maşină.

— Mulţumesc pentru ajutor, spuse. Dacă vrei însă să mă întrebi cine a putut face o asemenea grozăvie, n-am nici cea mai mică idee. E o fire foarte blajină şi nimeni nu i-ar putea dori răul. Nu are amici nepotriviţi,

nici duşmani. Poate a fost aleasă la întâmplare, de un psihopat. Ea ce zice?

Truşescu îi deschise uşa, îşi potrivi centura de siguranţă şi abia apoi răspunse.

— Cam nimic! Dar ia zi-mi, a plecat azi dimineaţă mai târziu decât de obicei?

Cristina nu se putu opri să se îmbujoreze, deşi ştia că poliţistul nu pornise încă maşina tocmai pentru a-i urmări reacţiile.

— A venit târziu aseară. Am înţeles că au ţinut-o mult la treabă ăştia de la PNP...

— De la PNP?

— Scrie discursuri pentru Alex Corbu.

În loc să dispară, roşeaţa din obraji fu intensificată de referirea la Alex. Totuşi, comisarul nu dădea semne că l-ar fi interesat reacţia ei. Cu un mormăit meditativ, demară în sfârşit.

Capitolul 9

SECRETE

Cristina ştia că Amalia îndurase un adevărat supliciu, totuşi nu era pregătită pentru priveliştea trupului ei chinuit, parcă golit de energie. Amalia avea ochii închisi şi respira greu, iar faţa îi era aproape de nerecunoscut. Cristina nu-şi putea da seama dacă dormea sau pur şi simplu nu era gata să dea ochii cu ea, dar decise să nu o deranjeze. Truşescu intrase cu ea în spital şi părea hotărât să nu o scape din ochi,

dar Cristinei chiar nu-i păsa de asta. Întinse mâna spre fruntea prietenei sale, dornică să-i aducă măcar un strop de alinare, dar se opri la jumătatea gestului. Ceva îi spunea că Amalia nu ar fi dorit încurajarea ei, indiferent dacă dormea sau doar se prefăcea. *De fapt, cu atât mai mult ar prefera să o las în pace dacă ultima variantă e cea corectă.* Lacrimile dădeau să-i mijească şi, înghiţind în sec, se întoarse ca să discute cu medicul care o îngrijise.

— Cum se simte prietena mea, doctore? întrebă Cristina.

— Are câteva arsuri, probabil de ţigară, vânătăi, excoriaţii, contuzii şi tăieturi, mai ales pe faţă şi încheieturi, dar şi răni la vagin. Toate sunt dureroase, dar nu-i pun viaţa în pericol, slavă Domnului! Singurul lucru care mă îngrijorează e amnezia asta, poate cauzată de lovitura la cap, poate de stresul posttraumatic. Am făcut nişte analize, altele urmează. Atunci vom şti mai multe. Oricum, va mai rămâne internată. Acum vă rog să mă scuzaţi, mă aşteaptă restul bolnavilor.

Un straniu sentiment de vinovăţie pentru acea nenorocire muşca din Cristina, iar după el veni furia. Se săturase să se simtă vinovată pentru nenorociri al căror tâlc nu-l pricepea.

— Revin mai încolo, să-i aduc nişte haine şi ceva mâncare. Dacă ne bazăm pe lăturile din spital, moare de foame, gândi cu voce tare.

Trebuia să se concentreze asupra a ce putea face pentru a o ajuta pe Amalia. Se întoarse spre poliţist.

— Mulţumesc că m-ai adus până aici, deşi am impresia că nu a fost un gest total dezinteresat. Altfel nu m-ai fi urmărit cu atâta atenţie şi n-ai fi fost atât de secretos în ce priveşte primele date ale anchetei.

Truşescu zâmbi strâmb.

— E greu să te pui cu instinctul unui gazetar, nu-i aşa? Mă întreb însă ce se ascunde în spatele tuturor fărădelegilor ăstora. E a treia oară

când apari în mijlocul anchetei, într-un fel sau altul. Trebuie să recunoşti că-i prea mult!

Cristina nu-l contrazise. Să fi fost în locul lui, şi ei i s-ar fi părut suspecte toate coincidenţele. Nu-şi dădea seama ce se întâmpla, dar avea senzaţia că evenimentele se precipitau spre un final deloc fericit. Era însă, din nou, grăbită: trebuia să ajungă acasă, să ia câteva lucruri, să se întoarcă la ziar şi apoi să tragă încă o fugă la spital. Truşescu parcă îi citi gândurile:

— Cred că m-am cam transformat în şoferul tău... Hai, te duc până acasă!

— Nu e nevoie, comisare. Mă descurc şi singură.

— Nu e nicio problemă! Oricum aş vrea să văd camera Amaliei. Cum sunteţi colege de apartament, aşa câştigăm amândoi timp. Doar n-ai vrea să cred că tu sau ea aveţi ceva de ascuns...

Cristina dădu resemnată din umeri. Ideea ca Truşescu să-şi bage nasul prin lucrurile ei, fiindcă era sigură că aşa avea să facă, nu-i prea surâdea. Nu vedea însă cum putea să-l refuze, mai ales că şi ea dorea să ştie cine o atacase pe Amalia. Urcă din nou în maşină, rămânând tăcută. Nu putea decât să fie mulţumită că, înainte de a pleca la slujbă, avusese grijă să nu lase la vedere rezultatul eforturilor din noaptea precedentă.

Când urcară umăr la umăr scările, îl văzu pe Truşescu strâmbând din nas. Avea şi de ce: mirosea a urină de câine. Probabil, Nero iarăşi nu-şi putuse controla vezica bătrână şi îşi dăduse drumul pe scări. Da, aşa era, i-o confirmă balta întâlnită la etajul al doilea, pe care comisarul o ocoli la mustaţă.

La etajul al treilea, Cristina scotoci în poşetă după chei. Intrară în apartament şi Cristina se îndreptă direct spre camera Amaliei. Fără să dea impresia că o făcea dinadins, Truşescu se uita peste tot, însă nu avea mare lucru de văzut. Pe masă era doar un teanc de lucrări pe jumătate

corectat, alături de un pix roşu şi un dosar cu ciornele vechilor discursuri ale lui Alex. Pe o etajeră se odihneau câteva poze, în rame simple: Amalia alături de părinţi, în ograda plină de pomi înfloriti, apoi împreună cu Cristina, zâmbind şăgalnic, într-una dintre puţinele ieşiri la iarbă verde din studenţie şi, în fine, la catedră, înconjurată de elevii cărora le era dirigintă.

Lăsându-l pe comisar să-şi vadă de treabă, Cristina adună într-o geantă o pijama, ceva haine de schimb şi obiecte de toaletă. Mai trebuia doar să se ocupe de mâncare şi deschise smucit uşa frigiderului. Apucă o bucată de şuncă şi nişte brânză, pregătind rapid câteva tartine. O banană completă meniul subţire şi Cristina se întoarse din bucătărie, căutându-l cu privirea pe Truşescu.

Aşa cum se aşteptase, poliţistul profitase de momentele de răgaz ca să arunce un ochi şi prin camera ei, cu haine aruncate neglijent pe pat sau pe scaun şi cosmeticele amestecate cu agende mai vechi. Comisarul se uită lung la calculator, dar nu zise nimic şi Cristina se hotărî să-l tragă de mânecă.

— Mai aveţi ceva de văzut? Chiar trebuie să mă întorc dacă vreau să ajung la şedinţă... Pe ultima am pierdut-o fiindcă eram în arest. Nu vreau să-i ridic iar tensiunea şefului.

— Nu, pe moment am terminat, răspunse Truşescu. Te las la redacţie, e-n drumul meu. Cât despre primele date ale anchetei, zău că nu sunt multe de spus. Amalia a fost descoperită în stare de inconştienţă, la marginea drumului, în fosta zonă industrială. Doctorul ţi-a zis că suferă de amnezie. Îşi aminteşte doar că mergea spre serviciu, apoi s-a trezit în ambulanţă.

— Mulţumesc. Sper că veţi descoperi mai multe. Oricine a făcut asta e un ticălos care merită să putrezească în puşcărie!

Nu rosti însă şi restul gândului. Cine ar fi putut dori să o schingiuiască pe Amalia? Pentru ce fusese chinuit bietul Turda ştia cât de cât, însă nici prin cap nu-i trecea ce informaţii valoroase ar fi putut ascunde Amalia sau pentru ce păcat i s-ar fi putut aplica o asemenea corecţie. Însă era în viaţă şi doar asta conta.

Ajunsă înapoi la redacţie, Cristina îşi dădu seama că avea două motive să răsufle uşurată: de data asta nu întârzia la şedinţă, iar Truşescu nu-i descoperise secretul. Intră cu pas rapid în Biroul Oval, urmată de ceilalţi şefi de secţie. Andrei Beiu o privi numai pe ea.

— Ce s-a mai întâmplat? o întrebă.

— Amalia e la spital. A fost bătută bestial şi violată, îi răspunse.

— Îmi pare rău, Cristina! Se ştie cine a făcut-o?

— Nu, deocamdată totul e-n ceaţă. Iar Truşescu m-a luat în vizor pentru mult timp, cred. Spune că s-au adunat prea multe fire care mă leagă de anchetele lui ca să fie o simplă coincidenţă. Din păcate, tind să-i dau dreptate.

— Lucrurile se vor lămuri până la urmă. Între timp, n-ar strica să fii cât mai atentă, fiindcă nasul comisarului nu se înşală des. Până vom descifra misterul nebuniei ăsteia, s-ar putea să fii în pericol.

Cristina surâse chinuit, cu gândul la conţinutul secret al agendei. Andrei nici nu-şi dădea seama câtă dreptate avea cu sfaturile lui!

— Lăsând veştile proaste la o parte, ce avem pentru azi? spuse Andrei.

— Terminăm o chestie spumoasă, cu mici secrete murdare din licee. Profesoare de religie care, în timpul liber, se transformă în prostituate de lux. Avem şi poze cu una surprinsă chiar în exerciţiul funcţiunii. Arată bine, n-ai ce zice! anunţă Cristina.

Cu gândul tot la Amalia, lăsă să-i treacă pe lângă ureche subiectele celorlalţi. Oricum, era clar că materialul Ramonei avea să facă

deschiderea. Iar când ieşi de la Andrei, chiar Ramona fu prima pe care o zări, răpăind la tastatură.

— Produci cu tainele perverse? E subiectul zilei, îi spuse Cristina.

— Păi, cum altfel, iubire? răspunse Ramona fără să o privească. Mi-a luat aproape o lună să adun toate informaţiile, dar zău că a meritat! Ar trebui să mă împuşti ca să mă opreşti din scris.

— Nici nu mă gândesc să te opresc! Bagă tare, că pozele sunt superbe.

— Materialul e şi mai şi! Doar una e Ramona Vargă. Mi-s vărguţa destinului şi cei care nu cred asta ar fi bine să-şi pregătească fundurile păroase!

Cristina zâmbi, deşi auzise gluma de nenumărate ori. Era replica preferată a Ramonei, care însă avea dreptate într-o privinţă. Atunci când lua urma unui subiect, doar moartă ar fi putut-o dezlipi de el. Slabă ca un băţ, de parcă numele îi fusese predestinat, purta întotdeauna o pereche de pantaloni ponosiţi, azi asortaţi cu un pulover lălâi, de un portocaliu spălăcit.

— Vrei nişte cafea? o întrebă pe Ramona. A mai rămas ceva în ibric.

— Sigur, ca să-mi înmoi oasele bătrâne!

Se alinta. Era doar cu vreo doi ani mai în vârstă decât ea şi, oricum, nimeni nu şi-o putea imagina decât agitându-se. Îi plăcea să fie mereu în mişcare şi, calitate extraordinară, putea produce într-o oră un reportaj care îţi rupea sufletul sau un lanţ savuros de cancanuri de cea mai bună calitate.

— Te las să scrii, spuse Cristina. Dacă întreabă cineva de mine, sunt la spital. Mă întorc cât de repede pot.

— Bine, iubire. Până atunci, am terminat.

Alergă la spital şi respiră uşurată când văzu că, de data asta, Amalia nu mai dormea. Îşi pironise ochii spre tavan, dar părea în regulă, cel puţin atât cât putea fi cineva care trecuse printr-o asemenea încercare.

— Bună, rosti Cristina şovăitor, remarcând că, în prima secundă, Amalia îşi ferise privirea de ea. Ţi-am adus câte ceva.

— Da. Mulţumesc...

— Cum te simţi? întrebă Cristina şi imediat îşi muşcă limba. Iartă-mă, e o replică stupidă, n-o lua în seamă!

Amalia clătină încetişor din cap.

— Am avut şi zile mai bune! Nu te supăra, dar nu vreau să vorbesc despre asta.

— Vom discuta când şi dacă vei dori. Uite, ţi-am pregătit de-ale gurii. Destul de puţin, dar mai cumpăr pe seară. Ai vrea ceva anume?

— Nu, îmi ajunge asta. Nu-i nevoie să mai treci... Ai fost pe aici şi când dormeam. Te-ai agitat de ajuns pentru o zi.

Cristina începea să simtă că prezenţa ei o deranja pe Amalia. Oricare ar fi fost cauza, nu voia să fie un motiv de disconfort, aşa că se pregăti de plecare. Chiar în timp ce se ridica, Amalia o prinse de mână.

— Iartă-mă! N-am vrut să fiu morocănoasă.

Cristina se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Ai tot dreptul să fii în cea mai proastă dispoziţie din lume. Mă întorc mâine. Până atunci, uite şi nişte bani.

Ar mai fi vrut să adauge ceva, dar orice ar fi zis ar fi sunat fals. Se îndreptă spre uşă, întrebându-se încă o dată ce îi ascundea Amalia. Orice ar fi fost, o ştia prea bine: era vorba de ceva foarte serios. Cu inima strânsă, reluă goana nebună sub semnul căreia stătuse acea zi, de data asta în direcţie inversă.

În redacţie, Ramona se plimba cu paşi mari pe hol.

— Ai terminat? o întrebă Cristina.

— Mă gândesc la titlu. Termin acuşica!

Cristina o lăsă în boii ei. Se aşază epuizată pe scaun, uitându-se în jur: Mihai îşi frunzărea agitat carneţelul, drăcuind de mama focului.

— Ce-ai păţit?

— Caut un număr de telefon. L-am scris pe aici, pe undeva, dar nu-l mai găsesc...

Cristina îşi ascunse un zâmbet. Obiceiul lui Mihai de a nota informaţiile importante pe bucăţele de hârtie care apoi dispăreau îi jucase nenumărate feste.

— Cât cauţi, să te întreb ceva. Pe cine ştii de la Centrul de Transfuzii?

Mihai o fixă contrariat.

— De ce?

— E o chestie personală.

Era o minciună sfruntată, dar nu voia să-l amestece într-o istorie care se putea termina prost. Mihai se scărpină în creştet.

— Păi, şeful este unul Zaharia, un tip destul de tânăr şi care arată bine. E unul dintre cei mai titraţi doctori din Iaşi. În general, gagicile îi mănâncă din palmă. Vrei să-ţi fac legătura?

— Încă nu. Dar dacă poţi, discret, vezi dacă au o asistentă Rodica.

Privirea lui Mihai se umpluse de întrebări, dar Cristina le ignoră.

— Bine, dar nu promit că-ţi dau răspunsul azi, spuse Mihai.

— Şi mâine e bine. Oricum, discreţia e cuvântul principal!

— Am înţeles, nu-ţi face griji... Ei, drăcia dracului, cred că am scris pe un bilet de tramvai şi l-am aruncat!

Ramona bolborosea în faţa monitorului, ca o vrăjitoare nemulţumită de rezultatul descântecului, Felix era încă pe teren, ceilalţi colegi îşi vedeau de treburile lor. Cristina respiră adânc şi hotărî să ia o pauză, ca

să-şi tragă sufletul. În doar câteva zile se întâmplaseră atâtea, că se simţea copleşită.

Ieşi pe prispă, dar rămase acolo doar câteva secunde. Simţea nevoia să se mişte, de parcă asta ar fi ajutat-o să gândească mai bine, să descâlcească iţele misterelor care o înconjurau. Se opri la marginea fâşiei de asfalt. Lumea ei parcă suferise un cutremur în ultimele zile şi faliile se lărgeau, ameninţând să o înghită. Nălucile ei şi ale altora, spaimele greu de înţeles, furtul de la Centrul de Transfuzii, cadavrul însângerat al lui Turda, momentele de pasiune de la banchet, descoperirea ei, nenorocirea care i se întâmplase Amaliei... Nu reuşea să-i găsească o logică acestui şir de întâmplări. Simţea că adevărul era chiar alături, că o despărţeau de el doar câţiva centimetri, însă parcă un lanţ îi fusese aruncat în jurul picioarelor, împiedicând-o să străbată acea distanţă. Iar dacă ar fi priceput totul, s-ar fi putut apăra pe sine şi pe alţii.

Nu ştia de ce i se părea că totul se învârtea în jurul ei, de ce anticipa alte dureri. Din nou, chipul Amaliei îi răsări în minte, însoţit de vocea comisarului Truşescu: *E a treia oară când apari în mijlocul anchetei, într-un fel sau altul. Trebuie să recunoşti că este prea mult!* Oricum ar fi privit lucrurile, singura soluţie era să încerce să afle cât mai multe. În această încrengătură de evenimente bizare, cunoştinţele erau, probabil, singura armă pe care o avea. Abia când strănută îşi dădu seama că trecuse ceva vreme de când ieşise în curte.

Urcă treptele câte două şi deschise uşa larg, gata să glumească pe seama propriilor spaime. Încremeni în prag.

— Închide-o repede! strigă bărbatul care ţinea cuţitul la gâtul Alissei.

Cristina se mişcă încet, studiindu-l pe cel care îi teroriza colegii. Omul îi părea cunoscut, deşi era într-o stare de agitaţie extremă. Trăsăturile îi erau crispate, ochii holbaţi şi împăienjeniţi. Sudoarea i se

prelingea pe chip, hainele mototolite păreau să fie pătate de sânge. Era bărbatul cu care discutase zilele trecute, cel cu fiica dispărută. *Septimiu Stavropol?Dumnezeule, am uitat cu totul de el, în toată zăpăceala asta! După câte se vede, el nu a uitat însă de noi.* Îşi drese încet glasul, rotindu-şi privirea prin încăpere. Palizi şi muţi, ceilalţi erau aşezaţi pe scaune şi nu îndrăzneau să se mişte. Cu coada ochiului, îl zări pe Mihai întinzând lent palma spre telefonul mobil.

— Tu, cel de acolo, aruncă telefonul la picioarele mele! ordonă Stavropol. Toţi faceţi la fel! Dacă cineva mişcă măcar un deget, îi tai gâtul grăsanei.

Îşi văzu colegii ascultându-l, o auzi pe Alissa suspinând încet. Omul se întoarse spre ea şi Cristinei nu-i plăcu deloc sclipirea dementă din privirea lui.

— Tu, trage un birou în uşă! Nu vreau să ne deranjeze nimeni. Cu tine am treabă...

Făcu ce-i spusese, cu gândurile rotindu-se ameţitor. Mai devreme sau târziu, vreun tehnoredactor trebuia să încerce să intre.

— Domnule Stavropol, liniştiţi-vă, vă rog! spuse Cristina. Ştiu că aveţi probleme grave, îmi amintesc discuţia noastră, dar vom face tot ce putem ca să vă ajutăm! Numai că astfel de lucruri cer timp, îi vorbi încercând să păstreze un ton calm.

Bărbatul scoase un zgomot straniu, pe jumătate bocet, pe jumătate hohot de râs, iar Cristina văzu mâna care păstra lama lângă bărbia Alissei tremurând. Nebunul o ţinea pe Alissa în faţa sa, iar spatele şi-l proptise în perete, astfel încât să vadă pe toată lumea. Cristina se îndoia că, deocamdată cel puţin, puteau să-l surprindă fără să rişte viaţa Alissei. *Oare cum de a căzut păcatul tocmai pe ea? Probabil, era chiar lângă uşă. Aşa se întâmplă când lucrezi într-o casă bătrânească, fără portar şi nicio oprelişte pentru neghiobi.* Trebuia să-l liniştească rapid pe zurliu.

— Vă rog, lăsaţi cuţitul! spuse. Sunt sigură că nu-i nevoie de el ca să ne înţelegem.

De data asta, ochii lui o fixară cu o duşmănie fierbinte.

— Cum să nu! Aşa am crezut când am vorbit prima dată, când v-am lăsat datele mele şi am aşteptat un telefon. M-am lămurit că a fost o prostie să vin aici.

Ultimele cuvinte le urlă, îndoindu-şi trupul şi silind-o pe Alissa să-i urmeze mişcarea. Abia atunci Cristina observă că palma stângă a bărbatului, cea care apăsa abdomenul Alissei, era înfăşurată într-o cârpă însângerată.

— E adevărat, nu v-am căutat, însă am avut câteva zile foarte aglomerate, se justifică. Asta nu înseamnă că am uitat de Steluţa.

Cristina improviză, încercând să facă abstracţie de pata care se forma pe bluza Alissei şi pe podea

— Totul va fi bine, dar nu vă putem ajuta dacă nu ne ajutaţi şi dumneavoastră... Dacă lucrurile vor degenera, nu va fi bine pentru nimeni! Orice şansă de a o găsi pe Steluţa se va pierde. Încă nu s-a întâmplat nimic rău, hai să ne liniştim! Lăsaţi-o pe colega mea să se aşeze lângă noi!

La început, i se păru că-l convinsese, dar logica nu-şi mai găsea drumul până în creierul său.

— Taci! Nu mă zăpăci! Nu vrei să mă ajuţi! grohăi Septimiu.

Lama glisă periculos, lăsând o dâră subţire pe pielea ostaticei. Alissa icni terorizată, iar Cristina, albă la faţă, apucă doar să ridice palma dreaptă, într-un slab gest prevenitor. Situaţia se deteriora rapid şi nu vedea nicio cale de a întoarce lucrurile pe făgaşul normal. *Nimeni nu a încercat încă să intre... Unde sunt toţi şi ce se va întâmpla când cineva va apăsa clanţa şi va descoperi că uşa e blocată? Ţicnitul e o bombă cu ceas, trebuie oprit imediat, dar cum?!* Miraculos, omul se potoli şi, vreme de un minut,

rămaseră cu toţii într-o tăcere perfectă. Cristina îşi dădu seama că Val, aflat chiar lângă unul dintre geamuri, îi căuta privirea. Încercă să-şi dea seama ce voia să-i spună. Jaluzelele erau trase doar pe jumătate şi geamul era întredeschis, dar nu ştia cum puteau valorifica asta. Orice ar fi vrut Val să facă, decise că era momentul să-i distragă atenţia lui Stavropol.

— Cum se mai simte Ilona? întrebă.

Efectul îi întrecu toate aşteptările. Bărbatul se smuci de lângă perete şi, din câţiva paşi, străbătu jumătate din încăpere, târând-o pe Alissa după el. Se opriră chiar lângă ea şi Cristina îşi dădu seama că era ceva în neregulă la conturul palmei înfăşurate în cârpa de acum scorţoasă. *E ca şi cum... Nu se poate! Nu, mi se pare, trebuie să mi se pară!* Încă încerca să se convingă că nu văzuse bine, că toate degetele erau la locul lor, când nebunul o împinse pe Alissa la podea. Cu o mişcare fulgerătoare, îşi înfipse mâna teafără în umărul Cristinei, făcând-o să icnească. Lama era acum lângă gâtul ei, în vreme ce Alissa rămânea, probabil leşinată, la podea. Mai clar decât oricând în ultimele zile, Cristina privea moartea în faţă, dar se simţea nu înspăimântată, ci mai degrabă amorţită. Acum, că mâna stângă a lui Stavropol era aşezată pe umărul ei, îşi dădu seama că nu se înşelase – degetul arătător lipsea. *Ce Dumnezeu l-a scos aşa din minţi? Şi când îl va doborî pierderea de sânge? Sper că nu va fi prea târziu pentru noi...*

— Ce mai face soţia mea, ticăloaso? îi şuieră Stavropol în ureche. Parcă nu ai şti, tu şi amicii tăi criminali care aţi pus la cale totul! O să-ţi scrijelesc în obraji toate păcatele, toate crimele şi murdăriile.

— E o greşeală aici! N-am niciun amestec în necazurile dumneavoastră, zise Cristina încet.

Nu îl putea însă convinge şi Stavropol i-o dovedi imediat. Vârful cuţitului i se înfipse ziaristei în bărbie şi un firicel cald începu să i se

scurgă pe gât. Se sili să nu leşine. Dacă voia să scape cu viaţă din acea încercare, trebuia să-şi păstreze calmul.

— Domnule Stavropol, colega noastră spune adevărul, auzi ca prin ceaţă vocea lui Val. Să nu ne pierdem cu firea! Vă rog, daţi-mi cuţitul şi vă promit că vă vom ajuta.

— Taci, am spus! Numai cu ea vreau să vorbesc. Nu vă mai amestecaţi sau o omor, jur!

— Val, e în regulă, reuşi Cristina să vorbească. Eu şi domnul Stavropol ne vom înţelege, sunt sigură...

— Nu mai spune prostii! o apostrofă Stavropol. N-am nevoie să recunoşti că eşti de-a lor, ştiu deja că am intrat atunci în bârlogul duşmanului. Am văzut-o pe Ilona azi pentru ultima oară. Mi-a spus că până mâine voi muri şi eu. O cred. Acum însă doar Steluţa contează. Unde e? Spune-mi sau îţi scot ochii!

Cristina strânse din dinţi, nepermiţându-şi să se lase doborâtă de slăbiciunea care creştea în ea ca o buruiană. Privirea disperată a lui Val, pironită într-a ei, îi spunea că era doar o chestiune de secunde până când avea să-şi ia rămas bun de la viaţă. Avea nevoie de o schimbare radicală de strategie, şi încă imediat. Îşi drese glasul şi porni pe singurul drum pe care îl mai vedea deschis.

— Ai dreptate, Septimiu, spuse cu o voce rece şi sigură. Nu te voi mai păcăli! Nu sunt însă un simplu instrument în mâna altora. Ai grijă ce faci dacă vrei să-ţi salvezi fiica!

Îi înţelese şocul din tresărirea mâinii, îl văzu pe Val privind-o nedumerit, întrebându-se probabil ce voia să facă. *Am intrat în hora nebunului, acum trebuie să joc*.

— Ştiu unde e Steluţa, spuse Cristina. Deocamdată, e în ordine şi te pot ajuta să o recapeţi. Însă numai dacă faci ce-ţi spun!

— Nu te cred, bolborosi el.

Părea nesigur şi Cristina păstră tonul poruncitor.

— Tocmai ţi-am confirmat ce ştiai deja! Ascultă-mă şi vei avea parte de un final fericit. Fă pe nebunul şi fiică-ta va ajunge în mormânt!

Era la fel de zărghită ca el acţionând aşa, totuşi tactica părea să dea roade. Pentru prima dată, cuţitul coborî la o distanţă nepericuloasă.

— Priveşte-mă în ochi! îi comandă Cristina, riscând să se întoarcă.

Îşi ţinea răsuflarea, aşteptând în orice secundă lovitura fatală, dar dreapta lui rămânea nemişcată. Se aflau faţă în faţă, amândoi palizi şi încordati.

— Nu-ţi voi spune nimic atât timp cât ai cuţitul! Dă-mi-l şi vei afla unde e Steluţa, continuă Cristina.

Ignoră durerea şi panica şi întinse mâna spre el, privindu-l în ochi. Asta era cacealmaua vieţii ei. Stavropol se dădu înapoi cu un pas, apoi cu încă unul, apropiindu-se de geam. Cristina înainta, urmărindu-i mişcările. Îşi dorea cu disperare să-i sară cineva în ajutor, însă colegii erau încă aşezaţi, în spatele ei. *Hai, leşină, nenorocitule! Doar sângerezi ca un porc!* Frica se lupta cu speranţa, făcând-o să lase garda jos. Stavropol o taxă imediat. Ceva din nesiguranţa ei răzbătuse în priviri şi bărbatul ridică din nou cuţitul.

— Nu! Nu te las să mă abureşti încă o dată! strigă Stavropol.

Cristina ştiu că totul se terminase. Se pregăti pentru ultimul atac. Degeaba se ridicau din scaune Val şi Mihai. Nu aveau cum să ajungă lângă ea la timp, iar ea nu avea forţa sau priceperea să-i facă faţă lui Stavropol. Eşuase în încercarea de a-l stăpâni şi avea să plătească preţul. Zurliul făcu un pas înainte şi Cristina ridică pumnii într-o încercare sortită din start eşecului de a se apăra de lama acoperită de sânge. Val ajunsese la doi paşi în spatele ei, dar era prea târziu. Timpul se dilată şi Cristina se întrebă dacă istoriile altora erau adevărate, dacă avea să-şi vadă toată viaţa înainte de a muri. Fu ispitită să închidă ochii, dar o urmă

de încăpăţânare o sili să se holbeze la chipul morţii. Respiră adânc şi aşteptă atingerea lamei ce se apropia de faţa ei.

Un ghem miţos se năpusti fulgerător prin geamul deschis şi colţi ascuţiţi se înfipseră în umărul nebunului. Stavropol se clătină, dezechilibrat de atacul Fetiţei. Lama atinse fugar pumnul stâng al Cristinei, slabă pavăză pentru obraz şi se întoarse spre duşmanul cu patru picioare. Acum clipele se năpusteau una după alta, într-o goană pe care Cristina ar fi vrut să o oprească. Strigă şi se îndoi, privind hipnotizată sângele ce ţâşnea din pumnul ei. Mihai şi Val erau în sfârşit lângă ea, repezindu-se la Stavropol, ajutând-o să se îndepărteze. Corina dădu la o parte biroul din uşă şi o luă la sănătoasa pe hol, strigând după ajutor... Abia atunci, lumea din jurul Cristinei se întunecă şi ziarista nu mai auzi nimic.

Capitolul 10

MOARTEA ÎŞI ÎNVÂRTE COASA

Când îşi reveni, era aşezată pe scaun, iar Val o stropea cu apă. Preţ de câteva secunde, încăperea se clătină curios şi Cristina îşi roti panicată privirea.

— L-am legat pe nebun. Suntem în siguranţă, îi ghici gândul Val. Tu cum te simţi?

Cristina ezită înainte de a răspunde. De fapt, nici ea încă nu ştia cum se simţea. Camera se opri din valsul fără muzică şi Cristina îl văzu pe Stavropol ghemuit într-un colţ. Îşi pipăi bărbia, amintindu-şi de felul

cum tăişul cuţitului lucise întâi pe pielea Alissei, apoi pe a ei. Întâlni ceva lipicios.

— E în regulă, doar te-a zgâriat puţin, spuse Val.

Gestul îi trezise o durere ascuţită în pumnul stâng. Îl examină de parcă ar fi fost un obiect străin. Cineva grijuliu îi înfăşurase rana într-o batistă care deja se înroşise.

— Nu sunt o asistentă prea bună. Îmi pare rău, spuse Val. Probabil că te doare ca dracu', dar nu e o tăietură adâncă. Poliţiştii şi salvarea sunt pe drum.

Cristina încercă să facă abstracţie de pulsaţia îndărătnică din mână. Avusese un noroc chior. *De fapt, Fetiţa m-a salvat, şi pentru asta merită să o hrănesc numai cu cotlete...* Abia atunci îşi dădu seama că ar fi trebuit să o zărească sau să-i audă lătratul.

— Unde e Fetiţa? întrebă.

I se păru că Val îşi ferea privirea şi inima i se strânse.

— Ce s-a întâmplat? spuse Cristina.

În sfârşit, Val prinse glas.

— Îmi pare rău, ştiu cât de mult ţineai la ea. Nu a scăpat. I-am dus trupul în curte...

Durerea veştii acoperi junghiurile cărnii şi Cristina nu-şi găsi, pe moment, cuvintele. Gândul că prietena ei cu patru picioare nu avea să o mai întâmpine dimineaţa, că sclipirea jucăuşă din ochi i se stinsese pentru totdeauna, o amuţise. Îşi acoperi faţa cu mâinile, încercând să-şi oprească lacrimile. Timpul lor avea să vină mai târziu, când va fi singură.

Declicul inconfundabil al aparatului de fotografiat o trezi. Corina ţăcănea ca apucata, pozându-l pe Stavropol din toate unghiurile. Bărbatul nu mai reacţiona, căzut într-un fel de stare de prostraţie. Cristina îl privi cu milă: orice i-ar fi stârnit furia care era să o coste viaţa, omul era o victimă. Nu o întrebă pe Corina ce făcea. Când o asemenea

istorie se petrecea la tine în redacţie, trebuia să fii dus cu pluta ca să nu profiţi de exclusivitatea căzută din cer. Corina încerca să producă o grămadă de poze până la apariţia poliţiştilor şi a medicilor, care aveau să încuie nebunul sub şapte lacăte. *Probabil, o să-i ţină companie nevestei, la Spitalul 7. Bietul de el, într-un fel a obţinut ce a vrut. După ce s-a întâmplat, despre dispariţia fiicei sale va afla tot oraşul.*

Deşi nu se simţea foarte sigură pe picioare, se ridică. Val rămase lângă ea, gata să o sprijine, iar în uşă ziarista zări figura lui Andrei Beiu. Avea o mină sumbră şi în acelaşi timp uşor entuziasmată. Se apropie de el cu pas şovăitor, ţinând pumnul rănit departe de corp.

— Cristina, totul e în ordine? o întrebă. Ambulanţa ajunge în vreo zece minute.

Cristina încercă un surâs.

— Îmi trece până mă mărit! Încă nu pot pricepe cum de s-a întâmplat aşa ceva, dar presupun că vrei să deschidem cu asta. Materialul Ramonei mai poate aştepta o zi...

Andrei dădu din umeri, încercând să nu pară prea bucuros.

— E clar că nu putem rata subiectul. Alţii ar face moarte de om ca să le pice aşa ceva în poală.

Se opri la vederea strâmbăturii de durere a Cristinei.

— Fireşte, vom avea grijă de tine! Redacţia va acoperi cheltuielile medicale... După ce terminăm cu poliţiştii şi medicii, ia-ţi ceva zile libere!

Cristina clătină încet din cap. Gândul de a se duce acasă, de a rămâne singură între patru pereţi, pentru a retrăi cele întâmplate şi a se îndopa cu calmante, nu o încânta deloc.

— Nu e nevoie, mulţumesc! spuse răguşit. Singurătatea nu mă atrage deloc, acum că şi Amalia e în spital.

— Cum vrei, dar măcar nu te înhăma la vreo treabă! Stai cu mâinile în buzunare.

Era încă o întorsătură nefericită a frazei şi Cristina observă o uşoară roşeaţă întinzându-se pe obrajii redactorului şef.

— Cred că ies puţin la aer, spuse.

— Val, ai grijă de ea! ordonă Andrei, iar Cristina nu protestă.

Cristina ieşi în aerul îngheţat al după-amiezii, urmărită atent de Val. În ciuda durerii, se simţea mai vie decât oricând. Fireşte, aventura ei nu se compara cu încercarile prin care trecuse Amalia, dar acum înţelegea mai bine dorinţa ei de a evita întrebările. Era greu să povesteşti despre momentele în care viaţa îţi fusese pusă în cumpănă, despre nodul acela în gât şi bătăile mai rapide ale inimii, care parcă se grăbea să-şi facă norma pentru ani întregi în câteva clipe. Merse fără să ştie încotro, dar priveliştea o opri repede. Întinsă pe asfalt, cu botul însângerat şi ochii sticloşi, Fetiţa îşi dormea somnul cel lung. Văzând-o, Cristina se clătină. Braţul sigur al lui Val o sprijini, dar ziarista îl opri: avea să-şi revină.

Fără să-i pese că se murdărea, îngenunche lângă trupul câinelui. Îl mângâie încet pe creştet, amintindu-şi atâtea momente în care repetase acest gest şi fusese răsplătită cu o clătinare şăgalnică a cozii ori o întindere jucăuşă a lăbuţei. Fetiţa fusese o parte din viaţa sa, o prietenă poate mai iertătoare, sigur mai puţin invidioasă şi mai statornică decât unii oameni, iar acum murise pentru ea. Nu avea să o mai aştepte cu botul în vânt, să traverseze strada în fugă pentru a i se alătura, să-i murdărească pantalonii în zilele ploioase căţărându-i-se îndărătnic în poală. Lacrimile începură să curgă pe obrajii Cristinei şi, de data asta, nu încercă să le oprească.

— Iartă-mă, murmură la urechea Fetiţei. Nu te voi uita niciodată!

Val o lăsă să-şi dea frâu liber emoţiilor. Îi era recunoscătoare pentru asta şi încercă să-l facă să înţeleagă printr-o strângere de mână. După ceva vreme, o picătură rece ateriză pe obrazul Cristinei, atenuând fierbinţeala lacrimilor. Privi în sus şi văzu norii adunaţi deasupra lor,

într-un zid negru, de parcă doliul din inima ei s-ar fi întins pe cer. Încă o picătură, apoi a treia, a patra se îngrămădiră pe urmele primeia. Val îi atinse cotul, atent să nu o rănească.

— Hai să intrăm înapoi, Cristina!

Înainte să-i răspundă, auzi sunetul familiar al sirenelor. În sfârşit, ambulanţa se apropia şi, într-o replică inconştientă, pumnul o săgetă violent. Îl ascultă pe Val şi se îndreptă spre adăpostul relativ al prispei. Chiar dacă rana nu mai sângera, ajutorul medicilor nu avea să-i strice.

— Ce e cu Alissa? întrebă. Când mi-am pierdut cunoştinţa era încă întinsă la podea...

Val dădu din umeri.

— E în regulă, cred! Se pare că a cuprins-o, cu întârziere, un atac de panică. De când l-am imobilizat pe nebun, vomită şi plânge. S-a încuiat în baie. Îşi va reveni. Eu prefer să mă ocup de tine.

— Mulţumesc, Val! Asta contează pentru mine, să ştii.

Lunganul flutură nelămurit din palma stângă.

— De când visam să fiu cavalerul în armură strălucitoare al unei domniţe neajutorate... Nu mă gândeam însă că tocmai aşa mi se va împlini fantezia.

Cristina rămase tăcută, urmărind ambulanţa cum intra în curte. Era o maşină veche şi timpul de reacţie nu fusese cine ştie ce, dar măcar ajunsese la ei cât toată lumea mai era în viaţă. Era greu să ceri mai mult de la oameni obosiţi şi prost plătiţi, care lucrau cu echipamente hârbuite. Un medic încercănat, la vreo treizeci de ani şi o asistentă căruntă săriră din maşină, apropiindu-se de ei.

— Am înţeles că sunt mai mulţi răniţi, spuse medicul.

Val luă iniţiativa, de parcă s-ar fi temut de o tentativă a Cristinei de a se eschiva de la îngrijiri.

— Domnişoara Man are tăieturi la bărbie şi la pumnul stâng, mai avem o colegă cu răni superficiale tot la gât, iar agresorul pare să fie rănit serios. El şi Alissa sunt înăuntru.

— Cred că ar trebui să aruncaţi întâi o privire la bărbat, interveni Cristina. Am impresia că are un deget retezat şi a sângerat puternic. Apoi l-a atacat şi câinele nostru.

Medicul o privi curios, dar nu ceru lămuriri.

— O las atunci pe Dana să se ocupe de dumneavoastră.

— Val, du-te cu domnul! Eu şi doamna asistentă ne descurcăm, propuse Cristina.

Cristina o privi pe asistentă cum desfăcea cu gesturi sigure batista şi examina rana. Nu încerca să pară mai curajoasă decât era şi sâsâi de durere în timpul ritualului dezinfectării. Oricum, femeia părea obişnuită cu aşa ceva, fiindcă nu-şi schimbă ritmul nici măcar o secundă.

— Aveţi noroc, tăietura asta nu are nevoie de copci. Domnul doctor vă va prescrie nişte analgezice. Mai aveţi nevoie de un antitetanic.

În mod normal, ideea unei injecţii nu ar fi încântat-o deloc pe Cristina, dar acum acceptă cu stoicism înfigerea acului.

— Aşa! zise asistenta. Acum poftiţi înăuntru.

Stavropol era leşinat, iar cârpa care îi învelise mâna zăcea pe podea, înlocuită de un strat gros de bandaj. Din braţul sănătos ieşea linia unei perfuzii, pe care o susţinea ascultător Mihai. Aplecat până atunci asupra rănitului, doctorul se ridică brusc la vederea asistentei.

— Cealaltă domnişoară nu a păţit nimic serios, dar bărbatul are un deget amputat şi a suferit o pierdere masivă de sânge. Trebuie dus de urgenţă la spital. Domnilor, ajutaţi-ne să-l urcăm pe targă şi să-l ducem la maşină.

Colegii Cristinei se conformară şi Stavropol fu urcat în salvare. Ea se procopsi cu o reţetă indescifrabilă.

— Scapă cu viaţă, doctore? mai apucă să întrebe înainte ca ambulanţa să demareze.

— Vom vedea, răspunse medicul. E greu de zis şi cum a rezistat până acum... Vom face tot posibilul. Anunţaţi poliţiştii că l-am dus la spital.

Ultimele cuvinte fură acoperite de urletul sirenei. Ploaia răpăia nerăbdătoare pe parbriz şi salvarea se aruncă spre stradă ca un monstru marin diform. Cristina rămase pe prispă câteva minute, tremurând. Apoi auzi paşi şi se întoarse încet. Felix urca scările.

— Ce mama dracului s-a întâmplat? spuse Felix. Am sunat în neştire şi nu mi-a răspuns nimeni. Voiam să anunţ o chestie ciudată la spitalul de zuzulici.

Cristina nu-i răspunse, doar intră împreună cu el. Îl lăsă pe Mihai să-i povestească prin ce trecuseră. Scotoci în poşetă după un algocalmin, pe care îl înghiţi fără apă.

— Truşescu ni s-a tot învârtit printre picioare, spuse, iar acum, când e nevoie de el, nu i se zăreşte nici umbra.

— Vorbeşti de lup şi lupu-i la uşă, se auzi din uşă vocea gravă a comisarului. E cazul să mă mut cu arme şi bagaje la voi în redacţie, ca să economisesc timp? Fiindcă văd că doar pe aici ajung...

Era secondat de subinspectorul Agrişan şi, preţ de aproape o oră, în biroul lui Andrei, Cristina şi colegii ei fură luaţi pe rând la întrebări. În vreme ce Truşescu îi punea să povestească fiecare moment al coşmarului lor, Agrişan îşi băga nasul peste tot prin încăperea comună. Bliţurile criminaliştilor ţăcăneau, iar praful pentru amprente umplu în curând birourile. Cristina profită de răgaz pentru a discuta cu Ramona şi, mai ales, cu Felix. Văzu că Agrişan trăgea cu urechea, dar se făcu că nu observase.

— Ziceai de o chestie la nebuni? îl întrebă pe Felix.

— Da, e destul de spectaculoasă, deşi ce s-a petrecut aici o întrece pe departe. E vorba de-o femeie internată nu demult, se pare suspectă într-o anchetă care cam bătea pasul pe loc, una de dispariţie. Nu se ştie cum, în miezul zilei, a reuşit să-şi taie venele.

Un ghimpe de îndoială se înfipse în inima Cristinei, făcând să-i tremure uşor glasul.

— Ştii cum o cheamă, câţi ani are? întrebă.

— M-am chinuit o grămadă şi am aflat doar prenumele. Ilona.

Cristinei i se tăie respiraţia.

— Şi e sigur sinucidere?

— Cel puţin la prima vedere, aşa pare. Erau secţionate adânc venele, cică prin salon era sânge ca la abator. Dar te simţi bine? Te-ai făcut deodată palidă ca un strigoi...

— Sunt în regulă. Cine a găsit-o? spuse Cristina.

— O asistentă. Se pare că, în ultimele zile, era mai lucidă şi ceruse să i se permită să deseneze. Nu credeau că au motive să o ţină imobilizată. Se vede că au greşit...

— Era singură în salon?

— De obicei nu, dar colega ei s-a ales cu o toxiinfecţie alimentară şi au dus-o de dimineaţă la Urgenţe. Aşa şi-a putut face de cap, deşi nimeni nu ştie de unde a făcut rost de bisturiu, cuţit sau ce-o fi fost.

Se opri brusc, zgâindu-se la Cristina.

— Vrei să spui că tipul nostru are legătură cu zurlia?

— Exact! răspunse Cristina. E nevastă-sa şi părea tare sigur că amândoi vor muri până mâine.

Felix fluieră încetişor.

— Mă ocup de asta imediat, cu Mihai.

— Bine, şi să vedem ce putem afla de la vecinii lor. Stau prin mahala, la Trei Boieri. Uită-te în sertar, cred că mai am hârtia cu datele lui. Dumnezeule, dacă aş fi ştiut atunci ce nenorocire se va întâmpla!

Felix îi puse mâna pe umărul drept.

— Nu aveai cum să prevezi că omul o va lua razna, nici ce va face nevastă-sa. Nu-ţi face reproşuri, e o prostie!

— Părea unul dintre aiuriţii care ne bat mereu la uşă, spuse Cristina. Nu chiar ca ăia de se plâng că vecinii îi iradiază prin ţevi, dar nici întreg la cap. Mă întreb dacă a fost pe la doctorul Sorescu? N-ar strica să-i dau un telefon...

Amicul său nu-i răspundea şi Cristina ascultă sfatul lui Andrei, lăsându-i pe ceilalţi să se agite, în vreme ce ea lenevea. Se întuneca şi ziarista se mai ocupă de un singur lucru. Fetiţa nu putea fi lăsată să zacă în ploaie ori aruncată aiurea. O îngropară într-un petec de pământ care primăvara se transforma într-un fel de grădină sălbatică. Aveau să-i ţină de urât păpădiile, iar până atunci, Cristina puse în vârful moviliţei o piatră rotundă ca o floarea-soarelui. Pulsaţia din pumn, adormită pentru ceva vreme, se trezise din nou şi Cristina simţi epuizarea adunându-se în spatele pleoapelor şi în curbura umerilor.

— Gata! sparse tăcerea Val. E de ajuns pentru azi. Du-te acasă! Ia maşina redacţiei, îi zic eu lui Andrei c-ai plecat.

Cristina nu mai fu în stare să protesteze. Drumul îl petrecu într-o stare de amorţeală dusă până spre somnolenţă. Nu voia să mai schimbe măcar un cuvânt cu cineva, dar când intră în apartamentul tăcut, i se păru mai pustiu ca oricând. Aranjă florile în glastra de lut ars, adusă de Amalia de la Colţun, rândui câteva cărţi pe o etajeră, deschise uşa frigiderului şi privi absentă conţinutul doar pentru a o închide la loc. Energia i se termină brusc şi Cristina se lăsă să cadă pe pat, fără să se mai dezbrace.

Nu era însă un somn odihnitor, care să o scape de durere. De acum vechi prietene, străfulgerările sângerii şi vineţii reveniră. Icnind, Cristina se trase periculos de aproape de marginea patului transformat în hău.

— Ai noroc. Îţi mai dau o şansă...

Umbra căpătase iar glas şi Cristina nu ştia ce să-i răspundă. Rana parcă îi luase foc şi ştiu că de vină era ea. Degete nevăzute, lungi şi subţiri, îi rupeau carnea chinuită. Nu mai simţea nici urmă din plăcerea care o făcuse să se dezgolească în faţa ferestrei, doar durere.

— Aah, murmură.

— Vrei ca suferinţa să înceteze? şopti umbra.

Un fel de energie ciudată iradia spre ea, învăluind-o, ameninţând-o şi alinând-o. Pulsaţia rănii scădea şi ar fi fost atât de uşor să se lase în voia ei, uitând de toate. O atinse pe umărul stâng cu un braţ croit din beznă. O atingere fierbinte ca gura cuptorului din care ieşeau plăcintele copilăriei şi rece ca primul fulg de nea căzut pe obraz. Nu-i vedea chipul, doar lava ochilor, dar ştia că surâdea. Dacă Amalia nu ar fi trezit-o atunci, deja i-ar fi fost slujnică. Gândul la Amalia îi dădu putere.

— Nuu! strigă Cristina, căutând cruciuliţa.

Simţi mirosi de carne arsă şi un urlet o făcu să se încovoaie.

— Îndrăzneşti să mă înfrunţi?

Degetele umbrei, înroşite de sângele mâniei, o ţintuiau. Vocea căpătă răceală de oţel.

— Ce s-a întâmplat azi nu te-a învăţat minte? Prea bine. Fugi dacă vrei să scapi cu viaţă! Ascunde-te în gaură de şarpe!

Silueta se destrămă şi Cristina putu să respire, chiar dacă durerea revenise. Deschise ochii, încă neştiind pe ce lume se afla. Apucă deşteptătorul: era trecut cu câteva minute de miezul nopţii. Puloverul îi era ud, sudoarea îmbibase cearşaful şi păturile transformate într-un fel

de cocon protector. Parcă îşi clătise gura cu pelin. Gemu şi se ridică din pat, uimită de forţa coşmarului.

Obrajii îi ardeau şi îşi îngropă faţa în jetul de apă rece pentru a uita de atingerea monstrului cu ochi de foc. Nici măcar nu ştia dacă i-ar fi putut da atributele unui gen. Să-i spună femeie ori bărbat ar fi fost la fel cu a caracteriza leoaica drept o pisică mai mare.

Privi pe geam. Strada era pustie şi întunecată, ca şi cum toată lumea ar fi încremenit în aşteptarea apocalipsei. Degetele îi erau îngheţate, dar nu frigul nopţii o făcea să tremure. Strânse spasmodic halatul în jurul trupului şi simţi cruciuliţa. Căldura ei o linişti puţin. Se întoarse în pat şi se sili să închidă ochii.

Capitolul 11

PROPUNEREA

Dacă n-ar fi fost bandajul, ar fi înţepat-o spinii trandafirului. Era prins de clanţă cu o panglică groasă şi primul gând al Cristinei fu cum de nu ajunsese acesta în vaza unui vecin iute de mână. *Probabil, abia l-a pus aici... Dar cine?* Petalele mari erau de culoarea tăciunelui şi Cristina se gândi dacă se trezise şi plecase spre slujbă ori doar plonja în alt vis. Nu mai văzuse un trandafir negru decât în poze. Nu putea rămâne însă pironită în faţa propriei uşi, chiar dacă trandafirul îi părea mai degrabă o prevestire rea decât promisiunea unei aventuri galante. Îşi luă curaj şi îl atinse cu grijă, de parcă ar fi putut-o muşca. Până şi textura petalelor părea alta, iar parfumul – menit să încânte doar mirosul celor aleşi.

Panglica avea inscripţionat un mesaj, cu litere negre. *Sunt chiar lângă tine, Cristina!*

Primul impuls fu să arunce floarea în coşul de gunoi, dar se întoarse în casă şi o aruncă în glastra pestriţă. Nu se obosi să pună şi apă: dacă avea să supravieţuiască aşa până seara, bine. Dacă nu, nu avea să plângă. Se întrebă ce-ar fi spus Amalia, care credea în semne ca orice fată crescută la ţară. Bănuia că nu i-ar fi găsit un tâlc prea optimist.

Dar când chiar o văzu pe Amalia, se gândi doar că arăta ceva mai bine, deşi norul negru care o învăluia nu se risipise. *Doar Dumnezeu ştie când se va întâmpla asta*. Îi zâmbi prietenei sale cu voioşie pe care nu o simţea.

— Bună! Am mai venit cu daruri.

Amalia îi întoarse un surâs la fel de fals. *Măcar nu-şi mai fereşte ochii de mine*. Se lăsă o pauză pe care amândouă simţiră nevoia să o umple până nu devenea prea apăsătoare, însă Amalia vorbi prima.

— Ce-ai păţit la mână?

— Ei, nu e nimic serios, răspunse Cristina. A fost un nebun pe la redacţie şi a făcut ceva scandal...

— Poate-l rogi pe doctor să arunce o privire.

— M-a văzut ieri o asistentă. N-ai de ce să-ţi faci griji pentru mine. Tu doar gândeşte-te cum să te faci bine cât mai repede! Apartamentul e pustiu fără tine şi mă tem că-l voi aduce într-o stare iremediabilă de zăpăceală.

De data asta, Amalia zâmbi sincer.

— Aaa, de fapt îţi lipseşte gospodina!

Cristina chicoti încet.

— Arăţi mai bine, să ştii! Doctorul ce spune?

— Mă mai ţine azi aici, răspunse Amalia. Poate mâine... Rămân oricum în concediu măcar pentru o săptămână. Şi era tocmai perioada tezelor...

— Îmi închipui ce supăraţi vor fi vlăjganii slinoşi pe care insişti să-i numeşti elevi, deşi mie mi s-au părut întotdeauna o adunătură suspectă! Şi Alex ce-a spus?

Privirea Amaliei se înfipse în tavan.

— Încă nu am reuşit să-i anunţ pe cei de la PNP. Nu mi-a stat mintea la asta.

Cristina ar fi vrut să întrebe de ce mediile erau mai importante decât eventualele probleme ale unui candidat prezidenţial, şi încă la final de campanie, dar îşi muşcă limba.

— Vrei să-i anunţ eu? fu singura replică pe care o găsi.

Privirea Amaliei se lumină.

— Dacă ai timp, te rog! Uite, îţi dau un număr la care să suni...

— Al lui Alex? întrebă Cristina, încercând să-şi oprească îmbujorarea.

Chiar în momentul în care se oferise să o ajute pe Amalia o încercase o urmă de regret, iar perspectiva de a purta o conversaţie cu Alex Corbu o răcea pe dinăuntru. Răsuflă uşurată când Amalia dădu din cap.

— Nu, e al asistentului lui. E un tip de treabă. Adam Volk îl cheamă. Câteodată, mi se pare că trăieşte doar pentru a-i sluji lui Alex, ca un scutier din vremea cruciadelor. A venit cu el în Iaşi.

Cu ultimele cuvinte, Amalia îşi lăsă capul pe pernă, fluturând obosită din pleoape. Cristina simţi o înţepătură în inimă, dar încercă să rămână zâmbitoare.

— Bine, spuse, îl sun în zece minute.

Aruncă o privire la ceas şi Amalia îi citi gestul.

— Du-te, e deja târziu! Trebuie să ajungi şi la slujbă.

Cristina se ridică abrupt de pe scaun. Se apropie de uşă cu paşi mici, dar se întoarse chiar înainte să o deschidă.

— Am uitat să-ţi spun! Am un admirator secret.

Amalia miji ochii.

— Nu mai spune! Tocmai asta să uiţi? De unde ştii?

Cristina ezită un moment, supărată că o luase gura pe dinainte.

— Mi-a lăsat o floare în uşă. Întâi am crezut că era pentru tine, dar avea şi un mesaj.

Tăcu, dar Amalia nu părea dispusă să lase lucrurile aşa.

— Doar n-ai de gând să arunci bomba şi să pleci? Ce spunea în mesaj? Pe cine bănuieşti?

— Habar n-am! Mi-a zis că e mereu lângă mine...

— Şi floarea? spuse Amalia.

— Un trandafir.

— Un admirator bogat! Pe vremea asta, trebuie să-l fi costat o avere. Roz, roşu?

Încă o dată, Cristina îşi strânse buzele. Fu pe punctul de a spune o minciună, dar se răzgândi în ultimul moment. În fond, poate devenise pur şi simplu paranoică.

— Negru. Cred că sunt foarte rari!

Amalia amuţi şi păli.

— Amalia, spuse Cristina, te simţi bine? Să chem pe cineva?

— Nu, nu-i nevoie. Am fost doar surprinsă.

— Surprinsă? A fost ca şi cum aş fi anunţat sfârşitul lumii. Ia zi, ce înseamnă de fapt trandafirul negru? Că tu ştii toate semnele!

Era rândul Amaliei să ezite. Nu o privi când îi răspunse.

— Nu trebuie să le iei în serios... Trandafirul negru e semn rău. Poate omul care l-a trimis nu ştie sau nu crede în superstiţii. A ales doar cel mai scump exemplar ca să-şi demonstreze opulenţa.

— Cât de rău? insistă Cristina.

Încă o pauză, şi mai lungă.

— De moarte. Îmi pare rău, eu aşa ştiu... Dar nu mă băga în seamă! E clar că omul a vrut să te impresioneze.

Cristinei i se părea straniu că, după ce aproape leşinase, Amalia încerca acum să o liniştească. Alte roluri ar fi trebuit să joace fiecare, conversaţia mergea pe dos. Îi făcu din mâna teafără un semn de despărţire. Discuţia nu prea o ajutase să înceapă ziua într-o stare optimistă, deşi faptul că Amalia avea să se întoarcă în curând acasă era o veste bună.

La ieşirea din spital, scotoci în geantă după telefon. Voia să se achite cât mai repede de obligaţia asumată. Formă numărul şi ascultă ţârâitul prelung. Se pregătea să închidă, când o voce plăcută şi sigură îi răspunse.

— Da...

— Domnul Volk?

— Da, bună ziua!

Un accent nefamiliar, dar foarte discret, îi făcea glasul să sune ciudat.

— Buna ziua! Cristina Man mă numesc şi vă sun din partea Amaliei Pârvu. Sunt colega ei de apartament.

— Îmi pare bine să vă aud, domnişoară Man! Ştiu cine sunteţi şi e o plăcere să vorbesc cu dumneavoastră. Vă pot ajuta cu ceva?

În ce priveşte politeţea, îi calcă pe urme lui Alex.

— De fapt, voiam să vă anunţ că Amalia e în spital. Ne pare rău că v-am anunţat cu oarecare întârziere, dar ieri a fost o zi nebună pentru amândouă.

— Nu e nicio problemă! Sper că nu e bolnavă serios? După cum probabil ştiţi, avem medici foarte buni în rândurile noastre. Dacă îi putem fi în vreun fel de folos...

Cristina se blocă pentru o clipă. Bănuia totuşi că nu era genul de poveste pe care Amalia ardea de nerăbdare să o împărtăşească. Oricum, ea nu avea de gând să le spună nimic.

— Mulţumim pentru ofertă, dar nu cred că e nevoie. Din câte am înţeles, Amalia e programată să părăsească în curând spitalul. Sunt însă sigură că va aprecia propunerea dumneavoastră.

Schimbul acela de politeţi începea să-i stârnească o senzaţie neplăcută, ca un desert în care bucătarul scăpase prea mult zahăr. Cum nu mai găsea nimic de spus, se pregăti să încheie conversaţia. Adam îi pregătea însă o surpriză.

— Lăsând la o parte aceste probleme neplăcute, e foarte bine că m-aţi sunat! De fapt, chiar voiam să iau azi legătura cu dumneavoastră...

Inima începu să-i bată mai repede, fără să ştie de ce.

— Da? fu singurul cuvânt pe care-l putu spune fără ca vocea să-i trădeze tulburarea.

— Dacă aveţi timp şi disponibilitate, aş dori să ne întâlnim astăzi. Alex s-a întors în capitală, dar eu sunt încă în Iaşi pentru câteva zile.

— Despre ce aţi dori să discutăm? se interesă Cristina, reuşind cu greu să păstreze un ton nonşalant.

— Aş prefera să vă spun când vom fi faţă în faţă. Sigur, dacă aveţi jumătate de oră liberă... Dacă nu, poate programăm o întâlnire pentru altă zi.

Pe moment, Cristina nu ştiu ce să răspundă. Nu vedea niciun motiv să-l refuze şi dorea să lege un chip de acea voce ale cărei inflexiuni o făceau să se simtă mai bine.

— Am putea încerca să ne întâlnim pe la ora unu. Atunci sunt mai liberă. Aş prefera însă un loc cât mai aproape de redacţie. Noi suntem pe...

— Ştiu unde e redacţia Incomodului. Pe strada alăturată s-a deschis de curând un bistro drăguţ. Nu pare cine ştie ce la exterior, dar serviciile sunt ireproşabile. Poate aţi şi fost pe acolo, Le petit chef se cheamă.

— Nu mi-e cunoscut, dar dacă e aproape, n-am nimic împotrivă. Rămâne stabilit pentru ora unu, domnule Volk?

— Nu va fi pentru dumneavoastră o pierdere de vreme, vă asigur!

— În regulă! Vă spun atunci la revedere.

— O zi bună vă doresc!

Ajunsă la redacţie, îşi întinse imediat mâna spre telefon. Primul pe care avea să-l sune era doctorul Sorescu. De data asta avea noroc: după doar două ţârâituri, vocea cunoscută, uşor graseiată, îi răspunse.

— Bună, George! Bine că te-am prins. Te-am căutat şi ieri...

— Bună! Am văzut apelul pierdut abia noaptea. Am zis să nu mă înjuri dacă te trezesc.

— Nu-i bai, discutăm acum. În primul rând, aş vrea să fac o programare. Ar fi trebuit să te caut încă de săptămâna trecută.

— Mâine e bine? Pe la nouă-zece, cum poţi... Sau vrei să mă vezi neapărat azi?

— Nu, mâine la nouă e minunat. Acum, că am stabilit-o pe asta, să te întreb ceva pentru un articol. Ai văzut ziarul nostru de azi?

— Nu, îl am pe masă, dar încă nu l-am răsfoit.

— Pe scurt, a intrat peste noi un bărbat cu oarece probleme la bibilică. Avea un cuţit, ne-a ameninţat... Abia am scăpat întregi. Septimiu Stavropol îl cheamă. Îţi spune ceva numele?

— Nu. Ar trebui?

Cristina oftă, boţind colţul ziarului. *Ar fi fost prea uşor!*

— A mai trecut pe la noi săptămâna trecută. Era supărat că-i dispăruse fiica. I-am dat cartea ta de vizită, cu sfatul să treacă pe la tine. Înţeleg că nu l-a urmat...

— Acum aud prima oară de el. Dar tu eşti în regulă? Şi ceilalţi?

— M-am ales cu o rană superficială la mâna stângă, nimic serios. Despre restul vorbim mâine.

Dovedind încă o dată că era un psiholog bun, George nu insistă.

— Atunci te las să-ţi vezi de treabă. Ne vedem mâine!

— O zi bună, George. Mulţumesc pentru ajutor.

— Cu plăcere, dragă.

Aproape fără pauză, Cristina mai caută un număr în agendă.

— Salut, Felix!

— Bună dimineaţa, şefa! Cum te mai simţi?

— Sunt în regulă. Tocmai am ajuns în redacţie. Ziarul a ieşit bine, dar azi trebuie să dăm o urmare babană.

— Parcă n-aş şti! Alerg ca nebunul de la Poliţie la Parchet! Vreau să văd ce mai spun ăştia cu Ilona, încerc să discut şi cu zurliul... Deocamdată însă, slabe şanse! Iar concurenţa e pe aici.

— Ai nevoie de ajutor? Oricum, îl mai sun pe Truşescu...

— Dacă vrei...

— Sună-mă dacă mai afli ceva.

Abia atunci, Cristina îşi permise un răgaz. Treaba era pusă pe roate, iar ea se putea delecta căutând perle în alte gazete. Nu putea începe decât cu aceeaşi Cronică neagră din Dimineaţa devreme. Încă un accident mortal deschidea rubrica.

> **Bă**rbatul, ameţit de aburii alcoolului, mergea pe marginea şoselei pe c**ărări** când a fost lovit de un autoturism, acesta decedând. Acesta nu a fost în**să** singurul eveniment rutier fericit de ieri.

Cristina rânji cu toată gura. Umbla vorba că redactorii Dimineţii se simţeau mai inspiraţi dacă trăgeau o duşcă înainte de a se apuca de scris. Zvonul părea să fie apropiat de adevăr.

Aşa o surprinse Alissa când deschise uşa. Cristina ridică privirea şi puţin lipsi să nu se crucească. Era prima dată când o vedea pe Alissa în pantaloni, deşi nu-i stătea mai rău decât în fustă. Cu un salut destul de stins, colega ei se aşează pe scaun. Cearcănele vineţii dovedeau că nu dormise prea bine. O undă de solidaritate o cuprinse pe Cristina. Dintre toţi cei din redacţie, o înţelegea cel mai bine pe Alissa. Se ridică şi o bătu uşor pe spate, un gest tăcut de încurajare la care Alissa răspunse cu o strângere de mână. Palma dolofană îi era fierbinte ca un reşou.

— Azi va fi o zi mai bună, spuse Cristina. Măcar am avut o deschidere de zile mari.

Alissa dădu din umeri, cu buzele strânse într-un rictus nefericit.

— Să mă bată jalea dacă mă ajută gândul ăsta!

— Trebuie să ne consolăm şi noi cu ceva!

— O mărire de salariu, pe motiv de spor de risc, m-ar consola mult mai bine.

Cristina dădu din mână a lehamite. Era mare lucru că încă nu ajunseseră pe drumuri.

— E cam pustiu pe aici, nu? reluă discuţia Alissa. După ce s-a întâmplat ieri, m-aş simţi mai bine dacă ar fi mai multă lume.

— Ai mult de lucru? o întrebă Cristina mai mult ca să se afle în treabă.

— Nu prea. N-am putut să dorm astă noapte şi mi-am scris mare parte din materiale. Poate-mi fac o zi scurtă.

Cristina surâse amar. Remarcase deja că gândul la o zi cu program decent aducea cu sine o avalanşă de evenimente importante, care prelungeau lucrul mult peste normă. Nu era însă cazul să-i prevestească un astfel de noroc şi Alissei. Cine ştie, poate la ea năpasta asta nu funcţiona, mai ales că nu era încă vineri. Abia atunci, o izbi faptul că

trecuse doar o săptămână de la momentul în care telefonul lui Mihai îi anunţase o ştire mai puţin obişnuită. *Parcă a trecut un an de atunci...*

Gândul acesta, sâcâitor ca un ţânţar, îi bâzâi prin minte până la momentul şedinţei, una mai scurtă decât de obicei, fiindcă lucrurile erau clare. Cu spatele asigurat prin ancheta rămasă în rezervă, oamenii îşi puteau vedea liniştiţi de treabă. Andrei nu se obosi să dea prea multe indicaţii – fiecare ştia ce are de făcut, iar o tuse rebelă îl făcea să vorbească greu. Văzându-l cum se îndoia, pe punctul de a-şi scuipa plămânii, Cristina îşi spuse că era puţin probabil ca redactorul lor şef să ajungă la adânci bătrâneţi. Totuşi, o ţigară fumega între degetele sale îngălbenite de nicotină, iar Andrei nu dădea semne că ar fi fost gata să părăsească liniştit câmpul de bătaie. Le făcu semn să iasă din încăpere în mijlocul unui alt acces violent, iar sunetul opintelilor lui îi urmări pe holul strâmt. Avea să facă aşa toată ziua, probabil, dar nu însemna o scurtare a programului, ci doar că va fi mai cusurgiu decât de obicei. De fapt, de când lucra ea la ziar, Cristina nu-şi amintea ca Andrei să fi intrat în concediu, iar unii glumeau că omul se va opri doar odată cu sfârşitul lumii.

Cristina aruncă o privire spre ceas şi constată că se apropia momentul întâlnirii cu Adam Volk. Nu-i plăcea să întârzie, nici măcar cu sfertul academic. De fapt, ajungea de obicei mai devreme la întâlniri, fie că erau de serviciu ori personale. Îşi împrospătă doar rujul şi lăsă vorbă că avea să se întoarcă repede. Nu vedea de ce discuţia lor ar fi durat prea mult, chiar dacă era destul de curioasă privind conţinutul ei şi, în acelaşi timp, uşurată că nu avea să se afle în faţa lui Alex Corbu.

Le petit chef era chiar aproape şi Cristina se întrebă cum de nu remarcase până atunci deschiderea locantei. Probabil, fiindcă nu atrăgea atenţia prin nimic. Era o clădire fără podoabe, cu faţada gri proaspăt zugrăvită, ferestre acoperite de draperii în acelaşi ton mohorât şi o firmă

la fel de discretă, lipsită de orice zorzoane. *Oamenii ăştia or să aibă clienţi când m-or face pe mine preşedinte!* prognoză Cristina. Oricum, zona nu era prea potrivită pentru un bistro, iar Cristina se întrebă ce le venise patronilor să o aleagă. Îşi privi ceasul: mai erau cinci minute până la ora stabilită, dar nu avea rost să rezeme pereţii. Deschise uşa. În timp ce un ins spilcuit îi ieşea în întâmpinare, remarcă interiorul intim, cu măsuţe joase luminate de veioze cochete, scaune roşiatice, tapisate şi un bar strălucind de curăţenie.

— Am fixată o întâlnire cu un domn, Adam Volk. Nu ştiu dacă a sosit deja...

— Cum să nu! Vă aşteaptă. Permiteţi-mi să vă conduc.

Cristina trecu în minte un prim punct pe răbojul lui Adam. Fusese chiar mai punctual decât se aştepta ea. Făcu slalom printre mese pentru a ajunge chiar în capătul încăperii şi îl văzu pe omul de încredere al lui Alex. Era înalt şi bine făcut, dar, dincolo de asta, toată înfăţişarea sa contrasta cu aceea a patronului său. Dacă primul era brunet, părul inelat al lui Adam era de un blond care aproape te făcea să închizi ochii. Îi cădea până spre umeri, încadrând un chip cu trăsături perfect proporţionate. Dar, odată ce-ţi aţinteai privirea spre el, rămânea pironită în ochii de un albastru intens, care iradiau căldură. Îi apucă bărbăteşte palma, apoi se aplecă să i-o sărute şi Cristina îşi dădu seama că, orice avea să-i spună, întâlnirea lor va fi cel mai agreabil moment al zilei.

— E o plăcere să vă cunosc, domnişoară Man! Vă mulţumesc, în primul rând, că v-aţi sacrificat din timp ca să ne putem vedea.

Cristina zâmbi larg.

— Plăcerea e de partea mea, domnule Volk. Recunosc, aţi ştiut să-mi stârniţi curiozitatea, care e cel mai mare păcat al unei ziariste. Chiar dacă nu ar fi fost aşa, tot era interesant să-l întâlnesc pe omul care ştie toate secretele viitorului nostru preşedinte.

La ultimele ei cuvinte, un muşchi de pe obrazul lui Adam tresări. După o secundă însă, totul revenise la normal, iar Cristina se întrebă dacă nu cumva i se năzărise. Spera că nu fusese deplasată, dar dacă îl supărase în vreun fel, nu mai avea ce face. Parcă simţindu-i îndoiala, interlocutorul ei surâse şi tot chipul i se lumină.

— Sper că tot ce veţi afla va fi pe măsura aşteptărilor dumneavoastră! Ce vă pot oferi?

— O apă minerală şi o cafea sunt de ajuns, mulţumesc.

— Şi pentru mine la fel, îi spuse Adam chelnerului care rămăsese lângă ei.

Omul se eclipsă în viteză.

— Pentru început, îndrăznesc să vă rog să primiţi acest modest semn de preţuire din partea patronului meu. Întâlnirea cu dumneavoastră i-a produs o impresie puternică.

Cuvintele lui Adam erau neutre şi politicoase, nu dădea vreun semn că ar şti ceva despre scena pe care Cristinei îi era tot mai dificil să şi-o amintească. Totuşi, obrajii i se împurpurară. Pe masă apăruse o cutiuţă lungă şi subţire. În mintea Cristinei răsăriră fără voie fraze din romanele franţuzeşti, cele în care Ludovic al nu ştiu câtelea îşi recompensa ultimă curtezană cu o bijuterie, după o noapte furibundă de amor. Îi era greu să-şi mascheze încurcătura, dar Adam dovedi încă o dată un tact ieşit din comun, examinând cu îndărătnicie zigzagurile feţei de masă. Cutia stătea nemişcată între ei. Cristina nu îndrăznea să o atingă, de parcă ignorarea ei ar fi făcut-o să dispară. Pauza se prelungea însă prea mult şi ziarista îşi drese glasul.

— Nu ştiu cu ce l-am putut impresiona pe domnul Corbu, dar zău că nu era cazul...

Vocea i se rupse şi Cristina se întinse după paharul cu apă minerală ca după o frânghie salvatoare. Când ridică în sfârşit ochii, zări în privirea

lui Adam un licăr de înţelegere. Trecu însă şi acesta la fel de repede ca umbra de la începutul discuţiei, lăsând-o pe Cristina să se întrebe ce văzuse cu adevărat.

— Îmi pare rău să insist, dar şeful meu mi-a spus să nu mă mai întorc dacă nu vă pot convinge măcar să deschideţi cutia. Aşa că vă rog, faceţi-mi serviciul ăsta! Doar dacă nu am reuşit deja să vă supăr într-atât încât să mă vreţi aruncat în drum.

Tonul era şugubăţ, dar Adam nu zâmbea şi cu ochii. Înghiţind cu noduri nişte apă minerală, Cristina atinse în cele din urmă cutia cu fereala cu care ar fi apucat un şarpe. O deschise şi respiră uşurată. Pe mătasea neagră nu se odihnea o bijuterie, ci un pix auriu care părea al dracului de scump. Era un dar cuminte. *Proasto, îţi faci griji degeaba! Omul vrea doar să-şi asigure bunăvoinţa unei ziariste pe final de campanie,* se aprostrofă.

— E foarte frumos şi apreciez gestul, spuse, dar nu sunt sigură că-l pot primi.

— O, e doar un fleac! Alex speră că va sluji la scrierea multor articole precum acelea care l-au încântat atât.

Cristina se încruntă uşor.

— Nu ştiam că domnul Corbu îmi citeşte editorialele...

— După ce v-a cunoscut la banchet, mi-a cerut să-i fac o selecţie a articolelor dumneavoastră şi le-a găsit foarte inspirate. Deci nu e un fan vechi, dar asta nu înseamnă că nu e sincer...

Cristina îşi ridică privirea de la pix, sorbi gânditoare o gură de cafea şi decise să aducă discuţia pe alt făgaş.

— Dacă tot suntem la ceasul mărturisilor, poate îmi veţi dezvălui şi motivul pentru care ne-am întâlnit...

— Nu-i un mare secret, dar am vrut să vă prezint propunerea lui Alex faţă în faţă. După cum aţi spus şi dumneavoastră, e clar cine va ieşi învingător din cursa prezidenţială.

Cristina îl aprobă din cap. N-avea rost să fie ipocrită.

— Domnul Corbu poate fi felicitat de pe acum, aşa e!

— Ei bine, Alex şi-a făcut planuri importante. Vedeţi, aşteaptă de multă vreme şansa de a schimba ceva în ţara asta. Nu doar pentru sine, ci pentru toţi conaţionalii săi. A avut deci vreme să se gândească la multe, să-şi aleagă în tihnă calea cea mai potrivită.

— Cred că asta speră toţi cei care sunt gata să-l voteze, îi replică Cristina. Va fi greu însă să le îndeplinească aşteptările. Atâtea lucruri merg prost...

— Aşa este! Tocmai de aceea, domnul Corbu va avea nevoie de oameni bine pregătiţi şi integri. Profesionişti pe care să se poată bizui, care să-l ajute să-şi pună în practică visul. Şi crede că a găsit o astfel de persoană în Iaşi.

Cristina îl privi neîncrezătoare. I se făcea o ofertă de serviciu, dar nu îi era încă foarte clar conţinutul ei. Ce-ar fi putut ea face pentru un om care, fără îndoială, avea mijloacele de comunicare în masă din capitală la picioare?

— Continuaţi, spuse scurt.

— V-aţi dat deja seama, cred. Alex ar vrea să vă ofere un post important în aparatul guvernamental. Mai exact, şefia Departamentului de comunicare.

Cristina fu gata să scuipe pe masă ultima înghiţitură de cafea.

— E o propunere foarte flatantă, desigur, însă nu înţeleg de ce domnul Corbu s-a gândit tocmai la mine... Sigur găseşte candidaţi mai buni în capitală sau în străinătate...

Adam clătină încet din arătătorul stâng.

— Mi-a spus că veţi zice asta. Nu are nici cea mai mică urmă de îndoială că sunteţi alegerea potrivită, iar reacţia aceasta nu face decât să-i confirme părerea.

Oare câtor oameni le-a mai făcut promisiuni ca să dea cât mai bine pe sticlă şi în paginile ziarelor? se întrebă Cristina, încercată de un amestec de amuzament şi dezamăgire. Adam parcă îi ghici gândul. Într-un gest impulsiv dar nu nepoliticos, o apucă de mână.

— Să nu credeţi că e o manevră pe care o foloseşte în cazul ziariştilor potenţial incomozi! E o propunere sinceră, adresată doar dumneavoastră! Mă pun chezaş pentru asta...

Luată prin surprindere de o asemenea întorsătură dramatică a discuţiei, Cristina amuţi din nou,.

— De altfel, continuă Adam, domnul Corbu nu aşteaptă de la dumneavoastră, până la alegeri, decât aceeaşi mediatizare obiectivă oferită oricărui candidat. Propunerea sa nu e condiţionată de nimic. Vine dintr-o apreciere corectă a capacităţilor şi potenţialului ziaristei Cristina Man.

— Vă cred, totuşi...

— Vă rog, o întrerupse Adam, nu-mi daţi acum un răspuns definitiv! Aveţi timp să vă gândiţi până la scrutin şi sper că veţi face alegerea bună. Ştiţi deja numărul meu. Puteţi suna la orice oră din zi sau din noapte.

— Bine. Deşi nu vreau să vă faceţi iluzii, e puţin probabil ca răspunsul meu să se schimbe. Traiul în capitală nu mă atrage deloc.

— Viaţa e imprevizibilă, dădu din umeri Adam. Nu vă grăbiţi! Şi eu am fost reticent când a venit vorba să lucrez pentru Alex, iar acum sunt cel mai apropiat colaborator al său. Trebuie să recunosc, ştie cum să convingă oamenii să i se alăture.

— Vom vedea! Oricum, cred că e cazul să mă întorc în redacţie, spuse Cristina. Vă mulţumesc pentru ofertă, pentru cafea şi pentru conversaţia agreabilă.

— A fost o onoare pentru mine, domnişoară Man. Sper că vom mai avea ocazia să ne întâlnim.

Nu e o perspectivă prea rea să-i mai întâlnesc privirea asta liniştitoare, recunoscu Cristina, ridicându-se de la masă.

— Vă rog, nu uitaţi modestul nostru dar! Măcar atât să-i pot spune lui Alex... O voi considera ca pe o favoare personală.

Cu inima îndoită, Cristina puse în poşetă cutiuţa. Spera că, totuşi, pixul nu era prea scump şi ştia că nu avea să-i facă vreun favor lui Alex. Nu în paginile ziarului, orice ar fi sperat el.

Capitolul 12

FAMILIA DECIMATĂ

Cu pixul atârnând greu în geantă, Cristina se întorcea la redacţie. Nu pierduse decât vreo jumătate de oră şi, înainte de a intra în curte, scoase iar din geantă telefonul. După doar primele note, Truşescu răspunse răstit.

— Da!

— Bună ziua, comisare! Cristina Man sunt. Cred că ştii de ce am sunat.

— Să încerc să ghicesc... Vrei să afli ce se mai întâmplă cu nebunul care v-a terorizat ieri? Au amuşinat pe aici tot felul de presari, inclusiv băiatul ăla, Felix.

— Şi au aflat ceva sau ai păstrat o exclusivitate pentru mine?

— Nu am mare lucru a le spune nici lor, nici ţie. Omul a fost operat, e la Terapie Intensivă. Nu am reuşit să vorbim cum trebuie. Ieri a mai apucat să bolborosească aceleaşi inepţii pe care ţi le-a zis şi ţie.

— Şi în cazul neveste-sii? E sinucidere clară sau mai aveţi îndoieli?

— Aşteptăm încă rezultatul expertizei medico-legale. Va veni mai pe după-amiază.

— Dar nasul ce-ţi spune, comisare? Trebuie să ai o părere... Hai, dă-mi şi mie un os de ros!

— Sună-mă peste vreo două ore şi poate voi avea ceva. Acum sunt ocupat.

— Mulţumesc! Revin atunci...

— Am zis *poate*, nu te grăbi cu mulţumirile. La revedere!

Cristina închise, convinsă că nu putea decât să aştepte. Când intră în redacţie, primul cu care dădu ochii fu Mihai.

— Cum merge treaba? îl întrebă, aruncând poşeta pe masă.

— Se putea şi mai bine, recunoscu cu jumătate de gură Mihai. Cred că mi-am pierdut din şarm, fiindcă în ultima vreme e aproape imposibil să fac oamenii să vorbească. Am pierdut o grămadă de vreme pe la Spitalul Şapte. Am bătut la cap o mulţime de doctori şi asistente, dar nu am aflat mare lucru. Totuşi, am adus ceva. Nu cred că va sesiza cineva că l-am şterpelit!

Gândul că Mihai furase din spital o făcu pe Cristina să-şi bulbuce ochii. Era ultimul om de la care s-ar fi aşteptat la aşa ceva, deşi breasla gemea de personaje dintre acelea care, la puţinele evenimente unde li se oferea mâncare, îşi umpleau nu doar burta, ci şi geanta. Ba chiar, în

preajma unora era bine să-ţi păzeşti portofelul. Mihai era însă unul dintre cei mai cinstiţi oameni pe care-i ştia Cristina şi acum îl privea siderată. Cu mişcări de prestidigitator, Mihai scoase din geantă o foaie de hârtie pătată de sânge într-un colţ.

— Voilà!

Cristina studie atent pătratul colorat. Era un desen, fără îndoială, unul făcut de o mână destul de stângace, pentru care pensulele nu erau vechi prietene. Pictorul amator ar mai fi avut nevoie de ceva lecţii, dar nu-i putea fi negată pasiunea pusă în tuşele nervoase. *Un talent nativ robust, probabil ar aiura criticii, cu o viziune destul de întunecată asupra lumii.* Dâre sângerii înconjurau silueta mai mult schiţată a unui copil ghemuit, dungi formând un fel de cuşcă. Siluete negre se apropiau de cuşcă, lungi, nelămurite, sinistre. Cristinei i se uscă instantaneu gura.

— E ultimul desen al Ilonei. Probabil făcut chiar în ziua când şi-a pus capăt zilelor.

— Cum de nu l-a luat Poliţia? întrebă Cristina.

— Asistenta pe care am vrăjit-o l-a găsit azi dimineaţă, sub covor. Probabil că le-a scăpat copoilor. Celelalte le-au luat, însă nu păreau prea impresionaţi. Nu le găsesc vină. Sunt doar creaţiile unei tipe cu sisi la scufiţă.

Cristina netezi desenul şi îl studie atent. *Chiar că-ţi face pielea de găină...* Privirea i se opri în colţul din dreapta sus al foii.

— Uită-te aici, Mihai! Ceva a fost şters...

După aproape un minut, Mihai fu de acord cu ea.

— Ei, drăcia dracului! Am s-o duc la un băiat pe care-l ştiu. E restaurator la Muzeul de Artă. Poate reuşeşte să ne ajute să desluşim ce era?

— Te rog! Poate-i o prostie, dar poate nu...

Mihai se îndreptă spre uşă, dar se opri chiar înainte să o deschidă.

— Aaa, bine că mi-am adus aminte! Mă rugaseşi să mă interesez de o asistentă de la CTS. Rodica Mihăilescu o cheamă...

— Da!

— La puţin timp după spargere, a intrat în concediu fără plată. De fapt, a fost cam ciudat. A trimis doar o cerere prin poştă. I-a fost aprobată şi de atunci nimeni nu a mai auzit de ea. Am încercat să fac rost de adresa ei, dar şi ăsta parcă e secret de stat. Te mai pot ajuta cu ceva?

— Nu, e suficient! Mulţumesc.

Vestea nu-i plăcea deloc Cristinei, dar trebuia să ia lucrurile aşa cum erau. Se juca fluierând cu pixul, când telefonul ţârâi. Era Truşescu şi Cristina aruncă foaia pe care desenase capete de mort.

— Nu au trecut două ore, comisare! spuse Cristina. Ai vreo veste pentru mine?

— Poţi să vii la Urgenţe?

Cristina se uită la ceas şi ţuguie buzele.

— Cred că da... Ce s-a întâmplat?

— Stavropol şi-a revenit, dar vorbeşte despre moartea nevestei şi dispariţia fiicei doar după ce te vede pe tine. Aşa că m-am gândit să-i faci o vizită. Nu cred că ai ceva împotrivă.

Cristina sări de pe scaun.

— Glumeşti, comisare? Cum să mă deranjeze? Vin într-un suflet!

— Îl trimit pe Agrişan cu maşina după tine.

— Aştept!

Cristina intră val-vârtej în biroul lui Andrei, pentru a-i anunţa neaşteptata întorsătură a situaţiei. Era o şansă nesperată de a produce un articol de zile mari, chiar dacă nu avea cum să fie însoţit de poze proaspete ale nebunului. E drept, aveau desenul Ilonei... Şi aici Cristina căzu pe gânduri, întrebându-se dacă să-i spună despre el lui Truşescu. La urma urmei, nu era vina lor că poliţiştii nu fuseseră destul de meticuloşi

în cercetarea salonului. Ştia însă că o astfel de logică n-o putea feri de o nouă izbucnire de mânie, iar perspectiva altor ore petrecute în arest era greu de acceptat.

Scrâşnetul de frână al Volkswagenului lui Truşescu o determină să lase îndoielile la o parte şi să iasă pe prispă. Subinspectorul Agrişan era la volanul maşinii parcate ostentativ în mijlocul curţii, iar Cristina se urcă pe scaunul din dreapta sa. Cursele cu maşina Poliţiei deveneau rapid o altă obişnuinţă la care ar fi renunţat cu plăcere. Drumul îl parcurseră într-o tăcere pe care Agrişan nu părea să simtă nevoia s-o tulbure, iar Cristina nici atât. Îi era greu să încerce vreo urmă de simpatie pentru cel care închisese după ea uşa celulei, chiar şi la ordinul altcuiva. Agrişan fluiera nepăsător, iar Cristina se uita indiferentă pe geam.

Când maşina se opri la intrarea în Spitalul de Urgenţe, Cristina coborî fără să-şi ia rămas bun. Chiar la intrare îl văzu pe comisar, care trăgea cu nesaţ dintr-o ţigară.

— N-a durat mult, nu? spuse Cristina.

Truşescu aruncă pe caldarâm chiştocul şi îl zdrobi înverşunat cu călcâiul. *Probabil, ideea că e nevoit să apeleze la ajutorul meu îl calcă pe nervi*, îşi spuse Cristina. Îi surâse larg, în încercarea de a dezamorsa tensiunea care le putea încurca amândurora socotelile.

— Să mergem! răspunse poliţistul.

Cristina îl urmă pe holul înţesat de bolnavi şi oameni în halate albe, decisă să lase lucrurile să curgă în ritmul dorit de comisar. Era deja o izbândă să poată schimba două vorbe cu Stavropol. Tactica ei se dovedi cea potrivită. Văzând-o că nu spunea nimic, poliţistul se mai destinse.

— Să fie clar un lucru, îi spuse Truşescu. În discuţia cu Stavropol, eu rămân vioara întâi. Dacă îţi fac semn să taci, închizi gura. Dacă-ţi cer să ieşi din salon, te conformezi. Ţine minte că vrem, în primul rând, să

aflăm dacă şi-a ucis nevasta. Apoi, ce i-a spus Ilona despre dispariţia fiicei...

— Deci e vorba de crimă în cazul Ilonei, interveni Cristina.

— Da, având în vedere orientarea leziunilor şi nişte echimoze de pe braţe. În plus, am găsit sângele altcuiva sub unghiile ei.

— Al soţului?

— E sânge de aceeaşi grupă cu a lui, B. Ea avea grupa AB.

Erau la doi paşi de uşa salonului, când o asistentă mai albă la faţă decât halatul ieşi în fugă, intrând în Truşescu. Deşi era slabă ca ţârul, îl dezechilibră puţin.

— Ce s-a întâmplat? strigă comisarul. Acum un sfert de oră, totul era în regulă.

— E mort, bolborosi asistenta.

— Ce mama dracului? Nu se poate! Doctorul a spus că pericolul a trecut. Omul putea deja să vorbească!

— Are gâtul tăiat, mai apucă să spună femeia înainte ca Truşescu să o arunce într-o parte.

Poliţistul se năpusti în salon şi Cristina îl urmă. Priveliştea îi încremeni pe amândoi. După o clipă de înţepeneală lungă cât o oră, Cristina îşi duse palma la gură, oprind un spasm. Nu avea însă de ce să-i fie ruşine: cât era de experimentat Truşescu, şi el se făcuse vânăt. Cristina închise pentru o clipă ochii, luptând cu greaţa, apoi îşi întoarse privirea spre patul transformat în abator. Un şanţ lat se căsca în gâtlejul lui Stavropol, de la un capăt la altul, dezgolindu-i indecent carnea. Hemoragia fusese masivă şi extrem de rapidă, iar sângele acoperise, fără discriminare, pijamaua, păturile şi cearşaful, ajungând pe podea. În câteva minute, trupul deja slăbit al celui care o terorizase cedase. Acum, Cristina nu simţea decât milă pentru el, dublată de o curiozitate morbidă în ce priveşte identitatea monstrului care-l ucisese.

Cum de nu s-a auzit alarma instrumentelor medicale? se întrebă cu întârziere Cristina. Imediat îşi dădu răspunsul: ştecherul aparatului care măsura ritmul cardiac şi alţi parametri se odihnea pe podea. Criminalul avusese grijă să nu fie deranjat. În fine, Truşescu ieşi din întţepenealăşi se întoarse, făcându-i semn să-l însoţească.

— Agrişane, unde eşti? urlă din uşă.

— Aici, şefule! se auzi din apropiere.

— Închide imediat uşile! Nimeni nu mai iese! Stavropol tocmai a fost ucis.

— Am înţeles! Nu putem însă opri bolnavii şi ambulanţele să intre...

— Aşa e, dar mă interesează să nu părăsească nimeni spitalul. Poate avem noroc şi ucigaşul e încă aici.

Slabe speranţe, îşi spuse Cristina. Omul care avusese destul sânge rece şi îndemânare să facă asta sigur nu zăbovise pe acolo, riscând să fie prins. Nu-l întrebă pe Truşescu de ce Stavropol nu era păzit de un agent. Poliţia suferea de o cronică lipsă de oameni, iar nebunul, în starea în care se afla după operaţie, nu fusese socotit o ameninţare. Îl privi iar şi, sub marea de sânge, zări licărirea oţelului la încheieturile mortului. Fusese prins de pat cu cătuşe, o precauţie luată mai mult din exces de zel, dar care poate îl împiedicase să se apere. *Nu că ar fi avut multe şanse... Sper măcar că dormea sau leşinase când a venit asasinul. Aşa s-ar explica şi de ce nu a strigat după ajutor.* Avea totuşi de pus o întrebare comisarului.

— Pot să anunţ la redacţie?

Truşescu dădu din umeri, negru de supărare.

— Nu văd ce rost ar avea să ascundem crima. Asasinul ştie foarte bine ce a făcut. La fel şi complicii săi, dacă a avut.

— Crezi că au fost mai mulţi?

— Nu ştiu, se răsti comisarul. Am văzut şi eu cât tine. Lasă-mă să-mi fac treaba!

Cristina se făcu mică. Înţelegea perfect enervarea comisarului, depăşit de evenimentele din ultimele zile. Pe biroul său se aglomeraseră o mulţime de dosare fără răspunsuri. Cristina fu sigură că nu era momentul să pomenească despre desenul luat de Mihai. Doar i-ar fi dat prilejul să-şi verse asupra ei toată furia acumulată în acele zile de bătut pasul pe loc. În plus, era foarte posibil ca acea coală acoperită cu tuşe grăbite să nu aibă nicio importanţă. *Să vedem întâi dacă amicul lui Mihai ne poate ajuta...*

Cât timp ea căzuse pe gânduri, Truşescu şi Agrişan nu stătuseră cu mâinile în sân. Îl zări pe comisar parlamentând cu un doctor supărat. Gesticulau amândoi larg, dar Cristina decise să nu se amestece în gâlceavă, al cărei subiect nu era dificil de ghicit. Decizia de a pune lacăt pe uşile spitalului era greu de înghiţit de către prizonierii fără voie. *Printre care te numeri şi tu, fiindcă Truşescu nu ţi-a spus că poţi pleca. Deşi chiar el e alibiul tău. Nu că ai vrea, de altfel. E încă o ocazie de a urmări ancheta, chiar dacă pentru asta un om a murit. Un nebun care a fost cât pe ce să te trimită pe lumea cealaltă, şi în acelaşi timp un spirit chinuit. Dumnezeu să-l ierte, a plătit un preţ cumplit!*

Numărul poliţiştilor creştea pe măsură ce soseau întăririle cerute de Truşescu. Criminaliştii, în costumele lor albe, îşi făceau treaba, iar Agrişan interoga asistentele şi medicii care se ocupaseră de Stavropol. Era un lucru destul de greu de făcut în zăpăceala generală. Sub asediu sau nu, cursa pentru salvarea vieţilor îşi păstra ritmul ei infernal. Oamenii în halate albe primeau în continuare marfă. Pe lângă Cristina treceau tărgi cu suferinzi, unii despărţiţi de moarte doar de câteva minute, alţii pregătiţi pentru ore sau zile de chin. Cu greu, reuşi să convingă o asistentă grăbită să-i schimbe pansamentul.

Stăruinţa poliţiştilor părea însă zadarnică. Nimeni nu văzuse nimic. Stavropol ieşise cu bine din operaţie. Spitalul nu-şi permitea să păstreze

permnanent la căpătâiul lui un om, iar rude care să-l vegheze nu avea. În sfertul acela de oră în care se întâmplase tragedia, medicii trataseră un tip care-şi înfipsese prea adânc în fund o sticlă şi un copil căruia maică-sa îi scăpase în cap oala de borş tocmai luată de pe plită. Abia avuseseră timp să respire, darămite să ţină nebunul de mână.

Agrişan trecu pe lângă ea cu o figură acră, pentru a-i da raportul comisarului.

— Îmi pare rău, şefu'! Asasinul şi-a găsit cel mai bun moment ca să-şi pună planul în aplicare, toată lumea era ocupată până peste cap. Un străin s-ar fi putut plimba pe aici ca vodă prin lobodă, fără să-l tragă nimeni de mânecă.

— Asta, dacă a fost un străin, şi nu un doctor ori o asistentă.

Agrişan nu avea de ce să-l contrazică.

— Am scotocit spitalul, dar nu am găsit arma crimei, nici vreun suspect. Am notat datele de stare civilă ale tuturor, i-am întrebat unde se aflau la momentul aproximativ al crimei... Îi mai ţinem aici pe cei care vor să plece?

Truşescu dădu din mână a lehamite.

— Nu, n-are rost! Spune-le să nu plece din oraş zilele astea şi dă-le drumul. Nu aveam prea multe speranţe că vom prinde criminalul. Dar trebuia să încercăm. Cât priveşte arma crimei, poate omul nostru a plecat cu ea în buzunar. Aş zice că a fost un bisturiu, dar să vedem ce mai spune legistul. Am făcut tot ce-am putut, Bogdan, într-o situaţie împuţită!

Abia atunci, Truşescu se întoarse spre Cristina, care citi oboseala cronică în ochii lui injectaţi.

— Presupun că nu vreţi să scriu că ancheta s-a împotmotlit chiar de la început, nu? îl întrebă.

Poliţistul se strâmbă de parcă ar fi primit porţie dublă de ulei de ricin.

— Vezi că ştii? Spune că omul a fost găsit cu gâtul tăiat şi că urmărim mai multe piste.

— Bine, dar ne-ar trebui alte amănunte să le oferim cititorilor. De exemplu, ce se aude cu dosarul privind dispariţia Steluţei.

Încă o dată, Truşescu nu păru deloc fericit de întrebare. Dar nu era prima dată când făceau un astfel de troc.

— Asta întreabă de dimineaţă corbii, spuse Truşescu.

— Fără să primească un răspuns lămuritor, ghici Cristina. Se fac cercetări, avem mai mulţi suspecţi, dar încă nu putem oferi amănunte, bla-bla. Iar dosarul e pus sub şapte lacăte.

— Aha, încuviinţă Truşescu. Vei avea o exclusivitate, dar din surse neoficiale.

— Sigur.

— Bine! Părinţii au reclamat dispariţia fetei. A plecat la şcoală şi nu s-a mai întors. Era elevă în ciclul primar...

Cristina notă în minte că Truşescu vorbea despre Steluţa la timpul trecut. Îl lăsă însă să continue.

— A plecat pe la doişpe jumate de la şcoală, cu o colegă. Mergeau împreună, locuiau aproape una de alta. De obicei le însoţea bunica fetei celeilalte, dar în acea zi nu a apărut. Fetele au aşteptat cât au aşteptat, apoi au decis să plece singure. Poate altfel ar fi stat lucrurile dacă învăţătoarea le-ar fi oprit, dar nu a făcut-o. Sau poate n-ar fi contat... În fine, au ajuns la casa colegei, şi-au luat la revedere, Steluţa a plecat mai departe. Atunci s-a rupt firul...

— Am înţeles că poliţiştii o bănuiau pe Ilona, interveni Cristina.

— Erau două variante de lucru, nu? Ori cineva a răpit-o în acele ultime minute, ori a ajuns acasă şi aici i s-a întâmplat ceva rău. E drept,

zona Trei Boieri e destul de izolată. Întâi, băieţii s-au gândit că a urmărit-o vreun pervers. Nu au descoperit însă nimic care să le confirme ipoteza şi atunci s-au întors la părinţi. Au dat peste tot felul de desene trăsnite şi apoi, bingo! În dulapul Ilonei, sub cearşafuri, haina fetei, stropită cu sânge.

— Şi femeia ce-a spus?

Truşescu oftă încet, scoase o ţigară din pachet şi o îndesă înapoi. Câteva fire de tutun se risipiră pe podea.

— A avut un comportament ciudat de la început. Părea că ascunde ceva, îşi ferea privirea şi devenea tot mai incoerentă. Iar când au dat peste jachetă, a devenit imposibil să se înţeleagă cu ea. Aşa că au dus-o la Spitalul şapte.

— Şi nu au continuat cercetările şi pe alte piste? spuse Cristina.

— Ba da, dar nu a mai ieşit nimic folositor la iveală. Au fost verificaţi pedofilii, au vorbit cu vecinii...

— Crezi că fetiţa e moartă, nu? puse Cristina în sfârşit întrebarea care o frământa.

— E foarte probabil. Mai ales dacă ne gândim ce au făcut părinţii ei după aia. Cine ştie când şi dacă vom găsi trupul său. Vin zăpezile cele mari, iar prin pădure au apărut în ultimele săptămâni şi lupi. Dacă i-au îngropat trupul, vor avea grijă de el...

Cristina se înfioră. Era cumplit cum se destrămase deodată familia aceea, care doar în urmă cu o lună era, probabil, ca multe altele din oraş. Părinţii se zbăteau să facă faţă greutăţilor zilnice, consolându-se cu singura lor bucurie, Steluţa... Iar acum, copila era pierdută, poate hrană pentru lupi, Ilona şi Septimiu ajunseseră sub cuţitul legistului...

La asta se gândi tot drumul spre redacţie. Ramona o aştepta aşezată pe biroul ei, bâţâind din piciorul stâng.

— Dintre vecinii nebunului a mai rămas o singură babă cu care n-am vorbit, spuse Ramona. Cică e vrăjitoarea cartierului. După cum arată curtea, îi calcă în curând pe urme lui Stavropol.

Cristina îşi rezemă fruntea de podul palmei drepte. Nu voia să-şi amintească scena din salon.

Bătu în uşa Biroului Oval şi îl zări pe Andrei Beiu butonând televizorul, cu o figură chiar mai acră decât de obicei. Îi dădu raportul în doar câteva cuvinte.

— Negociem publicitate electorală foarte consistentă, spuse Andrei cu jumătate de gură.

— Cu PNP?

— Cu cine altcineva? Deşi nu înţeleg de ce mai aruncă banii pe fereastră.

— Dacă au bani de dat, de ce să nu-i luăm? răspunse Cristina. Mai bine să intre-n punga noastră decât la Dimineaţa devreme.

— Aşa-i!

Cristina avea mâna pe clanţă, dar Andrei încă nu terminase.

— Am auzit că fermecătorul nostru viitor preşedinte are o simpatie deosebită pentru tine.

Cristina tresări.

— Da? Cine spune? întrebă, ferindu-şi privirea.

— Am stat azi la taclale cu prefectul. Mi-a zis că te-a văzut la banchetul dat de Alex. Ce zici de asta?

— Da, l-am cunoscut graţie Amaliei. Am înţeles de ce suspină toate gagicile după el. Dacă mă apreciază, nu am făcut eforturi pentru asta. Nu văd însă cum ne-ar strica o asemenea simpatie.

Simţea că mai era ceva despre care Andrei nu-i vorbea, dar nici ea nu-i spusese despre oferta primită. *Şi nici despre altele...*

— Da, să te placă preşedintele e minunat, atât timp cât ţine. Dar să fii atentă, da? Te poţi trezi băgată în cine ştie ce intrigi mizerabile...

— Întotdeauna sunt atentă! Ştiu cum e chestia cu troaca...

Capitolul 13

MISTERE

Aşezată pe canapeaua veche, dar comodă încă, din biroul doctorului Sorescu, Cristina răsuflă adânc. Abia după ce îi povestise toate întâmplările ultimei săptămâni, toate coşmarurile şi spaimele ei nelămurite, îşi dădea cu adevărat seama prin câte trecuse. Nu mai fusese de ceva vreme pe la el, dar cabinetul nu se schimbase. Tocmai acea atmosferă atât de familiară şi conştiinţa faptului că George îi era amic vechi şi auzise destule nebunii o ajutau să i se destăinuie. Era însă pentru prima dată când omul făcea o pauză atât de lungă după ce o lăsase să vorbească în voie.

— Ce crezi tu despre toate astea? întrebă George.

— Nu ştiu! răspunse Cristina. Am trecut printr-o grămadă de grozăvii şi nu e de mirare să-mi fie nervii zdruncinaţi. Dar temerile au început să mă chinuie înainte să se întâmple nenorocirea cu Turda. Deşi, în ziua de azi, tot e bine că nu sărim să ne muşcăm unii pe alţii de fund...

Sorescu îşi permise un surâs scurt şi îşi mişcă aparent fără noimă vârful pixului pe un carnet albastru.

— Aici ai dreptate, spuse Sorescu. Cât priveşte visele...

— Sunt reacţia inconştientului la ceea ce se petrece în viaţa mea, abia apoi la adresa lumii nefericite în care ne mişcăm cu toţii. O ştiu...

Cristina îşi aţinti privirea în sucul de portocale de pe fundul paharului. Gândul o ducea la alte ore petrecute pe aceeaşi canapea. Ore când vorbise despre dezamăgire şi singurătate. Despre Fabian... Trecuse ceva vreme de atunci, dar cicatricea îi brăzda încă sufletul.

— Toate nălucile astea îmi zic, de fapt, că-i timpul să las pe cineva să intre-n viaţa mea?

De-aia m-am lăsat pipăită în baia unui hotel? completă în gând.

— O asemenea interpretare ţi se pare plauzibilă? îi întoarse întrebarea Sorescu.

Cristina puse paharul pe măsuţa scundă.

— E posibil, recunoscu. Dar dacă asta e problema, rezolvarea e la îndemână, nu? Doar ţi-am povestit despre misteriosul admirator...

— Al cărui dar ţi-a stârnit însă un presentiment rău, punctă Sorescu.

Cristinei nu îi era deloc greu să-i urmărească firul raţionamentului.

— Atitudine izvorâtă din frica de a mă implica într-o relaţie, completă. Din frica de a nu fi rănită din nou.

— Tu ai spus-o, nu eu!

— Voi vedea dacă e aşa când omul va face următoarea mişcare... Atunci, instinctul îmi va spune ce riscuri trebuie să-mi asum.

Sorescu mâzgăli ceva în carnet, fără să comenteze. O făcu pentru el tot Cristina.

— Şi, din nou, pun semnul egalităţii între o întâlnire şi asumarea unui risc. Oricât aş vrea însă, nu pot renunţa la prudenţă. Deocamdată.

— Puţină prudenţă e sănătoasă. Trebuie doar să ştii când să tragi linia. Şi, oricum, ai avea nevoie de puţină odihnă. Slujba ta e foarte stresantă, nu-i nevoie să ţi-o spun eu. O pauză ţi-ar prinde bine, mai ales că tocmai ai trecut printr-o luare de ostatici. După o astfel de întâmplare,

e normal să vezi ameninţări peste tot. De fapt, chiar m-aş îngrijora dacă n-ai face-o.

— Să iau o pauză acum? Poate după alegeri. Dar până se liniştesc apele, până se formează guvernul şi se mai schimbă şefii locali, tocmai bine vine minivacanţa de Crăciun.

— Am să-ţi prescriu deocamdată nişte somnifere uşoare. Şi cred că ar fi utile încă vreo două şedinţe.

— Tu eşti doctorul. Ascult şi mă supun.

Sorescu se apucă să scrie reţeta, dar Cristina nu mai avea răbdare să stea pe canapeaua maro, cu pielea crăpată chiar la margine. Se apropie de geam, privind distrată spre strada liniştită. Soarele strălucea anemic, dar era oricum mai bine decât în ultimele zile. Cristina îşi spuse că şi în sufletul ei era mai senin, acum, că vorbise cu doctorul. Îşi întoarse faţa de la geam, rotindu-şi privirea prin încăperea cunoscută, cu miros vag de tei. Prietenul ei terminase de scris reţeta şi se îndrepta spre el. Ochii i se opriră pe colţul unui desen care ieşea dintr-o mapă întinsă pe biroul bătrân. Probabil că pălise, fiindcă Sorescu se ridică, gata să o susţină.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă.

Cristina îşi studie unghiile înainte de a răspunde.

— Ştiu că e o rugăminte neobişnuită, dar pot să văd desenul ăla?

Sorescu ezită câteva clipe şi Cristina fu sigură că avea să-i spună nu. Dar ea simţea că e foarte important să vadă acel desen. Liniştea abia dobândită se topea ca nisipul din clepsidra întoarsă. Poate ceva din panica ei bruscă i se transmise şi lui, fiindcă îi făcu pe plac. Cristina luă foaia cu degete tremurânde şi o studie atent. Din nou, ochi purpurii, cruzi, o aţinteau din gluga unei umbre. Iar la picioarele acelei siluete se învolburau râuri de sânge.

— Cine a făcut desenul ăsta? şopti Cristina.

— Poţi întreba, dar asta nu înseamna că-ţi voi răspunde.

— Nu vreau să încalci confidenţialitatea relaţiilor cu pacienţii. Dar măcar aşa, în linii mari...

— E foarte important pentru tine?

— Da.

— Bine atunci! E desenul unui copil care are probleme cu somnul în ultima vreme. Mai mult chiar nu-ţi pot zice. Acum spune-mi de ce ai vrut să ştii cine-i autorul.

— Pentru că aceiaşi ochi i-am zărit tot în desenul unui băiat. Zicea că acea creatură i-a apărut la geam... Şi dacă pe pacientul tău nu-l cheamă Dănuţ Oprean, o imagine bizară care să-i bântuie pe amândoi e o coincidenţă cam mare, nu?

Doctorul o fixă uimit şi Cristina nu avu nevoie ca Sorescu să-i răspundă pentru a-şi da seama că era vorba de copii diferiţi.

— Ai dreptate, spuse Sorescu. Dar eşti sigură de asemănare?

— Da, dădu hotărât din cap Cristina. Şi, dacă stau să mă gândesc, ceva similar, făcut de fiică-sa, mi-a adus la redacţie nebunul. Iar nevastă-sa desena şi ea lucruri ciudate. Am să-ţi arăt o poză zilele astea, poate îmi spui ce crezi despre ea...

— Ne mai vedem luni, tot dimineaţă? Adu atunci tot ce vrei.

— Ne-am înţeles! Trec sâmbătă şi pe la Dănuţ, să văd dacă a mai avut coşmaruri. Cine ştie, poate ne dăm seama despre ce drăcovenie e vorba!

Luându-şi la revedere, Cristina coborî în fugă scările clădirii cu patru etaje în care se afla cabinetul. Ca mulţi alţi medici, în încercarea de a micşora pe cât posibil cheltuielile, omul amenajase în scopuri profesionale jumătate dintr-un apartament cu patru camere, iar în restul îşi ducea traiul. Cu o urmă de zâmbet, Cristina remarcă, pe la etajul al doilea, că artiştii amatori îmbogăţiseră iar pereţii. Laura e o proastă, concluziona un scriitor anonim, iar o mână mai puţin sigură, dar la fel de

lipsită de inhibiţii, îi replicase: Cini zice ăla ieste, boule! Cum riposta îi aparţinea, probabil, Laurei, Cristina îşi spuse că autorul primului mesaj cam avea dreptate.

Aşezată pe scaunul cu vopseaua scorojită din tramvaiul care o hurduca spre centru, încercă să se concentreze asupra sarcinii primite de la Andrei, însă gândurile tot i se împrăştiau. Rar i se întâmpla să nu-şi poată focaliza toată fiinţa spre un singur subiect, uitând de orice alte griji, dar ultima săptămână părea să facă excepţie de la regulă. *Poate, după ce beau o cafea...*

Val era deja în redacţie şi, împreună, se chinuiră să adune o listă de subiecte „tari", însă înainte de şedinţă, rezultatul efortului lor părea destul de subţire. Între timp, odaia se mai umpluse de colegi, printre care Coca naviga nepăsătoare cu mopul, bombănind despre durerea din oasele ei bătrâne. Ca într-un fel de dans tribal, unul după altul se ridicau de pe scaun, pentru a-i face loc să deretice. Pe Cristina întotdeauna o enervase obiceiul de a face curat printre picioarele oamenilor, dar nu avea ce face: ăsta era programul Cocăi. Femeia stătea departe de centru, într-o zonă rău famată a cărei străbatere pe jos devenea o aventură periculoasă într-o perioadă a anului când întunericul se risipea greu. Aşa că putea doar să insiste să nu i se spele cana cu buretele de o culoare greu de definit folosit, bănuia de ceva vreme, şi pentru ştergerea meselor. Şi să încerce să nu se sperie prea tare la bubuitura inevitabilă a scrumierei de metal scăpate pe podea de către Coca, în tentativa de o aşeza mai pe mijlocul mesei.

Coca încă mai trebăluia, oftând demonstrativ, când Cristina se îndrepta spre uşa Biroului Oval. Iar când pătrunse în încăpere, îşi zise că ar fi preferat să prezinte o listă mai substanţială de propuneri. N-avea însă rost să se gândească la drobul de sare gata să pice şi, cu o

imperceptibilă ridicare din umeri, se aşează pe scaun, primul din rândul celor puse, aproape ca la şcoală, în faţa mesei lui Andrei.

— Am pus lista de subiecte în reţea, luă Cristina taurul de coarne. În plus, mai pregătim...

Nu apucă să-şi termine vorba. Andrei, roşu la faţă ca un ins de vreo două sute de kilograme aflat în pragul crizei de apoplexie, începu să urle.

— Chiar trebuie să muncesc în locul vostru, oameni buni? Pentru ce sunteţi plătiţi? Am văzut lista, Cristina! E o porcărie!

Cristina îşi aţinti privirea pe peretele din spatele redactorului-şef. Învăţase de ceva vreme că a încerca să-l contrazică, chiar şi când nu avea dreptate, era o misiune sinucigaşă dacă îi sărise ţandăra. Iar acum, şi ea credea că s-ar fi putut descurca mai bine. Rămase tăcută, aşteptând să treacă furtuna. Dar Andrei abia se stârnise. Se plimba turbat de la un perete la altul, iar Cristina nu s-ar fi mirat dacă s-ar fi năpustit cu pumnii la ei.

— V-aţi lăsat pe tânjală! Parcă aţi uitat în ce rahat suntem, cât trebuie să tragem pentru a ne păstra fiecare cititor pe o piaţă aproape moartă. Cine crede că munceşte prea mult e liber să plece! Meseria asta se face în primul rând din pasiune... Ştiţi la fel de bine ca şi mine câţi ziarişti cu state vechi trag mâţa de coadă! Sunt zece candidaţi la fiecare post disponibil...

Trebuie să fi fost chemat la raport de direcţiune, îşi zise Cristina. *I-au frecat ridichea pentru ceva, iar acum îşi revarsă năduful pe noi. Tocmai azi mi-am găsit să nu mă uit în ziar...* Probabil Andrei ar fi strigat încă o vreme, dar tusea îi opri avântul. Rămas fără suflu, aruncă pe masă un calc şi Cristina o văzu pe Alissa pălind. Deşi îi părea rău pentru ea, nu putea decât să respire uşurată – problema, oricare ar fi fost, nu avea să o lase pe ea fără pâine. Urmări privirea lui Andrei până în colţul din stânga sus al paginii, prima listată din ziarul de a doua zi.

Formele Evei nu sunt naturale!

* Deşi o neagă, artista a suferit în secret o operaţie estetică la o clinică din Anglia

Cristina îşi mută privirea la imaginea care însoţea cele câteva rânduri şi încremeni. În locul unei poze care să le crească tensiunea bărbaţilor, pe hârtie se lăfăia un slip negru, mulat pe o sculă cu adevărat impresionantă. Ascunzându-şi zâmbetul, Cristina recunoscu ilustraţia de la reportajul de anul trecut despre cocotele masculine. Prin ce încurcatură ajunsese acea imagine din arhivă în ediţia de mâine?

— Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat, vorbi în sfârşit Alissa. Poza e veche...

— Zău? Păi, uite că era să deschidem o pagină cu ea, în locul ţâţelor Evei! Ai ceva explicaţii de dat, dacă vrei să mai lucrezi aici. E a doua greşeală majoră de săptămâna asta. E timpul să vă treziţi cu toţii, dacă nu vreţi să ajungem pe caldarâm!

Cristina continua să păstreze o tăcere prudentă, iar încăpăţânarea ei de a nu riposta la admonestările redactorului şef îşi arătă roadele. Andrei se întoarse spre ea cu o figură mai calmă.

— Vreo două dintre ideile voastre merg, însă ne trebuie acel contract de publicitate, Cristina! Semnarea lui e programată pentru amiază şi n-avem nevoie de surprize...

Nu era cazul să continue. Pierderea contractului putea face să cadă multe capete, începând cu cel al redactorului şef.

— Să iau legătura cu staff-ul lui Alex? încercă Cristina marea cu degetul. Poate găsim ceva care să surprindă cititorii. Oamenii sunt întotdeauna avizi de amănunte siropoase. Amintiri din copilărie, despre primul sărut, prima slujbă etc.

— Sună-i! spuse Andrei. N-are ce strica.

Lăsând-o în urmă pe Alissa, căreia încă nu-i revenise culoarea în obraji, Cristina ieşi ca din puşcă. Bănuia că discuţia care o aştepta pe Alissa era şi mai neplăcută decât ce înduraseră cu toţii şi se întrebă de ce era Andrei chiar atât de supărat. Totuşi, evitaseră dezastrul.

Înainte să sune la Adam Volk pentru a-şi îndeplini promisiunea, Cristina deschise pagina web a PNP. Grafica era impresionantă, deşi nu aveau nevoie de ea pentru a atrage alegătorii. *Ar fi fost suficientă o galerie de poze ale lui Alex şi aveau în buzunar jumătatea feminină a electoratului*. Căută cu sârg o biografie oficială. *Dacă mă gândesc bine, nu ştiu mai multe despre Alex decât restul naţiei. E chipeş, e bogat, cu sânge albastru şi a venit de peste mări şi ţări ca să ne fericească... De ce nu s-a căsătorit? Are copii din flori ascunşi pe undeva? Dar părinţii? Nu pomeneşte de ei niciodată... Omul ăsta e un mister pe două picioare. E drept însă, unul care-ţi taie răsuflarea!* După aproape un sfert de oră, se convinse că nu avea să afle mai mult decât spuneau cele câteva rânduri de sub galeria foto.

> Alex Corbu a împlinit 35 de ani. Are dublă cetăţenie, britanică şi română. Familia sa se află pe locul al douăzecilea în clasamentul celor mai bogate din Marea Britanie, iar una dintre liniile ei de sânge poate fi urmărită până la Edward I, încoronat rege al Angliei pe 19 august 1274. D-l Corbu şi-a pierdut părinţii la o vârstă fragedă, nu este căsătorit şi nu are copii. Este doctor în Drept Internaţional şi Managementul Afacerilor, preşedinte sau membru în consiliile de administraţie de la câteva zeci de companii internaţionale. Desfăşoară numeroase activităţi caritabile în zone defavorizate de pe toate continentele.

Era unul dintre cele mai vagi portrete pe care le citise şi Cristina îşi zise că motivul nu putea fi lenea echipei de campanie a lui Corbu. Cine mai auzise ca locul şi ziua naşterii ori reşedinţa principală a candidatului

la preşedinţie să nu fie trecute în nota biografică? Dacă acele câteva rânduri puteau fi numite notă biografică... Adam avea multe de lămurit şi Cristina îi formă numărul.

— Bună ziua, domnule Volk! Iată că ne auzim din nou. Sper că nu vă deranjez.

— Bună ziua, domnişoară Man! Nu mă puteţi deranja niciodată. Să înteleg că aveţi o veste bună pentru mine, că aţi acceptat oferta lui Alex?

Cristina se încruntă.

— Nu, îmi pare rău. Aş avea însă nevoie de ajutorul dumneavoastră...

— Sigur, e o plăcere pentru mine! Despre ce-i vorba?

Cristina îşi spuse că tonul discuţiei era încurajator.

— Am dori să facem un material despre domnul Corbu. Mai ales că, din câte am înţeles, PNP e interesat de un contract publicitar.

— Ce fel de material aveţi în vedere?

O undă de gheaţă răzbătea din vocea cultivată şi politicoasă, dar Cristina nu se lăsă descurajată.

— Păi, tocmai am studiat site-ul PNP şi am remarcat mulţimea de imagini, dar sărăcia informaţiilor despre domnul Corbu. Mă gândeam să le oferim cititorilor câteva amănunte personale, nu neapărat picante. Sunt sigură că ar vrea să ştie mai multe despre omul care ar putea fi preşedinte.

— Ce-aţi zice să ne întâlnim din nou la o cafea? întrebă Adam. Tot la bistroul acela, dacă vă convine. Mi s-a părut că a fost pentru amândoi un loc agreabil de discuţie.

— Sigur, de ce nu? Peste cât timp puteţi?

— O oră e bine? Mai am ceva treburi de rezolvat şi apoi vă stau la dispoziţie.

— E minunat. Vă mulţumesc pentru înţelegere, domnule Volk!

— Nicio problemă. Şi îmi puteţi spune Adam. Domnule Volk sună prea oficial.

— Atunci eu sunt Cristina. Şi putem renunţa la pronumele de politeţe.

— Ne vedem deci într-o oră, Cristina!

— Da, Adam.

Ora aceea trecu foarte repede, în încercarea de a o consola pe Alissa. Şi de data asta, Adam o aştepta în colţul cel mai îndepartat al salonului. Din nou, erau singurul cuplu din încăperea cuprinsă de o penumbră melancolică şi Cristina se gândi că afacerile locantei nu începuseră prea promiţător. Adam se ridică la apropierea ei, iar Cristina descoperi că se bucura de acea revedere. *De fapt, oare nu ai căutat un pretext ca să te întâlneşti cu el?* Nu-şi răspunse la întrebare, dar îi zâmbi mai larg decât ar fi vrut.

— Îmi pare bine să te revăd, Adam!

— Şi mie, Cristina! Deşi, recunosc, speram ca motivul următoarei noastre întâlniri să fie altul. Mai avem însă timp şi pentru asta. Acum cu ce te pot ajuta?

Adam îi surâdea forţat, dar ochii îi străluceau în continuare a încurajare. Cristina îşi zise că sfârşitul campaniei era, probabil, mai solicitant decât o probă de maraton.

— În primul rând, am văzut că nu este indicată data naşterii domnului Corbu şi nici locul acesteia, începu Cristina. E o informaţie cu care, de obicei, îşi încep prezentarea aspiranţii la un post mult mai puţin răsărit...

Adam o privi lung şi Cristina aşteptă răspunsul lui, din ce în ce mai nedumerită.

— Alex e născut pe 6 iunie, spuse Adam. E adevărat, nu-i place să-şi afişeze data naşterii, din mai multe motive. Principalul e dorinţa de a

evita atenţiile admiratoarelor prea îndrăzneţe. Cu toată paza, s-a mai întâmplat ca oameni politici marcanţi să găsească în pat o domnişoară gata să se ofere drept cadou aniversar. Deşi e mereu prezent în atenţia publică, şeful meu e o persoană foarte discretă.

Explicaţia lui Adam suna frumos, însă Cristinei îi era greu să o împace cu imaginea pe care şi-o făcuse despre Alex. Mai degrabă ar fi zis că omului îi plăcea să fie asaltat de admiratoare.

— Şi a venit pe lume în Anglia? continuă Cristina să smulgă informaţiile cu cleştele.

— Da, răspunse Adam. A fost o naştere după tradiţia seculară a familiei, în casa părinţilor, nu la spital. Din câte am înţeles, mama a suportat foarte bine sarcina, iar travaliul s-a terminat repede. Din păcate, părinţii i-au murit când avea doar un an, într-un incendiu devastator. Focul a luat cu el patru vieţi şi a distrus casa. E o tragedie pe care Alex nu a vrut să o exploateze pentru a stârni simpatia publicului. Ar simţi că întinează memoria părinţilor săi. Toate informaţiile astea ţi le-am oferit cu titlu confidenţial. În niciun caz Alex n-ar vrea să fie publicate!

Acea lumină din privirea lui Adam se stinsese şi Cristina îl prinse de mână. Nu ştia de ce îl încuraja, dar era sigură că avea nevoie de un cuvânt bun sau măcar de o atingere. Pentru o clipă, Adam se agăţă de degetele ei, cu ochii aţintiţi în cana de cafea. Cristina lăsă clipele să se scurgă şi, după un răstimp pe care nu-l putea măsura, Adam se desprinse uşor, într-un gest care reuşi să pară firesc. Cristina apucă paharul. Lucrurile mergeau cu totul altfel decât crezuse.

— Uite ce e, reluă discuţia Adam, îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu cred că articolul de care vorbeai poate ieşi. După cum am zis, Alex nu e omul căruia să-i placă să-şi dezvelească sufletul. Nu-l pot convinge să povestească despre poneiul favorit, fanteziile cu cine ştie ce

profesoară sau despre primul sărut. Ar fi trebuit să-ţi spun asta încă de la telefon. Pot doar să sper că nu-ţi voi face prea multe necazuri...

Cristina decise să dea cărţile pe faţă.

— De fapt, am şi eu o mărturisire de făcut. Adevărul e că şeful meu voia să fie sigur de încheierea contractului de publicitate.

I se păru că-l zăreşte pe Adam răsuflând uşurat.

— Nu e cazul să-ţi faci probleme! Uite, am să dau un telefon ca să văd cum stau lucrurile, dar cred că deja contractul a fost semnat.

Confirmarea veni într-un minut, iar Cristina se declară mulţumită. E drept, discuţia îi zgândărise curiozitatea, în loc să i-o astâmpere, dar îşi dădea seama că nu era cazul să facă valuri. Nu avea să afle nimic în plus, doar să-şi stânjenească interlocutorul.

Capitolul 14

ACCIDENTUL

Când se întorcea de la bistro, Cristina putea doar spera că semnarea contractului cu PNP îi mai potolise hachiţele lui Andrei, scăpat astfel de răsuflarea în ceafă a şefilor. Iar dacă nu... Dădu abrupt din umeri la gândul unei alte după-amieze presărate cu reproşuri. Nu avea ce face şi învăţase de ceva vreme să nu se angajeze în bătălii dinainte pierdute. Adâncită în gânduri, nici nu observă cum ajunse în capătul străzii. Tresări când zări redacţia. Porţile larg deschise lăsau să se vadă dârele de noroi ale maşinilor. Aruncă o privire la ceas şi mări ritmul. Indiferent

dacă dispoziţia lui Andrei se îmbunătăţise sau redactorul-şef încă tuna şi fulgera, Cristina nu voia să piardă timpul.

Din capătul opus al străzii îl zări şi pe Mihai grăbindu-se. O salută cu o fluturare uşoară de mână, la care Cristina îi răspunse la fel. Încă nu puteau vorbi, erau pe trotuare opuse, ea tropăind pe cel de lângă redacţie. Mihai înainta cu paşi mari, iar Cristina îşi spune că oricine îl văzuse măcar o dată nu i-ar fi confundat niciodată silueta. Mereu cobora uşor umărul drept, obişnuit să suporte greutate unei genţi în care se îngrămădeau agende, cumpărături pentru masa de seară, vreo pereche cârpită de şosete şi cine ştie câte alte nimicuri. Dacă îi oferea cineva o bomboană ori nişte ciocolată, şi acelea luau tot drumul genţii, ca să ajungă în cele din urmă în palma juniorului.

Mihai bombănea mărunt şi Cristina îşi notă în minte să-l întrebe cine-l enervase. Era o adevărată performanţă, ştiindu-i firea blajină. Încă puţin şi Mihai se uită în lungul străzii. Era timpul să traverseze.

Făcuse un prim pas pe caldarâm, când monstrul pe roţi ţâşni scrâşnind pe lângă Cristina, din curtea fostei băi comunale. Era un camion vechi, vopsit într-un verde brotăciu, iar Cristina nu mai apucă să vadă chipul şoferului. Totul se întâmplă într-o clipă. Încă încerca să înţeleagă de unde apăruse năluca aceea, când camionul ajunse în stradă. Cu figura albită, Mihai încercă să se ferească, aruncându-se spre stânga. Cristina auzi bufnetul trupului său care lovea asfaltul, văzu roata trecându-i peste piciorul stâng şi strigă odată cu el. Parcă ea fusese lovită, aşa i se opri răsuflarea. Nici ea nu pricepu cum ieşi din înţepeneală. În vreme ce camionul îşi continua nepăsător drumul, se repezi spre corpul frânt al lui Mihai. Sângele i se scurgea ireal pe asfalt şi Cristina îngenunche lângă el, fără să se gândească la ce va urma. Dacă ar fi făcut-o, nu s-ar mai fi putut mişca. După o clipă de groază pură, îi observă pleoapele mişcându-se, apoi Mihai gemu. Cristina încercă să-şi dea

seama cât de rău fusese rănit. Panica îi strânsese un cerc de oţel în jurul pieptului şi ziarista icni. Din blugii lui Mihai, tibia ieşea nefiresc printr-o gaură însângerată.

— Mihai, îngăimă Cristina, totul va fi bine! Unde te mai doare?

Îşi purtă uşor mâinile de-a lungul trupului său şi-l văzu schimonosindu-se de durere. Nu ştia dacă era bine să-l mişte măcar cu un centimetru. Nu era însă timp pentru îndoieli, îşi dădu seama când auzi scrâşnetul frânelor, urmat de zgomotul inconfundabil al motorului turat. Ridică privirea şi văzu incredibilul: şoferul făcuse o întoarcere la 180 de grade. Avea să se năpustească iar asupra lui Mihai, pentru a-şi termina treaba. *Ce mama dracului se întâmplă? Dacă-l laşi în drum, e ca şi cum i-ai semna condamnarea la moarte.* Mintea îi striga să fugă, să se gândească la propria piele. Amândoi puteau muri dacă încerca să-l târască din drum. Privi sângele de pe palmele ei şi nu avu nevoie decât de o fracţiune de secundă pentru a se hotărî. Apucă umerii lui Mihai cu nădejde şi începu să tragă. Poate îi agrava rănile, dar era mai bine decât să-l lase la discreţia şoferului ucigaş.

Niciodată până atunci nu fusese în situaţia de a târî corpul unui bărbat. Sudoarea îi ţâşni instantaneu prin toţi porii, urechile începură să-i ţiuie şi respiraţia îi deveni şuierătoare. Gemeau într-un glas, Mihai şi ea, de suferinţă sau de efort, iar rezultatul strădaniilor ei era patetic. Nu avea nevoie să mai caute camionul cu privirea ca să ştie că acesta se apropia. N-avea să reuşească să-l aducă pe Mihai la timp pe trotuar, dar continua, pentru că era singurul lucru pe care-l putea face. Nu se dădea încă bătută, deşi braţele îi tremurau şi haina de piele ponosită a lui Mihai îi aluneca din palmele ude.

Mai aveau cam doi paşi până la trotuar când monstrul mecanic fu prea aproape ca ziarista să mai aibă vreo şansă. Cristina închise ochii, învinsă, aşteptând să simtă durerea, să audă trosnetul oaselor care se

rupeau şi să încerce gustul propriului sânge. Nu se întâmplă însă nimic şi Cristina clipi, neîndrăznind încă să spere. Camionul îi ocolise şi înţelese că fuseseră graţiaţi. De ce? Avea să se gândească mai târziu la asta.

Bolborosind vorbe fără rost, atinse obrazul lui Mihai, pentru a se convinge că era în viaţă. Bărbatul leşinase. În timp ce-şi silea degetele să formeze numărul de la ambulanţă, Cristina se întrebă dacă acela care l-ar fi vrut pe Mihai dus pe lumea cealaltă o socotea şi pe ea o piesă pe tabla sa de şah. Gândul ăsta nu o liniştea, dar îl dădu şi pe el la o parte.

Aşezată pe trotuar, Cristina continua să şoptească vorbe liniştitoare pe care Mihai nu le putea desluşi, când Corina şi Felix se năpustiră spre ei. Cristina le auzi întrebarile, dar le alungă cu mâna. Avea să fie timp ca să le răspundă mai târziu. *Dă, Doamne, să nu-i fi făcut rău când l-am târât! Te rog să trăiască! Dă, Doamne, să mă ierte!* Doar pentru asta era loc în mintea Cristinei, deşi n-ar fi putut spune pentru ce trebuia să-şi ceară iertare când tocmai îşi riscase viaţa pentru el.

Veni şi salvarea, Mihai fu aşezat pe targă şi mâini grijulii o ajutară să se ridice. Eliberată de povară, Cristina îi privi pe ceilalţi încă nedesprinsă de coşmar.

— Spune ceva! Ne bagi în toate boalele! se răsti la ea Felix.

— Gata, nu-mi mai urla în ureche! îi răspunse. Sunt în regulă, pentru Mihai trebuie să ne facem griji.

— A încasat-o rău, dar va scăpa! În schimb, tu parcă erai un strigoi. Ce s-a întâmplat?

Cristina se ascultă povestind evenimentele ultimelor minute. Cuvintele sunau ciudat, de parcă le-ar fi rostit un străin, iar picioarele îi erau nesigure. *De ce toate astea? Fiindcă l-ai rugat să se intereseze despre Rodica Mihăilescu, iar cine nu trebuia a aflat. Declaraţia asistentei a costat deja o viaţă şi acum era să mai bage un om în mormânt. Mihai a scăpat, dar e în siguranţă în spital?* Imaginea greu de uitat a cadavrului schingiuit al lui

Turda se suprapuse peste cea a trupului lui Stavropol, legat de pat, cu brazda hidoasă căscându-se din gâtlejul secat de sânge. Fără mai stea pe gânduri, Cristina îl sună pe Truşescu şi ceru protecţie pentru Mihai.

Era tot ce putea face şi, privind lumina verzuie a telefonului cum se stingea, îşi dori deodată să se agaţe de umărul cuiva şi să plângă. Cineva care să-i spună că ororile vor înceta şi că nu area de ce să-şi facă griji. Nu avea însă cine să facă toate astea şi îşi scutură hainele, într-o patetică încercare de a se întoarce la normal. O pată roşie îi apăru pe mânecă şi Cristina se duse glonţ la baie. Îşi frecă palmele iar şi iar, fără să-i pese că era curată, că pielea o ustura.

Accidentul părea să fi potolit furia lui Andrei. Se priviră scurt şi Cristina desluşi în ochii lui un început de panică, dar vocea îi era sigură.

— Slavă Domnului, contractul a fost semnat! E chiar mai generos decât credeam. Dezvoltaţi primele două propuneri de pe listă, dup-aia ne ocupăm şi de Mihai.

Oameni în uniforme roiau pe stradă, făceau poze şi măsurători, iar Cristina le văzu dezamăgirea când se lămuriră că nu ştia mare lucru. Nu simţea nevoia să se scuze. Fusese prea ocupată încercând să-l ţină pe Mihai în viaţă. Frântura de imagine rămasă în minte îi spunea că, oricum, numărul maşinii fusese acoperit cu noroi. Dar totul se petrecuse atât de repede...

Abia atunci deveni conştientă de zvâcnetul renăscut al mâinii rănite. *Mare minune că nu sângerează.* Mai mult se făcea că munceşte, aşteptând apelul Corinei. Iar când telefonul sună în sfârşit, uită de durere.

— Mihai e destul de bine, anunţă Corina. Pe lângă rana la piciorul stâng, mai are o bubă la cap, dar va supravieţui.

— Slavă Domnului! Ai mai reuşit să vorbeşti cu el?

— Te-a rugat să ai grijă de Dănuţ.

— Sigur, promise Cristina. Spune-i să nu-şi facă griji din pricina flăcăului.

— L-au băgat în sala de operaţie, iar eu nu ştiu cât mai rămân. A, şi ştii cu cine m-am mai întâlnit? Cu amica aia a ta, Amalia.

Cu o înţepătură de reproş, Cristina îşi dădu seama că uitase cu totul de Amalia. *Halal prietenă mai eşti!*

— Era supărată rău pe mine?

— I-ai tras ţeapă? Nu mi s-a părut prea sictirită. Îi făceau formele de externare. Cică se duce la părinţi pentru tot restul concediului.

Cristina nu găsi nimic de zis la o asemenea veste. Gândurile ei se duceau mai degrabă spre Dănuţ, care încă aştepta ca tatăl să-l ia de la grădiniţă. *Măcar bine că e grădiniţa cu program prelungit!*

Nici ea nu ştiu cum trecu prin iureşul ştirilor, cum se se urcă în maşina redacţiei şi goniră în întunericul cu miros de benzină proastă. Încă nu-şi pregătise cuvintele pentru băiat, dar timpul n-o mai ierta.

Doar o lumină mai era aprinsă la fereastra grădiniţei şi zgomotul frânelor aduse în prag o educatoare slăbănoagă.

— Am venit după Dănuţ, doamnă, spuse răguşit Cristina. Tatăl lui nu poate...

— Aţi întârziat. Programul trebuie respectat, o întrerupse femeia.

— Îmi pare rău, dar tatăl băiatului a fost lovit de o maşină. Chiar nu am reuşit să scap mai repede de la slujbă.

Pufnind, femeia i-l aduse pe Dănuţ şi se îndepărtă cu aerul cuiva a cărui trudă grea nu era apreciată. Cristina o lăsă în pace, deşi ţinea în rezervă vreo trei replici usturătoare. Avea ochi doar pentru Dănuţ. Părea atât de fragil, cu rucsăcelul de un roşu prea viu aşezat strâmb şi fesul tras până spre ochi. Cristina se lăsă pe vine în faţa lui, simţind că o părăsea curajul.

— Dănuţ, nu te speria! îi spuse. Tata a avut un mic accident. Va sta câteva zile în spital.

— Dar mi-ai promis! scânci Dănuţ, prinzându-se de gâtul ei.

Cristina se feri de asaltul propriilor lacrimi în ultima clipă.

— Dragule, nu plânge! Tata e în regulă. M-a rugat să am grijă de tine până se întoarce. Hai să mergem acasă!

Îl ridică în braţe şi se îndreptă spre maşină. Cum l-ar fi putut privi în ochi dacă ar fi fugit, lăsând camionul să-l zdrobească pe Mihai? Nu conta restul, în clipa aia ştia doar că făcuse ce trebuia.

— Mergem să-l vedem pe tata? şopti Dănuţ.

— Mâine ne ducem la spital, promit. În seara asta tata e prea obosit. Trebuie să doarmă, ca să mai prindă puteri.

— Mi-e frică să stau singur.

— Cum să-ţi fie frică? Doar eşti căpitan de corabie de piraţi! Oricum, rămân cu tine...

Dănuş îi surâse chinuit, iar Cristina începu să-şi facă planuri. Îl va lăsa să doarmă în patul său, înconjurat de obiectele familiare. Ea avea să se descurce cumva. Poate împrumuta una dintre pijamalele lui Mihai... Dar a doua zi, după ce vorbeau cu Mihai, avea să-l aducă în apartamentul ei. Amalia plecase, şocul veştii se va mai atenua. Viaţa va reintra în normal.

Dănuţ aţipi repede, legănat de maşină. Nu se trezi nici când ajunseră acasă şi, într-un fel, Cristina îi fu recunoscătoare. Cu băiatul în braţe, căută sub preş cheia de rezervă. Intră în holul întunecat şi bâjbâi puţin până găsi întrerupătorul, apoi îl lăsă pe Dănuţ pe unul dintre fotoliile cu arcurile slăbite. Era atât de obosită, încât îi venea să se aşeze lângă el şi să nu mai deschidă ochii până a doua zi. Dar mai avea destule de făcut.

Aruncându-şi haina în cuier, se spălă pe mâini şi începu să cotrobăie prin frigider. Alese câteva ouă şi o ceapă. Avea să prepare o omletă, alături de care mergeau crenvurştii pescuiţi de pe ultimul raft. Se simţea cumva uşurată trebăluind prin bucătărie. Viaţa i se părea mai uşoară când se pregătea să hrănească un copil.

Îl trezi pe Dănuţ şi turnă ouăle bătute în tigaie. Nu ştia care era ritualul lor dinainte de masă, dar părea de bun-simţ să-l pună să se spele şi să se îmbrace în pijama.

— La ţanc ai terminat, îi zise când se întoarse în bucătărie. Hai să mănânci!

Omleta aburindă o făcu să-şi dea seama că îi era foame. Primele îmbucături le hăpăi, atentă doar la gustul cepei prăjite, apoi oftă şi începu să savureze combinaţia de arome.

Abia pe la jumătatea mesei observă că Dănuţ tot privea spre geam. Nedumerită, se ridică de pe scaunul care scârţâia prelung, dar nu zări mare lucru pe uliţă. Felinarul de lângă casă era spart de ceva vreme şi nimeni nu se ostenise să-l înlocuiască. Se auzea doar şuierul vântului, jucându-se sălbatic cu ramurile celor doi pruni chirciţi de lângă poartă. Se întorsese la masă când izbucniră urletele câinilor vagabonzi. Repetiţii nocturne pentru un concert sinistru, se întretăiau şi se acopereau într-un cor flămând. Cristina se surprinse tremurând şi, ca să acopere zgomotul, începu să adune farfuriile şi tacâmurile. Se feri să se uite la Dănuţ. Era mai simplu să-şi spună că era firesc să se simtă amândoi tulburaţi după o astfel de zi.

Îi deschise televizorul şi dădu sonorul aproape de maximum. Abia atunci riscă o privire furişă. Dănuţ fixa ecranul de parcă de deznodământul confruntării dintre Tom şi Jerry ar fi depins soarta lumii întregi. Cristina îl lăsă în pace, aşteptând momentul în care ochii i se vor închide iarăşi..

Se întâmpla cam devreme, dar, după un duş călâu, Cristina se întinse în aşternutul străin, mulţumind sorţii că a doua zi nu trebuia să se ducă la slujbă. Avea nevoie măcar de o noapte de uitare totală şi de o zi liberă ca să-şi revină din acea gaură neagră în care intrase viaţa ei.

— Şi nu doar a ta, îşi şopti, chiar înainte ca somnul să o cuprindă cu graba unui uliu flămând.

Era întuneric şi rece. Atât de rece, încât pielea parcă i-ar fi dispărut, măcinată de crivăţ. Atât de întuneric, încât bezna celui mai adânc tunel i-ar fi fost o binecuvântare. În al oricui infern ar fi ajuns, căci nu se îndoia că aşa nu poate fi decât iadul, nu era însă singură. Nu putea vedea, dar simţea o altă prezenţă. Cineva se ascundea în tenebre, cineva care nu avea nevoie de lumină ca să-i afle orice mişcare. Compania altui suflet ar fi trebuit să se transforme în alinare, dar declanşă încă un val de teroare. Voia să-i vorbească şi nu reuşea. Voia să strige, dar buzele îi erau cusute cu sârmă ghimpată. Voia să fugă şi nu se putea urni. Gândul o duse la vechile coşmaruri, dar îşi spuse că acesta era altfel. Era oare vis sau realitate?

Cineva îi sufla în ceafă. Întâi fierbinte ca seva din măruntaiele unei topitorii, apoi rece ca un coşciug de gheaţă, puternic şi rău. Era acolo, chiar în spatele ei, aproape atingând-o, iar Cristina înţelese deodată că de sub buzele pe care nu le putea vedea ieşeau colţi. Lungi, ascuţiţi, ucigători. Obişnuiţi să rupă carnea, să împroaşte sângele, să lase în urmă trupuri mutilate. Neştiutori într-ale milei, experţi în cruzime, de care până şi diavolul se temea. Se făcuse şi mai frig. Nu fusese în Siberia vreodată, dar era sigură că şi cea mai cumplită iarnă de acolo ar fi părut vară pe lângă asta. Tremurul era singura mişcare pe care şi-o putea permite, scâncetul – singurul zgomot pe care îl slobozi. Monstrul invizibil se hrănea din frica ei, se îmbăia în ea. Se juca deocamdată cu ea, dar răgazul pe care i-l oferea era mai cumplit decât moartea.

Cristina închise ochii. Era tot ce putea face, prea puţin pentru grozăvia la care se aştepta. Se recunoştea învinsă înainte de a începe bătălia, iar el parcă o citea pe dinăuntru, savurându-i chinul. *Oare de ce îi spun el? Nu am de unde şti că nu e o femeie. Că nu e o altă faţă a creaturii din umbră, o altă faţă a fricii mele...*

Nu-şi terminase gândul când o atinse. Dură doar o clipă. Unghia sau poate gheara lui trecu lin peste ceafa ei, mirosul de putreziciune o învălui şi greaţa se luptă cu frica, până când cea dintâi fu învinsă. *Acum va muşca.* Tot nu se putea clinti, tot nu putea implora iertare ori ajutor. Doar aştepta, victimă sigură. Buzele lui se opriră pe spatele ei, chiar între omoplaţi. Era uscate şi aspre, iar Cristina avu impresia că o bucată de glaspapir îi trece peste pielea suferindă. Apoi, într-un rictus poate mai cumplit în imaginaţia ei decât în realitate, buzele dezveliră colţii. Era ca şi cum două junghere i s-ar fi plimbat pe spate, încă neînfigându-se adânc în carne. Toată fiinţa i se adună într-un icnet spasmodic, pregătind ţipătul din clipa când aveau să pătrundă până la os. Şi atunci vorbi pentru prima oară.

— Ţi se termină norocul, proasto! Ai primit ultimul avertisment.

Vocea îi era ascuţită şi rece. Surpriza îi descleştă Cristinei buzele amorţite.

— Nu înţeleg...

— Vezi-ţi locul sau voi termina jocul început acum. Ţine minte asta! Fugi cât mai poţi!

Odată cu frigul, prezenţa aceea cumplită dispăru deodată. Era singură în întuneric, dar respira în voie. *A fost încă un vis, nebuno!* Dar nici ea nu credea asta.

— Lăsă-mă în pace!

Strigase Dănuţ şi nimic altceva nu mai conta. Cristina fugi spre camera lui, lovindu-se cu umărul de tocul uşii. Aprinse lumina şi văzu în ochii băiatului oglindirea propriei spaime.

— Ai visat urât? îl întrebă.

— Era el din nou! Mereu vine la geam noaptea...

— El? Despre cine vorbeşti?

— Monstrul! Nu ştii? Ţi-am zis la ziua mea. Tu şi tati aţi spus că nu există monştri, dar el e adevărat.

Cristina îl prinse încurajator de după umeri, deşi boabe de gheaţă îi coborau pe spinare.

— Eşti în siguranţă acum, Dănuţ! Sunt cu tine...

Băiatul se lipi de ea şi Cristina îi strânse palma transpirată. Spaimele ei se îngemănaseră sinistru cu cele ale lui Dănuţ. Oare îi transmisese cumva propria teroare? Visul migrase la copil, tulburându-l într-atât. Voia să creadă asta, totuşi nu putea să nu se întrebe dacă fusese doar un coşmar. Îl luă în braţe şi se cuibăriră amândoi în patul lui Mihai.

— Uite, ai să dormi aici. Iar mâine, după ce trecem pe la tata, te muţi pentru câteva zile în apartamentul meu. Ce zici de asta?

— Bine, răspunse Dănuţ cu voce pe jumătate adormită. Dacă mă laşi să-mi iau jucăriile.

— Totul va fi bine... Acum, culcă-te la loc! E târziu...

— Crezi că nu se mai întoarce?

Cristina îşi dori să poată râde de spaimele lor, să-i ciufulească iarăşi părul şi să-i răspundă sincer nu. Însă nu o putea face, iar Dănuţ i-ar fi simţit imediat minciuna. Aşa că îi zise altceva.

— Dacă se întoarce, vom fi doi. Iar unde-s doi, puterea creşte.

Dănuţ se acoperi cu pătura până spre vârful nasului şi, după câteva clipe, Cristina se trezi în palmă cu ceva pătrat şi lucios.

— Ce-i asta?

— O iconiţă, îi răspunse Dănuţ. Era a mamei. Dacă vine iar, să i-o arăţi. Poate pleacă.

Cristina căută cu degetele cruciuliţa, dar dădu doar de pielea fierbinte. Nu-şi amintea ce făcuse cu ea. Poate o lăsase acasă, poate era în baia lui Mihai. Nu avea curaj să se ridice şi să o caute. *Până la urmă, cred că Dănuţ a fost mai curajos în noaptea asta!*

Amândoi trecuseră printr-o experienţă terifiantă, însă Dănuţ îşi găsi repede liniştea, lăsând-o pe ea să se frământe ore lungi. Se foia, atentă să nu-l trezească iar, încercând să aducă logica înapoi în lumea ei. Dar orele treceau şi nu reuşea decât să adune spaime şi năluci. Ascultând respiraţia băiatului, Cristina strângea iconiţa în căuşul palmei mai puternic decât strânsese orice. O putea însă apăra de coşmaruri? Simţea că nu mai avea dreptul să lase lucrurile în voia lor, că trebuia să ia o hotărâre dacă nu voia să fie înghiţită de negură. Iar când ceasul arătă pâlpâitor ora patru, îşi spuse că destul încercase să găsească explicaţii normale pentru toate spaimele ei. Poate se întâmplau şi lucruri pe care o minte raţională nu le putea explica. Poate căutând anormalul avea să dezlege măcar o parte dintre misterele care o înconjurau. Oriunde ar fi dus-o drumul bizar al adevărului, trebuia să pornească pe el dacă voia să-şi păstreze mintea întreagă. Iar ceva îi spunea că trebuia să se grăbească. *Nisipul din clepsidră se scurge tot mai repede*, fu ultimul ei gând înainte de a cădea în jinduita uitare.

Capitolul 15

CUTIA DE CHIBRITURI

Era aproape ora zece când Cristina deschise ochii. Era lungită pe spate în patul matrimonial, cu iconiţa pe piept, ca un mort. Era încă o prevestire rea şi inima se prinse iar în ritmul coşmarului. Duse palma stângă la piept, încercând să o potolească, şi atunci îşi dădu seama că Dănuţ nu era în cameră. Într-o clipită, ţâşni din pat. Se împiedică în papucii mai mari cu câteva numere, îşi recăpătă în ultimul moment echilibrul prinzându-se de masa şubredă şi sprintă spre uşă.

— Dănuţ, unde eşti? strigă, cu panica gâlgâind în glas.

— Aici, îi auzi vocea după ceea ce i se păru o eternitate.

— Unde? insistă, mai domolind ritmul paşilor.

— În bucătărie.

Se opri o clipă înainte de intra în încăperea luminată de razele unui soare destul de generos pentru începutul de decembrie. Nu voia ca băiatul să o vadă în pragul unei crize de isterie. Respiră adânc şi se forţă să zâmbească. Dănuţ era aşezat la masă, cu un pahar de lapte în faţă.

— Mi-era foame, îi spuse simplu.

— Te-ai trezit demult? îl întrebă, cu o urmă de vinovăţie. Imediat fac ceva de mâncare...

Băiatul dădu doar din umeri, iar Cristina se apucă să cotrobăie frenetic prin frigider. Pulsul îi revenise la normal, dar coşmarul nu avea să fie uşor de uitat. Apucă un pachet de margarină şi un borcan de gem de gutui, notându-şi în minte să se ocupe şi de aprovizionare. Nu de alta, dar nici acasă nu avea foarte multe de îmbucat.

— Câte felii cu dulceaţă vrei? îi spuse, ceva mai relaxată.

În fond, se descurca destul de bine pentru cineva fără experienţa maternităţii.

— Două, arătă Dănuţ cu degetele.

Îşi făcu şi ea o tartină, pe care o înfulecă scoţând mici zgomote. Programul zilei îi era deja alcătuit în minte.

— Ai chef de o plimbare? îl întrebă pe Dănuţ.

— Aha! Mergem la tati?

— Trebuie să facem şi nişte cumpărături, să nu ne ducem cu mâna goală. În plus, îţi adunăm bagajul ca să te muţi la mine. Te-ai gândit ce vrei să iei?

Dănuţ dădu din cap solemn.

— Am pus pe fotoliu, în sufragerie.

Cristina îl mângâie recunoscătoare pe creştet.

— Ce m-aş face fără tine? Hai să strângem totul şi să ne dischisim puţin.

În vreo jumătate de oră terminară pregătirile. Cristina chemă un taxi care să-i ducă la ea acasă şi Dănuţ păru să savureze drumul. Rămase cu nasul lipit de geam şi palma ascunsă într-a ei până când şoferul frână. Cristina nu încercă să se lămurească dacă noutatea mutării îl entuziasma sau gândul că monstrul nu avea să-l mai găsească. Şi pe ea ar fi îngrozit-o ideea de a petrece încă o noapte în casa lui Mihai.

Biletul Amaliei îi sări în ochi imediat ce intră în bucătărie.

Am plecat la Colţun. Mă întorc săptămâna viitoare. Ai grijă de tine!

La ultima propoziţie, literele păreau mai apăsate, ca şi cum le-ar fi aşternut o mână mai nervoasă. Cristina studie îndelung biletul. Ca oricărui condeier cu har, Amaliei îi plăcea să se întindă la scris. Să-i lase doar câteva rânduri, când aveau destule de discutat, era din cale afară de neobişnuit. Iar felul în care încheiase era la fel de ciudat, chiar şi dacă aflase de la Corina despre accident. *Ce ştii, Amalia, şi nu vrei să-mi spui? Încă un punct pe lista enigmelor.*

Târguielile nu-l încântară nici pe departe pe Dănuţ ca mica lor călătorie cu taxiul. Fiecare minut care trecea îi sporea nerăbdarea băiatului, aflat la o azvârlitură de băţ de tatăl său. Cristina îi vedea cel mai bine neastâmpărul din felul cum ignora dulciurile, ţintuind îndărătnic cu privirea casa de marcat. Nu voia să-l chinuie şi aruncă de-a valma în plasă fructe şi mezeluri, ferindu-se să socotească încă gaura din bugetul lunii. Doar nu-şi putea lăsa oaspetele să flămânzească! Nici măcar acadeaua strecurată la plecare nu-l făcu pe Dănuţ să spună ceva şi Cristinei nu-i rămase decât să mărească pasul spre spital.

Cu inima strânsă, intră în holul luminat de becuri chioare, spunându-şi că devenise un oaspete prea de-al casei. Se întorcea pentru a câta oară şi pentru ce fel de veşti? *De data asta, nu mai eşti singură.* Dănuţ se ţinea strâns de buzunarul ei, de parcă s-ar fi temut că avea să se piardă printre bolnavii cu feţe scofâlcite de durere ca într-o pădure deasă. Trăgându-l după sine pe holurile mohorâte, Cristina se întrebă dacă drumul lor nu se încrucişa cumva cu al asasinului lui Stavropol. *Poate e doctorul ăla bruneţel, care chicoteşte cu o asistentă. Sau sora cu trăsături severe şi sprâncene stufoase, de bărbat...*

Vederea salonului lui Mihai îi opri paranoia. Lângă uşă adăsta un agent în uniformă şi Cristina îl prinse de umăr pe Dănuţ.

— Aşteaptă aici un minut, da? Vreau să văd dacă tata nu doarme.

Era clar că băiatul ar fi vrut să protesteze, dar dădu ascultător din cap.

— Să vii repede! Miroase urât...

— Mă întorc imediat, dragă. Dar să nu te mişti din locul ăsta! Domnul poliţist o să fie cu ochii pe tine!

Privindu-l cum înţepenise stingher, cu spinarea rezemată de peretele coşcovit, pe Cristina o încercă o frică stupidă. Se simţea de parcă l-ar fi lăsat pradă lupilor, dar trebuia să vadă în ce stare era Mihai înainte

de a-l aduce pe Dănuţ înăuntru. *Mai ales că nu e prima experienţă traumatizantă pe care o trăieşte într-un spital.* Încercând să-l liniştească, îi zâmbi strâmb poliţistului şi apăsă clanţa.

Mihai era chiar în primul pat de lângă uşă. Avea ochii închişi şi faţa palidă, iar de sub pătura rufoasă şi stratul gros de bandaje părea că strigă după ajutor. Cristina respiră adânc, neştiind dacă să mai facă un pas. Mihai ţinea ochii închişi şi o grimasă de durere îi înţepenise chipul. Se gândi să-l aducă pe Dănuţ doar pentru câteva clipe şi apoi să o şteargă, lăsând punga cu mâncare pe noptieră. Dar, tocmai atunci, Mihai deschise ochii.

— Cristina! bolborosi. Ţi-a spus Corina?

— Da, Dănuţ e cu mine. Aşteptă pe hol. Îl aduc înăuntru?

— Te rog!

— Tu cum te simţi?

Mihai zâmbi chinuit şi Cristina îşi muşcă buzele. De ce tot punea întrebări prosteşti?

— Am avut şi zile mult mai bune, şopti Mihai.

Cristina nu-l mai lăsă pe Dănuţ să aştepte. Într-un colţ al minţii i se ascunsese ideea că nu-l va mai găsi pe hol şi răsuflă uşurată când îl văzu încă sprijinit de perete, cu mâinile în buzunare.

— Nu a fost chiar aşa de greu, nu? îi spuse. Hai, tati ne aşteaptă!

Băiatul nu-i răspunse şi Cristina anticipă un spectacol de bosumflări. I-l iertă pe loc. Era felul lui de a o pedepsi pentru că-l făcuse să aştepte.

Cristina rămase cu un pas în spate, în încercarea de a le oferi tatălui şi fiului măcar un moment de intimitate. Era mai mult o iluzie, atâta vreme cât Mihai nu era singur în salon, dar ce altceva putea face? Ochii Cristinei se umeziră când îl văzu pe Dănuţ lipindu-se de braţul tatălui,

rămas deodată fără cuvinte. Îşi drese glasul pentru a-şi ascunde tulburarea şi Mihai îşi întoarse ochii spre ea.

— Mulţumesc, îi spuse simplu, iar Cristina ştiu că nu se referă doar la grija ei pentru Dănuţ.

I se puse un nod în gât. Momentul acela de bucurie pură al regăsirii prietenilor ei meritase toate riscurile, spaimele şi durerile trecute.

– Ţi-am folosit o pijama, să ştii, zise primul lucru care-i veni în minte. Am cam înotat în ea... Azi am să-l iau pe Dănuţ la mine, să-mi ţină companie până ieşi din spital.

— Mă tem că va mai dura ceva, şopti răguşit Mihai. Dănuţ, eşti cuminte, da?

— Sunt cuminte, spuse băiatul, dar mi-e dor de tine. Când te întorci acasă?

Cristina îşi întoarse faţa spre perete, pentru a ascunde o lacrimă. Dănuţ îşi afundase obrajii în pătura care acoperea trupul tatălui său, dar ea nu-şi putea permite luxul ăsta. Trebuia să fie tare pentru amândoi.

— Nu ştiu încă, Dănuţ. Depinde ce zice doctorul. Eu am să fiu cuminte, am să iau toate pastilele, iar el îmi va da drumul cât de repede poate. Tu poţi să mă ajuţi să mă fac bine ascultând de mătuşa Cristina...

Un spasm îl scutură pe Mihai şi Cristina decise să scurteze vizita. Nu ştia cât de des i se administrau calmante, dar sigur nu ar fi vrut ca Dănuţ să-l vadă chircindu-se de durere. Mihai icni şi îşi îndreptă privirea rugătoare spre ea.

— Cristina, poţi să mai vezi de ăsta micu'? Măcar câteva zile, până găsesc altă soluţie...

— Nu-ţi face griji în privinţa asta! Eu şi Dănuţ ne vom gospodări de minune. Uite şi nişte mâncare, o pun pe noptieră.

Se ridica de pe scaun, dar Mihai o prinse de mână. După grimasa ce-l însoţi, gestul îl costa destul.

— Cristina, ştiu câte îţi datorez! Dacă nu erai tu...

Îi răspunse cu un zâmbet pe care îl voia cât mai senin.

— Ssst! Nu pomeni de asta! Mai venim mâine să te vedem...

Îl desprinse cu greu pe băiat de patul tatălui şi îl lăsă să se smiorcăie puţin. Vorbi abia când ajunseră din nou în stradă.

— Ce zici, ne mai plimbăm puţin? Nu ţi-e frig?

— Unde mergem?

Era o întrebare bună şi Cristina cedă încă unui impuls subit. Voia să vadă locul unde fusese găsită Amalia. Era o prostie, în niciun caz o alegere potrivită pentru plimbarea cu un copil, dar nu avea să dea înapoi.

— Întâi ne ducem într-un loc mai puţin frumos, răspunse, dar nu stăm mult. Iar apoi te scot la o prăjitură. Ce zici de planul ăsta?

Spre surprinderea ei, Dănuţ nu protestă şi urcară în tramvai. Ce avea să găsească în fosta zonă industrială, nu ar fi putut spune. Dar, ultima dată când acţionase aşa, făcuse o descoperire importantă. *Cine ştie, poate şi de data asta...*

Când, după un sfert de oră de mers pe jos de la capătul liniei de autobuz, ajunseră chiar acolo, îndoielile o cuprinseră. Îi aruncă o privire scurtă lui Dănuţ: peisajul nu părea să-l sperie, ci doar să-l plictisească. Îi înconjurau ochii orbi ai halelor părăsite, peşteri prădate de comorile lor, care poate ascundeau încă monştri nesătui. Pe drumul crăpat nu se mai vedea ţipenie de om, dar, după numai un minut petrecut acolo, Cristina era convinsă că locul acela uitat până şi de diavol era sălaşul perfect al criminalilor şi al disperaţilor. *Ai fost nebună să vii aici cu un copil! Orice vi se poate întâmpla şi nimeni n-ar afla...* Venise să caute nici ea nu ştia ce, dar nu-şi dorea decât să plece de acolo înainte să se întâmple o tragedie.

Vântul hăulea printre hale şi se înfigea în pielea lor cu cruzimea unui inchizitor, iar Cristina îl trase pe Dănuţ mai aproape de ea. Aveau să se întoarcă în staţie. Să meargă până în centrul oraşului şi să se

oprească la cofetărie, iar Mihai nu avea să afle vreodată despre nebunia ei. Îi aranjă fularul lui Dănuţ, ocolind cu privirea canalul descoperit din care lucea ceva. *Poate oase? Un schelet de mâţă ori de câine. Doar n-are cum să fie....*

— Gata, am văzut destul! spuse. Mergem înapoi în oraş. Cred că te-ai zgribulit cu totul...

Băiatul îi răspunse printr-un fornăit şi Cristina grăbi pasul. Asta mai lipsea, ca Dănuţ să răcească... Mersul ei se apropia de alergare, dar trebui să se oprească abrupt. Dănuţ nu putea ţine pasul cu ea. Zări cu coada ochiului o mişcare furişată în stânga. I se tăie respiraţia, dar nu se opri. Zgomotul o convinse că nu se înşelase. Un morman de cartoane putrezite şi bucăţi de plastic vechi se scutura, parcă înviat. Decise să-l ignore. *Poate e un câine... Prostii, ştii că e un om! Şi ce dacă? Atâta vreme cât ne lasă în pace, nu mă interesează!*

Nu era însă singura care observase mişcarea. Dănuţ se smuci din mâna ei şi, înainte să-l poată opri, fugi spre grămada mizerabilă.

— Uite, poate e un cuţu acolo! Hai să vedem!

Cristina nu putea decât să înjure în gând şi să-l urmeze. Ajunse lângă el când avea doar un pas până la grămadă şi îl prinse de mână.

— Lasă-l, Dănuţ! Hai să plecăm.

Era prea târziu. Din mijlocul movilei de resturi, răsări un bărbat. Era mult mai murdar decât câinele, aşa că nu-i putea nici măcar ghici vârsta. Apariţia puturoasă îşi acoperise goliciunea cu o pereche de pantaloni de trening scorţoşi de jeg şi vreo trei straturi de pulovere. Îşi trăsese un fes mov pe creştet, iar în jurul mijlocului avea înfăşurată o pătură maro mâncată de molii. Cristina pur şi simplu se blocă, dar Dănuţ nu dădea vreun semn de frică. În schimb, îşi acoperise nasul cu degetele. Mimica nu-i era însă de ajuns, pentru că prinse glas.

— Nene, de ce nu faci baie? îl întrebă pe un ton didactic.

Cristina nu ştia dacă să-l admonesteze ori să-l ia pe sus şi să fugă de acolo. Chiar când era pe punctul să aplice ultima idee, arătarea izbucni într-un hohot dogit.

— Ştii că ai dreptate, piciu'? Aş sta într-o cadă cu apă caldă o săptămână. Nu mi-ar strica nicio friptură, un vin roş, biştari în bancă şi o casă. N-am însă decât ce vezi pe mine. Bun şi-aşa, dacă mai respir. Iar dacă mai găsesc din când în când gologani de-o cinzeacă...

Autoironia muşcătoare îi era contrazisă de blândeţea privirii. Orice urmă de circumspecţie îi dispăru Cristinei şi oftă sonor. Era atât de uşor să uiţi de oamenii de dincolo de zdrenţe... Până atunci, boschetarul o ignorase, de parcă Dănuţ ar fi fost singur, dar acum se întoarse spre ea supărat.

— Ăsta nu e loc de plimbat copiii, cucoană! Nu-l ispitiţi pe Necuratul.

— Ai dreptate. Am vrut să găsesc un loc anume, dar e clar că a fost o prostie. Dănuţ, ia-ţi la revedere de la nenea! Cere-i scuze că ai fost nepoliticos.

Îi însoţi scuzele cu o bancnotă mototolită. Nu se îndepărtaseră prea mult când bărbatul o strigă.

— Stai puţin, cucoană! Ce voiai să găseşti?

După un moment de cumpănă, Cristina decise că nu avea ce pierde dacă îi spunea.

— O prietenă a fost batjocorită de nişte descreieraţi şi aruncată pe aici pe undeva. Voiam să caut locul unde au lăsat-o.

Expresia lui se schimbă fulgerător. O cântări din ochi, oscilând între frică şi dorinţa de a o ajuta, iar Cristina aştepta în tăcere să se hotărască. Nu voia să-l grăbească. Bănuia că asta ar fi stricat totul.

— Fie, îţi zic, spuse boschetarul, fiindcă ai un ţânc simpatic. Dar te-ai apucat de o trebşoară a dracului de periculoasă. Ar fi bine să ai grijă, că e păcat de tine şi de năpârstocul ăsta.

— Mă poţi duce acolo? îndrăzni Cristina.

— N-ai ce vedea! Doar asfalt şi buruieni. Nu, am să-ţi povestesc ceva ce nu ştie nimeni. Ascultă aici! Mă durea capul de muream, că mă matolisem noaptea. Am auzit un zgomot de maşină mare şi mi-am scos uşurel nasu' afară. Numai nasu', că nu poţi şti ce zărghit mai vine. Am văzut doi marţafoi cum deschideau uşa din spate a unui camion şi scoteau o gagică leşinată.

Cristina fu cuprinsă de greaţă. Era cumplit să audă povestea din gura unui vagabond rufos.

— Când s-a întâmplat asta? Întrebă suspicioasă.

Omul se scărpină în creştet prin fesul putred şi socoti pe degete.

— Apoi, pe-un miercuri, crez.

Cristina îl lăsă să continue, strângând puternic pumnii. Dănuţ îşi găsise de lucru aruncând cu pietre după ciori.

— După cum ziceam, stăteam io pitit. Ăştia doi nu m-au bunghit, da' nu mi-au plăcut deloc. I-am urmărit. Au aruncat-o ca pe un sac la marginea şoselei şi au întins-o. Eu am rămas ascuns o vreme şi, chiar când să ies, a apărut un gagiu cu o rablă. A ginit-o pe tipă şi a încercat să o ridice, da' era prea prăpădit...

Cristinei nu-i era deloc greu să-şi imagineze scena. Gândul că Amalia zăcuse pe şosea, sub privirile lui indiferente, nu i-l făcea deloc simpatic pe vagabond, dar trebuia să-şi ascundă iritarea. Poate mai ştia ceva.

— Şi n-ai mai ieşit până a apărut salvarea? îl întrebă.

— Nu! Abia după ce au luat-o pe targă. N-am aşteptat să mă ia copoii la întrebări, mi-am găsit altă gaură. Că tare le place să-şi bată joc de noi, amărăştenii.

— Poţi să-i descrii pe marţafoii ăia?

Încă o scărpinare prelungită în creştet însoţi codeala vagabondului.

— Unul era mătăhălos, cu mâini lungi şi faţă boţită, de boxer. Al doilea era înalt şi cu figură de mahăr.

— Altceva? Ochii cum îi aveau? Şi părul?

Bărbatul dădu din umeri.

— Da cine-i ştie! Atâta mai ţiu minte, că unul avea o dungă pe frunte. Ăla grasu.

— O dungă?

— Da, una lungă şi groasă. Aşa, ca o arsură...

— Şi numărul camionului nu-l ştii?

— Habar n-am! Era înspre verde, atâta pot zice. În schimb, am găsit asta pe jos. Cre' că o scăpă ăla vânjosu'.

Îi întinse o cutie de chibrituri şi Cristina o studie destul de confuză. Părea o cutie obişnuită, doar că avea trecut pe ea un nume. O scutură uşor şi simţi ceva zdruncinându-se înăuntru. Nu chibrituri, ceva mai solid. *O monedă?* Una veche, tocită şi zgâriată pe o faţă.

— Ţine-o matale, cucoană! De când o am, aproape n-am pus noaptea geană peste geană. Parcă mă arde la buzunar. Dacă adorm oleacă, îmi fulgeră lumini roşii prin faţa ochilor şi mă ia cu transpiraţii fierbinţi. Am vrut s-o vând, da parcă mi-e frică. Azi mă şi mut de aici. Crez că ar trebui şi mata să-ţi iei tălpăşiţa. Locu' ăsta zău că-mi miroase a moarte.

— Mulţumesc, spuse simplu Cristina. Noi plecăm, ai grijă de tine!

Cu o înclinare repezită a capului, boschetarul îi întoarse spatele. Redevenise invizibilă. Cristinei nu-i rămase decât să se îndeparteze,

trăgându-l după sine pe Dănuţ. Din buzunar, cutia îi lovea coapsa şi parcă o încerca şi pe ea o febră uşoară. Dar la asta avea să se gândească mai târziu. Deocamdată, îi datora băiatului o prăjitură şi era cazul să se ţină de cuvânt.

Capitolul 16

DESENE

Abia a doua zi, spre seară, Cristina scoase moneda din cutie. Le aşează pe amândouă pe birou şi le mângâie stângaci. Banul părea bătut din argint, într-o formă destul de ciudată, între oval şi rotund. Pe o faţă se mai vedeau câteva semne, poate litere, pe alta – un călăreţ cu lance. Era înnegrită şi zgâriată, iar ea nu se pricepea deloc la numismatică. Dar măcar moneda şi cutia erau indicii adevărate, palpabile, care ar fi mulţumit şi cea mai raţională minte, nu umbre de monştri în noapte. Numai că ei nu-i spuneau mai nimic. *Glamorous. Parcă e un salon de frumuseţe. Dar la cum arăta tipul... Un ins mătăhălos, cu faţă de boxer.* O căută cu privirea pe Alissa.

— Mă poţi ajuta cu o chestie? o întrebă.

Alissa puse deoparte pila de unghii şi-i zâmbi.

— Cu ce, dragă?

— Ei bine, apelez la cunoştinţele tale de expert monden...

— I-auzi! Sună promiţător. Bagă!

— Ştii un salon *Glamorous*?

Alissa fluieră băieţeşte.

— Ai spart o bancă sau ţi-a murit mătuşa bogată din America?

— E chiar aşa de exclusivist? spuse Cristina.

— Cel mai cu moţ din tot târgul, dar se va deschide abia de Crăciun. De ce te interesează?

Cristina decise că o parte din adevăr era cea mai bună soluţie.

— Am găsit numele lui pe o cutie de chibrituri.

— Da, s-au împărţit luna trecută flecuşteţe promoţionale. Pixuri, calendare, alte prostii...

Alissa o fixa atât de curioasă, încât Cristina îi ocoli privirea. După ce se întâmplase cu Mihai, nu avea de gând să mai implice pe nimeni în cercetările ei. Făcu vânt unei foi către ea.

— Scrie-mi adresa salonului, te rog!

— Să-mi zici şi mie dacă-ţi faci programare, spuse Alissa. E bârfa sezonului. Promiţi?

Cristina făcu o promisiune pe care ştia că nu o va ţine. Dar nu era prima şi, probabil, nici ultima, iar ea avea alte griji. Oare dăduse peste o pistă înfundată? Nimic nu avea logică. Privi ceasul şi fluieră. Ca de obicei, era în criză de timp. Trebuia să mai tragă o fugă la spital şi, de data asta, nu era doar o vizită prietenească.

Fu bucuroasă să vadă că Mihai era mai puţin ameţit decât data trecută. Şi surâsul îi semăna mai puţin cu un rictus, iar Cristina îndrăzni să-l descoasă.

— Cum te mai simţi? Văd că păstrează agentul la uşă... Truşescu s-a jurat că nu te va scăpa din ochi.

Mihai o privi cu o undă de îngrijorare.

— Deci şi tu crezi că nu a fost un simplu accident!

Cristina ridică din umeri.

— Tu ai vreo îndoială? Ştii cine ar vrea...?

— Să mă vadă între patru scânduri? completă Mihai. Habar n-am! Am călcat pe bătături destulă lume, dar să pună la cale aşa ceva nu prea cred!

Clipi şi durerea lui o izbi pe Cristina.

— Auzi, cum îl găsesc pe amicul tău restaurator? întrebă în timp ce se ridica. Poate a aflat ceva despre desenul nebunei.

— Volodea Smirnov îl cheamă, e basarabean naturalizat aici. Sună la muzeu, la 522.766!

— Mulţam. Pe Dănuţ îl aduc data viitoare.

Din prag, Cristina se întoarse. *Doar n-ai să uiţi de întrebarea cea mai importantă?*

— A, încă un lucru. Nu e prea cuşer, dar trebuie să ştiu. Cine ţi-a dat pontul cu spargerea de la Centrul de transfuzii?

Sprâncenele lui Mihai se arcuiră şi, preţ de aproape un minut, tăcu posomorât.

— Dacă accidentul e o pedeapsă pentru asta, au aşteptat cam mult, nu? îi răspunse. Ce vrei să faci de fapt?

Cristina îşi învinse exasperarea şi îi surâse.

— Nu te-aş întreba dacă n-ar fi foarte important. Crede-mă!

Ar fi vrut să-i poată povesti totul, dar omul pătimise deja destul. Încerca să nu-l zorească, deşi tare i-ar fi venit să-l scuture straşnic.

— Îţi zic, mormăi Mihai, dar nu poţi transmite informaţia asta nimănui. Nici măcar poliţiştilor!

— Promit, fu imediat de acord Cristina.

— E femeia de serviciu de la Autoritatea de Sănătate Publică. O bătrânică simpatică, despre care mulţi cred că n-are toţi boii acasă. Are însă o minte brici... Lumea nu-i dă atenţie când trece cu mopul, dar ea vede şi aude o mulţime de lucruri. Îi mai dau câte un pol, deşi nu cred că

o face pentru bani. E singură şi aşa se simte un fel de James Bond, cu fustă şi artrită. Baba Duţa o cheamă.

Abia ieşită pe poarta spitalului, Cristina formă numărul Muzeului de Artă. Poate avea noroc şi amicul lui Mihai muncea încă de-i săreau capacele... Telefonul sună prelung şi Cristina îşi spuse că fusese proastă dacă îşi închipuise că omul îşi petrecea seara la slujbă.

— Alo? îi răspunse o voce răguşită tocmai când voia să se lase păgubaşă.

— Domnul Smirnov? întrebă Cristina.

— Eu mi-s.

— Cristina Man mă numesc, sunt o colegă a lui Mihai. A avut zilele trecute un accident şi acum e în spital.

— Vai de mine! se tângui bărbatul. Cum aşa?

— E în afara oricărui pericol, îl linişti. Ştiu că vă dăduse un desen şi mă întrebam dacă pot să trec la la dumneavoastră...

— Vă aştept.

Convorbirea se întrerupse şi Cristina, suprinsă, verifică dacă nu i se terminase bateria. Nu, totul era în regulă. Fluieră, nu prea deranjată de derapajul basarabeanului de la o elementară politeţe. Se putea şi mai rău!

Ascuns într-o încăpere de la subsolul unei clădiri căreia nu i-ar fi stricat nişte reparaţii capitale, Volodea Smirnov era un tip pirpiriu, ras în cap, cu ochelari cu dioptrii mari. Chelia îi lucea de parcă fusese unsă cu untură, ochelarii adăugau şi ei ceva reflexe, iar efectul era că omul dădea impresia că din gât îi iese un bec. Oprindu-şi pentru câteva secunde răsuflarea, Cristina îşi muşcă buzele ca să rămână serioasă. Facu doar doi paşi şi se opri.

— Bună seara! Vă mulţumesc că v-aţi găsit timp pentru mine, îi spuse.

— Am totdeauna timp pentru colegii lui Mihai, răspunse bărbatul cu o voce groasă ce contrasta izbitor cu puţinătatea făpturii. Chiar voiam să-l sun. Dacă nu era el, nu reuşeam să mă stabilesc aici.

Mare afacere ai făcut! Vorbele rămaseră doar în mintea ei.

— Desenul mă interesa...

Bărbatul se întoarse rapid spre un dulap şi scoase producţia Ilonei.

— Nu ştiu ce veţi înţelege din asta, dar am găsit ceva!

Îi întinse coala şi Cristina scoase un fel de gâjâit. Trasat din doar câteva linii, un chip pe care nu l-ar fi uitat vreodată rânjea la ea. Odată cu imaginea necunoscutei de la supermarket, camera începu să se clatine, iar o mână nevăzută se închise în jurul gâtului ei. Cristina se cutremură şi tuşi. Făcu un efort uriaş ca să-şi mute privirea pe perete şi să uite de orice în afara întrebărilor care o puteau duce mai departe pe calea adevărului.

— Deci asta era, îngăimă.

Ar fi vrut să-i smulgă desenul şi să-l rupă în sute de bucăţi, distrugând până şi amintirea necunoscutei. Nu făcu însă nimic din toate astea. *O altă criză de isterie. Minunat!*

— Uitaţi-vă şi pe spate! o îndemnă basarabeanul.

Cristina nu îndrăzni să atingă hârtia decât după ce el o fixă nedumerit. Linii fine ca pânza de păianjen se întretăiau în profilul botului unui câine. *Sau, poate, lup.*

— Asta de unde a apărut? şopti.

— Când Mihai mi-a dat desenul, am zis să nu mă uit doar la colţul ăla. Am avut dreptate! Ce însemnează însă nu pot şti...

— Nici eu, din păcate! Mulţumesc însă pentru ajutor.

Duse palma devenită prea rece în buzunar, după batistă şi degetele întâlniră moneda.

— Dacă tot am apelat la dumneavoastră, pot abuza cu încă o întrebare? spuse Cristina.

Gura basarabeanului se lăţi cu un entuziasm ce ar fi fost mai degrabă la locul lui într-o arenă romană.

— Despre ce e vorba?

În tăcere, Cristina scoase din buzunar moneda şi i-o puse în palmă. Smirnov se duse gonţ la masa cu instrumente şi făcu o serie de manevre din care Cristina nu înţelese nimic. În fine, bărbatul se întoarse spre ea.

— Pot întreba de unde o aveţi? întrebă Smirnov.

— De la cineva care a găsit-o în drum.

— Ciudat! Dacă aş avea o astfel de monedă, cred că aş fi mai atent cu ea...

— Adică e rară?

— E o kopeică de pe la jumătatea secolului al XVI-lea. Destul de bine păstrată.

— E din argint, nu? Ce-mi puteţi spune despre ea? Recunosc, nu mă pricep deloc la numismatică...

— Kopeica e copilul Elenei Glinski, soţia lui Vasilii al Treilea şi mama lui Ivan cel Groaznic. Knezatul Moscovei avea nevoie disperată de o reformă monetară, iar la 1535 marea cneaghină chiar asta a făcut.

— De ce?

— Păi, în ţară circulau o mulţime de monede diferite, multe false, ceea ce ameninţa economia. Aşa că Elena a interzis toţi ceilalţi bani şi a introdus kopeica din argint, pe care o emitea monetăria statului. Banul şi-a căpătat numele de la imaginea călăreţului cu lance. Elena a murit în 1538, dar kopeica i-a supravieţuit, iar reforma ei a fost continuată de Ivan cel Groaznic.

— Înţeleg. Foarte interesant, spuse Cristina cu jumătate de gură.

Restauratorul ţinea moneda cu grija unei mame care şi-a luat în braţe pruncul pentru prima oară. Cristina nu se îndura să i-o ceară înapoi şi îşi drese diplomatic glasul. Omul se încruntă brusc.

— Ştiţi ce mai e interesant? Zgârieturile astea... Parcă ar fi litere chirilice – un I, un F, iar a treia nu prea se înţelege... Poate un ci. Dacă mi-o mai lăsaţi vreo două zile, voi fi sigur. Am putea avea de-a face cu încă o trimitere la perioada lui Ivan cel Groaznic.

— Cum anume?

— Sunt iniţialele uneia dintre victimele cele mai cunoscte a cruzimii ţarului. Cei care i s-au opus ori pe care i-a bănuit de trădare – şi avea o fire extrem de suspicioasă – au fost exilaţi sau ucişi. Printre ei s-a numărat şi Ivan Fiodorov Celiadin, acuzat că a încercat să-l dea jos pe ţar. A fost executat în 1568, împreună cu alţi 30 de oameni, consideraţi complicii săi.

Cristina avea nevoie de ceva timp pentru a asimila atâtea informaţii. După sclipirea din ochii restauratorului, bănuia că tare ar fi vrut să se mai joace cu moneda. Nu găsea niciun motiv pentru care să nu-i permită să o facă.

— Vă las atunci kopeica şi mai sun într-o zi, două?

— Da, ar fi minunat.

— Până una alta, nu-mi împrumutati vreo carte despre epoca lui Ivan cel Groaznic? Am senzaţia că nu mi-ar strica oleacă de documentare.

— Staţi puţin!

Cu aceeaşi viteză de şoricel lovit de streche, bărbatul scotoci prin dulap şi scoase de pe raftul din mijloc două volume rufoase.

— Citiţi-le pe astea, ar trebui să vă ajute!

Tomurile şi desenul Ilonei abia îi încăpură în geantă. De ceva vreme nu mai avusese parte de o asemenea temă pentru acasă.

Timpul i se scurse printre degete prea repede şi nu reuşi nici măcar să deschidă o carte până a doua zi, la ora vizitei la doctorul Sorescu. Cărămizi încă nefolositoare, cărţile îi făceau geanta să atârne greu.

Ascunsese în volumul cel mai gros desenul Ilonei, pe care nu se putuse sili să-l privească încă o dată. Curiozitatea rămânea însă trează, slăbind strânsoarea terorii. Fusese pe punctul de a-l ruga pe Dănuţ să mai facă un portret al monstrului care îi tulbura nopţile, dar se oprise la timp. Era o dovadă de cruzime să-i ceară aşa ceva. Liniştea băiatului era mai preţioasă decât orice şi Cristina ar fi trebuit să le mulţumească tututor sfinţilor că, de când Dănuţ se mutase la ea, coşmarurile amândurora dispăruseră.

Cristina bătu şi uşa cabinetului se deschise imediat, de parcă Sorescu ar fi aşteptat chiar în hol apariţia ei. Se aşeză iar pe bătrâna canapea şi încercă să-şi ordoneze ideile. Acum, că hotărâse să nu-şi mai facă griji pentru viziunile ciudate şi să se lase mânată de instinct, îi era parcă mai greu să vorbească. Preferă să scoată din mapa subţirică desenul Ilonei.

— După cum am promis, am adus ceva. Chiar mai bun decât o poză, e originalul.

George o privea cu expresia cuiva care ştia că trebuie să înghită un castron întreg de untură de peşte. Iar când vorbi, părea că tocmai luase prima înghiţitură.

— După ce ai plecat, am vorbit cu mai mulţi colegi care tratează copii. I-am întrebat dacă au pacienţi care să se plângă de coşmaruri similare.

Cristina aproape sări de pe canapea.

— Şi?

— Pe lângă fetiţa de care îţi ziceam, am mai găsit trei. Aparent, nu se cunosc între ei.

Cristina scurmă în poşetă după agendă şi pix.

— Ia să facem o socoteală! Fata ta, Steluţa, Dănuţ şi încă trei, ies şase, nu?

— Aha! Trei fete şi trei băieţi, din cartiere diferite, de la şcoli diferite. Şi toţi fac desene ciudate.

— Tare aş vrea să le văd!

— Aşa m-am gândit şi eu.

Cu gesturi de magician care scoate iepurele din joben, doctorul luă de pe birou un dosar. Cristina apucă desenele unul câte unul şi le aşeză alături, pe canapea. Primul era al Ilonei, apoi cele patru ale copiilor. În toate desenele, măcar un ochi se holba, ameninţător şi roşu.

După şocul primei impresii, Cristina întoarse capul spre George.

— Nu se poate să nu fi văzut şi tu asemănarea. Nu pot crede că e doar rodul fanteziei celor mici.

Sorescu o fixă cu un amestec de enervare şi resemnare. Era prima dată când îl vedea renunţând la rezerva profesională.

— Ce vrei să zici? o întrebă.

— Că, privindu-le, am senzaţia că toţi copiii ăştia au trecut prin aceeaşi experienţă, au văzut acelaşi lucru.

— Un Bau-Bau cu ochi roşii? se interesă placid doctorul.

Poate altădată Cristina ar fi roşit la o astfel de întrebare, dar acum nici măcar nu-şi feri privirea.

— Poate... Ştiu că sună total iraţional, George, dar nu cred că asta mă mai deranjează. Nu atâta vreme cât nu găsesc altă explicaţie.

Aruncase mănuşa şi aşteptă replica. Sorescu însă nu o ridică.

— Ai mai avut coşmaruri în ultimele nopţi?

Înainte de a răspunde, Cristina îşi frecă de pulover palmele brusc transpirate.

— Doar unul.

Îi făcu un rezumat al celor trăite vineri noapte, mirându-se şi ea cum putea găsi cuvinte pentru a descrie teroarea. Totul suna altfel în încăperea scăldată în lumină prietenoasă. Îl văzu pe George că rămăsese

cu gura căscată şi îl lăsă să-şi revină. Profită de răgaz pentru a studia din nou desenele. Ceva o făcu să întoarcă fiecare coală cu faţa în jos şi se dovedi că, încă o dată, trăsese locul câştigător.

— Ai văzut chestiile astea de pe spate? întrebă.

Doctorul se apropie, nedumerit. Aproape îşi lipi nasul de hârtie şi fornăi nerăbdător.

— Doar nişte mâzgăliturі, Cristina. Poate a vrut să înceapă ceva şi s-a răzgândit. Poate şi-a încercat pur şi simplu creionul.

— Nu fi aşa grăbit să le dai deoparte! Eu cred că e ceva aici!

Pe spatele a două desene era câte un cerc. *Un soare? O roată? Un colac? Sau, oare, o monedă?* Alte întrebări fără răspuns...

Doctorul părea că-şi pierduse de tot răbdarea, ba chiar lăsa să răzbată, din felul în care strângea ceaşca sa de cafea, o urmă de îngrijorare.

— Hai să ne întoarcem la visul tău! spuse Sorescu.

Ea nu-l lăsă să schimbe vorba.

— M-am săturat să fiu rezonabilă. Şi nici nu cred că toţi copiii aştia sunt zărghiţi!

— Nu am vorbit de asta, Cristina. Nici la ei, nici la tine. Doar de un nivel mai ridicat de stres, cu manifestări poate înspăimântătoare, dar care nu-s o tragedie. Nu atâta vreme cât găsim cauza şi o eliminăm.

— George, ştiu că îmi vrei binele. Sunt de acord cu partea despre eliminarea cauzei, doar că nu mai cred că terapia e calea.

— Sper că nu te gândeşti să întrerupi şedinţele noastre! Nu e o idee bună. Hai să luăm pur şi simplu o pauză de câteva zile. Între timp, îţi prescriu nişte pastile împotriva anxietăţii. Din somniferele pe care ţi le-am dat ai folosit vreunul? Fă-mi serviciul ăsta, te rog!

Acceptă, cu jumătate de gură. Nu de alta, dar avea impresia că, dacă n-ar fi fost de acord, Sorescu ar fi chemat salvarea să o ducă pachet la

nebuni. Îngrijorarea lui o făcu să zâmbească. Era tot mai simplu să se lase în voia valului supranatural. Cuvintele de rămas bun i-ar fi fost chiar mai zglobii dacă n-ar fi vrut să evite o ultimă grimasă a doctorului.

Lăsând în urmă cabinetul lui Sorescu, Cristina îşi spuse că nu strica să-i facă o vizită lui Truşescu. *De la vii, la morţi. Un mod minunat de a începe ziua.*

La Poliţie, un subofiţer burtos îi reteză sec elanul.

— Nu puteţi urca!

— De ce?

— De la prima oră, toată lumea e în şedinţă, cu alegerile astea.

— Şi cât mai durează?

— De unde să ştiu? Dar, până se termină, nu vă pot lăsa sus. Oricum n-aveţi cu cine vorbi.

— A venit cumva şi vreun şef din capitală? încercă să-l tragă de limbă.

— Don'şoară, asta nu-i treaba dumneavoastră! V-am zis că nu puteţi intra şi asta e! Aşteptaţi şi lăsaţi-mă să-mi fac treaba.

Cristina îşi spuse că treaba lui era, probabil, să se răstească la ziarişti, fiindcă nu-l vedea făcând altceva. Se aşeză însă cuminte pe un scaun incomod, decisă să pândească momentul prielnic pentru a se strecura pe scări. Deocamdată, sub privirea vigilentă a paznicului, scoase din geantă unul dintre tomuri. Îl răsfoi la întâmplare. Ochii i se opriră pe tabloul unui bărbat. Avea chip lunguieţ, ochi albaştri, pătrunzători şi barbă roşcată, bogată. *Ioann Vasilievici, supranumit de contemporani Ivan cel Groaznic, a fost primul ţar rus. S-a născut pe 25 august 1530, la Kolomna, în apropierea Moscovei şi a murit pe 18 martie 1584.* Nimic din figura acelui om nu te făcea să ţi-l doreşti drept conducător, iar descrierea care însoţea imaginea i-ar fi stârnit fiori şi unui asasin profesionist. *E atât de înclinat spre mânie că, atunci când îl cuprinde, face spume, ca un cal, şi parcă*

înnebuneşte. Cruzimea sa, pe care o revarsă adesea asupra oamenilor, poate avea rădăcini fie în firea sa, fie în răutatea supuşilor. Are maniere grosolane, stă cu coatele pe masă şi nu foloseşte tacâmuri, ci mâinile, iar uneori pune restul de îmbucătură înapoi în farfurie.

Ridicându-şi privirea din carte, Cristina îşi spuse că Ivan părea greu de mulţumit, dar habar nu avea cum o ajutau hachiţele unui nebun mort de mai bine de 400 de ani să rezolve enigmele prezentului. Subofiţerul era însă tot cu ochii pe ea, aşa că dădu pagina. *Prima condamnare la moarte a dictat-o la doar 12 ani, când a pecetluit soarta boierului Andrei Şuiskii. Trupul gol al mortului a fost aruncat dincolo de porţile palatului, ceea ce i-a făcut pe unii istorici să vorbească despre înclinaţiile homosexuale ascunse ale lui Ivan. Mai ales în a doua parte a domniei, ţarul a ordonat execuţii în masă şi distrugerea mai multor oraşe, printre care şi Novgorodul. Toate acestea s-au întipărit în memoria colectivă mai adânc decât reformele sale politice importante.* Hotărât lucru, Ivan nu fusese un băiat bun, concluzionă Cristina. Dar de ce ar păstra cineva o monedă cu iniţialele uneia dintre multele sale victime? Un bătăuş pe care îl interesa cel mai şic salon de frumuseţe din târg...

Capitolul 17

DILEMELE COMISARULUI TRUŞESCU

Cristina se săturase să aştepte, dar agentul morocănos parcă era lipit de scaun. Ziarista nu putea sta în holul acela cu orele, aşteptând un dram de noroc. Îşi aruncă înapoi în poşetă cărţile şi se pregăti de plecare,

anticipând zâmbetul acid al cerberului. Apucase să se ridice de pe scaun, când auzi murmurul mai multor voci pe scări. Chicoti. Se părea că, până la urmă, ghinionul i se terminase.

Truşescu apăru împreună cu alţi ofiţeri şi Cristina îşi dădu seama imediat că nu era în cea mai bună dispoziţie. Se abţinu să dea din umeri: după ce aşteptase atât, nu avea să dea înapoi doar pentru că poliţistul era supărat. Comisarul o văzu şi se încruntă, dar Cristina făcu abstracţie de mimica lui. Se apropie cu pas hotărât, însă Truşescu îşi continuă drumul ca şi cum Cristina ar fi fost doar un scaun ori o scuipătoare. Cristina ţopăi pe lângă el spre ieşire, reuşind cu greu să ţină ritmul acela infernal.

— Ce vrei? se răsti comisarul, fără a încetini, când ajunseră în stradă.

— Bună ziua, îi răspunse Cristina. Mulţumesc pentru o asemenea primire caldă.

Truşescu îi aruncă o privire scurtă şi îşi mai domoli tonul.

— Bună, Cristina! Ai picat într-un moment foarte nepotrivit.

— Am înţeles că aţi avut o şedinţă cât o zi de post. Dar eu nu am nevoie decât de cinci minuţele.

Mergeau în josul străzii şi Cristina zări privirile amuzate ale trecătorilor. În curând avea să înceapă să gâfâie. Truşescu o făcea să alerge.

— Ce te interesează? o întrebă.

— Orice noutate despre vreuna dintre anchetele pe care le-am urmărit. Sunt atâtea, că nici nu ştiu de unde să încep cu întrebările. Familia Stavropol, Turda, Amalia...

— Nu am noutăţi, răspunse poliţistul.

— Ei, nu se poate! spuse Cristina. Nimic în atâtea dosare? A trecut doar destulă vreme!

— Mă iei acum la rost? îi sări muştarul comisarului. Mi-ai stabilit cumva şi un grafic de lucru?

Azi e cu capsa pusă rău de tot!

— Nu, departe de mine gândul ăsta! Ştiu cum munceşti şi, tocmai de aia, sunt sigură că ai mai dezgropat ceva. Hai, comisare, nu mă lăsa chiar în ceaţă! Îmi eşti dator...

Poliţistul se opri atât de brusc, încât Cristina mai făcu vreo doi paşi până să-şi dea seama că-l lăsase în urmă. Într-un fel, se simţea cu musca pe căciulă, fiindcă şi ea ştia multe lucruri pe care nu i le spusese şi nici nu avea, cel puţin deocamdată, de gând să o facă. Asta nu o împiedica însă să păstreze o mină inocentă.

— Foarte bine! zise comisarul. Am să-ţi spun câte ceva, dar nu te mai poţi baza pe mine ca sursă!

Vestea o făcu să fluiere fals.

— Da' ce s-a întâmplat? întrebă Cristina.

Mânia schimonosi trăsăturile comisarului şi Cristina se gândi că, orice ar fi fost, îl atinsese rău.

— Tocmai am fost tras pe linie moartă, spuse Truşescu.

— Cum aşa?

Truşescu scuipă dezgustat într-o parte.

— Mi s-a cerut să-mi iau concediu după alegeri. Apoi voi fi trecut la alt departament. Cică psihologul a spus că am fost sub prea mult stres în ultima vreme. E o goangă, fireşte. Nu m-am plâns vreodată de surmenare.

— Motivul adevărat care crezi că e?

— Am deranjat pe cineva. Dar asta rămâne între noi!

Cristina încuviinţă cu o clătinare scurtă a capului.

— Şi-ai să pleci în vacanţă?

Poliţistul oftă încet.

— N-am cum refuza concediul. Nici detaşarea la Furturi.

— Cine preia dosarele?

— Agrişan se va ocupa în continuare de cazul prietenei tale. Restul ajunge pe masa unor tipi veniţi de la Bucale.

Cristina se încruntă.

— Dar de când vin anchetatori din capitală să ne rezolve crimele?

— De când răspunsurile de care ne apropiem s-ar putea dovedi incomode.

— Pentru cine?

Truşescu cârmi spre stânga, arătându-i uşa unui bar.

— Hai să bem o cafea! spuse comisarul.

Asta însemna că ea avea să facă cinste, dar nu o deranja. Tot mai intrigată, Cristina îl urmă în locanta în care măcar era călduţ. Truşescu şi ea se aşezară faţă în faţă, în cel mai întunecos colţ al barului. Cristina îşi aşeză coatele pe muşamaua neagră, aşteptând cafeaua comandată. Mirosea a ţigări şi a rachiu prost, iar Cristina nici nu voia să se gândească la cât de curate erau ceştile. Preventiv, scoase un şerveţel din buzunar. Sigur va găsi ceva de şters.

— Uite cum stă treaba! vorbi Truşescu. Hârtia pe care ai găsit-o atunci era scrisă de o asistentă de la Centrul de Transfuzii Sanguine.

Cristina făcu un efort să păstreze o expresie interesată. Comisarul îi spunea ceea ce ea ştia deja.

— Bineînţeles, am căutat-o pe tipă, dar şi-a luat concediu şi a dispărut. Nu are rude prin oraş, vecinii nu ştiu nimic de ea. Am intrat în apartamentul ei, sperând să dăm de o urmă.

— Şi?

— Am găsit un singur lucru interesant. Ţii minte poza aia pe care o avea Turda înrămată?

Dură puţin până Cristina recompuse în memorie fotografia. Turda, în varianta sa tânără şi fericită, strângea de mână o fată brunetă.

— Da! spuse Cristina. Era doar una în toată casa...

— Ei bine, am găsit o alta exact la fel în apartamentul asistentei. Tipa din fotografie e chiar ea, dar cu vreo 20 de ani în urmă.

Asta era într-adevăr o surpriză pentru Cristina.

— Turda şi asistenta au fost iubiţi? Înseamnă că omul a rezistat la tortură pentru a o apăra...

— Iar înainte a pus-o în gardă, a sfătuit-o să se facă nevăzută. Am dat-o în urmărire naţională, însă parcă a devenit invizibilă.

— Şi celelalte dosare? insistă Cristina.

— Nici aici progresele nu au fost spectaculoase. Suntem siguri că Ilona a fost ucisă de soţ, dar nu ştim şi cine l-a lichidat pe el şi, mai ales, de ce.

— Cum aţi ajuns la concluzia asta?

— La Ilona, arma crimei a fost un bisturiu. L-am găsit într-un coş de gunoi de lângă spital. Era plin de amprentele lui Stavropol şi urme de sânge de la doi oameni: el şi Ilona. Legistul a spus că întâi bărbatul şi-a secţionat degetul, apoi a întors bisturiul spre nevastă.

Cristina mai înghiţi cu noduri nişte cafea. Nu putea înţelege o asemenea nebunie.

— Totul s-a petrecut ziua în amiaza mare, într-un spital, fără ca nimeni să bage în seamă, şopti. E oribil!

— Se pare că omul a venit pe la ora 11 să o vadă pe nevastă-sa, continuă imperturbabil Truşescu. Femeia era deja singură în salon. A stat ceva timp cu ea şi nimeni nu l-a zărit când a ieşit. Asistenta care a intrat cu a doua tranşă de pastile a găsit-o pe Ilona ţeapănă. În tot acest timp, nici măcar un singur zgomot suspect nu s-a auzit. Nimeni nu a bănuit că, doar la câţiva metri distanţă, cineva îşi dădea duhul.

— Tot nu pricep mare lucru. Bine, omul era nebun şi şi-a omorât nevasta. Dar de ce să-l ucidă cineva pe el? zise Cristina.

— Din păcate, în direcţia asta nu am ajuns prea departe. Dar nu mai e treaba mea, nu?

Cristina se făcu că nu-i observase obida. Întrebările i se înmulţeau.

— Orice ar fi fost în mintea zurliului, m-a luat pe mine în vizor. Indiferent că voia doar să mă sperie sau chiar să mă omoare, de ce a aruncat bisturiul? A venit la redacţie cu un cuţit...

Truşescu dădu din umeri.

— E greu să găseşti logică la nebuni! Poate avea şi cuţitul, dar, ajuns în spital, a apucat bisturiul. E o încâlceală îngrozitoare! Dar măcar aici am găsit urme clare. La Turda şi la Septimiu Stavropol, asasinii au fost foarte atenţi. Nu au lăsat amprente, salivă sau alte urme care să conţină ADN uman.

Încă o grimasă a Cristinei marcă un alt moment de nedumerire.

— Uman? întrebă. Adică a apărut altceva, neuman?

Truşescu învârti de câteva ori cana pe farfuriuţa de un alb îndoielnic.

— La Turda în curte, într-un tufiş, erau prinse câteva fire de blană. Am crezut întâi că erau de la un câine, dar s-a dovedit că nu e aşa.

Cristina se mulţumi să-l privească întrebător.

— Cică sunt de la un lup, de prin pădurile Rusiei centrale.

Un semn de exclamare se aprinse în mintea Cristinei. Din nou, o referire la Rusia.

— Cum putea să ajungă lângă mort un lup? gândi cu voce tare.

— Dracu' ştie! Poate şi l-a adus cineva pe post de câine. Sau asasinul are o haină din păr de lup...

Cristina continuă raţionamentul.

— Aşa s-ar explica şi rănile de pe trupul lui Turda...

Truşescu oftă.

— Aşa am sperat şi eu. Dar nu! Parcă îşi bate cineva joc de noi cu toate minunile astea, pe cuvânt.

— V-aţi interesat, întrebă Cristina, dacă sunt comercianţi sau proprietari de fiare exotice prin zonă?

— Nici urmă! Lupul a fost adus probabil prin contrabandă.

Comisarul aruncă o privire la ceas şi sorbi ultimele înghiţituri de cafea. Cristina pricepu mesajul şi puse o ultimă o întrebare.

— Da' de desenele acelea ciudate pe care le făcea Ilona aţi aflat ceva?

Truşescu trânti linguriţa de farfurie.

— Te credeam mai raţională, Cristina! Cine ia în seamă tâmpeniile alea?

Cristina îşi muşcă limba, oprindu-şi cuvintele. Ar fi putut să-i povească despre discuţia cu doctorul Sorescu, dar instinctul o avertiza că nu avea niciun rost. Se ridică şi aruncă pe masă banii pentru cele două cafele. În câteva clipe, erau afară şi Truşescu o privi foarte serios.

— Vezi cum foloseşti ce ţi-am spus! Nu vreau mai multe necazuri.

Cristinei i se înfipse un ghimpe în inimă când îi întoarse spatele, de parcă îşi luau la revedere pentru totdeauna. Îi oferise destule informaţii cât pentru un articol foarte bun, dar nu voia să le folosească pe toate. Nu încă.

În redacţie o întâmpină o lâncezeală generală. Tolănit pe scaunul cel mai apropiat de uşă, Felix fluiera fals o melodie, Val citea Dimineaţa devreme, iar Alissa îşi refăcea machiajul.

— Ce e cu liniştea asta? întrebă Cristina.

Ghici singură răspunsul. Ecranele monitoarelor erau întunecate, neonul nu mai clipea chior.

— Iar s-a întrerupt curentul, spuse.

— Vezi că ştii? îi replică placid Alissa. Să nu fim însă cârcotaşi! E prima oară săptămâna asta.

Cristina plescăi supărată. Din nou, toată treaba se dădea peste cap şi nu aveau ce face. Primăria nu făcuse investiţii în reţelele de curent de ani buni, iar ei se obişnuiseră să aştepte şi câteva ore până se puteau întoarce la lucru. Cristina apucă ziarul abia lăsat pe birou de Val. Nu avea rost să-şi facă sânge rău pentru lucrurile pe care nu le putea schimba.

Ultimul pe lista neagră era, de data asta, un furt.

Doi puştani, unul de 14 şi altul de 115 ani, au lăsat un şofer de tramvai fără încasările de ieri. După-amiază, omul a oprit la capăt de linie ca să vizeze fişa de parcurs şi a lăsat geanta cu bani pe bord. Poliţiştii au stabilit că minorii au pătruns în interiorul tramvaiului prin deschiderea uşii şi au plecat cu geanta. Cu ocazia cercetărilor, în aceeaşi zi, cei doi au mai spart un autoturism.

Cu starea de spirit îmbunătăţită de bâlbele altora, Cristina se ridică şi începu să măsoare încăperea cu paşi săltăreţi. Mişcarea o ajuta să-şi pună ordine în gânduri şi începu să pună cap la cap crâmpeiele de informaţie. Primul punct era, firește, spargerea de la CTS. *Deci, pe 24 noiembrie, cineva fură 20 de pungi de sânge, tocmai în noaptea în care Rodica Mihăilescu era de serviciu. Femeia este audiată de procurori, iar declaraţia îi e consemnată de Turda. Nu spune ceva ce a văzut... Spargerea e ţinută secretă până vineri, când baba Duţa îi povesteşte lui Mihai. Felix intră pe fir şi smulge o confirmare de la Turda. Povestea intră în ziar şi lucrurile o iau razna.*

Cristina se opri din acel du-te-vino obositor. Presupusese mereu că exista o legătură între apariţia articolului şi moartea lui Turda, care i-ar fi făcut pe asasini să intre în panică şi să regleze conturile. Dar poate că soarta bietului grefier fusese hotărâtă când primise biletul de la Rodica.

Cristina îşi înfipse pumnii în buzunarele blugilor cu atâta hotărâre, că îi auzi pârâind.

Făcu stânga-mprejur şi-şi reluă mersul cadenţat, ţintuind cu privirea, fără însă să-l vadă cu adevărat, posterul cu chipul lui Alex. *Pe 29 noiembrie, grefierul e atacat. Făptaşul îl torturează ca să afle unde e Rodica şi ce ştie. Turda rezistă şi duce taina în mormânt? Pentru binele Rodicăi, sper că aşa a fost.*

Acest film al evenimentelor avea sens. Mesajul scrijelit în carnea lui Turda fusese destinat nu ziariştilor, ci Rodicăi. Ţine-ţi gura, dacă vrei să trăieşti. *Care e însă legătura cu celelalte crime?* Cristina se lăsă greu în scaun. *În ziua crimei şi luni, nu pot căuta în casă. Marţi însă, se apucă de răscolit. Apoi vin eu şi găsesc borcanul, îi dau foile lui Truşescu, iar a doua zi îl rog pe Mihai să se intereseze pe la CTS. Ce se întâmplă imediat? Amalia e batjocorită, Stavropol o ia razna, iar Ilona moare.*

Erau o grămadă de nenorociri, dar care era punctul lor comun? *Unul singur. Cel despre care vorbea şi comisarul. Eu. Amalia e prietena mea, Stavropol a venit la mine de două ori...* Cu gesturi absente, scotoci în geantă după pachetul de biscuiţi. Desenul Ilonei foşni trădător sub degete. Îl scoase şi îl aşeză pe masă. *Pe poliţişti pista asta nu i-a dus niciunde. Să vedem ce-mi va spune mie...*

Pâlpâiala neonului, urmată de aprinderea unui monitor rămas deschis, îi întrerupse şirul gândurilor. Totuşi, înainte de a se apuca de treabă, mai notă un punct pe lista treburilor pentru a doua zi. Trebuia să dea o raită prin mahalaua Trei Boieri. În pădure apăruseră în ultima vreme lupi.

Capitolul 18

O GAZDĂ NEOBIŞNUITĂ

Cristina se oprise în faţa grădiniţei, meditând la mijlocul de transport potrivit până în mahala, când sună telefonul. Era cam devreme pentru un apel de la colegi, chiar şi în ziua alegerilor, şi Cristina fu ispitită să nu răspundă. Alungă însă repede tentaţia, uitându-se chiorâş la ecranul verde. *Adam Volk*, pâlpâiau literele şi Cristina, după un moment de înţepeneală, duse aparatul la ureche.

— Bună, Cristina, auzi glasul de acum familiar. Adam sunt! Sper că nu te-am trezit...

— Bună ziua. Nu, sunt deja pe drum. Ce surpriză plăcută! Te pot ajuta în vreun fel?

— Am un mesaj din partea lui Alex.

— Ascult, spuse Cristina scurt.

— Va vota la prima oră şi apoi vine în Iaşi. Rămâne aici până după anunţarea rezultatelor.

— Şi care era mesajul?

— Ar dori să te invite la cină, dacă eşti disponibilă. Nimic simandicos, doar o discuţie relaxată, la un pahar de vin bun şi o gustare.

Cristinei i se părea că Adam îi poate auzi bătăile inimii. Acoperi aparatul cu podul palmei, încercând să gândească limpede.

— Despre ce-ar vrea domnul Corbu să discutăm?

— Nu cred că-ţi pot răspunde la întrebarea asta. Vei afla dacă spui da.

Chipul lui Alex îi răsări în minte, seducător şi uşor arogant, aplecându-se asupra ei pentru un sărut. Imaginea era atât de vie, încât Cristina aproape îi simţi răsuflarea. Dorinţa o năpădi, covârşitoare,

răscolindu-i pântecele. Îşi opri cu greu un geamăt. Oare cât din excitarea ei stupidă răzbătuse până la Adam?

— În principiu, aş fi liberă pentru o cină târzie, bolborosi.

— Minunat! exclamă Adam. Vin, atunci, să te iau de la redacţie.

Abia la vreo cinci minute de la terminarea convorbirii, Cristina îşi dăduse seama că mersese în neştire spre stânga. Îşi privi reflexia în vitrina goală a unui magazin închis de vreo trei ani. Nu era îmbrăcată potrivit pentru o cină cu cel mai sexy om din ţară. Purta iarăşi blugi, o maletă maro şi o flanelă cu nasturi. Îi trebui toată voinţa ca să nu cheme un taxi şi să dea o fugă până acasă, ca să se schimbe. Doar Alex nu se aştepta ca ea să lucreze în rochie de seară!

Încercând să-şi aducă mintea pe un făgaş mai bătătorit, Cristina se întrebă de ce Alex Corbu ţinea să urmărească, în acea seară, rezultatele estimărilor electorale tocmai în târgul lor. *Ca să te invite pe tine la cină*, îi sugeră repede vanitatea un răspuns. *Nu zău? Vino-ţi în fire, femeie!* Tocmai pentru că nu dorea să se mai perpelească pe tema întâlnirii, Cristina îşi făcu un plan de acţiune. *Întâi, Trei Boieri. Mai rămăsese o babă nebună cu care nu a discutat nimeni. Dar dacă mi-aş fi povestit la redacţie toate coşmarurile, sigur aş fi fost catalogată tot drept zurlie.*

După trei sferturi de oră de hurducături în autobuz şi ceva mers pe jos, Cristina îşi spuse că nu ar fi lăsat doi copii să umble singuri pe uliţele înguste, pietruite ca de la ţară. Casele erau rare, prin curţile împrejmuite de garduri scunde se vedeau crescând în voie buruieni. Toată mahalaua avea un aer părăginit, de cătun în care au mai rămas să-şi trăiască ultimii ani doar bătrânii. Pietrele străzii era acoperite cu straturi groase, suprapuse, de nămol îngheţat. De pe coşurile strâmbe ieşeau fuioare anemice, semn că stăpânii moţăiau în spatele perdelelor groase. Un câine lătra stingher într-o cuşcă la fel de dărăpănată ca gardul cenuşiu pe care-l păzea.

Cristina se înfioră. Era singură pe uliţă, iar dinspre pădure cobora o ceaţă verzuie ca răsuflarea unui balaur bolnav. Grăbi pasul. Casa familiei Stavropol părea deodată imposibil de găsit în mica lume decadentă ce-o înconjura. Ruina căpăta accente molipsitoare şi Cristina îşi privi palma stângă, din nou dureroasă, aşteptându-se să o vadă îmbătrânind.

Găsi casa doar printr-o minune. Nu se deosebea de altele şi, dacă n-ar fi fost inscripţia de pe cutia poştală, ar fi trecut tremurând pe lângă ea. Era scundă şi uşor înclinată într-o parte, cu cele două geamuri acoperite de perdele crem ponosite. Banda galbenă nu se mai vedea, doar şuieratul vântului însufleţea locul. Inima Cristinei se strânse. I se părea imposibil să mai nutrească vreo speranţă că Steluţa era în viaţă.

Încercând să nu se lase copleşită de gânduri negre, îşi luă casa drept punct pe plecare. O porni spre stânga, dar poarta vecină era închisă şi în zadar Cristina bătu preţ de vreo cinci minute. Singurul răspuns fu hămăitul mânios al câinelui. La fel se întâmplă şi la a doua încercare, apoi la a treia. Un fel de apăsare se simţea în aerul cu miros de lemn umed, de parcă o umbră putredă s-ar fi întins peste tot cartierul, făcându-i pe oameni să caute siguranţa în spatele uşilor ferecate. Frigul şi umezeala o pătrundeau până la os şi îşi dădu seama că nu fusese o idee prea bună să meargă până acolo, căutând nici ea nu ştia ce. Ceaţa ieşise de tot din pădure şi îşi schimbase culoarea. Contururile obiectelor deveneau neclare, iar dimineaţa se transforma în amurg. Soarele parcă se săturase să-i ajute pe toţi şi îşi lua o vacanţă.

Nu era singură în ceaţă. *Ceva periculos a coborât dintre copacii bătrâni?* Pulsul i se accelerase iarăşi şi tot îi venea să se întoarcă pe neaşteptate. Era o prostie, oricum nu zărea nimic la mai mult de doi metri. Se împiedică de marginea colţuroasă a unei pietre şi fu cât pe ce să cadă. Noroc cu lemnul pe jumătate putrezit al unui gard că îi permise să se redreseze. Începea să-şi piardă şi simţul orientării.

Se opri, încă rezemată de gard. Al câtelea atac de panică era ăsta? O poartă scârţâi chiar lângă ea şi o voce repezită de femeie se auzi.

— Intră, don'şoară. Eşti în siguranţă înăuntru!

O ascultă şi trecu pe poarta ruginită într-o cărare şerpuită. În faţa ei se afla o bătrână. Purta un halat până spre genunchi, roz bombon, peste care trăsese un ilic îmblănit, de un verde strident. Părul, surprinzător de bogat, îi era prins în două cozi lungi, de şcolăriţă, terminate cu câte o fundă violetă. Papucii de casă, un număr de copil, erau ornaţi cu câte un vârf roşu de codiţă de iepuraş. Toată alăturarea de culori făcea ochii să doară şi Cristina nu avu nevoie de mai mult de zece secunde pentru a-şi da seama că dăduse peste baba nebună. Se întrebă dacă nu ar fi fost mai în siguranţă pe uliţă decât împreună cu ea, dar o urmă printre grămezi de pietre albicioase, până la casa cu pereţii de culoarea frunzelor de toamnă.

Intrară în bucătăria în care ardea vesel focul. Cristina îşi roti ochii prin încăperea micuţă. Din tavan atârnau zeci de mănunchiuri de plante uscate, unele total necunoscute. De pe rafturile unui dulap înalt sticleau borcane cu un conţinut la fel de ciudat. Nu erau murături sau dulceţuri, îşi zise în vreme ce se aşeza pe taburetul scund, în faţa mesei acoperite cu o muşama verde. De fapt, era greu de zis ce erau – alifii maro, negre sau gri, mici sfere albicioase, care semănau cu o grămadă de ochi, bucăţi de carne uscată, zbârcită şi contorsionată. O oală mare aburea pe plită, slobozind clipoceli prelungi. Dacă ar fi avut zece ani, ar fi fost sigură că intrase în bârlogul unei vrăjitoare.

Gazda sa era o femeie aţoasă, nu prea înaltă, cu pielea uşor întunecată, trăsături regulate şi sprâncene groase. Surprinzător de puţine riduri se adunaseră pe frunte şi în jurul ochilor căprui, pătrunzători, care o examinau fără sfială.

— Uite nişte ceai, că pari să fi îngheţat, fetiţo! îi spuse bătrâna, întinzându-i o cană aburindă.

— Mulţumesc, răspunse Cristina încet, încă nereuşind să-şi dea seama dacă gazda era întreagă la minte.

Îşi zise că, dacă ea nu înnebunise de tot, n-ar fi trebuit să soarbă din licoarea fierbinte. Bunul-simţ o îndemna să lase cana uitată pe masă, dar îşi apropie prudent buzele de ea. Personaje ale unei piese absurde, amândouă aşteptau momentul primei înghiţituri, ca şi cum de el ar fi depins desfăşurarea următorului act. Era pregătită pentru un gust oribil, iar surpriza o făcu să scoată un mormăit. Ceaiul avea parfum de mentă şi de trandafir. Lichidul i se scurse pe gât şi tot corpul i se încălzi într-un minut. Ceaţa de afară devenea o simplă toană a începutului de iarnă şi Cristina zâmbi. Bătrâna îi întoarse surâsul.

— E foarte gustos! Vă mulţumesc pentru că m-aţi invitat în casă. Cristina Man mă numesc, şi sunt de la ziarul...

— Nu contează! flutură din mână baba. Te aşteptam, fetiţo!

Primul gând al Cristinei fu că trecuse ceva vreme de când cineva o numise fetiţă. Următorul, că totuşi femeia era dusă cu sorcova.

— Crezi că am fluturaşi la bibilică! spuse bătrâna. Nu te grăbi să tragi concluzii după ce vezi, aşteaptă să simţi gustul. Ca la ceaiul ăsta, lucrurile nu sunt întotdeauna cum par.

— Nu mi-a trecut prin minte una ca asta, negă nu foarte convingător Cristina. De fapt, voiam să vă întreb despre familia Stavropol.

Mai sorbi o înghiţitură de ceai, mult mai liniştită decât ar fi trebuit să fie într-o asemenea situaţie. Pur şi simplu, nu se putea convinge că femeia, chiar dacă vorbea în dodii, i-ar fi dorit răul. Era o lumină încurajatoare în ochii ei, de parcă ar fi citit-o pe dinăuntru şi i-ar fi atins, cu degete blânde, toate spaimele. Ceva se frecă de picioarele ei şi, până să apuce ziarista să se sperie, un motan gras şi vărgat ateriză pe masă. I se

aşează în faţă tacticos, ca un stăpân al casei şi o lăsă să-l dezmierde. Baba îi puse în faţă motanului un castron cu lapte şi se întoarse spre Cristina.

— Ooo, mult am aşteptat ziua asta! Ai vise întunecate, nu? Frică şi dorinţă, umbre şi durere. Toate-s ale tale.

— Da, îi răspunse Cristina. Ultima dată am fost atât de aproape... Nu ştiu... Mă tem...

Motanul ridică încetişor capul, gâdilând-o în palmă cu mustăţile stufoase, iar femeia râse cu clinchet de clopoţel. O atinse uşor pe umăr pe Cristina.

— Nu trebuie, spuse baba. Va rămâne o părticică de lumină în tine unde umbrele nu vor pătrunde. Iar când va veni momentul, vei şti ce să faci.

— Nu înţeleg, îngăimă Cristina. Despre ce vorbim?

Motanul torcea lin, cana era aproape goală, bătrâna arunca în oală frunze subţiri, uscate.

— Nu eşti încă pregătită să ştii, draga mea. Soarta are mersul ei. Nu e bine să-i împiedici paşii! Am încercat şi eu, cu mult timp în urmă, şi am greşit.

Cristina făcu un efort să se scuture de moleşeala care o cuprindea. Nu avea timp de şaradele unei vrăjitoare. Coşmarurile ei nu puteau fi citite în frunze de ceai.

— Hai să lăsăm ghicitorile la o parte! spuse. Ce-mi puteţi zice despre Steluţa?

Baba căzu pe gânduri, cu ochii întredeschişi şi Cristina se întrebă dacă n-ar fi fost cazul să-şi pregătească ieşirea. Cotoiul îi linse degetele, iar Cristina tuşi.

— Da, Steluţa! păru să revină la realitate bătrâna. Încă e în viaţă, dar e slăbită, sărăcuţa. Au luat-o doi bărbaţi. Unul mare, cu nasul spart şi o

dungă pe frunte, celălalt subţirel, genul intelectual. Mai avea poate un metru până la poartă...

Cristina ţâşni de pe scaun, speriind motanul. După toată acea învălmăşeală de fantasmagorii, amănuntele seci, conturând două portrete de acum cunoscute, erau şi mai ciudate.

— I-a mai văzut cineva? bolborosi.

— Nu ştiu! dădu din umeri bătrâna. Poate da, poate nu.

— Aţi spus cuiva ce aţi zărit? Poliţiştilor, de exemplu?

— Nu poliţiştii o pot salva, fetiţo, e timpul să pricepi asta! Viaţa ei, şi nu doar a ei, e în mâinile tale, dar firul se scurtează cu fiecare zi.

Ameţeala o încerca pe Cristina. Să fi fost ceaiul de vină?

— I-aţi mai zărit pe oamenii ăia, înainte sau după incident? întrebă. Au spus ceva, aveau vreo maşină?

Baba o privi lung, dar nu-i răspunse. În schimb, se apropie de dulap şi trase energic sertarul cel mai de jos. Cristina nu-i putea vedea conţinutul şi nici nu-i era clar dacă ar fi vrut să o facă. Se pregătea să repete întrebările, când gazda se întoarse la masă cu un săculeţ de pânză de in gri, destul de umflat. I-l întinse fără o vorbă şi Cristina, surprinsă, îl luă. În primul moment, se gândi că bătrâna îi oferea vreo selecţie proprie de leacuri, după ce-i lăudase ceaiul. Totuşi, pe fundul săculeţului se ghicea şi un obiect mai voluminos decât ierburile sau fructele uscate. Începu să tragă de sfoară, pentru a dezlega misterul.

— Nu-l deschide! E pentru tine, dar deocamdată pune-l bine, spuse baba.

Tot mai mirată, Cristina se holbă la ea. Vorbea serios, deşi era în continuare binevoitoare, iar Cristina o ascultă.

— De ce? întrebă.

— Nu a venit încă timpul! Acum mai mult te-ar încurca... E de ajuns că mi-ai băut ceaiul. Va deschide poarta dintre lumi. Poate, va închide alta.

Începea să se satureze de atâtea mistere. Probabil că gazda îi citi lehamitea în ochi, fiindcă zâmbi a dojană.

— Of, tinereţea asta! Mereu nerăbdătoare... Ascultă o femeie bătrână, chiar dacă ţi se pare că îndrugă numai prostii. Când va sosi clipa, vei şti. Nu doar că trebuie să-l deschizi, ci şi ce să faci cu ce e înăuntru.

Nu zău? Cine zice, mama Omida? Replica se topi însă până la buze şi Cristina îndesă darul în poşetă.

— Şi dacă n-am să ştiu? întrebă.

— Eeei, fetiţo, asta n-ar fi bine! Ar însemna că iar m-am înşelat. Dar, la nevoie, mă vei găsi aici. Oasele astea bătrâne nu pleacă niciunde.

Cristina se uită la motanul care se ridicase şi se lingea tacticos. *E de ajuns pentru azi. Mai văd eu dacă trec pe aici...*

— Da, e târziu, răspunse bătrâna gândului ei. E timpul să ne luăm rămas bun. Să ai noroc, fetiţă!

O scuipă de trei ori, atât de rapid că nu-i dădu timp să reacţioneze, şi o împinse spre uşă. Pe jumătate amuzată, pe jumătate scârbită, Cristina se lăsă condusă fără să protesteze. Nu credea că avea să povestească în curând despre vizita asta cuiva.

Când păşi pe uliţă constată că ieşise soarele, iar orice urmă de ceaţă dispăruse. Ogrăzile erau tot pustii, dar asta n-o mai deranja. Nici drumul spre staţie nu i se mai părea greu de găsit. Păşind atentă pe pietrele lunecoase, îşi zise că nici nu ştia cine era mai zurliu: gazda care vorbea în dodii sau oaspetele care o asculta. Totuşi, nu credea că inventase ceva atunci când îi vorbise despre bărbaţii care o răpiseră pe Steluţa. *Aceiaşi care îşi bătuseră joc de Amalia? Cum Dumnezeu se leagă toate astea?* Nu o

deranjase pe Amalia cu întrebări, dar poate era cazul să o facă atunci când se întorcea de la ţară.

Capitolul 19

ACASĂ LA ALEX

Ziua aceea lungă se apropia de sfârşit, iar la televizor se repetau doar câteva scene. Alex, îmbrăcat cu pantaloni negri de catifea şi un pulover violet, dădea drumul buletinului prin deschizătura îngustă, urmărit de privirile fermecate ale tuturor femeilor din încăpere. Actul plicticos al votării se transforma într-un fel de însămânţare ritualică.

— Pentru ce aţi votat? îl întreba agitat un reporter.

— Pentru un viitor mai bun, pe care-l meritǎm cu toţii, răspundea simplu, privind direct în cameră.

— Uită-te ce adorabil e! suspină lângă ea Alissa. I-aş da nu un vot, ci o mie. Norocoaso, tu ai dansat cu el!

Cristina lăsă replica să treacă pe lângă urechi, hotărâtă să nu sufle o vorbă despre invitaţia la cină. Era tot mai tentată să-l sune pe Adam şi să anuleze totul. Ce rost avea întâlnirea lor? Dacă până în acea zi poate avusese nevoie de ea, din ziua următoare avea să fie preşedintele, omul pentru care o ziaristă oarecare de provincie conta cât o ceapă degerată. Pentru birourile electorale urma noaptea albă a numărării voturilor, însă ei puteau vedea rezultatele exit-poll-ul.

- Gata, anunţă! îşi ţuguie Alissa buzele.

Linia roşie a procentelor lui Alex părea că nu se mai opreşte, înţepenind în cele din urmă lângă incredibila cotă de 90 la sută. PNP avea să fie lider în Parlament cu o confortabilă majoritate de 80 la sută. Uimită, Cristina nu-şi putea desprinde privirea de la cifre.

— Mă gândeam la maxim 55 la sută, şopti, chiar şi asta mi se părea enorm.

— Aşa-i, spuse Val. Nu ştiu dacă rezultatul ăsta e liniştitor sau trebuie să ne speriem. Nu vor mai fi veşnicele ţigăneli, e drept, dar suntem toţi în mâinile unui singur om.

— Eu zău că n-aş obiecta să intru în mâinile lui Alex! L-aş lăsa să-mi facă tot ce vrea, mormăi Alissa.

— Hai să terminăm textul pentru prima! zise Cristina. A fost o zi grea.

Nu le luă mult. Orice comentarii pe marginea cifrelor erau de prisos. Îşi strângeau lucrurile, când telefonul Cristinei sună.

— Am parcat maşina în curte, o anunţă Adam. Când eşti gata...

— Vin imediat.

Simţea privirile curioase ale Alissei, oprită în uşă, dar nu era pregătită să-i ofere nici cel mai mic amănunt. Adam o aştepta lângă limuzina neagră, iar Cristina ştiu că a doua zi nu avea să mai scape de interogările nesfârşite ale Alissei. Dar până a doua zi era cale lungă.

Adam îi deschise portiera şi Cristina se aşeză încă neîncrezătoare pe bancheta acoperită cu o piele albă, fină. Matematica procentelor făcea invitaţia şi mai ciudată. Îi venea greu să adopte o poză lejeră, în ciuda luminii aurii care se revărsa din plafon şi a muzicii ritmate. Maşina se urni lin şi Cristina îl surprinse pe Adam studiind-o în oglinda retrovizoare. Nu părea deranjat să joace rolul de şofer, ba chiar îi surâse liniştitor, iar Cristina drăcui în gând. Nu voia să facă din ţânţar armăsar.

Atunci când ai trecut de treizeci de ani, arăţi ridicol dacă o cină cu un tip fermecător te face să te simţi ca o şcolăriţă timidă.

— Tocmai am văzut exit-poll-ul, rupse ea tăcerea. Domnul Corbu a obţinut un rezultat extraordinar.

— Da, am ieşit bine, admise Adam. Le datorăm multe voluntarilor noştri.

Sigur că da! Care ar fi făcut cât o frecţie la picior de lemn dacă nu era Alex.

— Oricum, Alex aşteaptă rezultatele oficiale înainte de a-şi da frâu emoţiilor, continuă Adam.

Se lăsă din nou tăcerea şi Cristina îşi întoarse faţa spre geam. Se îndreptau spre periferie.

— Credeam că mergem la un restaurant...

— O, nu! Alex tocmai a cumpărat o vilă într-o zonă foarte pitorească. Nu i-a plăcut niciodată aglomeraţia, preferă să fie mai departe de zgomotul oraşului.

— Da? Nu înţelesesem asta...

Adam îi aruncă încă o privire lungă.

— Îmi cer scuze dacă nu am fost destul de explicit. Te deranjează?

Cristina zăbovi doar o clipă cu răspunsul. De ce ar fi deranjat-o? De fapt, ar fi scăpat de posibilele momente penibile de la un restaurant de lux. *Poate asta înseamnă că atunci, la banchet...* Opri gândul înainte să-l termine. Nu trebuia să-şi facă prea multe iluzii în privinţa asta. Nu era Cenuşăreasa.

Mai trecură vreo cinci minute până când maşina intră pe aleea cu pietriş fin, mărginită de felinare cochete. În capăt se zărea o clădire cu linii clasice, lipsită de zorzoane. Cristina înghiţi în sec, încercând să-şi potolească emoţia. Limuzina opri chiar în faţa scărilor şi, aşteptându-l pe Adam să-i deschidă portiera, îl observă pe Alex zâmbind larg. Deşi era doar în sacou, frigul nu părea să-l deranjeze. Lumina unui felinar cădea

pe faţa sa, accentuând sclipirea ochilor şi negrul părului bogat, iar Cristina se rugă în gând să nu se împiedice.

Înainte să apuce să respire adânc, era în faţa lui Alex. Acesta îi prinse mâna şi o duse la buze, cu o aplecare de o eleganţă neglijentă. Sărutul lui convenţional aproape îi arse pielea şi i se păru că trecuse o veşnicie până se încheie. Palma ei era încă prizonieră într-a lui când Alex vorbi.

— E o onoare pentru mine că mi-aţi acceptat invitaţia, domnişoară Man!

O secundă, Cristina crezu că avea să rămână ţeapănă şi mută, agăţată de braţul lui ca o umbrelă. Reuşi totuşi să-şi găsească vocea înainte ca momentul de pauză să devină motiv de jenă.

— Vă mulţumesc pentru invitaţie, domnule Corbu. Şi cred că trebuie să vă felicit pentru victorie. Rezultatul exit-poll-ului nu lasă loc de îndoială.

Abia atunci îi descătuşă palma, după o ultimă atingere ca o mângâiere. Deşi ochii nu-l trădau, felul în care degetele sale le ferecaseră pe ale ei, ceva din zâmbetul lui îi spuneau că îi simţise tremurul. O conduse înăuntru, pe scările de marmură de un roz pal, iar Cristina îşi zise că habar n-avusese de existenţa unei clădiri atât de opulente la marginea oraşului. Trecură printr-un fel de hol, mai spaţios decât dormitorul ei. Pe o măsuţă scundă se odihneau câteva cărţi vechi, dintr-o vază neagră răsărea un aranjament cu trandafiri albi şi roşii, iar lumina unei veioze cu picior lung cădea discret pe portretul unui bărbat cu trăsături severe... Erau deja în faţa unei uşi şi Cristina păşi ca în vis pe covorul în care piciorul i se afunda, la braţul lui Alex, conştientă mai mult ca oricând de atingerea lui.

În centrul încăperii se vedea o masă rotundă, cu doar două scaune. Pe faţa de masă aurie, două seturi de tacâmuri şi farfurii negre aşteptau,

despărţite de un bol scund de cristal în care pluteau trandafiri roz. Zeci de lumânări scânteiau în candelabrul cu braţe fine, reflectându-se în peretele dintr-un singur geam, care dezvăluia tabloul îndepărtat al oraşului. Efectul era copleşitor şi Cristina îşi dori cu disperare să fi purtat o rochie de seară, să-şi fi înfoiat părul moale într-o coafură sexy, iar în decolteu să-şi fi picurat măcar un strop de Chanel. Tot acel decor şi amfitrionul său meritau un oaspete care să taie răsuflarea, nu o tipă obişnuită să dea toată ziua ochii cu poliţişti şi cu golani, acum emoţionată şi obosită, îmbrăcată în blugi roşi la genunchi şi flanelă de lână. *Ai uitat să spui care-şi plânge de milă de când a venit, în loc să se bucure de momentul ăsta.*

— Îmi cer scuze pentru dezordine, spuse Alex. De abia am cumpărat casa şi n-am apucat s-o aranjez cum se cuvine.

Îşi bate joc de mine? O privea calm, cu acea siguranţă a bărbatului conştient de furtuna de emoţii pe care o stârneşte în sufletul femeilor. Dar ochii lui transmiteau mai mult decât sex appeal aproape animalic. *Putere. Da, asta se simte!*

— Nu am remarcat nicio dezordine, îi răspunse. Poate o apetenţă mai mare pentru spaţiile libere...

— Da, îmi place să nu fiu îngrădit de obiecte. Lucrurile, oricât de preţioase ar fi, sunt doar metal, lemn sau pânză. Le poţi pierde, strica, lăsa în urmă. Nu contează cu adevărat şi nu e bine să fii prea legat de ele.

Cristina îşi aminti povestea lui Adam despre incendiu. Alex fusese însă atunci prea mic atunci ca să-şi aducă aminte. Sau nu?

— Cum de aţi hotărât să vă cumpăraţi o casă la Iaşi? spuse Cristina.

Alex turnă cu gesturi experte vinul în pahare şi îi răspunse cu voce joasă, meditativă.

— Intenţionez să petrec aici multă vreme de acum încolo.

Cristina privi pocalul cu picior subţire şi luă o înghiţitură din licoarea scânteietoare. Putea să se înşele, dar parcă semăna cu cea savurată la banchet. Alungă însă repede din minte subiectul acela. Nu era timpul potrivit pentru a-şi aminti de atingerea străină, de degetele fierbinţi alunecând pe sânii abia eliberaţi din strânsoarea rochiei şi apoi tot mai jos...

Ochii lui parcă îi pătrundeau în minte, buzele schiţară un zâmbet fugar în vreme ce mângâia absent paharul. Cristina nu-şi putea desprinde privirea de degetele lui, urmărindu-le cum se plimbă în jos şi iar în sus. Era ca şi cum vibraţiile cristalului se transmiteau în trupul său, împrumutând căldura pielii lui. Îşi înfipse unghiile în palma stângă ca să se oprească din acel delir până nu se făcea de râs. Reuşi cu greu să estompeze pulsaţia sângelui din tâmple. Alex puse brusc paharul pe masă şi scutură energic din clopoţel.

— Unde-mi sunt manierele? spuse Alex. Trebuie să fiţi obosită şi flămândă, iar eu nu v-am oferit nimic. Încă o dată, îmi cer scuze. Hotărât, nu e cea mai bună seară a mea ca gazdă!

Răgazul oferit salutar de platoul cu bunătăţi îi permise Cristinei să-şi facă măcar un pic de ordine în minte. Pentru ceva vreme, conversaţia curse plicticos, dar sigur. Erau la desert, când Alex puse linguriţa deoparte şi o fixă hotărât.

— Probabil, vă întrebaţi dacă, dincolo de plăcerea de-a împărţi timpul cu o domnişoară încântătoare, invitaţia mea a mai avut vreun scop.

Era rândul Cristinei să zâmbească.

— Da, gândul ăsta mi-a trecut prin minte, şopti.

— Ei bine, v-am făcut o propunere cu ceva vreme în urmă. Acum e timpul pentru un răspuns.

Cristina îl fixă neîncrezătoare.

— Oferta e încă în picioare?

— Mă jigniţi, domnişoară Man! Sigur că e în picioare.

Cristina nu ştia cum să reacţioneze.

— E tentant şi foarte măgulitor, desigur...

Alex o întrerupse ridicând palma stângă.

— Am să răspund la toate obiecţii pe care le-aţi putea ridica. Sunt sigur că nu aş putea alege o persoană mai capabilă. Nu trebuie să vă mutaţi, nu se aşteaptă de la dumneavoastră niciun fel de compromisuri şi nu trebuie să vă faceţi griji că o veţi trăda în vreun fel pe Amalia. Pentru ea am pregătit o altă slujbă.

Cristinei i se uscase gura.

— Ziceaţi că nu e nevoie de mine în capitală? Nu pricep.

— Departamentul media va funcţiona aici. De fapt, multe alte instituţii o vor face. Dar despre asta vom vorbi mai târziu.

— Aha, fu singurul cuvânt pe care-l putu scoate Cristina.

— A, şi ar mai fi ceva. Sper să-mi înţelegeţi corect gestul, domnişoară Man. Tocmai am cumpărat Incomodul, aşa că, într-un fel sau altul, tot veţi lucra pentru mine. Ar fi păcat să n-o faceţi cu un salariu mult mai mare şi dintr-o funcţie care să vă permită să străluciţi.

Cristina apucă paharul şi-i sorbi conţinutul dintr-o suflare. Alex îl umplu imediat pentru a treia oară, dar Cristina nu-şi mai apropie mâna de el. Băuse destul pentru o seară. Fixă îndărătnic faţa de masă, apreciind, într-un colţ îndepărtat al minţii, faptul că Alex nu mai spunea nimic. În fine, îşi ridică privirea spre el.

Alesese o formulare foarte elegantă, dar Cristinei nu îi era greu să înţeleagă alternativa nespusă. *Sunt de azi patronul tău şi, dacă vreau, te pot arunca în stradă. Şi să văd cine te mai angajează când ai fost concediată de preşedinte...* La urma urmei, era aşa de rău să scape de o slujbă pe care o privise adesea ca pe o corvoadă?

— Domnule Corbu, spuse, cred că tocmai mi-aţi făcut o ofertă pe care n-o pot refuza.

Bucuria lui părea adevărată şi bărbatul îi prinse impulsiv palma dreaptă. Cristina nu putu să-şi desprindă ochii de ai lui.

— Alex, nu domnule Corbu! Acum, că vom lucra împreună, pot îndrăzni să-ţi spun Cristina?

Ea dădu doar din cap. Încă o dată, lucrurile o luau razna.

— E o seară minunată, nu-i aşa? Voi avea grijă să nu-ţi regreţi alegerea, promit!

Un fel de febră iradia din pielea lui, iar Cristina se lăsă cuprinsă de ea. Degetele i se mişcau încet peste palma ei şi momentul de bucurie fără cuvinte se prelungea, iar Cristina nu reuşea să-i pună capăt. Ca o păsăruică slăbită de furtună, rămânea nemişcată pe ramul care-i oferise în ultima clipă protecţie. Parcă un curent trecea din degetele lui în palma ei, răspândindu-i-se de-a lungul braţului, cuprinzându-i fiecare nerv, fiecare muşchi. Se temea să vorbească, fiindcă ştia că vorbele i se puteau transforma atât de uşor în geamăt...

Nu îşi dădu seama cât timp trecuse când o lipi de el. Fără a-i elibera palma, o întoarse lin în sus şi o apropie de buzele pline. Cristina îl urmărea tăcută, ca şi cum toate astea nu i se întâmplau ei. Alex îşi lipi buzele de podul palmei ei şi fiorul care o străbătu fu imposibil de oprit ori de ascuns. Răsuflarea îi era la fel de caldă şi mângâietoare ca atingerea şi, învinsă, Cristina se lăsă în voia lui. Alex surâse şi îi atinse obrazul încet, coborând spre gât. Cristina îi simţea sângele clocotind. Nu se juca doar, oricare ar fi fost motivul pentru care privirile lui se opriseră asupra ei.

Buzele lui urmau degetele şi îi descoperiră repede locul acela de la baza gâtului unde fiecare dezmierdare declanşa o cascadă de palpitaţii. Cristina gemu şi îi căută gura cu buzele. Palmele ei se mişcau acum pe

pieptul lui, simţindu-i sub mătasea fină a cămăşii bătăile năvalnice ale inimii. Trupurile le erau înlănţuite, într-un spectacol scandalos pentru oricine ar fi intrat în încăpere, însă Cristinei nu-i păsa.

În sfârşit, buzele li se întâlniră. Răsuflarea lui se învălmăşea cu a ei, buzele intraseră în jocul atingerii şi al aşteptării. O gusta, o muşca, o sorbea, o dezmierda când molcolm, când grăbit, acum tandru şi apoi brutal, în timp ce degetele îi alunecau fremătător pe spatele ei.

Cuprinsă de cea mai plăcută ameţeală pe care o încercase, Cristina aproape îşi pierduse răsuflarea când o tuse uşoară se auzi chiar lângă ei. Gura lui şovăi o secundă, dar îşi continuă mângâierile. Tusea răsună iar, mai puternic şi Cristina începu să revină cu picioarele pe pământ. Ceva din crisparea ei bruscă i se transmise şi lui Alex, care se opri. Se îndepărtă încet de el, îmbujorată, şovăitoare, ca trezită dintr-un vis pe care ţi-e ruşine să-l povesteşti prietenelor a doua zi, dar ai vrea să se repete noapte de noapte. Cu privirea fixată discret pe colţul cel mai îndepărtat al încăperii, Adam aştepta încăpăţânat.

— Ce e? se răsti răguşit Alex. Am cerut să nu fiu deranjat!

Adam continua să le ocolească privirile.

— Îmi pare rău, dar e ceva care necesită atenţia ta imediată. N-aş fi îndrăznit să intru dacă nu era necesar...

Se purta ca şi cum şeful său ar fi fost singur în încăpere, iar Cristina îi era recunoscătoare pentru asta. Acum, că vipia din cuget şi din trup începea să se retragă, îi era greu să-l privească în ochi.

Alex însă o privi lung şi îi cuprinse iarăşi palma, blagoslovind-o cu un sărut aproape cast.

— Iartă-mă, Cristina! spuse Alex. Mă întorc cât pot de repede.

Rămasă singură, cu picioarele transformate deodată în gelatină, Cristina se aşează în doi timpi. Avea nevoie de o înghiţitură de apă rece şi dărâmă paharul. Îl prinse cu o mână uşor tremurândă şi sorbi ultimele

picături. Închise ochii şi încercă să-şi controleze respiraţia, lăsând gândurile să alunece spre grijile zilnice. Se întrebă ce se întâmplase atât de important cât să-l facă pe Adam să dea buzna în încăpere. Era imposibil să nu-şi fi dat seama ce se întâmpla între ei şi că-l va supăra pe Alex.

Minutele treceau, lungi cât orele, şi Cristina nu-şi mai găsea locul pe scaun. Nu ştia încă dacă era cazul să se simtă prost că, după ce aproape se devoraseră unul pe altul, era lăsată să aştepte, în încăperea pustie. Era cel mai sigur duş rece de care ar fi putut avea parte şi, în cele din urmă, nu putu decât să râdă de sine. Se ridică şi îşi roti privirea prin odaie.

Lângă perete, pe o măsuţă cu un singur picior, văzu un portret vechi, cu ramă subţire, aurie. Se apropie şi ridică ovalul micuţ de pe lemnul lăcuit. Era chipul unei femei. Cristina simţi un val de simpatie inexplicabilă faţă de necunoscuta cu sprâncene groase, obraji palizi şi păr nisipiu. Ţinea capul drept şi schiţa un început de zâmbet, ghicit mai mult din privire decât de pe buze. Ochii căprui îi mijise uşor, de parcă nu vedea foarte bine. Îmbrăcămintea îi era simplă, un fel de sarafan roşu. Începea să aibă senzaţia că scurmă prin viaţa lui Alex, dar curiozitatea era prea mare ca să renunţe. Încă un minut de studiu al portretului o făcu să-şi spună că femeia avea un aer uşor obosit, dar hotărât, al cuiva care a trecut prin multe şi a reuşit să iasă la liman.

O dregere uşoară a glasului o făcu să tresară violent şi, cu aerul unei şcolăriţe prinse chiar când aşeza pioneza pe scaunul profesorului, puse repede portretul la loc. Încă o dată, Adam era lângă ea. Acum însă o privea cu o urmă de amuzament, iar Cristina îşi dădu seama că obrajii i se acopereau iarăşi de o roşeaţă trădătoare.

— Alex îşi cere scuze, dar a trebuit să plece, spuse Adam. Speră că-l vei ierta şi promite că se va revanşa în zilele următoare.

Cristina îl fixă tâmp, întrebându-se ce-i trecea de fapt prin minte.

— E în regulă, răspunse. S-a întâmplat ceva grav?

Adam ezită înainte de a răspunde.

— O problemă de familie. Îmi pare rău, nu pot spune mai multe. După cum îţi ziceam, Alex e o persoană foarte discretă.

Cristina îşi înghiţi replica usturătoare. Cu un oftat resemnat, se pregăti de plecare.

— Desigur, te conduc până acasă, îi ghici intenţiile Adam. Cât priveşte formalităţile legate de noul post, ne vom ocupa de ele mâine dimineaţă.

— În regulă, spuse Cristina! Şi mulţumesc...

— Plăcerea e de partea mea.

Adam o escortă cu discreţia şi politeţea unui majordom bătrân, învăţat cu aventurile stăpânului, iar Cristina ajunse la concluzia că, probabil, chiar rolul ăsta îl juca, pe lângă cel de secretar, asistentă, mână dreaptă... Se aşeză iar pe bancheta din spate a limuzinei şi, aproape imediat, scoase o exclamaţie de surpriză. Buchetul uriaş de trandafiri roşii, prins cu o fundă aurie, ocupa jumătate din banchetă.

— E minunat! şopti.

— O, Alex a vrut să-şi ceară iertare şi în felul ăsta. Sigur însă, ştie că nu e de ajuns...

Cristina îşi îngropă faţa în flori, evitând un răspuns. Gândul că Adam o văzuse într-unul dintre cele mai intime momente rămăsese înţepenit într-un ungher şi, deşi aprecia felul în care se purta, nu avea să dispară prea repede.

Ochii li se întâlniră în oglindă, doar pentru o fracţiune de secundă. Păru că face un efort să zâmbească, iar oboseala se citi pe trăsăturile de acum familiare Cristinei.

— Am văzut că ţi-a plăcut portretul acela... Când ne vom organiza şi Alex va aduce la vilă mai multe lucrări din impresionanta sa colecţie, vei vedea opere de Rembrandt, Repin, Matisse.

Abia acum Cristina înţelegea că, din clipa în care acceptase propunerea lui Alex, viaţa i se schimbase radical. Se va învârti în cu totul alte cercuri, va deschide alte uşi şi va lua decizii cu o miză diferită. *Şi vei putea intra fără probleme în clubul acela păcătos! De fapt, ai avea toate resursele ca să descâlceşti iţele tuturor dosarelor lui Truşescu. Numai să vrei...*

Maşina se opri în faţa blocului ei şi Cristina se jucă puţin cu ideea de a-l invita pe Adam la o ceaşcă de cafea. Renunţă imediat: după cele întâmplate la vila lui Alex, propunerea ei ar fi sunat sordid. Oboseala o lovi şi ziarista îşi mişcă greu picioarele până la etajul al treilea. Abia reuşi să-şi scoată hainele şi să se spele cu nişte apă ca gheaţa, înainte de a se prăbuşi sfârşită în aşternut.

Adormi aproape instantaneu, întinsă pe spate şi cu braţele aruncate spre marginile patului, o pasăre gata să-şi ia zborul.

Era într-o pivniţă întunecoasă. Pe pereţii de piatră, apa se scurgea în pârâiaşe subţiri, şerpuind printre petele fosforescente de ciuperci şi muşchi gros. De undeva, din bezna fetidă, răzbăteau foşnituri şi chiţăieli, iar Cristina înţelese, cu un fior de scârbă amestecată cu teamă, că şobolanii mişunau nestingheriţi pe pietrele băloase. Nu ştia ce căuta acolo, dar înainte să intre în panică, un geamăt prelung reduse la tăcere ghemele de blană. Nu era singură! Cineva suferea cumplit chiar lângă ea şi dorinţa de a înţelege ce se întâmpla acoperi frica şi dezgustul. Avea nevoie măcar de flacăra palidă a unei lumânări, dar nu se putea mişca să o caute. Era ca şi cum s-ar fi transformat într-o fantomă, un martor fără trup al unui spectacol al cărui rost nu-l pricepea.

Un scârţâit prelung o anunţă că uşa acelei temniţe, fiindcă nu se îndoia că asta era, se deschidea. Iar odată cu zgomotul, o rază de lumină

pătrunse înăuntru. Două matahale cu fălcii, înveşmântate într-un fel de rase negre, flancau un bărbat în caftan boieresc. Se apropiau de peretele cel mai îndepărtat şi abia atunci Cristina desluşi figura deţinutului. Bărbatul era pironit de perete cu lanţuri groase, acoperite de sânge şi rugină. Tortura îi transformase obrajii, nasul şi fruntea în carne vie, pieptul era acoperit de arsuri monstruoase. Doar ochii mai sclipeau stins, strigându-şi chinul. Omul era pe moarte, dar asta nu părea să-i impresioneze pe gâzi, nici pe căpetenia lor. Unul dintre ei îi aruncă în faţă apă dintr-o vadră, iar după urletul care urmă, Cristina bănui că era sărată.

— Care-s numele celorlalţi trădători? Hai, doar vrei să pui capăt durerii! Doar de tine depinde...

Cristina auzea cuvintele, le pricepea fără greş sensul, dar ştia că erau rostite în altă limbă. Omul doar gemu şi unul dintre temniceri îl prinse de părul lung, ridicându-i chipul în raza făcliei. După felul cum se lăsase moale în mâinile lui, Cristina îşi spuse că ameninţarea cu alte schingiuri era deşartă. Încă o lovitură putea să-l trimită pe lumea cealaltă, zădărnicind eforturile gâdelui. Omul îşi miji ochii şi nu-l mai atinse, ci doar îl scuipă.

— Mă tem că e cu un picior pe lumea cealaltă, stăpâne, spuse temnicerul.

— Aşa e, răspunse sec boierul. Aduceţi-o pe muiere!

Cristinei i se păru că vede o urmă de panică trecând prin ochii ceţoşi ai osânditului, în vreme ce boierul rânji sinistru. Cei doi se repeziră spre uşă şi, în minutul de linişte care urmă, Cristina simţi teama schingiuitului crescând. Căpetenia se gândise bine: încă mai era ceva care i se părea victimei sale mai cumplit decât tortura. Dar ce putea fi? Răspunsul veni repede: o femeie fu împinsa în pivniţă şi aruncată brutal la picioarele boierului. Avea sarafanul rupt în mai multe locuri, părul

nisipiu învălmăşit şi tălpile goale. Era femeia din portret, doar că privirea nu-i mai era liniştită, ci frământată de umilinţă şi durere. Pieptul i se ridica şi cobora în ritmul frânt al unei respiraţii şuierătoare şi nefericita avu nevoie de aproape un minut ca să-şi ridice ochii spre bărbatul pironit de perete.

— Dragul meu, ce ţi-au făcut!

Vru să se apropie de el, dar căpetenia o lovi cu piciorul în spate, aruncând-o pe pietrele ude. Osânditul se contorsionă, încercând zadarnic să scape din lanţuri pentru a-i sări în ajutor.

— E arătoasă roaba asta! De unde ai luat-o, de la cuhnii?

Cei doi gemură într-un glas şi torţionarul surâse.

— Au încercat-o şi oamenii mei... A gemut ca o scroafă. Ia să vedem şi ce culoare are sângele ei! Poate asta îţi va dezlega limba.

O prinse pe femeie de păr şi o smuci, ridicând-o până ajunse faţă în faţă cu osânditul. Mâinile gâzilor îi rupseră şi resturile sarafanului, dezvelind un trup pietros, acoperit de dungi vinete. O înlănţuiră de perete, chiar lângă muribundul căruia îi răsărise pe buze o spumă roşie.

— Nu, lăsaţi-o! horcăi bărbatul. Jur, nu ştiu nimic! Nu am jinduit la tron.

Cristina încerca să se ciupească pentru a se trezi din coşmar, însă părea că-i era sortit să urmărească scenele acelea cumplite până la sfârşit. Se pregăti pentru momentul torturii, înspăimântată ca şi cum spatele ei ar fi trebuit să simtă şfichiul biciului. Mâna bărbatului în negru începu să coboare, iar femeia prinse, tremurând, palma iubitului ei într-o ultimă strângere.

Deodată, totul se învălmăşi. Trupul gâdelui atinse podeaua înainte ca tartorul său să înţeleagă ce se întâmpla. Când căpetenia zări mânerul jungherului ieşind din spatele călăului şi duse palma spre cuţitul de la

brâu, era deja prea târziu. Fălclia îl lovi drept în faţă, aprinzându-i părul şi cuşma de blană de samur.

Omul urlă şi se împletici. Îngreţoşată, Cristina îl urmări cum se izbea de pereţi, cum se învârtea înnebunit şi se prăbuşea la picioarele celui de al doilea gâde. Abia atunci ucigaşul său îşi termină treaba cu o lovitură în inimă. Rămase apoi nemişcat câteva clipe, de parcă ar fi fost uimit şi el de ce făcuse.

Respirând greu, se apropie de femeie şi o eliberă cu mişcări delicate. Ea îl privea fără cuvinte, crispându-se la fiecare atingere a lui.

— Hai, trebuie să plecăm! spuse gâdele.

Ea clătină din cap de trei ori.

— Nu-l las pe Ivan aici!

Trăsăturile salvatorului se crispară şi Cristina crezu că o va lua pe sus. În schimb, se apropie de bărbatul încă înlănţuit, luminându-i chipul. Ivan arăta ca un mort, deşi mai răsufla hârâitor.

— Nu avem cum să-l cărăm de aici, spuse gâdele. Ar năpădi străjerii pe noi, iar drumul l-ar ucide mai sigur decât sabia.

Cu ochii pe jumătate închişi, Ivan şopti şuierat:

— Marfa, pleacă! Îţi cer iertăciune dacă ţi-am greşit. Te-am iubit cum am ştiut...

Marfa hohotea, sprijinită de braţul gâdelui.

— Dar tu?

— Eu sunt pe drumul spre Domnul. Te rog, doar aşa pot muri împăcat! Ne-om vedea pe lumea ailaltă.

Marfa îşi lipi buzele de fruntea lui însângerată, dar gâdele o smulse de lângă Ivan. Marfa gemu şi se zbătu, gata să-l zgârie pe faţă. El avea însă braţe puternice şi femeia îi cedă.

— Rogu-te, termină! spuse Ivan.

Vocea i se stinse, de parcă ultima rămăşiţă de putere o folosise ca să o convingă. Salvatorul nu zăbovi prea mult. Jungherul său îi curmă suferinţa lui Ivan şi, înainte ca Marfa să mai poată scoate un sunet, gâdele o ridică în braţe şi porni spre uşă.

— Să purcedem la drum! Avem cale lungă de străbătut până dimineaţă. Nu-i putem lăsa să ne prindă...

Uşa scârţâi pentru ultima dată şi Cristina se trezi cu un suspin.

Capitolul 20

SCHIMBĂRI

Sunetul deşteptătorului o găsi pe Cristina undeva la graniţa dintre somn şi veghe. În ciuda acelui vis, se simţea bine. Habar n-avea ce o făcea să zâmbească, gândul că Alex o dorea sau anticiparea unei schimbări importante în carieră, dar nici nu mai conta. Îşi pregătea fluierând obişnuita tartină, când Amalia intră în bucătărie.

— ‘Neaţa! spuse Cristina. Aseară, când am ajuns, dormeai.

Amalia îi aruncă o privire albă. Urmele chinului se estompaseră de pe faţa ei, dar asta nu însemna şi că sufletul îi era împăcat. Cristina ar fi vrut să o mângâie, dar nu îndrăznea. Aşa că o puse la curent cu partea „oficială” a întâlnirii cu Alex. Nu suflă o vorbă despre sărut, după cum nu o făcuse nici după banchet. Amalia rămase tăcută.

— Uite, spuse Cristina, ştiu că ţi se poate părea ciudat. La urma urmei, colaborezi cu PNP de ceva vreme... Însă acum câteva zile ziceai şi tu că ideea de a rămâne în echipa lui Alex e bună!

Amalia se aplecase deasupra chiuvetei. Părul îi acoperea faţa şi Cristina nu putu vedea dacă zâmbea ori trăsăturile îi erau întunecate.

— Felicitări! spuse Amalia. Nu sunt deloc invidioasă, dacă la asta te gândeşti. Meriţi să scapi de ziarul ăla care ţi-a mâncat zilele!

Cristina o privi atent.

— Eşti sigură că nu te deranjează? Oricum, Alex are ceva special pregătit pentru tine. Şi ar fi minunat să lucrăm împreună...

Amalia nu-şi schimbă poziţia. Freca tot mai repede un castron deja curat.

— Eu cred că am să spun pas! Mi-a ajuns agitaţia din campanie. Am nevoie de mai multă linişte, chiar şi cu bani mai puţini.

Cristina era convinsă că, încă o dată, prietena ei nu-i spunea tot ce avea pe suflet. Ar fi vrut să insiste, însă telefonul sună stăruitor. Iar cât puse la cale o întâlnire pentru prânz cu Adam, Amalia dispăru din bucătărie. Cristina fu gata să intre în camera ei, dar se răzgândi. Amalia putea fi extrem de încăpăţânată şi dacă, dintr-un motiv sau altul, nu voia să vorbească, nu avea şanse să o facă să se răzgândească. Putea doar să spere că pe seară avea să fie mai guralivă. Până atunci însă, o aştepta încă o zi de alergătură. Iar primul punct în traseu era muzeul.

Nu-l mai sună înainte pe Smirnov. Omul era destul de obsedat de muncă încât ziarista să fie sigură că-l va găsi acolo, şi chiar aşa se întâmplă.

Basarabeanul era cu nasul aproape lipit de masă, surd la orice întrerupere. Cristina încercă un salut, dar se lămuri repede că vorbea în pustiu. Se apropie de el şi-l atinse uşor pe umăr. Restauratorul ţipă şi se îndepărtă de masă cu spatele, ca o broscuţă panicată. Violenţa reacţiei o surprinse pe Cristina, care nu apucă să facă pasul înapoi. Omul se ciocni de ea, cât pe ce să o dea cu fundul de podea. Într-un fel de duet dezarticulat, se clătinară şi îşi regăsiră amândoi echilibrul.

— Aoleu, n-am vrut să vă sperii! se scuză Cristina. Am salutat, nu m-aţi auzit...

Smirnov o privi încurcat. O pată lată, roşie îi apăruse pe frunte şi Cristina se făcu că nu o observase.

— Eram absorbit de treabă, spuse Smirnov.

— Ei, totul e bine când se termină cu bine. Aţi mai aflat ceva despre monedă?

Revenit în elementul său, Smirnov surâse agitat.

— Tocmai de asta mă ocupam! E foarte interesant...

Cristina îl îmboldi din priviri să-i zică mai multe.

— Deci, vă pot confirma că nu e un fals. Datează de undeva de la jumătatea secolului al XVI-lea. Iar zgârieturile de pe ea sunt literele I, F şi Ci.

— Îmi puteţi spune de când au apărut pe monedă?

Bărbatul îşi drese glasul, mutându-se de pe un picior pe altul.

— Nu e un act de vandalism contemporan. De fapt, aş zice că s-a petrecut nu mai târziu de începutul veacului următor.

— Asta scade valoarea piesei, presupun...

— Puţin, dar oricum nu te îmbogăţeai de pe urma ei. În rest, moneda rămâne extrem de bine conservată.

— Banul a tot trecut din mână în mână, n-ar fi trebuit ca semnele alea să se fi estompat? Sau să fie acoperite de multe altele?

Smirnov îşi înclină capul spre stânga, ca şi cum ar fi ascultat o voce şoptindu-i ceva la ureche.

— Ba da! Şi aici e partea ciudată... Arată de parcă pentru toţi care au avut-o în mână, literele astea ar fi însemnat ceva. Or, e imposibil să se întâmple asta vreme de patru sute de ani.

Cristina se încruntă. Încă o enigmă, de parcă nu avusese parte de destule!

— Religia e un factor important în mentalul colectiv. Sunt legate iniţialele astea de un cult, de o sectă?

Smirnov îşi ţuguie femeieşte buzele.

— Bineînţeles, şi eu m-am gândit la asta. Singurii care au rezistat sute de ani au fost staroverii. Ar corespunde poate ca arie de răspândire, dar ei au apărut după 1650. Iar dacă ne gândim şi cât de complicate au fost timpurile lui Ivan cel Groaznic şi cele de după moartea lui...

— Adică?

— Păi, cam în perioada când a fost bătut banul, ţarul împărţise statul în două – Opricina, partea din nord-vest, cu mai puţini boieri, şi Zemstvo. Ivan s-a stabilit în centrul celei dintâi şi îşi trimitea oamenii, opriciniki, să facă tot felul de mişelii. A fost cea mai neagră perioadă a domniei sale.

— Ai zice că ruşii au răsuflat uşuraţi când a murit, nu?

— Numai că, după ce a intrat în pământ, au venit vremuri şi mai tulburi. Între 1598 şi 1613, ruşii au trecut prin tot felul de catastrofe naturale, prin intervenţia polonezo-suedeză şi o criză de proporţii a statului.

Cristina îl asculta atent. Poate lecţia de istorie avea să se dovedească foarte folositoare.

— Din 1600 până în 1603, nu s-au făcut recolte. A fost îngheţ până şi în lunile de vară, iar în septembrie a căzut prima zăpadă. Cum foametea ucidea oamenii pe capete, mulţi s-au adunat la Moscova, pentru a primi bani şi pâine. Moştenitorul tronului, Feodor, era slab de minte, iar fratesu, Dimitrii, a murit la doar opt ani. Ţara era cârmuită de fapt de cumnatul lor, Boris Godunov. Numai că prin poporul greu încercat de foamete a început să circule zvonul că Dimitrii era viu. A apărut un fals Dimitrii, căruia regele polonez Sigismund i-a recunoscut dreptul la tron.

Ba chiar a promis să-l ajute în schimbul unor pământuri ruseşti. Şi atunci totul s-a dus dracului.

— Şi a urcat pe tron Dimitrii ăsta?

— A strâns o armată şi a trecut graniţa. În toiul ostilităţilor, Godunov a murit, iar soldaţii lui au trecut imediat de partea lui Dimitrii. Da, a ajuns pe tron, numai că, după un an, boierii au stârnit o revoltă împotriva lui şi a fost ucis.

— Cu asta s-au terminat frământările?

— Nici pe departe! A mai domnit un boier, Vasilii Şuiskii, între 1606 şi 1610, dar blestemul falşilor Dimitrii nu se terminase. A apărut încă unul. Pământurile ruseşti erau acum trecute prin foc şi sabie de polonezi, lituanieni şi tătari, iar Vasilii Şuiskii a apelat la ajutorul suedezilor. Au fost mai multe lupte încrâncenate, dar până la urmă boierii l-au dat jos pe ţar, jurând credinţă regelui polonez Vladislav.

Pe Cristina începea să o doară capul de la atâta informaţie.

— Bieţii oameni! Probabil că atunci când ieşeau din casă habar n-aveau dacă vor trăi până seara. Totuşi, când s-a terminat totul?

— Abia în 1612. O oaste condusă de Kuzima Minim şi Dimitrii Pojarskii a intrat în Moscova, silind garnizoana poloneză să capituleze. Au fost chemaţi apoi trimişi ai oraşelor, ca să aleagă ţarul. A ieşit Mihail Romanov şi aşa a început o nouă dinastie, pe care au terminat-o abia bolşevicii. Acel deceniu şi mai bine de frământări a costat statul destul. Numărul terenurilor cultivate a scăzut dramatic, la fel şi cel al ţăranilor.

Concluzia era la mintea cocoşului.

— Oricine ar fi zgâriat banul, spuse Cristina, probabil că a trăit puţin şi a murit violent. Iar şansele pentru urmaşii săi erau la fel de subţirele. Când supravieţuirea era o loterie, să te chinui să păstrezi inscripţia de pe kopeică zău că pare o utopie. De fapt, erai norocos dacă ţineai banul în buzunar câteva zile...

— Exact! chiţăi Smirnov.

— Şi atunci?

— Nu ştiu...

Schimbând vorba, Cristina îi povesti lui Smirnov ultimul său vis şi văzu cum, după lentilele groase, ochii îi sticleau de surescitare.

— Ei, ce vă spune toată aiureala asta? îl întrebă.

Rapid, omul se pişcă de lobul urechii stângi. Repetă gestul o dată şi încă o dată, până urechea i se înroşi, iar Cristina se abţinu cu greu să-i strige să se oprească.

— Marfa, dacă era într-adevăr o slugă de la cuhnii, e puţin probabil să fie pomenită undeva.

Cristina îl asculta atentă, într-un fel mirată că nu-i spunea să-şi bage minţile în cap. Smirnov se sprijini cu mâinile de masă.

— Mai e ceva ce nu mi-aţi spus? Un nume, un detaliu de îmbrăcăminte, orice...

Cristina închise ochii, încercând să se cufunde din nou în atmosfera închisorii.

— Pe el îl chema Ivan, zise după o pauză lungă. Iar hainele călăilor erau simple, lungi, ca nişte rase.

Îi vedea iar, umbre negre făcându-l pe nefericitul Ivan să urle.

— Aveau şi un fel de cingători, cu un pămătuf de lână la capăt.

Smirnov chiţăi.

— Păi, ăsta e un lucru foarte important!

— Da? De ce?

— Opriciniki se îmbrăcau aşa.

— Tare aş vrea să aflu mai multe despre Marfa şi Feodor, spuse Cristina.

Smirnov se apucă iar de ureche şi Cristina îşi bagă pumnii în buzunare ca să nu-l prindă de degete. Îşi luă rămas-bun nu cu mult mai

dumirită decât intrase. Privi ceasul şi oftă. Trebuia să se grăbească la şedinţă. *Şi ce-ţi mai pasă?* o lovi gândul cu întârziere. *Ar trebui, de fapt, să-l anunţi pe Andrei că vei primi o nouă slujbă.*

Şi totuşi, nu-i plăcea să încalce regulile după care se ghidase atâta vreme. Urcă în primul tramvai, o rablă cu geamurile aburite. Adam încă nu sunase şi, dintr-un impuls superstiţios, decise să nu-i zică nimic lui Andrei până nu primea acel telefon.

Când intră în încăperea răcoroasă, prima pe care o văzu fu Corina, gheboşată în faţa monitorului.

— Întreba de tine Andrei, îi spuse Corina fără să se întoarcă.

— Demult?

— Acum vreo jumătate de oră.

Cristina se îndreptă spre Biroul Oval, pregătită pentru o nouă explozie a redactorului-şef. Apăsă clanţa cu prudenţă şi dădu ochii cu ochi de Adam, aşezat confortabil în scaunul lui Andrei. Surpriza o făcu să înţepenească în apropierea uşii.

— Bună dimineaţa, Cristina! Arăţi mai mirată decât mă aşteptam... Te rog, aşază-te!

Adam zâmbea, iar Cristina îşi şnurui buzele, imaginându-şi propria mină uluită.

— Bună! îi spuse. Parcă ne înţeleseserăm să vorbim la telefon în dimineaţa asta.

— Alex a vrut să facă repede primele schimbări. M-a trimis pe mine să pun treaba pe roate.

— Şi ce are în vedere?

— Ziarul ăsta va deveni oficiosul preşedinţiei. Până sunt anunţate rezultatele alegerilor şi Alex îşi ia scaunul în primire, învârtim puţin lucrurile pe aici.

Cristina îl privi în tăcere, aşteptând explicaţiile.

— Vom începe, firește, cu nivelul de conducere.

— Adică? De fapt, unde e Andrei?

— A ieșit să ia puțin aer. Nu-i ia nimeni postul, dacă la asta te gândești. Doar să vrea să rămână în echipă..

Cristina oftă ușurată, iar Adam surâse încă o dată.

— Știi, ești o persoană ciudată, Cristina! Pari atât de puțin invidioasă, atât de reticentă la urcatul pe scara ierarhică, în vreme ce alții ar ucide pentru funcții înalte.

— E un compliment sau un reproș?

— Fără îndoială, un compliment. Revenind, Andrei va răspunde în fața altor doi oameni.

— Cine?

— Tu și cu mine.

Încă o dată, Cristina rămase fără replică.

— Poftim! Iar parcă te-am aruncat într-un cazan plin cu ulei fierbinte. Și totuși, e o postură normală pentru șeful Departamentului Media al președinției, nu?

Cristina nu găsea ce să replice la asta. Într-adevăr, ideea avea noimă, dar nu-i plăcea deloc.

— Și Andrei ce-a spus?

— Are nevoie de puțin timp de gândire. Va da răspunsul până după-amiază. Până una alta, uite o hârtie pe care te rog s-o semnezi ca să oficializăm chestia asta.

Cristina studie atent documentul. Nu era nimic în neregulă cu el, dar ezita să pună vârful pixului pe hârtie. *Nu fi proastă! Numai ce ai fost pusă și tu la colț și ai luat singura decizie logică. Mergi pe drumul pe care l-ai ales și nu te mai lamenta!*

— Am făcut-o şi pe asta! spuse Adam, împăturind hârtia. Păi, cred că treaba mea pe aici s-a terminat deocamdată. Te las pe tine să te ocupi de mărunţişuri.

Cristina îl fixă aiurită.

— Stai o clipă! Nu ar trebui să discutăm despre politica editorială, cea de investiţii şi personal?

Adam se ridicase deja din scaun şi dădu din mână neglijent.

— Până la înscăunarea lui Alex, lucrurile rămân aşa cum sunt. După aceea, vom mai vedea.

Mintea Cristinei era prinsă într-un carusel care se învârtea ameţitor. Venise la redacţie cu gând să-şi dea demisia şi se trezea în capul mesei.

— Şi şedinţa de sumar? îi veni cu întârziere ideea. Andrei nu se ştie dacă ajunge...

Adam păru confuz.

— După cum am spus, asta e bucătăria ta, Cristina.

— Totuşi, nu ar trebui să anunţi schimbarea angajaţilor? Eşti reprezentantul noului patron. Ar suna chiar ciudat dacă aş face-o eu.

— Dacă e important pentru tine...

Discursul lui Adam fu scurt şi, când se termină, o tăcere apăsătoare se lăsă în redacţie. Ochii tuturor erau aţintiţi pe figura ei şi Cristina îşi drese glasul. Ar fi fost cazul să spună ceva, iar întrebarea care îi chinuia nu era greu de ghicit. *Voi rămâne fără slujbă?*

— Muncim ca de obicei, spuse Cristina. Schimbarea asta nu trebuie să fie motiv de panică pentru nimeni! Deocamdată, sărim peste şedinţă.

Ar fi trebuit să zică mai multe, dar încă nu-şi făcuse ordine în gânduri.

— Cristina, acum chiar vă las! Mai vorbim după-amiază, după ce primim şi răspunsul acela, spuse Adam.

Odată închisă uşa în urma lui, Cristina se apropie cu paşi mici de biroul său. După o asemenea dezvăluire, încăperea ar fi trebuit să zumzăie ca un stup, dar toţi tăceau. Nu ştiau cum să reacţioneze în prezenţa ei. Fiecare îşi simţea scaunul nesigur, cum şi l-ar fi simţit şi ea. *Dacă aş avea poliţe de plătit, acum ar fi momentul ideal...*

Alissa fu prima care se apropie de ea.

— E o adevărată lovitură de teatru. Ia spune, cum ai reuşit să-l vrăjeşti pe Alex? Credeam că la banchet aţi schimbat doar câteva cuvinte.

— Aşa a şi fost, dădu din umeri Cristina.

— Şi ce i-ai spus, dragă, de l-ai impresionat în halul ăsta?

Cristina îşi întoarse capul spre fereastră, încercând să-şi ascundă zâmbetul. Chiar şi într-un asemenea moment, Alissa nu-şi putea ţine gura.

— Asta ar trebui să-l întrebi pe el, nu pe mine, îi răspunse.

Nasul de vulpiţă al Alissei fremătă uşor, buzele i se strânseră într-un botic bosumflat. Nu părea deloc mulţumită, dar nici nu îndrăzni să facă aluzie la ce bănuiau cu toţii.

Orele trecură în agitaţia obişnuită, dar Cristina privea tot mai des la ceas. *Bravo ţie, fată dragă! Te-ai ales cu o căruţă de treabă în plus şi cu un titlu pompos. Bună afacere ai făcut!* Exagera. La urma urmei, se alegea şi cu un salariu baban.

Obrajii îi ardeau şi îşi desprinse privirea obosită de ecran Era timpul pentru o pauză şi, trăgându-şi haina pe spate, ieşi pe prispă şi respiră adânc. Aerul rece o învioră şi Cristina îşi zise că Adam avea, măcar într-o privinţă, dreptate: era o fiinţă ciudată, care putea să-şi plângă de milă pentru o promovare. Mai ales că avea acum destulă putere ca să-şi găsească ajutoarele dorite...

Ajunsese aici cu socotelile, când îl zări pe Andrei intrând în curte. Se privi lung, iar stânjeneala opri cuvintele Cristinei.

— Cred că ar trebui să-mi suflec mânecile, vorbi în fine Andrei.

— Îmi pare bine că ai decis aşa, spuse Cristina.

Redactorul-şef se opri chiar înainte de a deschide uşa Biroului Oval.

— Ar fi nimerit, probabil, să te întreb, în ce priveşte biroul...

Un nod gros se puse în gâtul Cristinei. Pentru ea, figura lui Andrei se putea vedea doar pe fundalul încăperii pline de fum. Simpla idee că i-ar putea cere să-şi găsească alt loc îi făcea rău.

— Nu cred că are rost să facem vreo modificare, spuse Cristina.

Andrei dădu nelămurit din cap şi deschise uşa.

Capitolul 21

JOCURILE MINŢII

Zilele se topiră una în alta, într-o sarabandă nebună. Prinsă în plasa ţesută de grijile reorganizării, de privirile furişe ale colegilor şi şuşotelile care încetau când intra ea în birou, de tonul plat cu care Andrei îi vorbea, de aşteptarea momentului instalării lui Alex, Cristina uita uneori să respire. Nu mai avea timp de enigme. Singurele momente liniştite erau cele petrecute cu Dănuţ şi Amalia, cărora nu voia să le împărtăşească nimic din haosul acelor zile.

În fine, veni şi clipa în care în redacţie totul era pus pe roate. Cu frică şi speranţă, Cristina îl urmări la televizor pe Alex jurând că va deveni preşedintele care va salva greu-încercata lor ţară. Se încruntă doar o secundă, apoi izbucni în râs. Nu-şi mai putea permite să strâmbe din nas la retorica politică. La urma urmei, treaba ei era tocmai să-l facă pe

preşedinte să arate cât mai bine! Sorbindu-şi cafeaua de dimineaţă, cu gândul la viaţa nouă care o aştepta, Cristina privi calendarul. Era 14 decembrie, iar o pătură groasă de omăt de aşternuse pe străzi, acoperindu-le urâţenia. *Prima zi... Trebuie să te gândeşti la reînnoirea garderobei. Vremea blugilor s-a dus!*

Cât de bine i-ar fi prins o glumă a Amaliei! Plecase mai devreme la şcoală, cum făcea de când se întorsese acasă. Încă un motiv de îngrijorare pentru Cristina, care vedea umbra întinsă peste sufletul Amaliei, dar nu reuşea să o risipească. Ar fi vrut să lovească în zidul ridicat între ele, să-l dărâme, dar privirea Amaliei o oprea. Aşa că discutau despre fleacuri, ascultau istoriile lui Dănuţ despre prietenii de la grădiniţă, găteau împreună. Pentru orice străin care le-ar fi privit, totul mergea bine, dar amândouă ştiau că nu era aşa.

Când maşina opri lângă clădirea impozantă, Cristina nu era încă pregătită să-şi joace noul rol. Numără în gând până la cinci şi deschise uşa. Holul larg, bine luminat, cu uşi prea lucioase pe ambele părţi, mirosea a var proaspăt. Din capătul celălalt se apropia de ea Adam.

— Uite că ai ajuns! îi spuse. Suntem pe ultima sută de metri. Chiar acum termină băieţii de adus mobila şi de montat aparatura. Hai să facem un tur, să vezi cum am amenajat biroul tău şi să trecem prin ultimele acte. Mâine va veni toată lumea la lucru.

Cristina îi întoarse surâsul şi îl urmă, sărind printre găleţi goale şi cutii rupte. Se opriră în faţa ultimei uşi, iar Cristinei i se tăie respiraţia când îşi văzu numele trecut pe plăcuţa roşie, strălucitoare. Privind literele fine, decupate în relief, simţi că o lua cu ameţeală. Parcă acum pricepea la ce se înhăma. Cât şi-ar fi dorit ca lângă ea să stea Alex! Dar nu mai dăduse niciun semn de viaţă de la cina lor întreruptă şi Cristina începea să se întrebe dacă nu cumva visase sărutul.

Adam tuşi discret şi Cristina puse capăt momentului de slăbiciune. Apăsă pe clanţa aurie şi interiorul încăperii i se dezvălui încet. Pereţi de un albastru delicat, un birou de lemn simplu, cu calculatorul şi telefonul încă aşteptând să fie montate, un dulap care lăsa jos loc generos pentru dosare şi ascundea un televizor, un radio, BluRay player. Încadrată de două fotolii comode, o măsuţă joasă fusese aşezată lângă fereastră, iar pe ea poposise un buchet de trandafiri. Cristina nu putea decât să se declare mulţumită.

— Am adus doar strictul necesar, spuse Adam. Pentru restul, am zis că e mai bine să alegi ce te va face să te simţi ca acasă. Sper să îţi placă.

— E foarte bine! Serios...

Nu îşi duse gândul până la capăt: dacă ar fi fost să compare cu spaţiul meschin de care avusese parte la redacţie, se instala într-un palat. Mângâie petalele roz ale trandafirilor, imaginându-şi că erau buzele lui Alex. Abia atunci observă plicul prins de coş.

— Un mesaj de la Alex, îi ghici întrebarea Adam.

Obrajii Cristinei se înroşiră instantaneu. Ezită o secundă, apoi deschise plicul.

Aş fi vrut să pot fi alături de tine în această zi. Din păcate, trebuie să las florile să-ţi spună bun venit. Dar ne vom vedea curând...

— Ne vom vedea curând? repetă Cristina, privindu-l pe Adam.

Adam îi oferi un surâs enigmatic înainte de a se uita la ceas.

— Peste o oră, Alex va ţine primul lui discurs ca preşedinte. Nelămurirea ta îşi va găsi răspunsul atunci.

Cristina înţelese că nu avea rost să aştepte altceva. Se mulţumi deci să semneze ultimele acte şi petrecură următoarea jumătate de oră discutând despre organigramă, dotări şi alte amănunte plicticoase,

oarecum nefamiliare. I se lăsa destulă mână liberă, înţelese asta repede, dar se simţea încă nesigură.

Când veni ora discursului lui Alex, Cristina şi Adam se mutară în camera presei.

Alex Corbu era îmbrăcat într-un un costum albastru, deloc ostentativ. Era aşezat la un birou la fel de simplu ca acela al Cristinei şi privea direct în cameră, fără să clipească. O lumină blândă îi cădea pe chipul serios, ochii îi străluceau energic, iar în pauza care îi precedă primele cuvinte, Cristina simţi furnicături pe şira spinării. Nu se îndoia că aceeaşi senzaţie o încercau milioanele de oameni care aşteptau încordaţi vestea salvării, femei şi bărbaţi disperaţi şi atât de dornici să creadă într-o minune.

— Bună ziua! începu simplu Alex.

Doar două cuvinte, însă în ele e atâta forţă!

— V-am promis că voi fi preşedintele pe care acest popor obidit îl merită. Acum e momentul să vă împărtăşesc viziunea mea. Vă voi vorbi fără ascunzişuri despre poteca subţire ce ne poate scoate din mlaşină. E un drum lung, la marginea căruia întunericul pândeşte neobosit, dar împreună îl putem străbate pas cu pas. Voi fi alături de voi şi vă cer să aveţi curajul de a rămâne alături de mine, ca să clădim împreună o lume nouă. Este acolo, în inimile voastre, trebuie doar s-o scoatem la lumină!

Vocea îi vibra, ochii îi fixau pe telespectatorii nevăzuţi, dând impresia că îi vorbeşte fiecăruia. Lăsă apoi tăcerea să se înstăpânească din nou, iar Cristina expiră cu zgomot.

— Dumnezeule, te lasă fără aer! spuse încet.

— Suntem înconjuraţi de hoţi, izbucni Alex.

Nu-şi ridicase vocea, dar parcă ar fi strigat şi Cristina îşi opri cu greu imboldul de a sări în picioare.

— O mână de oameni s-a cărăţat în cârca milioanelor. Trăiesc din sudoarea şi sângele celor mulţi, lăsându-i într-o sărăcie lucie. Magnaţii zilei s-au îmbogăţit prin învârteli, aranjamente şi afaceri dubioase. Fabrici s-au închis, ogoare altădată mănoase au devenit pârloagă, infrastructura a fost lăsată în paragină. Eu şi premierul desemnat vom schimba toate acestea!

Cristina zâmbi. Premierul desemnat, şeful PNP, era doar o anexă a preşedintelui, o altă gură care rostea gândurile sale.

— Trebuie stârpită buruiana otrăvită a corupţiei, care şi-a înfipt rădăcile la cel mai înalt nivel. Şi vom face asta printr-o reformă radicală, care va salva trupul neamului de viermii care îl rod. Vom lăsa în urmă cetatea asta putredă până în miezul ei, vom lăsa în urmă cercurile oculte de interese. O vom lua de la capăt şi ne vom clădi administraţia într-un oraş mai curat. O urbe care a avut curajul de a se sacrifica pentru a înfăptui o naţiune, care respiră istorie necârmuită de bani mânjiţi. Vom muta capitala în Iaşi!

De data asta, Cristina chiar sări de pe scaun. Enormitatea măsurii anunţate îi iuţise pulsul.

— Dar costurile, complicaţiile? şopti.

Alex parcă o auzise.

— Să nu vă temeţi că aşa vom secătui bugetul ţării! Spusele mele despre sacrificiu nu sunt vorbe goale. Eu, familia mea şi prietenii vom asigura o parte din fondurile necesare. În plus, avem în vedere şi o restructurare a aparatului administrativ. Sigur, toate aceste schimbări nu se pot face de azi pe mâine. Vorbim despre un proces laborios, dar îl vom începe azi şi nu ne vom da bătuţi până nu-l terminăm. Ne vom sufleca mânecile cu toţii şi vom trece la treabă. Dumnezeu ne va ajuta dacă ne ajutăm singuri!

Când locul lui Alex fu luat de prezentatoarea evident bulversată de discurs, Cristina îl privi uimită pe Adam. Chiar nu ştia cum să reacţioneze la ideea că Alex putea pocni din degete şi spune că mută capitala. Tot aştepta să-l audă pe Adam izbucnind în râs, dar bărbatul nu scotea un sunet.

— E o sarcină uriaşă, zise Cristina în cele din urmă cu voce spartă. Sunt atâtea instituţii...

— Să nu crezi că Alex nu e deplin conştient în ce se bagă. De altfel, te vei convinge de asta la următoarea discuţie cu el!

În ce ne bagă pe toţi, îl corectă în gând Cristina. *Dar, la urma urmei, e aproape imposibil să ne fie mai rău!*

— Cred că ajunge pentru azi, nu? o întrebă Adam.

Cristina aprobă. Oricum, avea nevoie de ceva timp să-şi vină în fire.

La ieşirea din clădire, zări un Mercedes negru şi, rezemat de el, un bărbat la vreo patruzeci de ani, chelios şi mic de statură.

— A, era să uit! Şoferul tău...

Totul era atât de plicticos la el, încât Cristina se întrebă dacă nu fusese ales tocmai din pricina asta. Îndepărtă gândul repede. Lumea nu se învârtea în jurul ei, chiar dacă uneori i se părea aşa. Iar dacă omul era şofer bun şi angajat conştiincios, chiar nu trebuia să-i pese cât de chipeş era.

— Mergem la o cafea, o aştepţi pe domnişoara Man! îi spuse Adam şoferului, care înclină docil din cap.

Se aşezară la o masă robustă de stejar, într-un local micuţ, cu tentă rustică, de vizavi. *Încă un loc pe care Adam mă ajută să-l descopăr... Nici nu ştiam că mai sunt atâtea...* Cafeaua era chiar gustoasă, la fel şi fursecurile şi, pentru prima dată în acea zi, Cristina se relaxă. Îl privi pe Adam cum sorbea din licoarea aburindă. Deşi nu-l cunoştea de prea multă vreme, îşi spuse că îi devenise mai apropiat decât oameni alături de care lucrase ani

întregi. Era o ciudăţenie, mai ales că firea ei nefericită nu o ajuta să se împrietenească prea repede.

— Totul e în regulă? îl întrebă. Pari supărat...

Îşi muşcă imediat limba. Nu dăduse dovadă de prea mult tact spunând ce-i trecea prin minte. Adam ridică privirea din ceaşcă şi surâse obosit. Toată energia de care dăduse dovadă mai devreme se topise odată cu discursul lui Alex.

— Nu-i nimic, doar o migrenă rebelă. M-am obişnuit cu ea de ceva vreme: dispare, se întoarce. Asta e!

Cristina nu credea că era vorba doar de o durere de cap. Schimbă însă vorba.

— Mă gândeam cât de puţine ştiu despre tine. De fapt, chiar mai puţine decât despre Alex. Şi totuşi, de la prima noastră întâlnire am avut senzaţia că eşti un om bun.

O umbră trecu pe chipul bărbatului, îmbătrânindu-l, iar Cristina se întrebă dacă nu-i înţelesese greşit cuvintele. Ar fi fost într-adevăr jenant să pară că-i face avansuri, mai ales după ce o văzuse sărutându-se cu preşedintele.

— Mulţumesc, spuse Adam, dar nu ştiu dacă merit o asemenea apreciere. Ce ai vrea să ştii?

— Orice! De exemplu, cum ai ajuns să lucrezi cu Alex?

Adam începu să adune firimiturile unui fursec de pe faţa de masă. Nu părea deloc dornic să se spovedească.

— A fost demult, parcă în altă viaţă, rosti tărăgănat. De fapt, mi-am început ucenicia la un adversar de-al său. După ce ne-am încrucişat armele de câteva ori, Alex a ajuns la concluzia că trebuia să mă aibă în echipă. Mi-a făcut o ofertă pe care nu am putut-o refuza...

Cristina învârti absentă linguriţa prin cafeaua de pe fundul ceştii. Răspunsul fusese destul de criptic, dar oare nu primise şi ea o asemenea ofertă? Nu erau multe de povestit despre ea...

— Şi ai regretat vreodată că i-ai acceptat propunerea? spuse.

Adam încă nu-şi ridicase ochii spre ea. Dădu din umeri, după o pauză destul de lungă.

— Cele mai multe decizii le regretăm măcar o dată în viaţă, nu? A ştiut să mă facă să rămân alături de el. Asta contează... Iar acum, a ajuns la momentul pentru care a muncit atât de mult. E un motiv de bucurie pentru amândoi.

Atunci de ce nu se simte bucurie în vocea ta? Încă un gând care nu-şi găsi drumul până la buze...

— De unde eşti? Părinţii mai trăiesc? Sper că nu te superi, dar am impresia că tu ştii cam tot ce se poate despre mine. N-ar strica puţină reciprocitate...

— Când te porneşti cu întrebările, eşti greu de oprit, nu? Dar ai dreptate, meriţi nişte răspunsuri. Am crescut într-un sătuc uitat de lume, cu doar câteva case. Părinţii s-au îmbolnăvit şi au murit când eram copil. M-au ajutat călugării de la mănăstirea din apropiere. M-au învăţat o mulţime de lucruri folositoare.

Întrebările se buluceau în mintea Cristinei, dar tristeţea din vocea lui Adam le opri. Nu putea să-i răscolească amintirile, deşi îi era imposibil să şi-l închipuie ducând vitele la păscut sau buchisind versetele sfinte. Nu se îndoia că-i spunea adevărul, însă era la fel de sigură că primea doar frânturi. Puse totuşi o ultimă întrebare.

— Cum a fost ieşirea în lume?

Adam privea undeva departe, iar Cristina nu putea spune dacă imaginile care-i treceau prin faţa ochilor erau vesele sau triste.

— Mi-au zis că am mai curând suflet de războinic decât de monah. Şi se pricepeau la asta fraţii mai bine decât oricine, aşa că i-am crezut. A fost totuşi un şoc să înţeleg că nu voi rămâne acolo.

Cristina le dădu dreptate călugărilor: îi era mult mai uşor să-l vadă purtând sabie decât mătănii. Cafeaua se terminase, dar ziaristei nu-i venea să se ridice de la masă. Era ceva reconfortant în acea depănare de amintiri, chiar şi una plină de lucruri nespuse. Îi plăcea că nu se emoţiona privindu-l pe Adam, că nu trebuia să-şi facă griji pentru fiecare gest al ei, pentru fiecare privire a lui. Doi proaspeţi camarazi stăteau cu coatele pe masă, la o şuetă fără regrete şi griji. Adam ceru însă nota de plată şi Cristina oftă. Trebuia să-şi ia rămas bun.

Cu portofelul plin şi întreaga după-amiază la dispoziţie, Cristina se simţea ciudat. Nu avusese prea des luxul timpului liber şi chiar câteva ore fără treburi urgente o descumpăneau. Şoferul sări să-i deschidă portiera cu o grabă care o suprinse. Omul aştepta ca ea să-i indice o destinaţie şi Cristina ezită câteva clipe înainte de a-i da adresa de acasă.

Apartamentul era gol. Amalia avea ore până spre seară. Camerele strigau parcă a singurătate şi Cristina închise ochii pentru un minut, întrebându-se ce se va alege de viaţa ei. Cu o slujbă ca a ei, rareori avusese răgaz pentru introspecţie. Acum, tăcerea îi făcea urechile să-i ţiuie. Să spere că lucrurile aveau să se schimbe prea mult după ce trecea prin patul lui Alex era, ştia, o dovadă de uriaşă naivitate. Nu trăia într-un basm. *De fapt, nici nu s-au spus prea multe între noi. Nu s-au făcut nici declaraţii de dragoste, nici promisiuni. A fost doar dorinţă. Iar când se va fi consumat, ce va rămâne?*

Cristina simţi deodată că i se făcea greaţă de la atâta agitaţie, îndoieli şi speranţe neclare. Parcă viaţa era mai simplă când gonea după ştiri. Apoi veniseră enigmele şi toată nebunia asta. *Dar nici măcar misterele nu au fost desluşite, nu?* În materie de sulă, logica e nulă, obişnuia să

spună maică-sa, iar ce se întâmpla cu ea în ultima perioadă era cea mai bună dovadă.

Se ridică smucit de pe pat. Era sigură că nimic nu avea să o facă să se simtă mai bine decât să se întoarcă la ceea ce ştia mai bine: scurmatul printre gunoaie. *Baba Duţa!* Da, era o idee numai bună pentru ora următoare. Şi, la urma urmei, cine ar fi văzut ceva rău în vizita proaspătului şef al Departamentului Media la Autoritatea de Sănătate Publică? Decise să nu cheme şoferul pentru drumul ăsta. Ceva nu-i plăcea la omul acela, atât de supus şi de politicos, dar care căuta mereu prilej să-i arunce o privire în oglinda retrovizoare.

Abia ieşi în faţa blocului, şi vechea ei prietenă, senzaţia că e urmărită, reveni. Se uită cercetător la stânga şi la dreapta: nimeni, doar boscheţii şi luminile tremurătoare de la ferestrele blocurilor. Apunea şi cerul se umpluse de sânge, iar un vânt tăios îi brăzda obrajii. Deja, palmele îi căutau căldura relativă a buzunarelor. O clipă, cochetă cu ideea de a se întoarce şi de a-şi pune la încercare slabul talent culinar, în aşteptarea Amaliei. *Leneşo! Puţin frig şi gata, dai bir cu fugiţii?*

Staţia de tramvai nu era departe şi porni spre ea în pas săltăreţ, încercând să se încălzească. Zări în drumul său doar o babă cu pardesiu tocit care străjuia uşa singurului *second hand* din cartier, mereu pe punctul de a-şi da duhul, niciodată răpus. Baba molfăia un biscuit şi părea tare flămândă.

Cristina traversă spre refugiul din care banca dispăruse de multă vreme, probabil dată la fier vechi. Paşii nimănui nu stârneau ecouri pe asfalt în urma ei, dar Cristina nu se linişti. Privi în lungul liniei, sperând în zadar că va zări farurile tramvaiului. Vântul răscolea nepăsător cele câteva frunze uscate rămase lângă gardul viu de pe trotuarul din spatele ei. Foşnetul lor semăna cu cel al unui giulgiu desfăcut de degete osoase, nerăbdătoare. Un punct de la mijlocul spinării începu să o doară, de

parcă un cui ascuţit ar fi atins-o. Îşi imagină tâmplarul nebun potrivind cuiul şi ridicând ciocanul.

Cristina tuşi forţat şi îşi umezi buzele. Ar fi preferat să împartă aşteptarea cu cineva. Vântul se învârteji prin spatele ei şi, dincolo de foşnetul frunzelor, urechea îi desluşi altceva. Paşi? Sau poate i se năzărise? Cristina începu să se mişte înainte şi înapoi pe asfaltul ciobit, privind cu jale în lungul liniei. Punctul dureros de pe spate se transformase într-un ghem şi Cristina era sigură că pielea i se înroşise. *Te-o fi muşcat vreo gânganie, nu face din ţânţar armăsar!*

Era mai uşor de spus decât de făcut şi Cristina se opri chiar în mijlocul refugiului, încercând să pună capăt asaltului panicii. Căldura buzunarelor nu-i mai putea opri palmele să tremure, iar inima îi începuse încă o luptă cu secundele. Se întoarse cu spatele la linii şi fixă gardul viu. Nu mai fusese tuns de o veşnicie, iar crengile se învălmăşiseră într-un amestec înalt cam cât ea. Înconjura ceea ce, cu ani în urmă, fusese un fel de grădiniţă, o oază de verdeaţă chiar la uşa blocului. Acum era doar un pătrat de buruieni şi mizerii. Îşi plimbă ochii de-a lungul lui, încercând să se convingă că, în cel mai rău caz, dincolo de crengile desfrunzite era o javră vagaboandă ori un boschetar care numai grija ei nu o avea. *Oare?* O ramură se curbă, apoi cea de alături, de parcă un corp greu încerca să-şi facă loc până la ea. Între ele se vedea doar întuneric, totuşi Cristina făcu un pas înapoi, gata să cadă de pe refugiu. Îi părea rău că nu-şi chemase maşina. Acum nu putea decât să aştepte tramvaiul sau să fugă înapoi în casă. Dar ar fi trebuit să treacă pe lângă boscheţi şi nu se putea convinge să facă asta.

Se uită cu frică spre crengi şi zări o lucire roşiatică, apoi încă una. Apropiate una de alta, cam la nivelul ochilor ei. Nu-şi putea desprinde privirea de cele două puncte micuţe. Încerca să se convingă că nu le vedea şi, cu fiecare clipă care trecea, era mai sigură că nu se înşela.

— Cuţu, cuţu! spuse tremurat. Eşti un căţel, nu-i aşa, urâtule?

După ce sunetul glasului ei se stinse, îşi spuse că era o proastă. Doar javra care-şi găsise sălaş acolo nu-i putea răspunde. *Un câine cu ochi roşii?* Un lătrat ar fi făcut-o să-şi spună că aşa erau ochii tuturor maidanezilor, dar nu auzea decât foşnetul. Iar din el se desprinse un fel de gâlgâit, râs şi geamăt în acelaşi timp. Reverberă nefiresc secunde lungi cât zilele şi Cristina îngheţă. Era ceva atât de familiar în sunetul acela straniu, încât i se înmuiară picioarele. Ar fi dat orice ca să nu-l mai audă încă o dată. Nu venea de la un animal pe care să-l cunoască, nici de la un om. Crengile se curbară cu violenţă îndoită, petele sângerii se apropiară şi, încă înţepenită, Cristina aşteptă să vadă monstrul năpustindu-se spre ea. Respiraţia i se revărsă într-un icnet neputincios, contopit cu hârşâitul prelung al unor gheare puternice, gata să îndepărteze obstacolul ce le despărţea de inima ei. Cristina închise ochii, simţindu-şi vezica periculos de aproape de punctul descărcării. Chiar şi prin pleoape strălucirea roşie, cu fulgerări vineţii, pătrundea în mintea ei, iar odată cu ea veni şi gândul. *Te voi sfârteca. Încet, atât de încet.. Sângele tău va fi pe buzele mele, îţi voi scuipa oasele în ţărână!* Cristina se îndoi, muşcându-şi limba până la sânge.

Auzi zdrăngănitul atât de cunoscut şi nu se bucură. Venea tramvaiul, dar ea simţea doar sfâşierea. *Te doare? E doar începutul. Suferinţa care te aşteaptă e mai presus de orice închipuire, de orice coşmar. Nu ai nicio cale de scăpare. Doar tortură şi moarte.* Gâfâia, prinsă în chingi nevăzute, nu mai putea respira. *Lungă tortură, o da, luuungă! Până când vei rămâne fără glas, până când moartea va părea dulce ca mierea şi mă vei implora să ţi-o dăruiesc. Nu ai nicio scăpare. Poate doar o moarte mai rapidă. Ştii ce trebuie să faci pentru asta? Hai, du-te!*

Da, ştia. Era atât de simplu să scape de colţii lungi care îşi vor croi drum prin ea, o vor măcui, o vor transforma într-un ghem mizerabil de durere şi nebunie. *Doar un pas, un singur pas...* Cu ochii încă închişi,

Cristina îşi mişcă piciorul stâng. Tramvaiul era chiar acolo, lângă refugiu. Îşi repezi corpul înainte...

O palmă rece o prinse de braţ, oprind-o în ultima fracţiune de secundă,

— Domnişoară, sunteţi bine? Ce aţi păţit?

Cristina deschise ochii la timp pentru a vedea tramvaiul oprind în scrâşnet de frâne. Bărbatul de lângă ea, cu faţa ascunsă de gluga crem, nu-i dădea încă drumul. Cristina îşi găsi cu greu vocea pentru a-i răspunde.

— Da, mulţumesc. M-a luat cu ameţeală.

— Am crezut...

Cristina ştia prea bine ce voia să spună. Fusese pe punctul de a se arunca în faţa tramvaiului.

— Voiaţi să urcaţi? spuse grijuliu necunoscutul.

— Da, îi răspunse pierit.

Abia când ajunse pe primul scaun din tramvaiul pe jumătate gol, omul renunţă să o mai ţină de mână.

— Am să fiu în regulă, spuse Cristina. Vă mulţumesc încă o dată! Dacă nu eraţi dumneavoastră...

Încă o replică al cărei sfârşit nu mai avea nevoie să fie rostit. Tot nu înţelegea ce se întâmplase. Cu doar un minut în urmă, fusese pe punctul de a se sinucide. Respiră adânc, încercând să se potolească. Cum de se putuse întâmpla aşa ceva? Era ca şi cum o forţă străină ar fi pus stăpânire pe mintea şi pe trupul său, determinând-o să facă un gest inimaginabil. Şi tot nu ştia cum i s-ar fi putut împotrivi. *Ce faci când nu mai eşti tu? Cum te împotriveşti, cum recapeţi controlul asupra sinelui? La ce renunţi ca să redevii iarăşi ce erai? Poate la un deget?..*

Gândul era atât de neaşteptat, încât Cristina îl respinse în prima clipă. Şi totuşi, după încă un minut în care privi pe geam fără să vadă cu

adevărat oraşul cufundat în întuneric, se întoarse la el. Stavropol îşi ucisese soţia, dar înainte îşi tăiase un deget. De ce era deodată convinsă că omul nu era pur şi simplu nebun de legat, ci încercase să se împotrivească gândului crimei? N-ar fi putut-o spune... *Asta ar însemna că în tufişul ăla chiar a fost cineva care ţi-a dorit moartea. Acelaşi cineva care a vrut-o pe nevasta lui Stavropol dusă într-o lume mai bună. Ce încercare jalnică de a te convinge că nu o iei razna...* Îşi dădea prea bine seama că era la marginea nebuniei, dar nu se putea opri să dea tot mai mult credit acelei teorii. *În niciun caz nu le pot spune despre asta lui Adam sau Alex. Domnule preşedinte, tocmai v-aţi procopsit cu o zăludă care se ocupă de imaginea dumneavoastră! Ce vă puteaţi dori mai mult? Poate să mai angajăm nişte oameni de la balamuc?*

Capitolul 22

BABA DUŢA

Când tramvaiul ajunse la staţia din apropierea Autorităţii de Sănătate Publică, picioarele Cristinei încă tremurau uşor. Avu nevoie de multă putere ca să părăsească siguranţa relativă a tramvaiului îngheţat, pentru a se adânci în umbrele înşelătoare ale trotuarului. Măcar nu se mai vedeau boscheţi şi asta era foarte bine, fiindcă foşnetul cel mai mic ar fi făcut-o să se piardă cu firea. *Şi nu e deloc potrivit pentru persoana care are grijă de imaginea preşedintelui să-şi ude chiloţii în plină stradă.* Doar simţul umorului o putea ajuta să nu dea în isterie şi Cristina încercă să surâdă.

Avea un drum scurt de străbătut şi totuşi i se părea că de o eternitate trotuarul suna dogit sub botinele ei. Când clădirea pătrăţoasă, cu un singur etaj, se zări la colţul străzii, Cristina îşi spuse că de multă vreme nu fusese atât de fericită să dea cu ochii de o mână de funcţionari acriţi. Lângă uşă se opri însă brusc. Trebuia să-şi tragă puţin răsuflarea, să-şi compună o mină calmă. Nu voia să intre ca o zăludă, gâfâind şi privind împrăştiat. Cu gesturi maşinale, îşi corectă ţinuta. Totul părea în regulă şi ziarista scotoci în poşetă după legitimaţia nou-nouţă. Măcar, de data asta, era puţin probabil să o ţină cineva la poartă!

Paznicul, un bătrânel care părea în pragul unei crize de lombosciatică, privi cu ochii cât cepele antetul prezidenţial.

— Multă lume a plecat, spuse şi glasul îi semăna perfect cu scârţâitul uşii. Cu cine doriţi să vorbiţi, domnişoară?

— Mă descurc singură, mulţumesc, i-o reteză Cristina, depăşindu-l cu pas olimpian.

Moşul privi pierdut şi o lăsă să treacă. Becurile slabe abia reuşeau să lumineze holul îngust, care după vreo trei metri coti abrupt spre stânga. Nimeni nu se zărea prin birourile ale căror uşi erau deschise. Se întrebă dacă nu fusese o prostie să-şi facă apariţia în fapt de seară. Probabil, baba Duţa plecase demult acasă. Se opri nehotărâtă.

— Sigur lucrurile nu stau aşa de rău, domnişoară!

Cristina tresări şi privi în jur. Cea care vorbise era pe jumătate ascunsă de o draperie neagră, în chiar capătul holului. O găsise pe baba Duţa!

Era o femeie adusă uşor de spate şi destul de firavă, dar nicio clipă Cristina nu s-ar fi gândit că era şi neajutorată. Poate senzaţia de încredere venea de la ochii albaştri, luminoşi, poate de la zâmbetul ei şăgalnic de fetiţă. Purta obişnuitul halat gri şi se sprijinea de un mop, iar Cristina îi surâse fără să vrea.

— Aşa e mai bine! Cum te poate ajuta baba?

— De fapt, chiar pe matale te căutam, spuse Cristina. Sunt o prietenă de-a lui Mihai, am lucrat împreună la ziar.

Ochii bătrânei căpătară deodată o lucire prudentă.

— Aşa...

Cristina privi conspirativ întâi spre stânga, apoi spre dreapta.

— N-are rost s-o dau după busuioc! Mihai mi-a spus că aveţi o minte prea pătrunzătoare pentru asta.. Probabil că aţi auzit că a avut un accident... Am înţeles că l-aţi ajutat de mai multe ori şi de aia vă rog să-mi răspundeţi la nişte întrebări. Poate aşa îi vom descoperi pe ticăloşii care au intrat în el cu maşina.

Cristina aşteptă, lăsând-o pe femeie să-i cântărească rugămintea. Nu prea ştia cum îşi putea dovedi bunele intenţii şi, mai ales, dacă Duţa nu avea să privească oricum toată tărăşenia ca pe o trădare din partea lui Mihai. Ochii ei o cercetau atent şi Cristina avu senzaţia că e conectată la firele unui detector de minciuni.

— Ce mai face copilaşul? întrebă baba pe un ton netru.

— Dănuţ? Slavă Domnului, e bine! Stă la mine până iese Mihai din spital. A fost supărat la început, dar şi-a revenit cât să se întoarcă la jocurile cu piraţi.

Duţa mai zăbovi câteva clipe, dar părea mulţumită de rezultatul necruţătorului examen. Dădu scurt din cap şi îi făcu semn să o urmeze după perdea, în debaraua strâmtă. Înghesuită între mături, cârpe, cutii de detergent şi un scaun şchiop, Cristina fu încercată deopotrivă de o undă de jenă şi de haz.

— Ce vrei să ştii? o interogă Duţa.

— Mă interesează tot ce-mi puteţi spune despre zilele dinaintea spargerii de la CTS şi cele imediat următoare. Cumva, cred că accidentul lui Mihai are legătură cu asta.

— Nu e mare lucru de zis. După spargere au fost vreo două şedinţe, nişte telefoane de la minister şi cam atât. Şeful le-a frecat ridichea trepăduşilor, poliţiştii mai mult s-au făcut că anchetează şi toată zarva s-a terminat repede.

Cristina oftă uşor.

— A venit cineva pe aici în zilele dinaintea spargerii? întrebă fără prea mari speranţe. Cineva care altfel era oaspete rar?

Baba Duţa se scărpină în urechea stângă.

— A fost şarpele ăla după care îşi pierd capul fetele. A venit cu flori şi ciocolată.

— Cine?

— Doctorul Zaharia! Arătos nevoie mare, haine de domn, dar sub coaja asta poleită eu văd un cuib de viermi. Uneori, chiar am impresia că miroase ca un mormânt abia deschis după şapte ani.

Cristina ciuli urechile.

— Ce treburi avea pe aici?

— Vorba vine, legate de aprovizionare.

— Şi după spargere?

— A apărut şi atunci, val-vârtej. Părea speriat. A stat în biroul şefului vreo jumătate de oră.

— S-o fi temut omul că-şi pierde slujba.

— Nu, întotdeauna s-a comportat de parcă avea fundul prins cu clei de scaun.

Cristina scutură din cap, nedumerită.

— Nu înţeleg...

— Eu îţi spun ce-am văzut, fată dragă! se răsti bătrâna. Nici măcar procurorului ăluia cu privirea tulbure şi nasul roşu nu i-am zis asta. Păstorel sau cum îl cheamă... Sigur trage zdravăn la măsea!

Cristina ştia despre cine era vorba, iar băbuţa avea dreptate. *Credeam că l-au trecut pe linie moartă de când a făcut-o lată. De ce să-i dea un dosar cu o asemenea mizăr?* Răspunsul veni de la sine. *Pentru că era uşor de controlat.* Ajungea iarăşi la teoria conspiraţiei.

Îi mulţumi femeii şi îşi găsi drumul spre ieşire, aproape fără să se uite pe unde călca. Pasul următor era evident, dar cum putea să se înţeleagă cu procurorul, când tocmai ei i se datora dizgraţia lui din ultimii ani? Dar n-ar fi scris articolul acela... Probabil că Păstorel avea să-i trântească uşa în nas, nu să stea la taclale. Ea aşa ar fi făcut.

Nu găsi rezolvarea dilemei nici când ajunse acasă. Aşezată pe canapea, alături de Amalia şi Dănuţ, îşi bătu degeaba capul până când privirea i se înceţoşă şi Cristina se pregăti de culcare. Somnul nu-i aduse însă liniştea dorită, ci o întoarcere la coşmar.

De data asta, bărbaţii se luptau cu încrâncenarea celui care ştie că doar moartea poate pune capăt înfruntării. Lama se lovea de lamă, strălucind rău prevestitor în soarele dimineţii. Trupurile se învălmăşeau, se apropiau şi se depărtau doar pentru a se întâlni din nou, sudoarea uda deopotrivă frunţile şi veşmintele. Marfa îi privea placidă, de parcă despărţirea de Ivan ar fi secătuit-o nu doar de putere, ci şi de dorinţa de a trăi încă o zi.

Gâdele fugar se retrase prudent, încrucişându-şi sabia cu trei urmăritori. Se mişca fulgerător, dar Cristina ghicea oboseala în ochii lui. Încă se descurca de minune, respingând loviturile celorlalţi, căutând cu lama găurile din plasa pe care o ţesuseră în jurul său, dar era rănit. Sângele i se scurgea pe braţul stâng, cel în care ţinea pumnalul. Avea să fie doborât, sigur o ştia şi el, dar părea hotărât să lupte până la ultima suflare. Cu un icnet din rărunchi, salvatorul fandă şi unul dintre adversari se prăbuşi pe iarbă. *Unul mai puţin!* strigă mintea Cristinei. *Oare chiar s-ar putea...?*

Clinchetul oţelului care întâlnea un tovarăş pe măsură umplea poieniţa de ecouri ciudate. Toţi bărbaţii gâfâiau, stacojii la chip, şi fugarul sări într-o parte, cu jungherul unui urmăritor trecând la doar un fir de păr de pieptul său. Se împiedică de un bolovan colţuros, se clătină şi se îndreptă în ultima clipă. Pară cu tăişul cuţitului încă o lovitură perfidă. Şi ceilalţi începeau să obosească, iar Cristina simţi crescând în ea un firicel de speranţă.

Unul dintre duşmani se desprinse din încleştare şi gâdele profită de răgaz pentru a se retrage. Făcu doi paşi mari şi atinse cu spatele scorţa unui stejar rămuros. Cristina îşi desprinse privirea de la combatanţi pentru a-l urmări pe cel ce păruse să dea bir cu fugiţii. Îşi dădu seama ce voia să facă atunci când îl văzu apropiindu-se de Marfa. Şi salvatorul femeii îi ghici gândul, iar Cristina zări o urmă de disperare în căutătura lui. Trebuia însă să înfrunte o sabie pricepută şi nu putea să-i sară în ajutor.

Oşteanul era la doar un pas, când Marfa se trezi din amorţeală. Cu un urlet neomenesc, se repezi la el. Unghiile Marfei, transformate în gheare nemiloase, îi brăzdară adânc fruntea şi sângele izbucni. Omul se clătină orbit şi Marfa i se prinse de gât, într-o stranie îmbrăţişare.

Cristina îşi întoarse privirea spre tovarăşul ei de fugă şi inima îi tresăltă. Gâdele îşi rănise adversarul, dar o spumă roşie îi curgea pe bărbie. Cristina gâfâia şi ea, sperând încă într-un deznodământ fericit. O căută iar pe femeie şi o găsi în iarbă, prinsă de gâtul soldatului ca însăşi moartea. Omul încă era cu ochii pe sabia căzută mai încolo, când încremeni.

Marfa se ridică clătinat şi privi în jur cu un amestec de uimire şi durere. Cristina îi urmări ochii şi strigă odată cu ea. Lângă stejar, două trupuri era întinse unul peste altul. În prima clipă, Marfa păru că va pleca pur şi simplu, fără să-i pese ce se întâmplase cu tovarăşul său, dar

îşi schimonosi chipul într-o mască a suferinţei şi, cu pas şovăielnic, se apropie de copac. Se chinui să arunce în lături trupul ultimului soldat, eliberându-şi însoţitorul. Îşi apropie chipul de cel însângerat al bărbatului, îi ascultă răsuflarea şi zâmbi slab când bărbatul tuşi. Încă trăia!

— Ia un cal şi fugi! şopti rănitul. Eu nu o mai duc mult.

Marfa clătină din cap.

— Nu te las aici! Nu şi pe tine! Mi-ai salvat viaţa.

Bărbatul horcăi.

— Nikolai, spuse. Aşa-mi zice. Am vrut să ştii...

Cristina putea zări chipul hâd al morţii rânjindu-i peste umăr. Ştia că şi Marfa îl vedea, dar din înţepeneala ei resemnată nu mai răsărea nici urmă. Îi doftorici rana cum se pricepu şi apoi se opinti din greu, târând trupul bărbatului spre bidiviii care-i aşteptau. Era masiv şi tot sângele îi năboise Marfei în obraji, dar nu se oprea. Muncea într-o tăcere posomorâtă, trăgându-l pe Nikolai preţ de un pas şi încă unul, tot mai aproape de cai. Iar când ajunse acolo, înţelese că nu-i ajungeau puterile să-l urce pe Nikolai în şa.

Marfa privi în jur, suflând greu, şi Cristina uită să respire. Nu putea să nu o admire pe femeia aceea care pornise o luptă fără sorţi de izbândă. După un răgaz lung de scrutare posomorâtă, Marfa se îndreptă spre un mesteacăn tânăr. Cu buzele strânse pungă, începu să rupă ramurile fragede. Abia când strânse atât de multe că se îndoia sub greutatea lor, se întoarse la rănit. Îi puse uşor mâna pe frunte şi o umbră fugară trecu peste chipul ei. Dar nici acum nu-l abandonă. Cristina o văzu rupând fâşii lungi din sarafanul şi aşa zdrenţuit şi surâse. Putea să ghicească de acum ce voia să facă.

Marfa adună şi hamurile cailor, meşterind o targă rudimentară. Încă o dată, trudi cumplit pentru a-l prinde pe Nikolai de ea şi Cristina îşi

spuse că era norocos că-şi pierduse cunoştinţa. Cruţat deocamdată de durere, omul n-avea să o mai ducă mult, dar Marfa părea hotărâtă să-i rămână alături până la sfârşit. Se urcă în şa şi îmboldi armăsarul.

Cristina se răsuci între pături şi deschise ochii pentru o clipă. Buzele îi erau uscate, dar sfârşeala îi era mai puternică decât setea. În loc să se ridice din aşternut, se întoarse pe partea cealaltă şi se afundă din nou în vis.

Soarele, abia ridicat pe boltă în timpul încleştării, îşi găsise drumul spre apus. Oboseala şi foamea îşi puseseră pecetea pe faţa Marfei. Ca să-l mai cruţe, mergea alături de roib, aruncând din când în când o privire la chipul lui Nikolai, care semăna izbitor cu cel al unui mort.

Ochii Marfei deveniseră sticloşi şi Cristina îşi spuse că în curând avea să se prăbuşească şi ea. Mergea pe un drumeag care tăia o pădure nu prea deasă şi urletul unui lup se auzi de aproape. Marfa tresări şi calul fornăi încet. Marfa struni bidiviul, privind spre capătul drumeagului, pierdut între arborii rămuroşi. Pentru prima dată, părea pe punctul de a abandona lupta. Cristina o auzi oftând în vreme ce se apleca – a câta oară? – asupra lui Nikolai şi îi ascultă răsuflarea. Cămaşa lui era scorţoasă de la sânge, dar bărbatul încă respira. Ochii Marfei spuneau însă adevărul: dacă nu se întâmpla o minune, sufletul gâdelui avea să-şi caute drumul spre o altă lume în acea noapte.

Singura minune care veni fu o căruţă şubredă, din care atârnau tot felul de tingiri şi cosoare. Era trasă de o mârţoagă atât de slabă încât te îndoiai că-şi putea căra şi propriile oase, iar pe capră stătea o bătrână aţoasă, cu broboadă roşie şi fustă largă. Avea în poale o pisică neagră, a cărei coadă flocoasă era plină de scaieţi. Marfa nu schiţă nici cel mai mic gest de fugă sau de apărare.

— Ce cauţi în locul ăsta uitat de Dumnezeu, duşka? o întrebă baba, oprind căruţa cu mână sigură.

— Caut adăpost, mătuşă, spuse Marfa.

Baba o privi atent pe sub sprâncenele groase şi negre. Se aplecă spre ea şi salba de galbeni de la gât zornăi.

— Ai nevoie de ajutor...

— Nu ştiu dacă mă poţi ajuta, mătuşă. Dar sunt la capătul puterilor, iar omul ăsta nu cred că va mai vedea alt răsărit.

— Poate că da, poate că nu. Multe spuse-n fapt de seară nu se adeveresc dimineaţă. Ia să oprim aici, şi să se uite baba Rada la el!

Îşi făcură sălaş între doi mesteceni şi Rada meşteri la foc. Scoase apoi din căruţă un ceaun ars la fund şi o vadră.

— Ia adu tu nişte apă, duşka! Aud un izvor susurând pe aproape.

Deşi abia se putea ţine pe picioare, Marfa o ascultă. În vreme ce ea se îndepărta cu pas şovăitor, Rada se apropie de rănit. Dintr-o singură mişcare, îi dezveli rănile. Ochii îi luceau ca unui râs şi bolborosea ceva, frecându-şi mâinile. Flăcările aruncau umbrele lungi pe chipul ei, acum bătrân, acum ca de codană. Atinse pielea asudată a bărbatului şi tăcu.

Se ridică şi începu să cotrobăie pe sub coviltir. Ridica un săculeţ şi-l dădea la o parte, apuca altul... Erau mulţi săculeţi şi o ţinu aşa până ce se întoarse Marfa.

— Umple, duşka, pustiul ăsta de ceaun! Eu am să torn nişte ierburi de leac. Fiertura poate l-o ajuta pe omul tău.

Marfa o ascultă şi amândouă ţintuiră în tăcere vasul în care apa prinse a bolborosi deasupra limbilor de foc. Ţiganca scoase dintr-o tolbă o bucată de slănină şi o jumătate de pâine. Un coltuc şi-l păstră, iar restul i-l întinse Marfei, împreună cu un hartan de slănină.

— Mănâncă, ai nevoie!

Marfa duse ca în somn prima îmbucătură la buze. De la a doua începu să se mişte tot mai repede.

— Şi Nikolai? Îl poţi salva, mătuşă? întrebă după ceva vreme.

— Dacă peste noapte nu-şi dă duhul... Mâine i-om găsi alt leac, mai greu de meşterit. Dar până mâine e cale lungă.

Luă ceaunul de pe foc şi turnă lichidul verzui în două căni. Pe una i-o dădu Marfei, iar pe fundul celeilalte aruncă un gologan desprins din salbă, împreună cu o mână de ierburi cu miros de balegă. Abia când fiertura se răci, o apropie de buzele gâdelui şi-l făcu să o înghită până la ultima picătură. Iar când cana se goli, şi visul Cristinei se sfârşi, lăsând restul nopţii pustiu.

Capitolul 23

FEBRA

Cristina stătea pe bancheta din spate a limuzinei, ascultându-şi bătăile speriate ale inimii. Avea să cineze cu Alex. Caleidoscopul străzii trecea pe lângă ea neobservat. Maşina înghiţea prea repede metru după metru. Ziarista încă nu reuşise să-şi pregătească un zâmbet senin, o replică şugubăţ-inocentă când pătrunseră pe pietrişul aleii.

Alex o aştepta tot pe scări. Era îmbrăcat mai puţin protocolar, dar părea atât de chipeş, în lumina argintie a felinarelor, încât Cristinei i se tăie răsuflarea. Şoferul îi deschise uşa şi Alex îi cuprinse palma într-a sa, cu familiaritatea posesivă a unui amant. Îl văzu făcându-i semn şoferului că era liber şi Cristina nu protestă. Se simţea la fel de puţin pregătită pentru acea întâlnire ca atunci când plecase de acasă.

— Bună seara, Cristina! De data asta, nu voi mai lăsa nimic să ne întrerupă.

Reuşi să-i răspundă cu un salut chinuit şi îl lăsă în tăcere să o conducă înăuntru, cu inima încă zbătându-se năvalnic, pasăre speriată.

— Arăţi minunat în seara asta! spuse Alex. Dar sunt convins că o ştii deja.

— Tu arăţi minunat oricând şi, în mare parte, ai fost ales tocmai de asta, îi răspunse pe negândite, îmbujorându-se instantaneu.

Alex izbucni într-un hohot lung şi o îmbrăţişă cu privirea.

— Trebuie să recunosc, nimeni nu mi-a mai desfiinţat aşa de uşor platforma politică. Ai însă perfectă dreptate.

— Uneori mă cam ia gura pe dinainte, spuse Cristina.

— Sinceritatea ta e cu adevărat reconfortantă.

— Mulţumesc, cred...

— Nu ai de ce să-mi mulţumeşti. Încă.

— Poate pentru un pahar de şampanie?

Din nou, replica îi ieşea singură şi Cristina se întrebă ce avea să spună peste cinci minute ori peste jumătate de oră. În drumul spre sufragerie, Alex îi păstrase palma într-a sa şi o apropie poruncitor de el.

— Ajungem şi acolo! îi spuse Alex.

Trupurile li se atinseră, chipul lui se apropie de al ei. Buzele i se plimbară încet de-a lungul obrazului Cristinei. Se simţea legată cu un fir invizibil de el şi nimic altceva în afară de fiinţa lui nu mai exista în cameră. Toată lumea se întunecase, orice amintire, orice grijă, orice speranţă pălise în faţa atingerii lui calde, stăruitoare. Repede, tot mai repede îi pulsa sângele. Voia să se piardă cu totul în sărutul lui şi îl atinse cu buze tremurânde. Alex îi răspunse fugar şi apoi se retrase, jucându-se, sporindu-i nerăbdarea. Îşi plimbă încet degetul mare peste buza ei de sus, apoi pe cea de jos, urmărind-o cum se aprinde. Cu ochii întredeschişi, Cristina îi lăsă palma să coboare până în curbura decolteului.

Abia atunci, gura lui plină o găsi iarăşi, iar Cristina se pierdu în ea, în desfătarea oferită cu generozitate. Îi răspundea mângâierilor febrile, într-un fel de delir al cărnii, în care totul era plăcere, geamăt sugrumat. Nu ştiu cum ajunse, goală, în patul lui. Dar Alex era deasupra ei, îşi plimba buzele peste trupul său fremătând. Cristina îi răscoli părul în timp ce aluneca spre pântecele ei, zăbovind la îmbucătura coapsei.

— Doamne, îngână Cristina, ridicându-se spre el.

Alex lăsă palma să ia locul buzelor.

— Nu mi s-a spus încă aşa! Ziceai ceva de nişte şampanie?

— Acum? întrebă Cristina.

— Ai altceva în minte?

— Nu mă face să te rog, Alex!

— Meriţi oare? Ia zi, ai votat cu mine?

— Ce?

— Mă interesează, zise mişcându-şi lin palma înainte şi înapoi.

— Nu, n-am votat deloc.

— Hm! Nu te-am convins...

— Alex!

Era pe jumătate dojană, pe jumătate implorare şi, în sfârşit, Alex îşi croi drum în ea. Cristina îl cuprinse cu picioarele şi se adâncirăă în dansul trupurilor, ca două sălbăticiuni pentru care nu mai exista ziua de mâine. Doar cuvinte disparate mai treceau prin mintea Cristinei, străfulgerări fugare ce nu risipeau ceaţa groasă a plăcerii. Era gata să facă orice i-ar fi cerut, numai să nu se oprească iar. Şi nu se opri, nici chiar când Cristina îşi strigă extazul. Continuă până Cristina reuşi doar să ofteze sacadat, uimită de energia lui, recunoscătoare pentru desfătarea pe care i-o dăruise, atât de apropiată de acum de durere. După doar un minut, îl văzu ridicându-se.

— E momentul pentru ceva de băut, spuse Alex.

Vocea îi era la fel de liniştită de parcă ar fi petrecut seara discutând strategii postelectorale. Întinsă în aşternutul mototolit, Cristina îl privi cum, deloc ruşinat de goliciunea sa, se plimba prin cameră. Muşchii îi jucau prin pielea bronzată şi Cristina nu-şi putea lua ochii de la el, măsurându-l cu o poftă neruşinată pe care nu şi-o putea explica. Alex dispăru doar pentru câteva minute, iar, când se întoarse cu două cupe, ceva din zâmbetul lui îi spuse că îi ghicise gândul. Alex îi întinse fără vorbe pocalul. Sorbi primul, aşezându-se neglijent pe marginea patului.

Cristina apropie paharul de buze şi luă prudent prima înghiţitură. Semăna cu vinul încercat la banchet, dar se ghiceau ingrediente noi. Era în acelaşi timp dulce şi amărui, gros pe buze, subţiindu-se când aluneca pe gâtlej. Mai gustă o dată, savurând senzaţia de libertate, de renunţare la orice îngrădire conştientă. Culorile îi păreau mai vii, atingerea mătăsii pe pielea ei mai apăsată.

Atunci Alex o sărută. Era doar o îngemănare a răsuflărilor, dar felul în care buzele lui se atingeau de ale ei o robea iarăşi. Iar când se desprinse în sfârşit, Cristina ştia că îşi pierduse cu totul capul.

— Nu te teme, va fi bine, şopti el. Voi avea grijă de tine!

Încă palpitând, Cristina se ghemui în braţele lui.

— Atunci, după recepţie, spuse ea cu glas răguşit. M-am întrebat...

— Da, eu am fost!

— De ce?

— De ce am făcut-o sau de ce m-am oprit?

Cristina se întoarse pentru a-l privi în ochi. Amintirea nu o mai făcea să se ruşineze.

— Amândouă, cred, spuse.

— Am făcut-o pentru că am ştiut că te vreau de când te-am văzut. Şi m-am oprit tot de asta.

Cristina scutură încet capul, sperând în zadar că-şi va limpezi mintea.

— Nu înţeleg!

Alex îi mângâie fruntea ca unui copil bolnav.

— Vei înţelege totul în curând. Acum însă n-avem nevoie de cuvinte!

Palmele lui îşi reîncepură jocul pe rotunjimile ei şi Cristina îi întoarse dezmierdările, îi auzi gemetele împletindu-se cu ale ei. Mişcându-se într-o dulce agonie, deveniră un singur trup. Primeau şi ofereau plăcere, amestecându-şi sudoarea şi fierbinţeala, într-o uitare de sine nemaiîncercată de Cristina. Iar când seva lui o inundă, se surprinse spunându-şi că, în acea noapte, nu ar mai fi putut-o lua de la capăt. Alex părea însă inepuizabil.

— Mă duc să fac un duş. Dacă vrei să mi te alături...

— Nu, rosti răguşit Cristina. Acum vreau doar să stau nemişcată.

Îl auzi o vreme fluierând sub duş, dar somnul o doborî. Şi visul reîncepu.

În poala pădurii era dimineaţă. Focul mai pâlpâia, dar Rada nu se zărea nicăieri. Marfa se apropie cu paşi mărunţi de rănit şi îl fixă, cu pumnii strânşi. Chipul îi era mai puţin pământiu şi o firimitură de speranţă se citi în ochii Marfei.

— Mătuşă, unde eşti? spuse Marfa, rotindu-se.

Doar mâţa mieună drept răspuns şi Marfa se aşează lângă salvatorul său,. Îi şterse cu mâneca fruntea asudată iar şi iar, cu privirea pierdută în desiş, până când un trosnet puternic o făcu să se ridice. Nu apucă să facă niciun pas, că o mână dădu deopoarte crengile şi Rada se ivi, întâmpinată de animalul care se gudura slugarnic. În mâna stângă, baba ţinea cu nădejde un castron în care clipocea ceva roşu, iar în dreapta – un cuţit.

— Nu te speria, duşka! spuse Rada, şi abia atunci Cristina văzu petele de pe fustele-i largi.

Pe cine ai omorât, babă nebună?

— Toate-s cum trebuie, mătuşă? întrebă cu glas alb Marfa.

— Totu-i cum a dat Ăl de sus! Iar în blidul ăsta am un leac pentru omul tău. Dacă nici asta nu-l întremează, nimic n-o va face!

— Ce e?

— Cred că ştii deja, fato! Vin şi sânge. Sânge de la un corb bătrân şi înţelept, de la un lupuştean tânăr şi plin de vlagă. Dar îi mai trebuie ceva...

Rada îşi puse mâna scofâlcită pe umărul Marfei.

— Restul trebuie să vină de la un om cu inima dârză şi sufletul curat. Eşti gata să-mi dai o părticică din tine? Leacul trebuie amestecat repede!

Palidă ca rănitul, Marfa se uită la blid şi strânse din dinţi.

— Da, zise. Da!

— Bine! Întinde mâna dreaptă, porunci Rada.

Lama luci pe pielea Marfei, făcând sângele să năboiască în castron. Bolborosind vorbe doar de ea ştiute, baba ţinea blidul, atentă să nu irosească nicio picătură. Marfa rămase dreaptă, cu braţul nemişcat, fără să scoată un sunet. Strigă abia când baba îndepărtă blidul şi cuţitul înroşit în foc îi atinse rana. Carnea fumegă, iar Marfei i se îndoiră genunchii.

Marfa încă nu-şi revenise când scârboasa licoare fu turnată pe gâtul rănitului. Bărbatul horcăi, de parcă leacul l-ar fi ars pe dinăuntru, dar mâinile Radei nu şovăiră nici măcar o clipă. Când blidul se goli, Rada rămase lângă Nikolai. Un minut prea lung, omul rămase inert, apoi zvâcni ca tras de o aţă nevăzută. Ochii îi erau închişi, dar acum părea doar adormit.

— Aşa, odihneşte-te! şopti Rada. Dormi fără vise, ca să trăieşti o viaţă nouă.

Cu un icnet, Cristina reveni în încăperea cufundată în penumbră. Lângă ea, Alex dormea tun şi, privindu-i chipul liniştit, Cristina cugetă la cele întâmplate. Trebuia să fie sinceră cu sine: legătura dintre ei, fie şi pasageră, ar fi făcut deliciul ziariştilor. Cristina ştia prea bine că, doar cu o lună în urmă, ar fi vânat o asemenea ştire până-n pânzele albe. Presupunând deci că Alex dorea să continue relaţia, trebuia să se păzească bine de ochii vulturilor. *Numai că astfel de istorii picante sunt, în cele din urmă, imposibil de ascuns, o ştii prea bine!*

Autoadmonestarea o făcu să se dezlipească instinctiv de trupul lui Alex. El continuă să sforăie încet, întors spre ea şi Cristina îşi înfrână cu greu pornirea de a-l mângâia. Aceeaşi sinceritate muşcătoare care o costase destul îi spunea că Alex ar fi trebuit să fie nebun să nu o joace pe degete. La urma urmei, ea nu făcuse nicio încercare de a-i rezista, i se oferise fără a-l întreba nimic şi, mai ales, fără a aştepta nimic... Nu voia să devină femeia care, după o noapte pasageră de amor, îşi urmărea prada cu ferocitatea unei leoaice flămânde.

Firul gândurilor îi fu întrerupt de o ghiorăială profundă. Zâmbi. Preşedintele o invitase la cină, dar nu mai ajunseseră să mănânce. Stomacul îi dădea de înţeles că fusese neglijat prea multă vreme. Atentă să nu-l trezească pe Alex, se ridică din aşternut. Papucii de casă, şterpeliţi de la Alex, se cufundau silenţios în covorul moale şi Cristina începu explorarea nocturnă a vilei.

În sufragerie, masa fusese strânsă, iar Cristina îşi dădu toată silinţa să nu se întrebe cât auzise sau văzuse cel care se ocupase de asta. După câteva clipe de contemplare tăcută, nu-i rămase decât să dea din umeri. Oricare ar fi fost răspunsul, faptul era consumat şi ei îi era foame. Continuă să se plimbe prin încăperi, întrebându-se unde se aflau gărzile

de corp ale preşedintelui. *Sau menajera, bucătarul, şoferul... Curaj sau inconştienţă? O fi el preferatul naţiei, dar nu poţi şti ce nebuni sau pur şi simplu oameni disperaţi pândesc în noapte!*

Când se pregătească să facă o pauză, ameţită de învârteala fără folos, deschise uşa bucătăriei. Era visul oricărei gospodine – spaţiu larg, aragaz nou şi mobilă comodă, ustensile de tot felul atârnate pe pereţi, un frigider uriaş. Îi deschise larg uşa şi instantaneu gura îi lăsă apă. Chiar şi cel mai pretenţios mesean ar fi găsit aici ceva pe gustul său. Fructe şi legume proaspete se învecinau cu iaurturi îmbietoare, felii rozalii de friptură de porc şi pulpe de pui rumenite aşteptau să-şi găsească drumul spre farfurie, vreo trei feluri de salată erau gata să le slujească drept garnitură, alături de un platou cu brânzeturi fine, chifteluţe dodoloaţe şi rotunjimi de mezel. Mai jos, îi făceau cu ochiul prăjituri izvodite de o mână de maestru.

Era o etalare a belşugului aproape indecentă, dar Cristina nu-şi mai chinui mintea cu dileme morale. Înşfăcă o farfurie şi înghesui pe ea o felie de friptură, salată de cartofi, două chifteluţe şi, în ultima clipă, apucă şi o prăjitură cu blat pufos şi frişcă. Udă totul cu nişte apă minerală şi îşi termina cina târzie cu un oftat de satisfacţie.

Nu voia totuşi să se întoarcă în pat. Alex dormea, iar ei puţină mişcare avea să-i ajute la digestie. *Şi apoi, doar nu s-ar supăra! Mai arunc şi eu o privire pe ici, pe colo...*

Păşind mărunt pe marmura rece, Cristina îşi spuse că, deşi putea descrie în cele mai intime amănunte înfăţişarea lui Alex, nu ştia mai multe despre el decât atunci când era pentru ea doar o figură pe un poster. În tot periplul ei nocturn, nu dăduse peste nicio fotografie. Sigur că, atunci când eşti în centrul atenţiei, nu afişezi imagini cu tine în fundul gol pe blăniţă, nici poze compromiţătoare de la vreo orgie studenţească.

Totuşi, nici măcar un portret de absolvent, o fotografie veche a părinţilor sau a primei iubite?

Vedea, în schimb, multe tablouri, în birou, în sufragerie, în bibliotecă... Doar unul însă o făcu să se oprească. Un grup de boieri privea un ins în straie bogate, aşezat pe tron. În faţa lui îngenunchease, fără a părea supus, un alt bărbat care ţinea strâns un jungher.

— E minunat, nu? spuse Alex. Musteşte a tragedie.

Cristinei îi scăpă un strigăt de spaimă la auzul glasului lui. Alex apăsă pe comutator şi se apropie de ea.

— N-am vrut să te sperii. Nu credeam că-ţi place să bântui prin noapte...

Cristina puse lanterna de acum nefolositoare pe o măsuţă. Îi ocoli privirea gazdei, simţindu-se ca o şcolăriţă poznaşă prinsă în timp ce ungea cu clei scaunul învăţătoarei.

— Mi se făcuse foame, spuse. Am căutat bucătăria şi m-am trezit explorând puţin. Sper că nu te-ai supărat.

— Să mă supăr? întrebă Alex. De ce? Fiindcă te plimbi ca o fantomă, în timp ce eu dorm?

Cristina nu putea ghici din vocea lui dacă avea să-i facă reproşuri ori să izbucnească în râs, aşa că se întoarse spre tablou.

— Ai dreptate, îţi opreşte inima. Cine l-a pictat?

— Nikolai Nevrev, un artist moscovit din secolul al XIX-lea.

— Despre ce e vorba?

— Momentul dinaintea unei crime. Ţarul Ivan cel Groaznic se pregăteşte să-l ucidă pe Ivan Feodorov Celiadin, omul pe care-l vezi aşezat pe tron. Ţarul e cel îngenuncheat.

Cristina îşi lipi umărul de Alex. O aştepta încă o lecţie de istorie?

— Ivan era un om crud, imprevizibil, spuse ca să arate că nu era chiar neştiutoare.

— Era un monstru! Iar cei care-l slujeau au fost croiţi după chipul şi asemănarea lui.

Cristina şovăi, surprinsă de vehemenţa lui.

— De ce boierul e aşezat pe tron?

Alex pufni dispreţuitor.

— În paranoia lui, ţarul era convins că Ivan vrea să-i fure puterea. Aşa că l-a silit să se urce pe jilţul său, să-i poarte sceptrul, i s-a închinat şi apoi i-a înfipt cuţitul în inimă. Ai vrut să-mi iei locul, iar acum, mare cneaz, te vei bucura de puterea pe care ai jinduit-o. Aşa i-a spus. Iar spectatorii s-au distrat de minune! Cel puţin aşa zic istoricii...

Cristina se înfioră. Pentru o vreme, împotriva oricărei logici, cochetase că acel Ivan din cărţile de istorie era acelaşi cu omul torturat în visele ei. Se înşelase, dar sfârşitul era la fel de groaznic.

— Ce sfârşit cumplit! murmură.

— Urmat de moartea la fel de groaznică a tuturor rudelor şi slujitorilor lui de nădejde. Toţi luaţi pe sus de opriciniki, târâţi în temniţă, schingiuiţi pentru a dezvălui trădări inexistente. Nu există milă şi nici pedeapsă potrivită pentru cei care au făcut aşa ceva!

Cu amintirea prea vie a scenelor de tortură din visele ei rulând încet în minte, Cristina cochetă cu ideea de a-i dezvălui straniile sale vedenii, dar renunţă repede. Ştia cum ar fi reacţionat ea la astfel de mărturisiri. Anticiparea privirii lui îngrijorate o făcea să-şi înghită cuvintele. Atinse rama picturii.

— Îi poţi simţi singurătatea, nu? Îşi aşteaptă moartea, cu măscăriciul iţindu-se lângă el. Nimeni care să-l ajute, nimeni care să-i spună măcar o vorbă de încurajare. Ce suflete schiloade!

Alex o cuprinse de după umeri.

— Nu-i o discuţie potrivită pentru prima noastră noapte împreună. Hai înapoi în pat!

Îi ascultă îndemnul. O ţinea de mână şi Cristina era bucuroasă să găsească o fisură în armura siguranţei lui. Îl făcea mai accesibil, chiar dacă nu şi mai puţin misterios.

— Dimineaţă trebuie să plec devreme, mormăi Cristina mai mult pentru sine.

Îşi imagină figura Alissei dacă ar fi văzut-o în patul lui Alex şi chicoti.

— Ce e? întrebă Alex.

— Mi-am închipuit faţa unei colege dacă ar şti acum ce fac. Fireşte, am să fiu foarte discretă, adăugă repede.

Se grăbise să-l liniştească, deşi se întreba ce se va întâmpla peste o săptămână sau o lună.

— Vom păstra deocamdată aparenţele, spuse Alex, dar nu-mi e ruşine cu apropierea noastră. Nici ţie n-ar trebui să-ţi fie! Lucrurile vor intra curând în matca lor.

Nu era o declaraţie de dragoste, ci una de intenţie. *Şi ce se va întâmpla atunci când lucrurile vor intra în matca lor?* Îşi păstră întrebarea pentru sine şi se întoarse pe tărâmul mult mai lipsit de capcane al slujbei.

— Am primit o mulţime de întrebări privind noua capitală, mormăi. Oamenii vor să ştie totul...

— Vor afla destule până la sfârşitul săptămânii. Le poţi zice că Preşedinţia face prima rocadă. Voi lucra de aici, cu un aparat redus, condus de Adam.

Somnul începea să-i dea târcoale. Alex o sărută aproape frăţeşte pe frunte.

— Eşti atât de diferită de alte femei! îi şopti la ureche. Nu mi-ai cerut nimic, pur şi simplu mi te-ai dăruit, fără să te gândeşti la ziua de mâine. Şi ştiu că nu-ţi stă în obicei!

Un zâmbet fugar răsări în colţul gurii Cristinei.

— Bine că ştii atâtea despre mine. Pentru că, în ultima vreme, eu nu prea mă recunosc.

— Eşti ca o gură de aer proaspăt, de munte. Nici nu-ţi dai seama cât contează asta pentru mine...

Cristina doar mormăi şi se încolăci în pat.

Capitolul 24

VĂRSĂTOAREA

Sătulă de atâtea întrebări cărora nu le putea răspunde, în pauza de amiază, Cristina decise să facă o vizită pe la ziar. Pe hol, dădu nas în nas cu Felix şi Val.

— Bună, băieţi! Ce mai ziceţi? zise Cristina.

— O, ce oaspete avem! Da' ştiu că străluceşti astăzi, spuse Felix. Ţi-a bătut la poartă prinţul cu papucul de cleştar?

Cristina surâse şi lăsă întrebarea fără răspuns.

— Ce se mai întâmplă pe aici?

— Toate-s vechi şi nouă toate, suavă domniţă! Parcă e ceva mai multă plictiseală, totuşi, dădu din umeri Vlad.

— Mai bine aşa decât fără slujbe, spuse Cristina. Iar eu sunt prima care şi-a făcut socoteala asta.

Sunetul telefonului lui Felix îi crescu pulsul Cristinei ca în vremurile când alerga după ştiri. După doar câteva secunde, îl auzi pe Felix drăcuind de mama focului.

— Ce-i? Arăţi de parcă ţi-a luat casa foc, se interesă.

— Au găsit o mortăciune hăt la groapa de gunoi, iar maşina e dusă pe coclauri, într-un sat vorba vine bântuit.

Cristinei nu-i trebuiră decât cinci secunde ca să se hotărască.

— Ia aparatul şi hai cu mine! Sunt cu maşina.

— Sigur? Să n-ai probleme...

— Hai, ce mai stai pe gânduri!? Dacă au nevoie de mine, mă găsesc la telefon.

Faţa şoferului de lungi când Cristina îi indică destinaţia, în vreme ce Felix studia interiorul, cu buzele strânse.

— Măi, da' ştii să călătoreşti cu clasă! exclamă Felix.

— Păi, zi şi tu, când ai mai fost în condiţiile astea la un mort? Că veni vorba, mai multe amănunte n-ai?

Felix desfăcu palmele.

— Nu ştiu mare lucru. Se pare că e un bărbat în pielea goală, găsit printre gunoaie de nişte ţigani.

Păstrară tăcerea o vreme, fiecare adâncit în propriile gânduri. Căutătorii printre gunoaie, cârduri întregi care răscoleau mormanele fetide pentru un câştig insignifiant, erau disperaţi, bolnavi şi resemnaţi. Cristina se îndoia însă că aveau să vadă cadavrul unuia dintre ei, deşi asta ar fi fost cea mai logică presupunere. I se făcu frig şi îşi frecă umerii, inspirând mirosul greu, de putreziciune adunată cu săptămânile, care ajungea de acum la ei, deşi geamurile erau închise. Avea să li se îmbibe în haine, poate şi în tapiseria banchetelor, dacă rămâneau pe acolo mai multă vreme. Cristina îi făcu semn şoferului să oprească atunci când zări echipajele de poliţie.

— Vii şi tu? o întrebă Felix când o văzu că deschidea portiera.

— Doar nu credeai că voi pierde toată distracţia! În plus, s-ar putea să ai nevoie de ajutorul meu.

Avea dreptate. Un agent căruia abia îi mijiseră tuleiele le blocă drumul şi legitimaţia lui Felix nu-l impresionă deloc.

— Presa n-are ce căuta aici! se răsti la ei şi le întoarse spatele.

— Dar purtătorul de cuvânt al preşedintelui? se interesă suav Cristina.

Încruntarea bruscă a poliţistului, de parcă l-ar fi apucat o durere crâncenă de măsea, îi dovedi confuzia. Cristina nu-l invidia: oricum ar fi făcut, tot o dădea în bară. Îi zâmbi încurajator şi, cu o figură resemnată, agentul le făcu semn să treacă. De la primii paşi, se cufundară în mâzga atotstăpânitoare.

Printre grămezile de mizerie mişunau poliţişti cu feţele pe jumătate acoperite, ca la un carnaval în Curtea Miracolelor. *Au o misiune de rahat, la propriu şi la figurat.* Mirosul era greu de suportat şi Cristina îşi trase fularul peste nas. Nu o ajuta prea mult. Cu fiecare pas, tot mai multe resturi se dezvăluiau. O tigaie cu fundul găurit împărţea proletar spaţiul cu o păpuşă decapitată şi coji subţiri de cartof formau un ciudat ornament funerar peste trupul pe jumătate putrezit al unei pisici. Cristina încercă să facă abstracţie de viermii mari, albi, pe care îi zărise mişunând printre mărunţaiele mâţei şi îşi mută privirea pe un lighean portocaliu, crăpat în jumătate.

— Ce căutaţi aici? Cine v-a lăsat să treceţi?

Subinspectorul Agrişan venea oţărât spre ei. Din obişnuinţă, Cristina căută alături de el silueta comisarului Truşescu. Îi arătă lui Agrişan legitimaţia, zâmbindu-i în doi peri.

— Hai, subinspectore, nu fi căpos! Avem deja o istorie împreună şi nu neapărat plăcută... În fond, nu ţi-ar strica un prieten sus-pus.

Îi lăsă să mediteze la ameninţarea voalată din cuvintele ei.

— Bine! spuse Agrişan. Dar mergeţi doar pe unde vă arăt...

— Sigur, subinspectore. Nu mişcăm în front.

Îl urmară, împleticindu-se printre mormanele de gunoi pe care înaintarea lor le făcea să se risipească în miniavalanşe încărcate de duhoare. Un ghem gri ţâşni pe lângă piciorul drept al Cristinei. Coada şobolanului îi atinse glezna şi vietatea dispăru, iar Cristina duse palma dreaptă la pântece. Îi venea să vomite, dar era ultimul lucru pe care şi l-ar fi putut permite.

— Faună pe măsura frumuseţii locului, se strâmbă Felix.

Trupul gol era răşchirat pe o folie, cu faţa-n jos. Fusese un bărbat puternic, judecând după bicepşii pe care nici moartea nu-i făcea mai puţin impresionanţi. Apăsând fularul peste buze şi nări, Cristina îşi spuse că de un lucru puteau fi siguri. Omul nu făcea parte din tagma boschetarilor ori a gunoierilor. Arăta prea curat şi prea bine hrănit. Legistul, care până atunci stătuse ghemuit lângă trup, se ridică încet şi îi privi cu o mină dezgustată.

— Mi-ai adus oaspeţi, Agrişane? spuse medicul.

— Nu-i băga în seamă! Ce zici?

— E mort de vreo cinci zile. A fost frig... Mă mir că l-au ocolit şobolanii şi câinii.

— Îl întorci?

— Te-am aşteptat.

— Dă-i drumul!

Figuranţi muţi ai unei piese sumbre, Cristina, Felix şi Agrişan aşteptară momentul adevărului. Cadavrul fu mânuit cu grijă meticuloasă de legist şi de ajutorul său. Cristina privi în ochii holbaţi ai răposatului şi strânse pumnii pentru a-şi opri icnetul de surpriză. Bărbatul avea trăsături boţite, nasul spart şi o dungă groasă pe frunte, ce semăna cu o arsură veche. Nu putea fi nicio îndoială, recunoştea portretul zugrăvit de boschetar. În faţa lor se afla victima unei întârziate, dar nu mai puţin

fericite justiţii divine, unul dintre răpitorii Amaliei. *Şi ai Steluţei, dacă e să iau în seamă cuvintele babei zălude.*

— Cauza morţii? întrebă posac Agrişan.

Legistul clătină din cap.

— Încă nu-ţi pot spune. După cum vezi, n-are răni vizibile, doar câteva echimoze pe braţe.

— Doar n-a făcut infarct şi apoi s-a transportat la vărsătoare!

— Degeaba insişti! După autopsie, doar ştii regula...

Poliţistul pufni.

— Aştept date noi cât mai repede, zise Agrişan. Orice ar fi păţit, a mierlit-o speriat rău. Numai uită-te la faţa lui!

Nimeni nu putea să-l contrazică. Ştiind de ce era capabil răposatul, Cristina nu putea nici măcar să încerce a ghici ce i se putuse întâmpla. Nu suflase o vorbă despre ce ştia şi se uită lung la Agrişan. Oare să-i dezvăluie totul? *Nu fi proastă! De la cine ai preţioasele tale informaţii? De la o babă dusă cu pluta şi un boschetar care s-a ascuns în gaură de şarpe. Chiar dacă te-ar crede, te vor întreba de ce ai tăcut până acum.* Îşi umezi buzele, alungând tentaţia. De parcă ar fi simţit că ziarista îi ascundea ceva, Agrişan se întoarse înnegurat spre ei.

— Gata spectacolul! Orice funcţie aţi ocupa, domnişoară Man, lăsaţi-ne să ne facem treaba. Şi tu, Şantea! Deja v-am făcut un serviciu pentru care aş putea-o încasa.

Cristina nu găsi nimic de obiectat. Agrişan le suflă vigilent în ceafă până se opriră lângă banda galbenă. Înainte de a se apleca şi a trece pe sub ea, Cristina se întoarse spre poliţist.

— O ultimă rugăminte: anunţaţi-mă dacă mai aflaţi ceva!

Agrişan nu păru prea mulţumit.

— Mai aveţi vreo altă sarcină pentru mine? o întrebă şi îşi încreţi fruntea.

— Nu, şi chiar apreciez ajutorul oferit. V-am răpit destul timp... La revedere!

Agrişan mai mult mârâi drept răspuns. Întorşi la maşină, Cristina şi Felix se priviră în tăcere.

— Te reped la redacţie, spuse Cristina după o pauză lungă. Ai făcut nişte poze?

Felix îşi mirosi hainele şi rânji.

— Am făcut câteva. Doar nu m-am parfumat aşa degeaba!

— Să-mi trimiţi şi mie pe mail când le descarci, îi zise Cristina. Iar eu te anunţ dacă aflu noutăţi de la copoi.

Privindu-şi scârbit palmele, Felix scoase un sunet scurt, indescifrabil.

Seara, Cristina se uită lung la fotografia mortului, scoasă la imprimantă de la slujbă. Ticălosul acela îşi bătuse joc de Amalia şi, poate, de Steluţa. N-ar fi trebuit să simtă vreo urmă de compasiune pentru el, dar teroarea întipărită pe chipul lui îi făcea palmele să transpire. Trebuia să aştepte rezultatele autopsiei, dar, privindu-i ochii goi, era sigură că n-avusese parte de un sfârşit paşnic şi nu putea să se bucure la gândul ăsta. Se întrebă dacă planul pe care şi-l făcuse cu ore în urmă nu era doar sămânţa unui alt dezastru. Oftă şi strânse buzele, regretând că nu avea cu cine să se sfătuiască în privinţa asta, ori să întrebe dacă făcea bine ascunzând atâtea lucruri care, poate, ar fi urnit ancheta poliţiştilor. Nu se putea baza decât pe propriul instinct.

Amalia era în camera ei, cu un morman de caiete în faţă.

— Ce mai faci? o întrebă Cristina.

Amalia ridică privirea cu întârziere, zâmbind obosit.

— Uite, citesc inepţiile copiilor. De la an la an, parcă sunt tot mai bătuţi în cap.

Niciodată Amalia nu vorbise atât de acid despre învăţăceii ei. Experienţa cumplită prin care trecuse o înrăise şi, uitându-se la figura ei încă încercănată, Cristina se îndoi iarăşi de justeţea hotărârii sale. Totuşi, continuă.

— Vreau să-ţi arăt ceva.

Desluşi o urmă fugară de teamă în ochii Amaliei. Buzele ei tremurau, ca şi cum femeia ar fi ghicit despre ce urma să-i vorbească.

Cristina rămase pentru încă un moment în cadrul uşii. Ştia că, dacă îi arăta poza, totul între ele avea să fie altfel. Instinctul îi spunea de ceva vreme că Amalia îi ascundea destule, numai că se prefăcuse surdă la şoaptele lui. Acum avea prilejul să distrugă zidul ridicat de tăcerea amândurora, să ceară şi să facă mărturisiri. Nu ştia însă ce va rămâne când va lovi cu barosul în mortarul dintre cărămizi. *Fă-o acum, până nu dai înapoi! Ştii că trebuie, că e bine nu doar pentru tine, ci şi pentru ea...* Răsuflă adânc şi făcu primul pas.

Amalia nu se mişcă. Ar fi trebuit să se ridice, dar trăgea de timp, într-o ultimă încercare de a amâna înfruntarea voinţelor. Cristina îşi drese glasul şi puse poza pe muşamaua ponosită care îi acoperea masa joasă. Era un prim plan greţos, neiertător, şi Cristinei îi venea greu să-l privească.

— Asta...

Încerca să păstreze un ton neutru, anticipând inevitabila explozie a emoţiilor. Amalia mai rezistă doar câteva secunde. O privi întâi în ochi, cu o expresie în care se amestecau prea multe pentru a se lăsa descrifrată, apoi se uită la fotografie.

— Îl recunoşti? insistă nemilos Cristina.

Acum şi umerii Amaliei tremurau, iar Cristina o văzu încleştându-şi pumnii.

— Ar trebui? spuse Amalia cu glas spart.

— Da! E unul dintre cei doi nenorociţi care te-au atacat.

Amalia se întoarse cu faţa la perete şi începu să se clatine acum uşor, înainte şi înapoi, ca un pui de bogdaproste.

— De unde ştii? întrebă după o vreme.

— Am să-ţi povestesc îndată. Întâi aştept un răspuns.

— Nu îmi amintesc nimic, ţi-am zis doar!

Şi Cristinei începeau să i se înmoaie genunchii. Îşi repetă că trebuia să fie tare pentru amândouă.

— Îmi pare rău, dar sunt convinsă că mi-ai ascuns destule. Ca şi poliţiştilor. Cred că a venit vremea să ne spunem adevărul.

Durerea chircise toată făptura Amaliei. Urmărindu-i chinul, Cristina se simţea ca un torţionar, unul poate animat de intenţii bune, dar tare priceput în mânuirea biciului.

— Orice ar fi, îmi poţi spune! şopti. Şi eu am destule secrete... Moartea animalului ăstuia e, în fond, o veste bună. Iar dacă mi-ai vorbi despre ce s-a întâmplat atunci, poate am reuşi să dăm şi de urma celuilalt. Nu e nevoie să amestecăm şi poliţia, dacă nu vrei. Ne descurcăm noi două! Am făcut oricum nişte cercetări.

Amalia se destinse fulgerător, ca un arc apăsat prea mult.

— Nu cumva să încerci asta! Nici nu ştii cu ce oameni periculoşi ai de-a face. Stai cât mai departe de ei!

Cristina surâse în doi peri.

— Parcă nu-ţi aminteai nimic...

Amalia îi ocoli privirea. Cristina nu lăsă mila să o copleşească. Lupta nu era câştigată, vorbele acelea îi scăpaseră Amaliei fără voie şi încă nu era pregătită să facă mărturisiri.

Cristina făcu deci pasul înapoi. Cu glas molcolm, îi povesti ce aflase despre răpitori. Amalia o asculta în linişte, părând să nu-şi poată desprinde ochii de pătratul de hârtie cu chipul schimonosit. Robinetul

ruginit lăsa să pice câte un strop de apă rece, bocănind sinistru pe tabla chiuvetei.

— Amalia, spuse Cristina, ştiu că ai trecut prin clipe cumplite! Te cred că ţi-e frică de monştrii ăştia. Dar uite că a rămas doar unul şi, dacă ne unim forţele, vom reuşi să-l descoperim. Nu ai prefera să-l ştii după gratii?

Amalia tăcea îndărătnic. Cristinei îi venea să o prindă de braţe şi să i le sucească până când avea să scuipe adevărul ca pe un os de peşte rămas în fundul gâtlejului. Încercă să-şi ascundă iritarea, să-şi reamintească totuşi că Amalia era o victimă.

— Indiferent de decizia ta, eu voi continua cercetările. Sunt prea multe în joc. Dacă Steluţa a fost răpită de ăştia doi, ştiind prea bine de ce grozăvii sunt în stare, nu trebuie să facem totul ca s-o salvăm? Şi aşa, familia i-a fost decimată. Te rog, ajută-mă!

Epuizată, Cristina aşteptă. O presase pe Amalia cât putuse. Nu mai găsea cuvinte care să-i ajungă la suflet, amintirea chipului ei tumefiat o reducea la tăcere. Îşi fixă unghiile, lăsând picuratul robinetului să umple tăcerea pâcloasă.

— Bine! spuse Amalia.

Cristina o privi atent, neîndrăznind încă să spere.

— Dar nu cred că-ţi fac un serviciu, şopti Amalia.

Ascultând-o cum înşira clipele de durere şi umilinţă, Cristina îşi dori să nu o fi convins. Se ridică repezit, întrebându-se cu ce o ajuta să ştie fiecare amănunt sordid, cumplit. Se forţă însă să rămână atentă, să-i reţină fiecare cuvânt. Era deja îngreţoşată, mânioasă şi înfricoşată, când Amalia ajunse cu povestirea la mesajul primit.

Cristina nu are nevoie de apărători, nici de vecini. Fugi de acolo, nu privi în urmă! Las-o să viseze!

Restul cuvintelor se pierdu într-un fel de bâzâit. Cristina se simţea de parcă o lovise cineva cu un ciocan în moalele capului. Când Amalia termină, ea era cea care tremura.

— Era destul de întuneric acolo, spuse Amalia, dar cred că tipul din poză era cel cu glas de docher.

— Şi celălalt? întrebă Cristina.

Răspunsul nici măcar n-o interesa. Voia doar să amâne momentul conştientizării cumplitului adevăr.

— Pe celălalt nu l-am văzut. Doar l-am auzit, l-am simţit...

Amalia se înfioră şi tăcu. Cristina lovi cu pumnul în masă, furioasă pe alţii, dar şi pe sine.

— Totul e din cauza mea, nu-i aşa?

În fine, o spusese. Vorbele îi umpleau gura de pelin. Nu-i făcuse nimic Amaliei, totuşi vina o podidea de parcă ea ar fi mânuit cuţitul, ar fi aprins ţigara...

— În noaptea dinainte, m-ai găsit în faţa ferestrei, spuse. Ce înseamnă toate astea?

— Nu ştiu, zău! Ar fi trebuit să-ţi spun mai demult, dar mi-a fost prea frică. Iartă-mă!

— Iertarea trebuie să vină de la tine. Ai suferit atât! Iar până la urmă te-ai întors aici.

— N-am mai putut să rămân acolo, ştiind că...

În secunda următoare, erau una în braţele celeilalte. Dură ceva până se liniştiră şi Amalia o prinse de cot cu putere.

— Acum înţelegi că nu e cazul să te pui cu oamenii ăştia? Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar întâmpla dac-ar afla că ţi-am povestit.

Cristina închise robinetul şi-l şterse gânditoare.

— De ce i-ar interesa pe sceleraţii ăia visele mele? Şi de unde ştiau că ai întrerupt unul? Cum e legat totul de dispariţia Steluţei? E o harababură cumplită!

— Cristina, ai auzit ce ţi-am spus? Uită totul până nu e prea târziu!

Nu o contrazise, dar asta nu însemna că avea să o asculte.

— Te-au mai căutat?

Întrebase mai mult ca să arunce discuţia pe alt făgaş, dar o văzu pe Amalia pălind.

— În seara când am ieşit din spital. O asistentă mi-a adus nişte flori. Am ştiut imediat că erau de la ei. Aveau un bilet...

Cristina clipi de câteva ori.

— Aşa, şi?

— Cruciuliţa, spuse Amalia cu jumătate de gură.

— Cruciuliţa? repetă Cristina.

— Pe care ai purtat-o, cea de la bunica. Mi-au zis să scap de ea înainte să plec. Am aruncat-o la gunoi.

Se ruşina parcă ar fi vorbit despre o crimă, iar Cristina nu ştia dacă să râdă ori să lăcrimeze. Amănuntul acela era la fel de bizar ca şi restul poveştii. Din nou, nu găsea o logică în însângeratul puzzle care îi guverna viaţa. Simţea însă că era tot mai aproape de răspuns. Dar n-avea să regrete oare amarnic găsirea lui? Destăinuirea Amaliei nu o făcuse să se simtă mai bine...

Capitolul 25

PĂSTOREL SE DESTĂINUIE

Procurorul Păstorel locuia într-un bloc cu patru etaje din buricul târgului. Cristina se gândise toată ziua la ce-i va spune, dar îşi domoli pasul pe măsură ce se apropia de cubul de beton. Fusese odată albastru, dar tencuiala căzută de pe pereţi întruchipase insule şi fantomatice arhipelaguri pe oceanul imaginar. Cristina se opri în faţa scării şi îşi trase răsuflarea. Nu se schimbase mare lucru din zilele când pândea prin boscheţi urmărindu-l pe procuror cum intra şi ieşea pe două cărări, adesea cu câte o paraşută adunată de la gară. Geamul de la uşa acoperită de desene scabroase era încă înlocuit de o bucată de placaj, acum ceva mai scorojită. Îndreptându-şi fesul căzut pe o ureche, Cristina aruncă o privire spre etajul trei, unde o lumină strălucea în bucătărie. Păstorel era acasă.

Pregătită pentru ce era mai rău, apăsă clanţa rece şi, cu un scârţâit lugubru, uşa se deschise. Pe casa scării mirosea a urină şi a varză fiartă, iar bezna era stăpână. Cristina strâmbă din nas şi scoase telefonul pentru a-şi lumina drumul. Parcă intrase într-o peşteră folosită pe post de tomberon.

Era la etajul al doilea, când de jos se auzi un nou scârţâit, ceva mai scurt. Cristina se aplecă peste balustradă, aşteptându-se să audă paşi, poate să vadă fulgerarea unei brichete. Nu se întâmplă nimic. Liniştea se prelungi o secundă, două, trei şi se făcu tot mai frig... Deodată, Cristina fu bucuroasă că, în clipa în care uşa se deschisese, lăsase ecranul mobilului să se întunece. Rămase înţepenită lângă balustradă, cu privirea pierdută în negură şi cu urechile ciulite. Durerea bruscă din plămâni o făcu să înţeleagă că îşi ţinuse respiraţia. Expiră, atentă să nu facă zgomot.

Imediat i se păru că distinge un hârşâit discret. Oare mintea îi juca iar feste? O greutate i se lăsase pe piept şi gerul îi muşca din obraji.

Picioarele căpătaseră rădăcini în ciment. *Chiar nimeni nu iese din vreun apartament?* strigă în gând. Senzaţia de loc părăsit, bântuit de spirite rele, o copleşea. Un mecanism nevăzut îi sugea aerul din plămâni şi ameţeala se întovărăşea cu tremurul incontrolabil. Încă un foşnet, mai aproape, iar Cristina fu sigură că nu se înşela. Cineva urca scările. Cineva care se descurca perfect în întuneric şi care voia să-şi facă înaintarea cât mai puţin simţită. Iar când avea să ajungă lângă ea...

Încercă să se liniştească, dar inima nu voia să o asculte şi degetele i se încleştau dureros de balustrada acoperită de mâzgă. O torturau imagini vechi şi mai noi, învălmăşite într-un caleidoscop al ororilor. Chipul lui Turda, şanţul hidos din gâtul lui Stavropol, groaza nebună din privirea violatorului despuiat, ochii roşii care-i porunciseră să-şi ia viaţa, desenele copiilor... Îşi muşcă buzele, oprind în ultima secundă geamătul. Nu vedea nimic, totuşi ştia că o siluetă întunecată se prelingea pe lângă pereţi, neiertătoare, pregătită să... *Să ce? Să sfâşie, poate? Să ucidă în zeci de feluri, toate crâncene? Acelaşi monstru care...*

Timpul se oprise, îngheţat într-o capsulă invizibilă de spaimă iraţională. Cristina respira spasmodic şi dureros, chircită de efortul de a-şi umple plămânii. Puncte luminoase începură să-i apară pe retină, iar ameţeala îşi găsise un nou concurent în stomacul răzvrătit. Era încă aplecată peste balustrada şubredă, doar că picioarele nu o mai susţineau. Trupul i se sprijini pierit de metalul rece şi Cristina îşi muşcă buzele ca să nu vomite. Bezna părea să devină vâscoasă, o înconjura, se agăţa de ea, acoperindu-i ochii, nasul, gura... Îşi simţea vârfurile degetelor transformate în sloiuri, dimpreună cu picioarele, iar creierul i se închidea încetul cu încetul. Nu o mai deranja că balustrada se clătina periculos, gata să alunece în benză, luând-o cu ea. Era ca şi cum un pumn invizibil o strângea, sugrumând-o, risipind-o în întunericul indiferent ca pe o mână de firimituri. Prin ţiuitul care-i invadase urechile, Cristina auzi

râsul răguşit, batjocoritor care vestea înfrângerea sa. Inima-i bătea tot mai încet şi pleoapele i se lăsau grele. Niciun somnifer n-o făcuse să se simtă aşa. Niciun somnifer n-ar fi putut-o împăca atât de uşor cu moartea.

Uşa de lângă ea sună ca un tunet. O lumină palidă cuprinse palierul, în vreme ce o babă moşmondea pe lângă yală. Se repezi spre ea şi o trase în ultima clipă departe de balustradă şi de pericol.

— Vai de mine, domnişoară! Pe-aici nimic n-a mai fost reparat de pe vremea împuşcatului. Doamne, fereşte de-o nenorocire!

Sprijinită de perete, Cristina nu putea încă să-i răspundă. Strânsoarea invizibilă încetase, lăsând în urmă doar greaţa şi tremurul tuturor muşchilor. Ca unui convalescent ce a luptat cu o boală nemiloasă, fiecare răsuflare îi părea un dar dumnezeiesc. Dădu doar din cap a mulţumire. Pentru a doua oară, un samaritean necunoscut îi salva viaţa. Începea să devină un obicei prost.

— Vă e rău? Pot să vă ajut cu ceva? spuse baba.

Avea ochi albaştri, atenţi şi blânzi, şi mirosea a levănţică.

— Nu, mulţumesc, se sili să-i răspundă Cristina. M-a luat doar cu ameţeală.

— Vreţi să intraţi puţin la mine? Vă fac un ceai, staţi jos oleacă...

Cristina îi făcu semn că nu e nevoie şi reuşi chiar să stea dreaptă, fără să se mai ţină de perete.

— Mă duceam la vecinul de la trei, domnul Păstorel.

— Vă conduc, zise femeia.

Nu se obosi să o contrazică. Se simţea chiar mai liniştită aşa. În faţa uşii de la apartamentul procurorului, Cristina ezită o clipă, apoi apăsă prelung butonul soneriei. Nu-i putea spune însoţitoarei ei să o şteargă, iar ea părea decisă să nu plece până când nu o preda pe mâini bune. Nu pentru intrarea asta se pregătise, dar trebuia să accepte lucrurile aşa cum erau. În fond, ar fi putut fi pe cimentul de la parter, zdrobită.

Dură destul de mult până se auziră paşi târşâiţi pe lângă uşa care se crăpă circumspect. Păstorel lăsase lanţul şi se holbă neîncrezător. Privirea i se mută de la vecina sa la Cristina şi înapoi, iar buzele i se strânseră pungă.

— Bună seara, domnule procuror, luă iniţiativa Cristina, cu o voce încă nesigură. Aş vrea să vorbim puţin.

— Eu am plecat! Să ai grijă de domnişoara, vecine, interveni bătrâna. I s-a făcut rău pe scări. Tineretul ăsta zău că nu-i aşa de verde ca noi!

Păstorel scoase un mormăit indescifrabil, pe care femeia îl luă drept aprobare. Cu o mină satisfăcută, făcu stânga-mprejur, lăsând-o pe Cristina în faţa uşii.

— Ştiu că nu prea aveţi de ce să mă simpatizaţi, dar e important, insistă Cristina. Măcar cinci minute dacă am putea discuta! E vorba despre Turda.

Procurorul îşi păstra expresia morocănosă şi, pentru o secundă, Cristina fu sigură că avea să-i trântească uşa-n nas. Firicelul de lumină se subţie şi trăsăturile buhăite ale omului legii dispărură. *Asta a fost. Trebuia să încerc*, îşi zise resemnată Cristina. Auzi însă un zornăit şi uşa de crăpă din nou.

— Hai, intră! o îndemnă lătrat Păstorel.

Cristina nu aşteptă ca procurorul să repete invitaţia. Se strecură în antreul strâmt, duhnind a rufe nespălate. După încercarea prin care trecuse însă, nici măcar mirosul unei gropi colective n-ar fi deranjat-o. Îl urmă în bucătăria mică şi dezordonată. Abia era loc pentru o plită cu două ochiuri, o masă şi două scaune vechi, negre. Dulapul fusese suspendat pe perete, deasupra mesei, iar dintr-un cui, lângă chiuveta crăpată, atârna un ştergar gri de murdărie. Pe muşamaua portocalie lăsaseră urme un pahar pe jumătate plin şi o cutie de sardele.

— Ce vrei? se răsti Păstorel, aşezându-se greoi.

Deşi nu fusese invitată, Cristina se lăsă pe celălalt scaun. Încă nu era foarte sigură pe picioare.

— Mă interesează ce-mi puteţi spune despre spargerea de la Centrul de Transfuzii.

Obrajii brăzdaţi de vinişoare ai procurorului deveniră brusc stacojii.

— Nu am nicio treabă cu ea. Am ieşit la pensie! spuse Păstorel.

Cristina îşi reţinu un rictus, urmărindu-l cum golea cu sete paharul ce mirosea a poşircă.

— Ştiu că v-aţi ocupat de anchetă, cel puţin la început.

Păstorel se încruntă şi îşi umplu iarăşi paharul. *Ei, mai uşurel! În ritmul ăsta, te îmbeţi criţă şi chiar nu mai pot scoate nimic de la tine.* Cristina fixa abătută muşamaua, ca să nu-l lase pe procuror să-i citească în ochi ce credea despre el.

— Şi ce dacă? mormăi Păstorel.

Cristina se înarmă cu răbdare. Nici nu s-ar fi aşteptat la o primire mai caldă. Bătu uşor cu palma în muşama.

— Nu se poate să nu ştiţi ce a păţit grefierul cu care aţi lucrat! Şi-a găsit moartea încercând să o apere pe femeia iubită. Ea era asistentă la Centrul de Transfuzii şi a dispărut. Sunt multe lucruri putrede aici. Cred că toţi cei implicaţi în cercetări sunt în pericol. Inclusiv dumneavoastră.

Nu-şi putea da seama ce se petrecea în mintea interlocutorului său. Ochii apoşi ai procurorului, tulburaţi de alcool, erau la fel de greu de citit ca un manuscris sumerian. Păstorel se juca bezmetic cu degetul mare de la mâna dreaptă în băltiţa de ulei scursă de la conservă.

— Dacă-i aşa, de ce îţi vâri nasul în treaba asta? răbufni după o pauză. De ce nu-ţi vezi de-ale tale? De ce nu mă laşi în pace? Din cauza ta am înghiţit destul rahat!

Era surprinzător de coerent pentru cantitatea de tărie pe care o avea la bord şi Cristina îşi spuse că îi datora adevărul. Doar îi cerea să-şi pună gâtul în laţ pentru ea!

— Fiindcă sunt sigură că, într-un fel pe care nu-l pot explica, am fost deja amestecată în toată tărăşenia. Din cauza mea au suferit oameni la care ţin. Trebuie să aflu adevărul, oricât m-ar costa! Nu mi-a fost uşor să apelez la dumneavoastră... Dar am avut parte de întâmplări şi mai urâte în ultima vreme.

Păstorel pufni dispreţuitor, măturând cu palma paharul care mai avea pe fund un deget de votcă. Îşi bulbucă ochii la alcoolul care se înfrăţea cu uleiul şi îşi frecă maşinal fruntea asudată. Buzele i se mişcau, dar nu ieşea niciun sunet.

— Chiar n-aţi vrea ca moartea domnului Turda să fie răzbunată? spuse Cristina. Jur, ce-mi veţi zice va rămâne doar pentru mine! Nu vreau să vă mai fac probleme.

Procurorul se ridică şi îşi şterse palmele de şervetul jegos, făcând stomacul Cristinei să protesteze iarăşi. Îi aruncă o uitătură urâtă.

— Nu trebuie să-ţi zic nimic! Canci, o cioată!

— Aşa e, răspunse calm Cristina. Nu trebuie. Sper totuşi că veţi proceda decent măcar o dată-n viaţă.

El plescăi dezgustător, dar trăsăturile i se mai înmuiaseră. Îşi mută privirea pe geam şi căută o ţigară.

— Ce vrei să ştii? o întrebă.

Cristinei nu-i venea să creadă că-l convinsese. Îşi drese glasul ca să-şi ascundă surpriza.

— Mă interesează cum s-a desfăşurat audierea Rodicăi Mihăilescu. Ce conţinea declaraţia ei. Cum de vi s-a dat dosarul ăsta...

Nu voia să termine întrebarea ca să nu-l supere. Păstorel trase cu sete din ţigara ordinară.

— Nu ştiu de ce-a ajuns la mine. De când cu porcăria aia de articol, m-am ocupat de tot felul de prostii. M-a chemat la el generalul şi mi-a zis că-mi dă cazul. Nu aveam o zi prea bună.

Era uşor să şi-l imagineze: debusolat, ameţit, încercând să estompeze izul de alcool. Şeful trebuie să fi văzut în ce stare era, totuşi îl trimisese la treabă.

— Din cercetări n-a ieşit nicio brânză, continuă Păstorel. Nu s-au găsit alte amprente, nici urme de forţare. Şi asistentele alea proaste, care se uitau la mine şi chicoteau!

Stinse chiştocul de parcă ar fi vrut să-l închidă-n puşcărie drept pedepsă pentru vreun păcat ascuns.

— Şi audierile? întrebă Cristina.

— Ce-i cu ele?

Cristina îşi impuse să nu se enerveze.

— Ce a spus asistenta? Ce s-a întâmplat cu declaraţia ei?

Urmărindu-l pe procuror cum îşi umplea iar paharul, Cristina fu convinsă că Păstorel nu avea să-i mai zică nimic.

— Ce putea să spună? Nu ştia nici pe dracu'! A fost de serviciu, n-a văzut nimic.

— A ieşit din clădire? continuă interogatoriul Cristina.

Păstorel dădu din umeri, cu privirea tot mai tulbure.

— Parcă la o ţigară. Ce contează? Era o pierdere de vreme, înşira doar prostii. Numai Turda nu-şi lua ochii de la ea... Nu ştiu de ce, era o pieritură fără ţâţe!

Amintirea numelui grefierului îl făcu să amuţească brusc. Cristina nu se îndoia că, măcar în privinţa asta, îi spunea adevărul. *Foarte curând, n-o să mai fie bun de nimic, iar eu încă nu am aflat mare lucru.*

— Vrei să mai scrii la gazetă că vorbesc în dodii? se răsti Păstorel. Nu-ţi ajunge cât bine mi-ai făcut?

— Nu mai lucrez la ziar, staţi liniştit! Tot ce discutăm rămâne între noi.

Păstorel aruncă la coş sticla goală.

— Nu mi-e frică de nimeni! Aşa să ştii!

Cristina îşi forţă buzele într-un surâs strâmb.

— A mai întrebat cineva despre declaraţia asistentei?

Privirea lui Păstorel luci deodată a şiretenie.

— Mi-au luat dosarul. Au venit şi mi l-au luat de pe masă. Iac-aşa! N-am avut nicio treabă cu ce i s-a întâmplat lui Ion.

Degetele i se strânseră în jurul încheieturii ei. Privirea îi era pierdută, întoarsă într-o amintire urâtă.

— Cine a venit? spuse Cristina.

— Erau doi. În costumele lor la patru ace... Am fost bucuros când au plecat.

— Cine erau?

Păstorel parcă intrase într-un fel de transă. Nu era sigură că măcar ceva din vorbele ei mai răzbătea până la mintea lui înceţoşată de spaimă şi alcool.

— Nu e vina mea! N-are cum să fie! Ce puteam face?

Cuvintele i se transformară în scâncet. Pentru prima dată, Cristinei i se făcu milă de el. Păstorel îşi apropie faţa de a ei, făcând-o să respire duhoarea de transpiraţie şi alcool prost.

— Nu puteam face altfel! Nu e vina mea!

Se prăbuşi peste masă. Îngreţoşată, Cristina îi desprinse degetele şi încercă să-şi dea seama dacă i se făcuse rău sau îl doborâse băutura. Sforăitul lui răsunător o convinse că nu avea de ce să-şi facă griji. Acum, că adormise, părea mai mic şi bolnav. Îşi îngropa regretele, oricare ar fi fost ele, în băutură, dar nu părea să facă o treabă prea bună.

Primul imbold al Cristinei fu să iasă cât mai repede, dar se opri înainte de a ajunge la uşă. În loc să caute aerul curat al nopţii, se întoarse spre dormitor. Ascultând zgomotele lui Păstorel, de animal vătămat, luă cu vârful degetelor o pătură slinoasă şi i-o aşeză pe spate. Nu-l putea ajuta să scape de povară, dar îşi putea urma imboldul nu prea cuminte. *De ce nu? O altă şansă nu vei avea..* Nu ştia ce spera să găsească, dar nu era prima dată când se apuca de scotocit într-un apartament străin. Iar data trecută avusese parte de o descoperire surprinzătoare. *Şi de o corecţie pe măsură.*

În dormitorul la fel de puţin spaţios ca bucătăria nu încăpea mare lucru. O noptieră oferea o privelişte deloc atrăgătoare: grămezi de sticle goale, chiştoace de ţigări ieftine, şomoioage de hârtie igienică şi resturi de pâine acoperite de mucegai. Cristina zări câţiva gândaci maro croindu-şi drum printre mizerii şi îşi mută privirea în altă parte. Orice ar fi căutat, sigur nu era acolo.

Pe perete, câteva rafturi suspendate adăposteau bibelouri hidoase şi tomuri atât de prăfuite, încât Cristina îşi zise că nu mai fuseseră deschise de ani buni. Îşi miji ochii ca să citească titlurile. Literatură de specialitate şi câteva romane poliţiste, ceva clasici... Îi era greu să şi-l imagineze pe Păstorel delectându-se cu o carte bună. Dar poate fusese o vreme când alcoolul nu era singurul său prieten. Colţul unei poze ieşea dintre două cotoare groase, iar Cristina îl apucă, murdărindu-şi degetele. Fixă fotografia, cu o subită strângere de inimă. Păstorel şi Turda zâmbeau spre obiectiv, cu frunţile mai puţin ridate şi ochii mai senini. Odată, fuseseră prieteni. *Poate de aceea i s-a dezlegat totuşi limba... Păcat că nu mi-a zis mare lucru.*

Deodată, cercetarea ei părea o pierdere de timp. Cristina îşi dorea doar să se spele pe mâini şi să plece. Intră în baie şi regretă imediat. Nici vorbă de luciri prietenoase ale faianţei sau metalului, de alb care să-ţi ia

ochii, de parfum floral ori măcar miros de antiseptic! Cada, chiuveta şi vasul toaletei erau acoperite de straturile negre şi ruginii ale aceleiaşi mizerii adunate cu lunile.

Un horcăit puternic o făcu să tresară. Scaunul din bucătărie scârţâi şi Cristina ghici că Păstorel îşi schimbase poziţia. Ochii i se opriră pe marginea uşii. Chiar şi în lumina chioară a becului, ceva părea în neregulă. Îşi trecu degetele peste placaj şi simţi o adâncitură. Încă un scârţâit îi dădu semn să se grăbească, dar ziarista continuă să pipăie până fu convinsă că descoperise ceva. *Un fel de capac? O tainiţă?* Cu precauţie, încercă să o deschidă. O unghie i se rupse şi Cristina îşi muşcă buzele, dar nu se dădu bătută. Scotoci în poşetă după unghieră.

Lama cuţitaşului îşi făcu treaba din a doua încercare. Cristina şuieră de bucurie când se pomeni în palmă cu o bucată de hârtie. Încă se mira că Păstorel alesese o asemenea ascunzătoare, dar era greu să aşteptţi lucruri sofisticate de la cineva cu mintea înecată în tărie. Se strecură spre ieşire, atentă să nu-l trezească pe Păstorel. Uşa se închise în urma ei cu zgomot sec de piatră funerară.

Nu contează unde l-a ascuns. Contează ce e pe ghemotocul ăsta. Ceva atât de important încât să ucizi pentru el? Poate... Dar atunci n-ar fi trebuit să-şi termine demult treaba? Cristina se strâmbă şi privi în jur. Se simţea în siguranţă şi trebuia să se lămurească. Despături hârtia şi o lumină cu telefonul. Era acoperită cu scris mărunţel, dar perfect lizibil. Cristina o netezi uşor, învingând o ultimă ezitare. *Gata! Doar nu i-ai înghiţit toate mojiciile degeaba!*

Citi primele rânduri.

N-am mult timp şi nici pe cine conta. Sper să mă ajuţi. Zilele trecute, când a fost Rodica la Parchet, nu ţi-am spus, dar ne ştiam demult. Istoria veche mi-a răbufnit în suflet cu o forţă incredibilă... Mi-a lăsat un bilet. A văzut-o pe femeia aia cu

doctorul, o chinuiau coşmarurile... Am crezut că n-are importanţă. Doamne, sunt incoerent! Teama e de vină. Ştiu că-mi priveşte cineva peste umăr. Am simţit-o toată ziua. Te rog ca pe Dumnezeu, orice s-ar întâmpla cu mine, ai grijă de ea!

Restul era o înşiruire fără sens de numere. Cristina oftă. Se săturase să primească doar enigme, dar măcar nu avea nevoie de semnătură ca să ştie a cui mână nervoasă umpluse peticul de hârtie. De dincolo de mormânt, Ioan Turda îi vorbea şi ea nu-l înţelegea. Nu putea însă decât să zâmbească amar când se gândea cui îi încredinţase soarta femeii pentru care îndurase chinuri atroce.

Capitolul 26

TEMERI ŞI INDICII

Cristina savura abia primita veste a externării lui Mihai când Alex intră în birou. Era îmbrăcat ca pentru o călătorie lungă şi felul în care se sprijini cu spatele de uşă, studiind-o în tăcere, o lăsă fără cuvinte.

— Bună, spuse Alex.

Se apropie de ea încet, sau poate doar ei i se părea că fiecare secundă devenise prea lungă. Alex se aplecă şi o sărută, simplu, fără introducere, şi Cristina uită şi de Mihai, şi de Dănuţ, şi de propriile întrebări. Conta doar palma lui care îi acoperea inima, degetele lui care se mutau de la un buton de carne la altul şi îl dezveleau, neruşinat, involt, dornic să primească alte mângâieri. Se opri însă prea devreme şi Cristina

rămase înţepenită în scaun, fremătând de dorinţă neostoită, şi îl privi cum se aşeza pe fotoliul din faţa biroului ei. Părea abia ieşit dintr-o şedinţă plicticoasă, în vreme ce ea respira încă greu. Nu încercă să-şi ascundă tulburarea în vreme ce-şi aşeza bluza. Nu ar fi avut rost.

— Într-o zi, să mă înveţi şi pe mine asta, murmură.

Alex îi lăsă cuvintele să se topească, o undă fugară pe suprafaţa unui lac adânc.

— Arăţi minunat, îi spuse în schimb.

— Mulţumesc. M-am trezit foarte bine dispusă.

O lucire de duioşie străbătu privirea lui Alex.

— Vreau să cred că şi eu am un merit în asta.

— Probabil, admise răguşit Cristina. E o vizită de lucru sau...

Nu ştia cum să definească alternativa.

— Doar probabil? spuse Alex. Amândouă...

— Adică?

— Trebuia să-mi iau rămas bun. Plec în Anglia pentru weekend. Am de discutat cu nişte oameni, poate punem la punct nişte investiţii.

Cristina respiră adânc, impunându-şi să nu cerşească o nouă întâlnire. Era de ajuns că intrase cu totul în puterea lui, că Alex făcea din ea ce voia.

— Drum bun atunci!

Alex o studie gânditor, iar Cristina îi susţinu cu greu privirea. Câteodată, era convinsă că ochii i se transformau într-un fel de aparat Roentgen care făcea radiografia completă a sufletului ei.

— Luni seară, te aştept din nou la cină, răspunse Alex gândului ei nerostit. Până atunci, orice probleme ai avea, nu ezita să apelezi la Adam.

— Câteodată, invitaţiile tale seamănă cu nişte ordine, spuse Cristina.

Se ridică şi se sprijini de colţul biroului. Trebuia să se mişte ca să-şi păstreze calmul. De ce despărţirea asta o durea? De ce o făcea să se teamă? Alex o prinse încetişor de braţul drept, ducându-i palma la buze.

— Nu cred că-ţi dai seama cât însemni pentru mine, îi spuse. Iartă-mă dacă mai sar calul. Din păcate, m-am obişnuit să dau ordine şi în somn. Când e vorba de tine însă, sunt doar rugăminţi.

Cristina surâse. Îl credea, deşi se simţea o puştoaică naivă. O bătaie scurtă în uşă o scuti de răspuns. Se aşeză iar şi rosti invitaţia pe un ton suprinzător de liniştit:

— Intră!

Era Adam.

— Avionul te aşteaptă, Alex!

Alex îi aruncă Cristinei un zâmbet strengăresc şi se ridică.

— Ne vedem luni!

— Călătorie plăcută, îi ură Cristina.

Ar fi vrut să-i strige să nu plece, dar el ieşi înainte ca ea să o poată face. Rămasă cu Adam, Cristina îşi prinse tâmplele cu palmele şi închise ochii. Când îi redeschise, Adam o fixa cu privirea. Cristina spuse primul lucru care-i veni în minte, doar ca să umple pauza.

— Dănuţ se întoarce azi acasă! Nu voi mai fi mamă de împrumut. Îmi va lipsi, dar răsuflu uşurată. Nu eram pregătită pentru o asemenea responsabilitate.

Surâsul lui părea mai degrabă un rictus.

— Pentru cele mai multe dintre glumele sorţii nu suntem pregătiţi, răspunse. Şi tare-i place să glumească...

— Nu ne rămâne decât să facem haz de necaz, nu? Ce altceva putem face când lucrurile o iau razna?

— Depinde ce înseamnă că o iau razna, tărăgănă el cuvintele. Dar de ce vorbim despre asta? Ai nevoie de ceva?

Personal sau profesional? Întrebarea nu-i ieşi de pe buze.

— Sunt bine. Dar cum de nu-l însoţeşti pe Alex?

— A vrut să rămân aici, să fie sigur că tu...

Cristina îşi examină stingherită palmele. Era deopotrivă uşor să i se destănuie şi dificil să-i audă aluziile privind relaţia ei cu şeful amândurora. Buzele îi tremurară câteva secunde, ochii i se fixară pe fereastră. Adam se încruntă.

— Crezi că greşelile trecutului ne pot hăitui toată viaţa, Cristina? o întrebă.

— Ce fel de greşeli?

— O laşitate de o clipă, o alegere proastă... Le poţi apoi răscumpăra sau eşti condamnat să te adânceşti în hău? În singurătate...

Cristina îşi permise un scurt răgaz de gândire.

— Mi-e greu să-ţi răspund când vorbeşti în parabole. Noi, ziarişti, suntem oamenii faptelor, doar ştii.

Cu mina omului care se silea să ridice capul deasupra volburii, Adam se îndreptă spre uşă.

— Nu mă lua în seamă! Pe cât eşti tu de luminoasă azi, pe atât sunt eu de mohorât. Ai destulă treabă ca să n-ai timp de prostiile mele.

— Vreau să te ajut, să ştii. Doar că trebuie să-mi spui mai clar care-i treaba ca să-ţi pot da un sfat. Dacă de sfaturi ai nevoie...

Adam era deja cu mâna pe clanţă.

— Tu doar ai grijă de tine şi caută-mă dacă ai nevoie de ceva, orice. Eşti foarte importantă pentru Alex. Şi pentru mine...

Ultima propoziţie fu aproape o şoaptă. Fără să mai aştepte răspunsul ziaristei, Adam ieşi.

În orele care urmară, Cristina îşi repetă de mai multe ori în minte cuvintele lui Adam, de fiecare dată mai nedumerită. Nu găsi un răspuns

şi nicio altă metodă de a scăpa de sâcâitoarea întrebare decât să caute răspuns la altele. Îi dădu şoferului liber şi se îndreptă spre morgă.

Nu era locul pe care să-l vizitezi dacă nu aveai neapărată nevoie, iar Cristina călcase destul de rar pe acolo. De fiecare dată, spectacolul oferit de trupurile îngrămădite pe mese, în aşteptarea unui loc în frigider, alături de care un legist îşi molfăia placid gustarea, o făcea să jure că nu va reveni. Nici acum nu anticipa momentul cu plăcere, dar încă nu aflase cauza morţii boxerului şi nu voia să-l sune pe Agrişan.

O pală de vânt i se strecură mişeleşte pe la spate, o ocoli, atinse poarta şi o făcu să scârţâie din încheieturi. Ultima speranţă secretă a Cristinei, că accesul în casa morţii îi va fi blocat de un cerber neînduplecat, se spulberă. Cristina păşi în curtea pustie, încă aşteptând să i se ceară să facă de îndată cale întoarsă. Încă vreo trei metri şi era la uşă. În acea zi, morga era sat fără câini.

În holul lat cât să treacă o targă şi un om, mirosea puternic a formol şi neonul clipea obosit. Cristina se opri, încercând să decidă cum va proceda. Chiar şi într-o minunată zi fără morţi, tot ar fi trebuit să vadă şi să audă ceva. O învăluia însă o linişte sumbră, toate uşile erau închise. *Dacă am fi într-un film, în clipa asta reporterul băgăreţ ar primi un topor în cap. Sau un cuţit...*

În pelicula proiectată doar în mintea ei, se văzu imobilizată pe la spate. Zări sticlirea funestă a lamei în care se reflecta lumina neonului, în acea ultimă clipă de dinainte de a-i secţiona gâtul. Simţi durerea ascuţită şi sângele ţâşni, încleindu-i hainele înainte ca ea să se prăbuşească, moale, pe podea. Scena era atât de veridică, încât Cristina se întoarse, cu răsuflarea tăiată şi horcăitul ajuns aproape de buze. Nimeni nu era însă în spatele său şi Cristina înghiţi în sec. Pur şi simplu, nu se putea sili să mai facă măcar un pas. Alternanţa de lumină şi umbră izvodită de

neonul care-şi dădea ultima suflare o izbea în piept, ceafa îi era zgâriată de ochii unui asasin închipuit.

Dar oare inima celui care-şi calcula forţa primei lovituri chiar bătea dement ca a ei? Sau era deja încremenită, învelită într-un giulgiu? O pândea un asasin de celuloid sau un amant ieşit de pe alt tărâm? Ochi lăptoşi şi un vierme gras ce aştepta să izbucnească din colţul gurii moi... Cât de rece ar fi atingerea lui, gata să o ducă şi pe ea în mormânt, să-i fie tovarăşă pe vecie? Îi simţea răsuflarea în ureche, amestec de formol şi putreziciune, auzea trosnetul unei ultime îmbrăţişări. Degete osoase, reci alunecau pe pielea înfiorată, încă vie, îi cuprindeau gâtul şi strângeau, strângeau, strângeau...

Cristina era încă pironită în mijlocul culoarului, vrabie ameţită, când zgomotul liftului o făcu să iasă din transă. Ascensorul urca hurducăit de la subsol şi mai avea doar câteva secunde până să se deschidă în capătul holului. Spaima încă îşi avea ghearele înfipte în cugetul Cristinei şi, în loc ca femeia să răsufle uşurată, îşi căută ascunziş. Se furişă în încăperea cea mai apropiată, scuturându-se fără să ştie ce încerca să alunge.

Liftul se deschise şi Cristina, lipită de perete, chiar lângă uşă, auzi întâi zgomot de paşi şi apoi voci.

— Nu sufli nimănui o vorbă despre asta, ai înţeles?

Era un timbru jos, ameninţător, de bărbat.

— Se poate! Doar mă ştiţi, dom' Zaharia! V-am ajutat şi altădată...

Glasul celuilalt era subţire şi dulceag, de milog, însă nu asta conta pentru Cristina. Ţicneala ei bruscă, sau poate pronia binevoitoare, îi oferiseră o şansă nesperată.

— Bine! Acum dă-mi raportul! spuse Zaharia.

— Ştiu şi eu... Nu vreau să am probleme.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Cristina auzi un geamăt. Nu putea decât să bănuiască desfăşurarea ostilităţilor şi presupuse că Zaharia îl scuturase bine pe interlocutorul său.

— Imediat, imediat, bolborosi acesta. Tre' să fie chiar în cabinet! Acuma intru, daţi-mi drumul! Mă doare...

Cristina intră în panică. Era sigură că nu voia să fie suprinsă trăgând cu urechea. Îşi roti privirea prin încăpere, în căutarea unei ascunzători. Nu avea mult timp la dispoziţie, nici soluţii. Atentă să nu facă zgomot, se îndreptă spre birou, mută scaunul şi se strecură în spaţiul rămas. Tăblia îi ascundea cea mai mare parte a corpului, iar Cristina nădăjduia că omul era prea emoţionat ca să observe şi restul.

Îl auzi intrând şi foşnind hârtiile. Îi vedea doar bocancii negri, scâlciaţi. Bâţâia din piciorul drept şi Cristinei se întrebă care dintre ei era mai speriat. În sfârşit, păru să găsească hârtia pe care o căuta şi ieşi. Uşa rămase întredeschisă.

— Ia să vedem ce zice! mormăi Zaharia. Aşa, aşa... Cauza morţii, insuficienţă cardio-respiratorie acută... bla-bla-bla... sevraj?

Păru să mediteze la cele citite, iar Cristina îşi ţinu răsuflarea, aşteptând să audă ce o interesa mai mult. Despre ce cadavru era vorba?

Soarta nu-i oferea însă chiar totul pe tavă şi vocea lui Zaharia se pierdu într-o bolboroseală neinteligibilă.

— Data decesului, mormăi Zaharia şi Cristina se încordă.

— Dom' doctor, interveni celălalt, nu vă supăraţi, dar acuşica se întoarce lumea din pauză. Tre' să pun totul la loc...

— Bine... Mă anunţi dacă se mai interesează cineva de el, da?

— Cum să nu, la urgenţă! Da' acum vă rog...

— Bine, nu te mai văicări! Ţine, asta e pentru tine.

— Să trăiţi, şefule! Să vă dea Dumnezeu sănătate.

— Eu am plecat. Ştii ce ai de făcut.

— Da, şefu'! La urgenţă!

Cristina auzi zgomotul paşilor lui Zaharia care se îndepărtau şi îşi struni nerăbdarea încă un minut nesfârşit înainte de a se furişa afară. Se opri doar la ceainăria basarabeană.

Ceaiul era dulce şi fierbinte, dar n-avea nici măcar urmă de gust de lămâie. Cristina luă prima înghiţitură şi puse paharul deoparte. Avea atâtea lucruri la care să se gândească... Era sigură că mortul de care se interesase Zaharia era boxerul, iar asta îi stârnea o mulţime de întrebări. *Dacă a murit din cauza sevrajului, de ce avea o figură atât de speriată? O criză de delirium tremens? La urma urmei, alcoolicii văd şerpi ieşind din pereţi.* Dădu din umeri şi începu să se joace cu linguriţa. *Poţi ucide pe cineva lipsindu-l de drogul favorit? Da, însă de ce să apelezi la o metodă atât de complicată, când poţi să-l termini dintr-o lovitură bine ţintită? Mai simplu şi, în primul rând, mai rapid... Iar dacă scopul tău e să nu pară o crimă, de ce să-l arunci la gunoi?*

Cristina încercă să-şi ducă raţionamentul mai departe, dar nu reuşi. Cu un zâmbet resemnat, bău încă o înghiţitură de ceai şi decise să lase subiectul la o parte. Oftă şi scoase din buzunar hârtia găsită la Păstorel. Ce însemnau cifrele? *Cod numeric personal – ar trebui încă şase. Număr de mobil – lipsesc două. De fix? Pentru unul local, două cifre sunt în plus, pentru interurban sau internaţional – iarăşi prea puţine. Cod poştal sau doar serie de bulentin – prea multe! Cifrul de la o căsuţă de valori? Unde? Un cifru care să dezlege restul mesajului?* Avea timp pentru asemenea jocuri?

Le silabisi încă o dată. *20068192*. Încercă să le despartă, să le mute, să le citească pe sărite. *02.1860.29.* Îşi umezi buzele. *29.02.1860. 29 februarie 1860. E deci o dată? Ce fel de dată? A naşterii sau a morţii cuiva? A unui eveniment?*

Nu era istoric şi singura referinţă pe care o găsea, destul de înceţoşată, era ceva cu adunarea electivă şi Cuza. Domnitorul Unirii mici

fusese întotdeauna printre preferaţii ei, poate şi fiindcă soarta fusese atât de nedreaptă cu el. Făcut să abdice în miez de noapte de către o coaliţie monstruoasă, silit să ia calea exilului, destinul lui i se părea ilustrarea perfectă a nerecunoştinţei crase a naţiunii faţă de conducătorii săi valoroşi. *Cuza a avut o relaţie cu Maria Obrenovici. I-a născut doi fii nelegitimi, a plecat cu el în exil, a luptat şi a câştigat mai mereu cu soţia lui Alexandru, Elena, pentru dragostea lui. Şi totuşi, Elena a fost la căpătâiul lui Alexandru când boala l-a răpus, în vreme ce Maria dansa la bal. Iar la doar 41 de ani, Maria îşi zbura creierii, după ce aflase că e bolnavă de cancer. Toată istoria asta, mustind a intrigă politică şi amoroasă, pare apropiată de dragostea frântă a lui Turda. Cuza e înmormântat la Iaşi, la fel şi Maria!* Pe măsură ce învârtea acea idee, Cristina descoperea că-i plăcea tot mai mult. Truşescu o căutase pe Rodica peste tot în lumea laică. Se gândise însă să-şi încerce norocul în cea a mireselor lui Hristos? Nu prea credea.

Cristina se ridică de la masă. Centrul de Transfuzii nu era foarte departe şi acolo se afla, poate, răspunsul la una dintre multele enigme care o înconjurau. Era timpul să pună în practică o tactică veche.

Apropiindu-se de centru, Cristina îşi dădu seama că avea o problemă. Îl auzise pe doctorul Zaharia vorbind, dar nu ştia cum arăta! Oare se putea întâmpla să treacă pe lângă ea pe stradă şi să nu-şi dea seama că era el? Sigur, putea rezolva dilema foarte simplu, încercând să vorbească cu el, dar asta ar fi redus la zero restul planului. Cristina nu se simţea în niciun caz în stare să-i calce pe urme ca o umbră, după ce-i atrăgea atenţia abordându-l. Se înserase şi Cristina se zgribuli, frecându-şi mâinile. *Ce să fac?*

Câteva maşini adăstau în parcarea centrului, iar Cristina le studie, pe jumătate ascunsă de trunchiul unui copac. Butonă rapid pe telefon, sperând că Mihai nu era prea ocupat ca să-i răspundă. Îşi ţinu răsuflarea

cât timp ascultă ţârâitul monoton. O dată, de două ori, de trei... Începea să-şi piardă speranţa când auzi vocea lui Mihai.

— Da?

— Ce bine-mi pare că te-am prins! Ai ieşit deja din spital?

— Acum îmi fac formele. Felix e lângă mine... Îl ia el şi pe Dănuţ de la grădiniţă...

— De fapt, voiam să te întreb ceva. Sper să nu te superi...

— Nu, e în regulă. Ce anume?

— Doctorul Zaharia are maşină?

— Doctorul Zaharia?

Perplexitatea se citea în glasul lui Mihai. Ziarista n-avea însă timp de explicaţii şi, poate, era chiar mai bine aşa.

— Aha, spuse Cristina.

— D-da. Un Renault negru, la mâna a doua.

Cristina răsuflă uşurată. Norocul îi netezea calea din nou.

— Îi ştii cumva şi numărul?

— De ce-ţi trebuie?

Nu avea de gând să-i spună adevărul. Sigur ar fi apostrofat-o.

— Nu-i nimic important. Dacă nu-l ştii, asta e.

Încercase să sune convingător, dar bănuia că Mihai o cunoştea prea bine ca să pice în plasă.

— Habar n-am! Dar cred că e singurul de acolo care are marca asta de maşină. Ar trebui să fie de ajuns.

— Mulţumesc! Te las acum, ne vedem diseară.

— OK. Şi, Cristina, fii atentă, da?

Era singura indicaţie că Mihai îşi făcea griji pentru ea, dar Cristina o lăsă să treacă pe lângă urechi. Nu voia să facă să rodească seminţele panicii.

— Cum să nu? Pa, închid.

Se apropie de parcare cu pas măsurat. Renaultul negru era chiar la margine. Arăta ponosit, însă Cristinei îi venea să-l sărute. Atâta vreme cât era acolo, doctorul devenea uşor de depistat. *Dar de urmărit? El cu maşina, tu pe jos...* De data asta, Cristina nu se frământă prea mult în căutarea soluţiei. Pescui din nou în poşetă un cuţitaş de unghii şi se lăsă pe vine lângă automobil. Cu mişcări stângace, găuri un cauciuc şi apoi, pentru siguranţă, încă unul. Se întrebă ce ar fi făcut dacă ar fi surprins-o un poliţist. *Purtătorul de cuvânt al preşedintelui, vandalizând maşini. Asta da privelişte!* Se refugie din nou lângă copac, pentru a-şi continua pânda. Egalizase, măcar teoretic, şansele şi îi rămânea doar să aştepte. Nu avea de gând să fie cârcotaşă şi să-şi reamintească posibilitatea ca Zaharia să cheme un taxi.

Pe măsură ce minutele treceau, Cristina încerca să facă abstracţie de frigul tot mai muşcător. Faptul că stătea nemişcată nu o ajuta. Ziarista începu să tropăie uşor, ca să-şi mai pună sângele în mişcare. Curând, avea să se instaleze senzaţia că nu se mai încălzi niciodată. Gândul nu era prea îmbietor şi Cristina se întrebă ce-i venea să se supună unei astfel de aşteptări, când ar fi putut să-şi petreacă seara în căldura relativă a apartamentului sau a vreunui magazin. Oftă prelung, îndesând mâinile înmănuşate în buzunare. Începea să se simtă o prelungire a copacului pe care-l străjuia.

O încercă primul frison, preludiul unui întreg dans îngheţat. Îşi privi telefonul şi înjură în gând, pe sine şi pe doctor deopotrivă. Toată aventura avea să se lase cu o răceală sau chiar cu o pneumonie, tocmai în prag de sărbători. Ridică privirea de pe ecran la timp ca să zărească o siluetă apropiindu-se de parcare. Era un bărbat la treizeci şi ceva de ani, înalt, atletic, îmbrăcat nu foarte gros, şi Cristina se rugă să-l cheme Zaharia. Omul se opri chiar lângă Renault şi drăcui cu aceeaşi voce la care Cristina ciulise urechile din biroului legistului.

Cristina surâse în vreme ce Zaharia lovea cu bocancul într-un cauciuc. Ceva mai potolit, se întoarse şi privi în jur, iar Cristina se lipi de trunchiul teiului. Avea impresia că privirea doctorului străpungea noaptea, căutându-i pe cei care-şi bătuseră joc de maşină. Dacă o zărea, întâlnirea nu ar fi fost deloc plăcută. Cu inima cât un purice, se întrebă cât de periculos era de fapt Zaharia şi cum s-ar fi putut apăra de el. Cuţitaşul care îi servise atât de bine părea o glumiţă sinistră în faţa forţei medicului. Pentru o clipă, Cristina îşi dori ca Zaharia să cheme un taxi şi să plece, pentru ca ea să-i urmeze exemplul cu inima împăcată.

Doctorul scuipă însă într-o parte şi, după cam jumătate de minut de gândire, se întoarse spre stânga. Avea să-şi continue drumul pe jos. Cristina îl lăsă să se îndepărteze înainte de a îndrăzni să iasă din adăpostul său. Curajul o cam părăsise şi, din nou, ziarista se întrebă dacă nu era mai bine să se întoarcă acasă. Doar amintirea chipului Amaliei când îi povestise calvarul său îi dădu puterea să continue. Porni în urmărirea lui Zaharia, încercând să rămână în umbra clădirilor, recunoscătoare că pătura albă adunată peste zi îi înghiţea paşii.

Strada îngustă, cu multe case bătrâneşti despărţite de terenuri virane, era pustie. De două ori Zaharia se opri şi se întoarse, scrutând întunericul. Prima dată, Cristina se lăsă pe vine şi se lipi, cu respiraţia tăiată, de carcasa arsă a unei maşini. A doua oară, se piti după un tomberon, convinsă că era în zadar, că nu avea să mai scape de ochii ageri ai lui Zaharia. Totuşi, doctorul îşi continuă drumul, iar Cristina îl urmă.

Dacă o vedeai când soarele strălucea într-o frântură de acoperiş şi panselele se iţeau dintre buruieni, mahalaua părea încă pitorească. Te puteai atunci imagina călător în vremurile mai fericite când oamenii nu se înghesuiau în blocuri, turme adunate în ţarcuri croite din mirosuri grele, vicii şi tristeţi prost ascunse. Într-o seară de iarnă însă, totul părea

mort şi Cristina îşi simţea pasul tot mai şovăitor. Ar fi vrut să-şi sufle nasul, dar nu îndrăznea. Pur şi simplu îşi tampona nările, consolându-se cu ideea că măcar picioarele nu-i mai erau sloiuri. La următoarea intersecţie, se opri o secundă, ca să se orienteze. Dacă mai coteau o dată, ajungeau la cimitir. Cristina îşi muşcă buzele. *Poate nu...*

Spera în zadar şi încercă să se îmbărbăteze cu ideea că, la ora aceea, cimitirul era probabil închis. Se apropiau de poarta înaltă şi ziarista remarcă o uşoară creştere a ritmului la Zaharia, ca şi cum apropierea morţii îl atrăgea inexorabil.

Când Zaharia ajunse lângă poartă, speranţa naivă a Cristinei într-un final liniştit al aventurii se nărui. Lacătul se căsca deschis şi doctorul se strecură pe aleea principală. Cu strângerea de inimă a unui înotător de baltă care se aruncă în vâltoarea mugitoare a oceanului, Cristina îl urmă. Fiecare pas prin pădurea de cruci şi cavouri îi chircea degetele ziaristei. Lumina lunii poleia când şi când vârfurile crucilor şi figurile din portrete prindeau o stranie viaţă. Ochii lor morţi urmăreau mersul poticnit al Cristinei, parcă invidioşi pe tot ce mai răsufla. Îi simţea ca pe nişte sfredele, fiecare părăsind-o doar ca să lase locul altuia.

Ţepii gardurilor ieşeau din stratul de zăpadă, prelungiri ruginite ale răposaţilor transformaţi în hrană pentru viermi. Cristina trecea pe lângă ei, încercând să nu-i privească. Simţea mâini scheletice prinzând-o de pulpe şi un glas hârşâit răsună în mintea ei. *Unde crezi că mergi, drăguţă? Rămâi cu noi!* Ziarista încremeni, aşteptând ca pământul să se dea la o parte şi arătarea să i se înfăţişeze, oase învelite în resturi fluturânde de piele şi focuri roşii aţintind-o din găvane. Dar era numai închipuirea ei şi tusea îndepărtată a doctorului Zaharia o eliberă de coşmar.

Ceva foşni în spatele statuii unui înger, atrăgându-i privirea. Se mişcă încet într-acolo. Pe figura aplecată spre stânga, muşchiul desenase pete de lepros. Indiferentă la atacul timpului, făptura de marmură rânjea

parşiv şi Cristina ştiu că, de fapt, nu era un înger. Degetele lungi şi subţiri strângeau mânerul unei săbii, aripile se deschideau, gata de zbor. Cristina uită să respire, înţepenită în mijlocul aleii. Oare chiar văzuse tremurul aripilor?

Demonul lepros aştepta ceva. Avea nevoie doar de o ultimă sforţare ca să se smulgă din încremenirea-i prea lungă şi să-şi ia zborul. Să fluture ucigătoarea sabie, ca să umple lumea cu sângele vinovaţilor. *Sau al nevinovaţilor?* Un zăngănit de metal care se loveşte de piatră o făcu să se împleticească înapoi. Cineva îi răspundea? Cineva se pitea de partea cealaltă a aleii? Poate ar fi leşinat, dacă un alt zgomot, unul perfect obişnuit, nu i-ar fi făcut picioarele să se mişte singure.

Îi făcea bine să se îndrepte spre murmurul acela. Respiraţia şi pulsul i se apropiau de normal pe măsură ce glasurile deveneau tot mai uşor de distins. Vorbeau un bărbat şi o femeie, iar bărbatul era doctorul Zaharia. Cristina privi spre cer. Luna se ascunsese în spatele unui nor negru. Era suficient să nu facă zgomot ca să poată trage cu urechea.

— Ce ai căutat acolo? strigă femeia. A fost o prostie!

— Am vrut să văd cu ochii mei...

Glasul lui Zaharia se sugrumă brusc şi Cristina grăbi pasul, uitând de prudenţă. Voia să vadă ce se întâmpla. Şi deodată, undeva în lateral, zări cercul palid de lumină izvorât dintr-un felinar şi, chiar la marginea cercului, siluetele celor doi. Femeia aceea, oricine ar fi fost, era foarte puternică. Îl lipise pe doctor de o piatră funerară şi îşi sprijinea degetele de pieptul lui. Zaharia mai putea doar să horcăie stins şi Cristina îşi zise că primea mai mult decât îşi dorise. În loc să afle răspunsul la o enigmă, se trezea martoră la o crimă pe care nu îndrăznea să o împiedice.

Apoi, încet, necunoscuta se desprinse de medic. Pentru o fracţiune de secundă, lumina felinarului căzu chiar pe figura ei, iar Cristina îşi acoperi gura cu mâna pentru a-şi opri strigătul. Era femeia din magazin.

Imboldul de a o lua la sănătoasa printre morminte, spre ieşire, deveni aproape de nestăpânit.

Căzut în genunchi, Zaharia tremura şi gemea. Femeia îl lăsă să-şi revină, cu aroganţa dispreţuitoare a unei regine care a decis comutarea unei condamnări la moarte.

— Cred c-ai început să-ţi uiţi locul! îi spuse.

Pericolul încă răzbătea din fiecare inflexiune a glasului ei.

— N-am vrut să dovedesc lipsă de respect, murmură Zaharia.

— Şi totuşi, ai făcut-o!

— V-am slujit amândoi cu credinţă. Am ucis, am violat... Am dreptul să aflu ce s-a întâmplat cu el.

— N-ai niciun fel de drepturi! Ai fost primit în cercul iniţiaţilor, dar mai ai un drum lung de străbătut.

— Am avut parte de momente deosebite, noi doi.

Un mârâit fu răspunsul şi Cristina îşi zise că replica lui Zaharia fusese o greşeală. Încă o dată, instinctul i se dovedi corect. Braţul ei drept se ridică spre faţa lui şi Zaharia strigă. Durerea lui o bucură pe Cristina, în ciuda spaimei. *Am ucis, am violat...*

— Ar trebui să te fac bucăţi pentru insolenţa ta! strigă femeia.

Zaharia îi răspunse doar cu un geamăt năucit. Degetele îi strângeau obrazul rănit şi legistul semăna tot mai mult cu un animal încolţit. Glasul femeii îi era Cristinei vag familiar, însă ziarista nu-şi putea da seama unde-l mai auzise. În scurta lor întâlnire, nu schimbaseră nici măcar un cuvânt. Necunoscuta vorbi din nou.

— Am să-ţi arăt o îndurare pe care nu o meriţi. Pleacă de aici! Şi ţine minte: dacă îmi mai ieşi din cuvânt, vei cerşi moartea de care a avut parte Saul.

— Kim, îngână doctorul, încă nesigur pe picioare. Îmi voi răscumpăra greşeala... Dar, te implor, spune-mi de ce!

Cristinei îi venea să sară de surescitare. Aflase numele femeii şi-l repeta în minte, până la saturaţie. Şi mai aflase ceva la care merita să cugete. Se afla în faţa unei întregi reţele criminale, al cărei scop era încă greu de desluşit. Iar asta o făcea şi mai de temut. Dezvăluirile însă nu se terminaseră.

— Şi-a plătit cu viaţa prostia. Acum du-te!

Cristina putea ghici că Zaharia voia să afle mai multe, dar nu mai îndrăznea să pună vreo întrebare.

Se îndepărtă de-a-ndaratelea, lăsându-i Cristinei timpul să se furişeze după o cruce înaltă. Zăpada îi udă de tot încălţările, dar principalul era ca ziarista să treacă neobservată. Oricum, n-ar fi îndrăznit să-l mai urmărească, nu atâta vreme cât femeia rămânea acolo.

Iar Kim încă nu se mişca.

— Sunt înconjurată de nătângi! Nătângi şi orbi, explodă.

Privirea ei alunecă peste ogorul de cruci, sinistre roade crescute din măruntaiele morţilor, şi inima Cristinei îngheţă. Fu convinsă că avea să fie descoperită, că toată mânia pe care Kim şi-o ţinuse atât de greu în frâu avea să se reverse asupra ei. Rămase ghemuită, mai degrabă din înţepeneala spaimei decât din prudenţă, şi Kim plecă. Cristina o lăsă să se îndepărteze, fără a încerca nici cea mai vagă dorinţă de a o urmări. Îi ajunsese pentru o seară!

Călcând ca pe ouă, îşi croi drum spre ieşirea din cimitir. Nu se simţi în siguranţă decât în taxiul găsit, miraculos, la vreo două străzi mai încolo. Tot ce voia era să ajungă acasă.

Capitolul 27

FRICA

Profilul delicat al Marfei se întrezărea prin fereastra micuţă, ale cărei acoperitori de lemn erau desfăcute larg, pentru ca în casă să pătrundă razele soarelui vesel de vară. Cristinei îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că scena aceea era despărţită de ultima nu de câteva luni, ci de ani buni, care-şi croiseră făgaşul în colţul ochilor şi pe fruntea Marfei. Prietena ei se îndepărtă de fereastră cu un oftat ostenit, iar Cristina îşi dori să o urmeze. Ştia însă că nu-i era dat, aşa că se mulţumi să privească gospodăria.

Câteva moţate albe scurmau prin ograda înconjurată de un gard şubred. În stânga se vedea cocina, dintr-un şopron răsunau lovituri ritmice de ciocan şi Cristina îşi zise că acolo trebuia să-şi fi găsit de lucru Nikolai. Cumpăna unei fântâni se iţea de după şopron, o masă şi o bancă de lemn străjuiau cuptorul de lângă casă. Printre dealuri verzi, şerpuia galben drumul ce-şi revărsa colbul în faţa gardului. Cristina avea impresia că picase într-un tablou.

Începuse să-şi piardă răbdarea, când doi puştani ieşiră în fugă din casă. Primul, cu plete negre şi cu ochi întunecaţi, părea să aibă vreo cinci ani, celălalt, cu o claie de păr castaniu şi faţa ceva mai luminoasă – cam zece. Ducea o vadră goală, iar mezinul se chinuia să ţină pasul cu el. Un fir de fum se înălţă printr-o gaură din acoperişul şopronului, iar copiii se priviră scurt şi iuţiră pasul. Aveau o treabă destul de grea, dar se descurcară bine. Feţele le erau crispate de efort şi Cristina bănui că nu era prima oară când umpleau şi cărau vadra.

Marfa nu se zărea. Cristina s-ar fi aşteptat măcar să le iasă în întâmpinare fiilor săi, dar nu putea decât să se mire. Bocănitul se opri

chiar când băieţii intrară în casă. După câteva clipe, Nikolai ieşi din şopron. Chipul lui era lipsit de riduri, pielea părea chiar ciudat de întinsă, iar ochii aveau o lucire febrilă. Îşi îndreptă umerii, îşi şterse cu dosul palmei fruntea şi se lăsă să cadă pe bancă, ţintuind cu privirea uşa pe care dispăruseră băieţii. Ca şi cum i-ar fi simţit nerăbdarea, mezinul ieşi cu un hartan de pâine şi un blid de mâncare. I le puse în tăcere pe masă, fără să i se alăture. Nikolai goli blidul repede şi, cu ultima bucată de pâine, adună urmele de tocăniţă.

Îşi rezemă apoi fruntea în palmă şi rămase aşa aproape un minut. Părea că se lupta cu sine, pentru a nu ştiu câta oară, şi pierdea din nou bătălia.

— Marfa, strigă răguşit.

Silueta ei se ivi în cadrul uşii. Pentru o clipă, ochii li se întâlniră şi un fel de îndurerată resemnare străbătu toată fiinţa femeii. Părea să ştie prea bine ce voia Nikolai de la ea, dar trăgea de timp, sperând zadarnic să se răzgândească.

— Adu-mi! spuse el.

— Ai spus că te laşi, răspunse Marfa.

— Mâine.

Se vedea că nici el nu-şi credea promisiunea.

— Aşa zici mereu! Te rog, ascultă-mă! Nu-ţi face bine.

— Mâine, repetă Nikolai.

Marfa îşi împreună mâinile ca pentru o rugăciune, dar Nikolai îi ocoli privirea. Marfa îi întoarse spatele, îndreptându-se spre casă, şi Nikolai o urmă. Un bufnet, un strigăt de copil şi un geamăt de femeie se învălmăşiră, apoi Nikolai o târî pe Marfa afară. Femeia şchiopăta. Băieţii fugeau după ei şi pata de pe obrazul celui mai mare îi spuse Cristinei că încercase să-şi ajute mama. Mezinul se prinsese de poalele cămăşii lui şi

părea prea speriat ca să dea drumul sughiţurilor ce i se buluceau în gâtlej.

Nikolai o aruncă pe Marfa lângă bancă şi lovi cu picioarele, făcând-o să se încolăcească.

— Unde e? strigă. Ştiu că l-ai ascuns, unde e?

Încă o lovitură cumplită îl făcu pe băiatul mai răsărit să iasă din amorţeală. Se repezi spre Nikolai cu pumnii ridicaţi. Ochii îi sticleau nebuneşte.

— Las-o! Vasul e-n cocină. Lături pentru porcul cel mare...

Nikolai se întoarse scurt şi-l lovi cu pumnul. În timp ce sângele năboia pe chipul fiului său, bărbatul îşi mai slobozi o dată vârful ciubotei în pântecele Marfei şi se repezi spre acareturi. Băiatul nu dădu nicio atenţie florilor roşii care răsăreau pe cămaşa-i albă. Cu chipul împietrit, căzu în genunchi lângă Marfa.

— Volodea, îngână Marfa. Nu trebuia...

Ochii lui căpătaseră culoarea nopţii.

— Nu vorbi, mamă! Odihneşte-te... Iartă-mă că l-am lăsat să te atingă! Data viitoare va fi altfel.

— Eu am greşit, bolborosi Marfa. Nu trebuia să-i mai dau, nu după ce s-a însănătoşit. Dar mă salvase...

Copilul îşi lipi buzele de fruntea ei, înroşind-o, într-o disperată încercare de alinare. Ea părea că nici nu-l mai simţea. Ochii îi deveneau sticloşi.

— I-am dat şi când n-am mai putut s-o fac aşa cum trebuia. Eu sunt de vină. Trebuia să-l silesc să se lase ori să plec. Da-l îndrăgisem şi voi aveaţi nevoie de un tată. Să ai grijă de fratele tău!

O spumă zmeurie i se ivi pe buze. Cristina şi Volodea înţeleseră în acelaşi timp că vătămarea era prea cumplită. Marfa avea să moară. Învins de durere, băiatul începu să se legene uşor, mângâindu-i părul.

— Mamă, nu...

Atât mai apucă să spună. Capul Marfei se înclină moale într-o parte şi, pentru Cristina, timpul înţepeni până se întoarse Nikolai. Avea pasul mai sigur şi ochii mai luminoşi, iar Cristina îşi spuse că aşa trebuia să arate un narcoman care-şi primise doza zilnică.

— De ce mai zace? întrebă. E destulă treabă de făcut.

— De ce mai zace? Ai omorât-o, ticălosule! zbieră Volodea.

Nikolai râse scurt.

— Ce prostii zici! Cum să fie moartă?

Volodea îl privi în tăcere, părând că-şi aduna puterile pentru ceva groaznic. Încet, înţelegerea tragediei îşi făcu loc în mintea lui Nikolai. Se prăbuşi lângă Marfa, ca şi cum i-ar fi fost retezate picioarele. Gemu şi îi atinse fruntea. Îşi întoarse însă repede ochii, ars de privirea ei goală. Ca o gheară, palma i se înfipse în braţul lui Volodea.

— Tu eşti de vină! ţipă Nikolai. Dacă erai cuminte, nu se-ntâmpla asta...

Chipul băiatului se schimonosi şi umerii i se lăsară. Dar, după numai o clipă, îl privi cu sfidarea celui care nu mai avea nimic de pierdut.

— După ce o îngropăm, plec.

Nikolai îl fixă cu ochi nebuni şi se întinse după cel mic. Îl prinse pe după gât ca pe un pui de găină, făcându-l să izbucnească în hohote.

— Şi unde crezi că pleci? Ai să plăteşti! Ai să-mi mulţumeşti după fiecare lovitură. Ai să-mi pupi mâna şi gârbaciul.

Buzele lui Volodea se mişcară, privirea i se mută de la chipul mamei la cel al fratelui său şi înapoi. Închise ochii şi îşi plecă fruntea în faţa tatălui său.

— Prea bine.

— Aşa mai merge! spuse Nikolai.

O palmă răsunătoare izvodi un nou firicel de sânge în colţul gurii băiatului. Degetele tatălui se întoarseră în dreptul buzelor lui Volodea şi băiatul sărută fără să crâcnească mâna care-l lovise. Încă ţinându-l strâns pe mezin, bărbatul îi făcu semn să se ridice. Volodea îi urmă porunca.

— Prinde-te cu ăsta, spuse Nikolai.

Lanţul era gros şi ruginit, iar Volodea se legă de piciorul mesei. Abia atunci, Nikolai se îndepărtă, trăgând după sine trupul Marfei.

Cristina se trezi, înfiorată. *Biata femeie... Bietul băiat... O asemenea tragedie îţi stâlceşte sufletul pentru totdeauna.*

Îşi legase inima mai puternic decât credea de soarta Marfei. O privise nu ca pe modelul unui pictor anonim, ci ca pe un om în carne şi oase, o femeie greu încercată care-şi merita măcar fărâma de fericire. Moartea ei o lăsase fără somn şi Cristina recapitulă discuţia din cimitir, felul în care Kim îl pusese la respect pe Zaharia. Ar fi trebuit să se ducă la Poliţie, să spună în sfârşit tot ce ştia. Dar avea să-şi înceapă ziua aşa cum o terminase pe cea de ieri.

În dimineaţa senină, fără boare de vânt, Cristina nu mai era singura care îşi căuta drumul pe aleile troienite şi gândul că nu o înconjurau doar morţii îi sluji drept calmant. Înaintă repede, fără să simtă nevoia să se uite în urmă, să-şi ţină respiraţia ca să nu trezească făpturile din subteran. Trecu atât de puţin până ajunse la demonul lepros, că începu să se întrebe câte dintre întâmplările serii fuseseră năluciri. Poate şi convorbirea la care trăsese cu urechea? Cavoul lângă care vorbiseră Zaharia şi Kim nu se deosebea cu nimic de altele, după cum făptura înaripată nu-i mai stârnea teamă, ci tristeţe.

Bătu cu talpa în zăpadă şi zări câteva pete roşii. Era ca şi cum un pictor ar fi picurat la întâmplare tempera, iar neaua i-ar fi slujit drept pânză. Mintea i se întoarse spre felul în care doctorul se curmase de mijloc, ţinându-se de obraz. *Oare l-a zgâriat cu unghiile? Dacă da, atunci*

rănile trebuie să fi fost destul de adânci. Nu voia să-şi găsească alte motive de teamă şi studie pereţii cavoului. Chiar lângă uşă, la înălţimea ochilor ei, zări o adâncitură circulară. Marmura părea tocită, ca şi cum locul ar fi fost atins de zeci, poate de sute de ori. Cristina se încruntă şi începu să caute prin buzunare. Scoase moneda şi o aşeză pe mijlocul palmei. Atinse şovăielnic marmura şi potrivi în ea metalul. Un hârâit ciudat, de parcă s-ar fi deschis pământul, o făcu să tresară. *Ce mama dracului?* Uşa se deschisese. Cristina apucă mânerul gros de bronz, meşteşugit încolăcit într-un cuib de şerpi. Cavoul îi făcea o invitaţie pe care ar fi trebuit s-o refuze, dar nu putea. Ziarista îşi învinse o ultimă ezitare şi intră.

În locul coşciugelor, conturul unei scări metalice se vedea din puţul al cărui capac era tras pe jumătate. Semăna cu o scară de incendiu şi sigur n-avea ce căuta într-un mormânt. Curiozitatea îi dădea ghes Cristinei să coboare, bunul-simţ îi spunea că era o nebunie. Lumină puţul cu telefonul, dar nu se vedea până la fund. Încercă tăria primei trepte cu mâna, măsură spaţiul lăsat de capacul înţepenit. Avea loc să se strecoare şi vergeaua de metal părea bine prinsă în piatră. Cristina începu să coboare.

O vergea, încă una... Se opri doar când creştetul îi ajunse sub capac. Metalul continua în întuneric şi Cristina îşi zise că-şi încercase norocul destul. Era gata să urce spre lumină când huruitul reizbucni, mult mai puternic. Surpriza îi făcu tălpile să alunece.

Pentru câteva clipe, crezu că se va prăbuşi în gol. Nu apucă nici să ţipe şi, oricum, nimeni n-ar fi auzit-o. Inima îi zvâcni dureros şi Cristina se pregăti să moară. Dar palmele asudate nu se desprinseră de metal, în ciuda durerii, apoi îl regăsiră şi tălpile. Cristina rămase lipită de scară, răsuflând greu. Abia atunci îşi dădu seama că deschiderea salvatoare dispăruse. Era prizonieră în mormânt, la picioare doar cu bezna rece şi metalul trădător.

Prima reacţie a Cristinei fu una de panică pură. Fără să se gândească la pericolul căruia i se expunea, lovi isteric în capac.

— Ajutor! strigă. Ajutoor! Mă aude cineva?

Mintea înceţoşată de teroare nu voia să priceapă că efortul ei era inutil, că glasul nu-i răzbătea nici măcar până la uşa cavoului, iar gesturile repezite o puteau arunca în hău. Acţiona doar din instinct, ascultând vocea care îi şoptea că nu-şi va găsi scăparea. Întunericul ameninţa să-i cotropească mintea, o arsură în coşul pieptului îi însoţea fiecare răsuflare, fiecare bătaie tot mai grăbită a inimii.

Oboseala fu cea care o potoli, după minute lungi. Degetele i se învineţiseră, se umflaseră şi o dureau. Răguşise şi din urletele disperate de la început rămăsese doar un hârâit. Cu o urmă de luciditate, Cristina îşi zise că, dacă nu se oprea, următorul minut avea s-o ucidă. Se sili să rămână nemişcată, să se concentreze asupra sunetului aerului expulzat din plămâni, să-şi aducă aminte că era încă întreagă.

Încet, ritmul inimii i se mai potoli, respiraţia deveni mai puţin repezită, dar şi durerea muşcă mai puternic din mâinile ei. Muşchii greu încercaţi de poziţia în care stătea pulsau, dar Cristina îşi impuse să ignore suferinţa. Mintea i se mai limpezise şi ziarista trebuia să profite de asta. Slavă Domnului că nu-şi pierduse telefonul! Apăsă febril pe butoane şi drăcui. Nu avea semnal. Îşi făcu puţină lumină cu el, dar nu reuşi să descopere sistemul care punea capacul în mişcare. Amorţeala începea să-i cuprindă braţul stâng, trecut pe după marginea scării. Nu putea rămâne mult timp cocoţată acolo, iar singura cale care i se deschidea nu era greu de descoperit. *Indiferent când şi cum a fost făcută, scara e menită să ducă undeva!* Folclorul urban povestea despre tot felul de hrube şi tuneluri secrete, din vremea când cetatea îşi înfruntase năvălitorii. Misteriosul mecanism peste care dăduse nu era aşa de vechi, dar dacă ziarista avea noroc... Doar un lucru era sigur: în curând,

menţinerea echilibrului în acea lume a tenebrelor avea să devină o problemă.

Cristina îşi luă inima-n dinţi şi coborî încă o treaptă, ignorând furnicăturile dureroase din braţe. Pipăi conturul următoarei bare, încercându-i rezistenţa, apoi îşi mută şi piciorul drept, odată cu lunecarea atentă a palmelor în jos. Înainta în beznă, gemând. Prefera să economisească bateria pentru momentul în care spera din toată inima, acela când avea să atingă cu tălpile pământul.

Oboseala o potopea, braţele îi tremurau şi, într-o pauză cât să-şi mai tragă răsuflarea, Cristina riscă o scurtă inspecţie. Văzu pereţi pietruiţi şi un fel de brâu de cărămidă veche, acoperit de o mâzgă verde. Era ca şi cum ar fi ajuns la graniţa dintre alaltăieri şi acum câteva sute de ani. Încercă să nu se gândească la eventualitatea ca jos să nu fie decât un ochi de fântână ori un intrând surpat de tunel. Ştia că nu ar fi avut puterea să urce, nici să-şi croiască drum printre sfărâmături. I se părea că parcursese kilometri întregi şi s-ar fi mirat dacă i-ar fi făcut cineva adevărata socoteală. Adâncirea de coşmar în măruntaiele pământului îi folosea toate forţele minţii şi ale trupului, dar ziarista încă nu ceda oboselii.

Piciorul îi alunecă din nou pe metalul umed şi umărul Cristinei pulsă când degetele strânseră spasmodic scara. Dinţii îi clănţăneau şi tot trupul îi era pe punctul de a ceda. Ritmul îi încetinea cu fiecare pas şi era atât de obosită încât nu mai reuşea nici măcar să se teamă de năluci. Un braţ scheletic, o privire roşie ar fi fost o dorită tovărăşie, după cum cu fiecare clipă căderea în beznă părea o alinare. Agăţată de o treaptă al cărei număr nu-l ştia, tremura ca un bolnav de malarie. I-ar fi fost imposibil să repete raţionamentul care o împinsese la acel prim pas nesăbuit. Misterele nu mai însemnau nimic pentru ea.

Îşi adună puterile pentru încă o mişcare, călcâiul stâng căută iar metalul, dar întâlni doar aerul. Cristina se întinse cât putu, plătind

pentru asta cu încă un puseu de ameţitoare durere. O secundă, nu găsi nimic în calea sa, apoi moliciunea pământului o întâmpină. Cristina nu îndrăzni să se întoarcă, de teamă că va vedea ceva ce-i va spulbera proaspăta fărâmă de nădejde. Rămase nemişcată, cu braţele lăsate neputincios lângă trupul muncit, aşteptând nici ea nu ştia ce. Când în fine se întoarse, văzu că peretele lăsa loc unui arc de cărămidă.

Trebui să se aplece ca să treacă, iar putoarea aproape că o doborî. Pe ecranul telefonului mai pulsa doar o liniuţă şi Cristina nu putea decât să se roage ca bateria să nu se descarce. Tot nu avea semnal, era obosită şi înfrigurată, dar înainta. N-ar fi putut descrie cum se cuvenea mirosul acela. Era mai mult decât duhoarea unui trup lăsat pradă viermilor şi gângăniilor de tot felul, mai rău decât miasma grămezilor de gunoaie zemuind strat peste strat, mai persistent decât izul peştelui putrezit, adunat în hainele, părul şi pielea unui salahor. Altădată, n-ar fi putut înainta fără să vomite la fiecare pas. Acum însă, disperarea îi dădea puterea să continue. Nu-şi permitea vreun răgaz, convinsă că în curând se va cufunda în întuneric. Şi nu ştia dacă va putea să-şi mai păstreze cumpătul atunci.

Pereţii erau acoperiţi cu licheni şi pânze de păianjen, dar pământul era bătătorit şi calea liberă. Gândaci mari se strecurau pe lângă ea, speriaţi de lumină, iar Cristina încerca să vadă partea plină a paharului: dacă gângăniile mişunau, poate exista şi o ieşire la lumină...

Poate tocmai din cauza duhorii, ciocane înroşite în foc îşi luară avânt spre tâmplele ei şi loviră cu nădejde. Strânse din dinţi şi îşi continuă drumul. Şi în privinţa asta, era neputincioasă. Poteca urca, fără însă ca şi tavanul să o urmeze. Trebuia să se aplece tot mai tare şi, când atinse cu creştetul tavanul, îşi muşcă buzele ca să nu se lase pradă panicii.

Vârful piciorului stâng i se ciocni de ceva tare şi Cristina se clătină. Îndreptă telefonul în jos şi văzu un prag. Ridică aparatul şi inima îi tresăltă de speranţă. Păşise într-un fel de cameră circulară. Dar soarta abia începuse să râdă de ea şi un piuit jalnic însoţi o ultimă pâlpâire. Bateria se descărcase.

Bezna o cuprinse cu buze hulpave, o înghiţi şi o lăsă să alunece în pântecele ei, gata să o digere. Mintea Cristinei se legănă preţ de câteva clipe la marginea unui întuneric mai adânc decât acela care o înconjura. Dar ceva o salvă de la prăbuşirea în abis şi, cu o chinuitoare încetineală, fiinţa i se îndepărtă de marginea nebuniei. Respiră adânc şi căută cu degetele marginea peretelui. O găsi şi se agăţă de ea, îşi lipi pielea de zgrunţurii nevăzuţi, fără să-i pese că o puteau răni, că în orice secundă pământul i se putea căsca sub picioare. Începu să se mişte lent de-a lungul peretelui.

Iar minunea în care încă nădăjduia veni, răsplată târzie pentru tăria ei. Găsi o altă scară ce ducea în sus. Cristina îşi permise un surâs obosit, apucând cu reînnoită energie metalul rece. Urcuşul era cumplit şi Cristina icnea la fiecare treaptă. Şi totuşi, îşi ridica trupul trudit, fără să ia în seamă durerea pătrunzătoare din tâmple, înţepeneala degetelor. Urca treaptă după treaptă, gâfâind, transpirând, tremurând, urca purtată doar de încăpăţânare şi nădejde. Nu se oprea, deşi tânjea după un răgaz. Se temea că, dacă o va face, nu va mai putea continua ascensiunea transformată în supliciu, că pur şi simplu îşi va descleşta degetele. Nu se obosea să numere treptele, să încerce o estimare a drumului parcurs.

Palma nu-i întâlni încă o vergea. În primul moment, mintea ei înceţoşată nu înţelese ce se întâmpla şi Cristina îşi mută degetele la stânga şi la dreapta, într-o căutare zadarnică. Domol, gândurile i se limpeziră. Izbucni în râs şi îşi puse palma deasupra capului.

Lacrimile începură să-i curgă când găsi alt capac şi împinse. În prima clipă, obstacolul se ridică doar cu un deget şi Cristina strigă. Îşi puse toată forţa rămasă în următorul efort. Cu preţul unei dureri ce o duse aproape de leşin, reuşi să dea capacul la o parte. O lumină slabă îi căzu peste faţă şi Cristina îşi ridică trupul din închisoarea de piatră. Nu reuşi nici măcar să privească în jurul său. Doar, epuizată, se prăbuşi în genunchi şi închise ochii.

Simţea răceala mozaicului şi chinul din muşchii ce parcă-i fuseseră răsuciţi pe roata călăului. Cristina gemu, se răsuci şi deschise ochii. Privirea i se limpezi după vreo zece secunde şi femeia zări picioarele metalice ale unei mese. Unde se afla? Drumul pe care-l urmase ea din greşeală era, fără îndoială, folosit de alţii mai pricepuţi. *Care e noima lui? Sunt oare încă în primejdie?*

Ultima întrebare o făcu să-şi învingă slăbiciunea. Nu putea rămâne lăţită pe podea până când îşi făcea apariţia cineva. Se ridică în trei timpi şi ameţeala o făcu să se clatine. Reuşi totuşi să rămână în picioare şi studie masa, lucitoare şi curată, cu mai multe robinete şi o ţeavă de la care pornea un furtun. Avea în capăt o adâncitură şi găurele mărunte de scurgere. *Pentru sânge? Ce e asta, o masă de autopsie?* Un fior rece o sili să-şi întoarcă privirea.

O altă masă, lungă şi acoperită cu faianţă, era lângă peretele din faţa ei. Pe ea văzu un microscop, eprubete şi alte drăcovenii pe care nu le recunoştea... *Un laborator?* Se întoarse spre dreapta şi zări dulapuri pline cu tot felul de recipiente cu organe, ale căror contururi nu se putea convinge să le studieze mai îndeaproape. O perdea albă, ca de spital, împărţea încăperea în două. Cristina încercă să-şi oprească tremurul şi nu reuşi. *Unde e uşa?* se întrebă, lovită de o bruscă dorinţă de a nu mai afla nimic.

Cristina se mută dureros de pe un picior pe altul. Nu avea decât o singură direcţie de urmat. Se apropie cu paşi mici de perdea, încercând să nu se întrebe ce va descoperi în spatele ei. Cu degete sfioase, atinse pânza care mirosea puternic a dezinfectant. O dădu la o parte. Văzu alte dulapuri şi trei paturi, cu monitoare şi noptiere pe roţi. Doar unul era ocupat, iar trupuşorul chircit al copilei părea şi mai mic pe cearşaful verde. Fetiţa, din al cărei braţ ieşea acul unei perfuzii, dormea sau poate îşi pierduse cunoştinţa. *Steluţa!* Cristina era sigură, cu toate că nu văzuse nicio poză a copilei. Iar, odată cu acea certitudine, o alta i se creionă clar. Era în bârlogul unor criminali şi răpitori.

Capitolul 28

POVESTEA STELUŢEI

Cristina începu să alerge prin încăpere. După un ocol panicat, strânse pumnii şi aruncă încă o privire înspre copilă. Abia atunci văzu legăturile de la încheieturi. Steluţa era prizonieră în acel pat. *Nu o poţi lăsa aici! Trebuie să găseşti ieşirea. Şi cât mai repede! Poţi scoate perfuzia fără să-i faci rău?*

Avea să se gândească la asta după ce găsea uşa, îşi promise. Îşi şterse fruntea de sudoare şi oftă. Făcuse primul pas înainte, când auzi zgomotul. Nu avea timp să caute o ascunzătoare şi se mulţumi să tragă perdeaua la loc, lăsând doar o deschizătură minusculă. Îşi lipi ochii de ea şi aşteptă.

Cu un scârţâit, dulapul din margine se dădu la o parte şi silueta doctorului se ivi. Zaharia se întoarse şi roti de două ori borcanul de pe raftul cel mai de sus. Dulapul se mută la locul său. *Slavă Domnului că a venit! Nu aflam care-i ieşirea nici într-un an... O voi putea însă folosi?* Cristina căută din ochi o armă şi nu găsi niciuna. Îşi frecă palmele asudate şi, pentru o clipă, invidie somnul Steluţei. Zaharia, cu obrazul brăzdat de dungi adânci, roşii, nu părea deocamdată conştient de prezenţa ei.

Cristina ştia că norocul nu putea dura la nesfârşit, că îşi epuizase porţia pentru întreaga viaţă. Un plan începea să se contureze în mintea ei şi ziarista încercă să mute măsuţa de lângă Steluţa. Îl auzi pe Zaharia apropiindu-se şi se încordă. *Acum!* În fracţiunea de secundă potrivită, când doctorul trase perdeaua, Cristina puse în mişcare măsuţa.

Îl izbi pe Zaharia cu toată puterea în vintre. Când doctorul se prăbuşi, Cristina îşi spuse că n-avea decât câteva clipe la dispoziţie. Smulse cearşaful de pe patul de alături şi se prăbuşi peste corpul încă ghemuit al bărbatului rănit. Îi înfăşură încheietura stângă şi îl auzi gemând. Era speriată şi puţin excitată, de parcă s-ar fi pregătit pentru un episod sado-masochist, dar începea să spere că va reuşi să-l imobilizeze.

Se bucurase prea repede. Mâna lui dreaptă o lovi în faţă şi sângele îi ţâşni din nas. Agitându-şi pumnul, doctorul o pocni iar, înainte să-şi revină din şoc. De data asta, nimeri obrazul.

— Cum ai ajuns aici? bolborosi bărbatul. Cine eşti?

Cristina doar icni sugrumat. Nu avea sorţi de izbândă dacă se întreceau în pumni. Nu putea lăsa cearşaful şi nu se putea apăra cu o singură mână. Cu ea încă deasupra, doctorul se zvârcoli şi Cristina se izbi dureros cu umărul stâng de marginea dulapului. Cearşaful începea să-i alunece dintre degete, iar ziarista simţea că-şi pierdea forţele. El o lovi în stomac, zbătându-se cu energie îndoită şi Cristina îşi dădu seama

că o despărţeau de moarte doar câteva secunde. Întinzându-şi degetele cu un trosnet, începu să bâjbâie pe raft după o armă.

Doctorul o prinse de gât şi Cristina horcăi. Cu un ultim efort, degetele ei pe jumătate amorţite prinseră un borcan. Era singura ei şansă şi i-l izbi drept în creştet, fără să ia în seamă cioburile care i se înfigeau în palmă. Doctorul răcni, împroşcând-o cu salivă însângerată, şi se lăsă moale.

Un miros înţepător cuprinse într-o clipă încăperea. Lichidul ardea ca un acid şi Cristina gemu odată cu Zaharia. Faţa doctorului fumega, pielea se rodea şi petice de carne ieşeau la iveală, transformându-i chipul într-o pictură suprarealistă. Uşurarea învinse greaţa şi durerea Cristinei. De data asta, Zaharia nu avea să mai riposteze. *Dumnezeule, ce-ai făcut?* Doar gândul la Steluţa o sili să-şi păstreze cumpătul.

Se apropie de fetiţă şi îi mângâie fruntea, muncită de o singură întrebare. O putea deconecta de la aparate fără să o ucidă? Trebuia să rişte, chiar dacă nu ştia răspunsul. I-ar fi fost imposibil să o lase în încăperea aceea, lângă un muribund, chiar şi pentru cinci minute. Habar n-avea dacă, în chiar acel moment, tovarăşii doctorului nu se îndreptau spre ele. Fiecare clipă de şovăială le punea vieţile în pericol.

Poate ar mai fi zăbovit totuşi, dacă n-ar fi fost ultimele zvâcniri ale lui Zaharia. Făcea spume la gură, îşi mişca dezarticulat braţele şi picioarele, lovind dulapul. Alte vase începură să cadă peste el şi pe podea, stârnind un fum înnecăcios. Era semnalul de trezire pentru Cristina. Fără să mai stea pe gânduri, scoase acele. Fetiţa tot nu se trezise, respira adânc şi liniştit. Când o luă în braţe, izbucniră şi flăcările.

Tuşind, Cristina se împletici spre ieşire. Sticle, eprubete şi borcane explodau, într-o cascadă de zgomote şi duhori, sporind puterea vâlvătăii. Cercul de foc se întregi în urma ei, iar metalul dulapului îi fripse mâinile. Oricât de sfârşită ar fi fost, trebuia să fugă mâncând pământul. Văpaia

neiertătoare avea să pornească în urmărirea ei odată ce consuma totul din laborator.

Ochii Cristinei lăcrimau, ace de foc i se înfigeau în gâtlej la fiecare răsuflare, braţele ostenite îi tremurau sub greutatea Steluţei. Era însă în viaţă şi îşi croi drum printre lăzi acoperite cu pânză maro. Un urlet o făcu să se poticnească, răspunsul altor animale terorizate o opri. *Ce e în lăzile astea?*

Urletele nu se mai potoleau şi Cristina ghici că erau lupi care se zbuciumau la graniţa turbării. O lăsă jos pe Steluţa şi dădu deoparte pânza de pe o ladă. Ochii siluetei întunecate se pironiră într-ai săi, urmărindu-i sălbatic fiecare mişcare. Colţii lupoaicei se dezveleau în mârâituri joase care-i ridicau părul
de pe ceafă. Era un animal superb şi avea să fie consumat de flăcări. Cristina se încruntă, îşi ridică iar povara şi trecu mai departe. Nu avea ce face, trebuia să se gândească la viaţa ei. Se dovedise mult mai puternică decât şi-ar fi închipuit, dar epuizarea părea să fie la distanţă de-o răsuflare. Lupul urlă a reproş, însă Cristina strânse din dinţi şi mai făcu un pas. Iar plângea, dar nu-i păsa. Se concentra doar să pună un picior înaintea celuilalt.

Aproape nu-şi dădu seama că era în relativă siguranţă când se trezi în curtea murdară, mărginită de ziduri de beton ce semănau cu nişte măsele stricate. Se lăsă în genunchi, trăgând spasmodic în piept aerul îngheţat şi aruncă o privire spre fabrică. Flăcări sângerii îşi croiau drum spre cer prin spărturile acoperişului. Clădirea avea să se transforme în scrum, odată cu trupul lui Zaharia şi cele ale lupilor, iar pompierii şi poliţiştii vor avea de rezolvat o enigmă pe cinste. Ar fi trebuit să-i aştepte, să le explice tot ce se întâmplase, dar instinctul îi spunea să fugă. Îşi roti privirea prin curte şi tresări fericită când zări roaba ruginită. O

aşează pe Steluţa în ea cu gesturi de om beat şi începu să împingă. Altfel n-ar mai fi putut să o care.

Când ieşi în stradă, îşi dădu seama că avea din nou noroc. Se afla la o distanţă rezonabilă de casa lui Truşescu. Continuă să împingă roaba într-un fel de pâclă dureroasă, singură pe drumul întunecat. Era deja departe când sunet de sirene răzbătu dinspre fantoma uzinei şi Cristina nici măcar nu privi în urmă.

În fine, ajunse la poarta unei case scunde, cu turnuri de un roşu fistichiu. Apăsă cu ultimele puteri pe butonul de sub plăcuţa decolorată şi văzu ochii încărcaţi de uimire ai comisarului.

— Am găsit-o pe Steluţa, spuse şi căzu într-un semileşin dureros.

Când deschise ochii, Truşescu îi ştergea faţa cu o faşă îmbibată în spirt.

— Fetiţa..., şopti Cristina.

— Nevastă-mea se ocupă de ea, îi răspunse Truşescu.

Nu era o asistentă prea răbdătoare şi Cristina sâsâi de câteva ori înainte ca el să termine.

— Ai multe explicaţii de dat, şopti Truşescu. N-am vrut să-l sun pe Agrişan până nu mă lămuresc...

— Sunt multe de zis.

— Începe atunci!

Tonul comisarului nu era deloc binevoitor şi Cristina, umezindu-şi buzele, se puse pe povestit. Sprâncenele poliţistului formau un unghi tot mai ascuţit pe măsură ce se depăna firul istoriei. De data asta, Cristina nu-i ascunse nimic, dădu glas tuturor deducţiilor şi bănuielilor ei. La fiecare amănunt pe care ar fi trebuit să i-l dezvăluie mai devreme, încă o umbră se aşeza pe faţa comisarului. O tăcere gravă se înstăpâni în încăpere când Cristina termină.

Truşescu se ridică şi îi întoarse spatele.

— În ce belea te-ai băgat, Cristina!

Vocea comisarului răguşise.

— Ştiu, îi răspunse. Am omorât un om. Un ticălos, e drept. Dar trebuia să mă apăr!

— De ce ai plecat de acolo? Trebuia să rămâi, să le povesteşti totul colegilor mei.

— Ţi-am povestit ţie, comisare.

Truşescu strivi în scrumieră ţigara doar pe jumătate fumată.

— Nu mie! Eu sunt în concediu şi nu mai am nicio treabă cu ancheta.

Soţia sa, o femeie mărunţică şi vioaie, intră, făcându-l să se oprească.

— Fata e bine pe moment, spuse femeia. Cred că a fost sedată şi i s-a luat de mai multe ori sânge. Ar trebui totuşi dusă la spital.

— Nu! izbucni Cristina. Comisare, ştii ce a păţit taică-su. Nu e în siguranţă acolo.

— Nu poţi să o ascunzi de poliţişti. Nu fără să intri tu în bucluc.

— Doar până sunt prinşi toţi criminalii. Kim e liberă şi dracu' mai ştie cine.

— Nu aşa merg lucrurile, Cristina! O ştii şi tu foarte bine. Nu te vor crede că ai fost în legitimă apărare dacă nu povesteşti totul. Iar în clipa când pomeneşti numele Steluţei, vor vrea să o vadă.

— Nu sunt pregătită să-i risc siguranţa. Şi aşa a fost bătută de soartă... Tu eşti?

Truşescu o scutură energic de umărul drept.

— Ce vrei de fapt de la mine? o întrebă.

— Ştii deja. Doar în tine am încredere. Am nevoie de un răgaz ca să termin cercetările.

— Exclus! Deja îmi risc slujba.

— Măcar o zi, îl privi rugător Cristina. Am dat de urma lui Kim şi cine ştie...

— Dă-o dracului de treabă! ţipă comisarul.

Cristinei începu să-i tremure bărbia. Întâmplările acelei zile îi dovediseră că avea nevoie de ajutor. Dacă nu-l obţinea de la comisar, nu ştia ce să facă. *Măcar dacă Alex n-ar fi plecat...* Mâna soţiei atinse lin cotul poliţistului, iar chipul i se îmblânzi. Femeia îi vorbi însă Cristinei.

— Sigur v-ar prinde bine nişte supă caldă! Vă lăsăm singură puţin. Eu şi Eduard mergem la bucătărie.

Era doar un subterfugiu ca să discute situaţia, dar până la urmă un castron de zeamă caldă nu i-ar fi stricat. Aşteptându-i să se întoarcă, Cristina trase până sub bărbie pătura veche cu care o înveliseră. I-ar fi fost aşa de uşor să renunţe la orice investigaţie! Influenţa lui Alex ar fi trebuit să-i netezească drumul. Nu era însă pregătită să o lase pe Steluţa în voia sorţii, nu după ce o salvase murdărindu-şi mâinile cu sânge. Iată că baba cu ceaiurile avusese dreptate.

Căldura o moleşea. Avea nevoie de odihnă şi nu încercă să se opună somnului. Era iarăşi în ograda dintre dealuri unde-şi găsise sfârşitul Marfa. Contururile colinelor erau îndulcite de lumina apusului, dar casa şi acareturile păreau gata să se prăvale. Sunetele orătăniilor nu se mai auzeau, doar ciocanul bocănea în şopron. Un stâlp răsărise în mijlocul ogrăzii, iar lanţul învârtit după el se termina la piciorul unui adolescent. Volodea avea chipul întunecat şi trupul muncit. Stătea rezemat cu spatele de stâlp, ignorând maldărul de hamuri rupte de lângă el. O expresie de sfidare mohorâtă îi încremenise în ochi.

Paşi furişaţi răzbătură dinspre casă şi mezinul apăru, ducând cu fereală un ulcior. Se opri lângă Volodea şi-i şterse sângele de pe faţă cu mâneca. Se mai înălţase şi el.

— Bea, spuse şi-i întinse urciorul.

Volodea sorbi îndelung din licoarea sângerie.

— În seara asta, şopti.

— Eşti sigur? Ultima oară...

— Nu eram pregătit, credeam că furia e de ajuns. Acum îs. Nu-l mai las să ne chinuie nici măcar o zi. Eşti gata, frăţioare?

— Da. Doamne ajută!

Bocănitul se opri când ultima rază de soare luci pe acoperişul şopronului. Mezinul se schimbă la faţă şi plecă de lângă fratele său. Volodea se îndreptă. Aştepta.

Cristina îşi dezlipi greu pleoapele şi îl văzu pe Truşescu privind-o sever.

— Am dormit mult? îl întrebă.

— Vreo oră. Te mai lăsam, dar s-a trezit Steluţa. Vreau să fii de faţă când vorbesc cu ea!

Cristina se ridică imediat, deşi muşchii încă o dureau la fiecare mişcare. Îl urmă în dormitorul cu pereţii acoperiţi de tapet albastru. În patul lat, cu ornamente în formă de sori, Steluţa părea şi mai fragilă decât în laborator. Nevasta comisarului îi ştergea bărbia cu un şervet, dar fata părea încă speriată. Inima Cristinei zvâcni dureros. Suferinţa ei căpăta deodată sens.

— Nu te teme, draga mea, spuse blând comisarul. Nimeni nu-ţi va mai face rău!

Steluţa îşi mută privirea de la unul la altul.

— Vreau la mami şi la tati! şopti.

Un nod se puse în gâtul Cristinei şi ziarista văzu degetele poliţistului strângându-se în jurul tabacherei.

— Deocamdată nu se poate, Steluţa. Sunt bolnavi şi au nevoie de linişte. Noi vom avea grijă de tine.

Cristina se lupta cu lacrimile. Comisarul îşi drese glasul şi continuă.

— Am să te rog să-mi răspunzi la câteva întrebări, dragă, apoi te las să te mai odihneşti.

Faţa copilei se schimonosi, palma o căută pe cea a Cristinei. Spaima îi iuţea răsuflarea şi ziarista o mângâie pe frunte.

— Eşti în siguranţă! Totul va fi bine...

O minţea, fireşte. Cum mai putea fi ceva bine, când părinţii Steluţei putrezeau deja? O salvase, dar acum o trăda, devenind părtaşă la acel interogatoriu. Nu putea decât să se convingă că era spre binele ei.

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat când te-au luat oamenii răi? întrebă Truşescu.

— Da, spuse Steluţa. Mă întorceam de la şcoală şi am văzut o maşină mare, verde, chiar lângă pădure. Au ieşit din ea doi oameni. Mi-au spus că mama a păţit ceva şi mă duc la ea... Mi-au pus o cârpă pe faţă şi am adormit.

Vocea i se înecă. Cristina se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Cum arătau? continuă comisarul.

— Unul avea nasul rupt şi îi zicea celuilalt „doctore". Amândoi miroseau urât.

Truşescu şi Cristina se priviră scurt.

— Şi când te-ai trezit? spuse comisarul.

— Eram în camera aia... Aveam un ac în mână... Mă durea, îmi curgea sânge. Mi-au făcut aşa de mai multe ori. Când mă simţeam prea rău, îmi dădeau ceva alb şi adormeam...

Cristina se înfioră, amintindu-şi începerea de la capătul tunelului. Ce se întâmplase acolo era un coşmar aproape inimaginabil pentru un adult, darămite pentru un copil.

— Numai pe cei doi care te-au adus acolo i-ai văzut? spuse Cristina.

Steluţa se gândi puţin.

— A fost şi o tanti.

Cristina îşi opri involuntar răsuflarea.

— Cum arăta?

— Slabă, cu păr mult şi ochi răi. Mi-a fost mai frică de ea. Cel cu nasul rupt îi spunea stăpână.

— Ce mai vorbeau între ei oamenii răi? întrebă Truşescu.

— De alţi copii. Dar întâi o terminăm pe asta mică. Aşa a zis femeia...

Poliţistul se ridică abrupt de pe marginea patului, făcu vreo doi paşi prin dormitor şi se aşeză iar, prinzând palma fetiţei. Cristina doar îşi umezi buzele, tot mai îngrozită. *Ce fel de monstru e Kim, dacă putea vorbi de moartea unui boţ de om cu atâta uşurinţă? Ce alţi copii mai sunt în pericol? Îi va ataca, acum că am eliberat-o pe Steluţa?* Se întoarse spre fetiţă.

— Steluţa, înainte să te ia, ai avut vise urâte? Am văzut un desen al tău...

Copila se zgribuli, iar Truşescu îi mângâie uşor palma.

— Am văzut oameni negri. De mai multe ori.

— Ce fel de oameni negri?

Steluţa dădu din umeri.

— În haine lungi, cu ochi roşii. Au fost în pădure, i-am văzut. Nu visam... Mi-era frică de ei, le-am strigat să plece. Cântau ceva. I-a văzut şi mama...

Truşescu îi făcu semn Cristinei să se oprească.

— Te lăsăm să te odihneşti, Steluţa! Doamna asta drăguţă care ţi-a dat supă va avea grijă de tine.

Comisarul şi Cristina ieşiră împreună din încăpere.

— Îţi dau o zi, spuse Truşescu. Douăzeci şi patru de ore, nici mai mult, nici mai puţin!

— Mai sunt şi alţi copii în pericol, şopti Cristina. Mă tem că şi Dănuţ e printre ei. Trebuie să o găsim pe Kim cât mai repede!

Truşescu îşi frecă obosit ochii.

— În ce nebunie m-ai băgat? Toate visele şi desenele astea... Mă apucă durerea de cap numai când mă gândesc!

Cristina se mulţumi să-i arunce o privire mohorâtă. Amândoi erau prinşi într-o capcană şi rămânea de văzut dacă trebuia să-şi taie vreun mădular pentru a-şi afla salvarea.

— Cât ai dormit, spuse Truşescu, l-am sunat pe Agrişan. Au descoperit cadavrul carbonizat al lui Zaharia. Nu avem mult timp la dispoziţie.

Cristina nu putea să-l contrazică.

— Ce vrei să facem întâi? întrebă.

— Te simţi în stare să ieşi din casă?

— Da. N-am de ales, oricum.

— Buun... Mergem acasă la Zaharia! I-am luat adresa încă de când am fost la CTS, spuse comisarul.

Cristina îl privi mirată.

— Poţi obţine acum un mandat de percheziţie?

Poliţistul dădu din umeri.

— Nu vom avea nevoie de mandat. Trebuie să ne mişcăm repede şi fără să facem valuri. Oricum, omul e mort. Nu se mai poate supăra.

În cinci minute, Cristina era gata de plecare.

— Ar trebui să vorbesc şi cu doctorul Sorescu, spuse când urcă în maşina comisarului. Ceilalţi copii ar putea fi cei cu desenele. Ar trebui şi ei avertizaţi.

— Şi cum crezi că ar putea suna avertismentul ăsta fără să pară nebunesc?

Cristina îşi încleştă şi descleştă pumnii. Se simţea atât de neajutorată!

— Nu ştiu, dar nici nu pot sta cu mâinile-n sân. Or fi murit Zaharia şi boxerul, dar dacă dispare alt copil?

— Vezi că ţi-am încărcat mobilul. E în torpedo.

Cristina îl înşfăcă şi formă numărul doctorului. Nu primi niciun răspuns.

— E sâmbătă seară. Omul o fi ieşit în oraş, spuse Truşescu.

— Mai încerc...

Cristina îşi putea doar imagina cât de greu pentru comisar era să-şi lase în urmă familia, dar şi să-şi rişte astfel cariera. Încă se mira că nu le aruncase, pe ea şi pe Steluţa, în braţele primului echipaj de poliţie sau direct pe caldarâm. Nu mai spuse nimic şi privi absentă pe geam. Truşescu tăcea şi el, doar motorul torcea încet.

Capitolul 29

ÎNFRUNTAREA

Truşescu opri în faţa blocului turn, între două rable pe care proprietarii nu părea să le mai fi mişcat de luni bune. Dreptunghiurile multor ferestre erau luminate. De undeva, din spatele blocului, lălăia un beţiv.

— Să mergem! spuse Truşescu.

Cristinei îi era greu să se ţină după el, dar nu se plângea. Încă se temea că Truşescu o va lăsa baltă. Zaharia locuia la etajul al doilea, iar uşa bârlogului său fusese schimbată de curând. Vopseaua neagră îi dădea un aer sinistru, dar Cristina îşi spuse că, probabil, proiecta asupra

ei tot ce ştia despre răposat. Îl urmări pe Truşescu scotocindu-se prin buzunare şi scoţând o trusă mică. Alese o unealtă şi se apucă să şurubărească la yală. După doar un minut, pocnetul anunţă deschiderea uşii şi poliţistul o împinse fără menajamente înăuntru.

— Nu ştiam că ai talente de spărgător, comisare, şopti Cristina.

— M-a învăţat un moşneag care-şi petrecuse trei sferturi de viaţă în puşcărie. Nu-ţi dădeai nici mucii pe el, dar putea deschide orice încuietoare. Să nu-mi spui că ai scrupule! Doar nu eşti la prima vizită neanunţată... Ai grijă să nu-ţi scoţi mănuşile!

Truşescu avea dreptate. Apartamentul acela era însă foarte diferit de cel al lui Păstorel ori de casa lui Turda, iar ziarista se convinse de asta imediat ce aprinse lumina. Pe hol, lambriuri roşii se îngemănau cu stampe japoneze şi o primă privire o făcu să roşească, iar pe Truşescu să fornăie ca un armăsar. În toate, cupluri dezgolite se atingeau în cele mai ciudate feluri, ca într-un manual perfect al perversului.

— Ce Dumnezeu! murmură Truşescu. Cine-şi pune aşa ceva în hol?

Cristina îşi drese glasul şi apăsă clanţa primei uşi întâlnite. Aceasta se deschise uşor, dezvăluind dormitorul. De data asta, măcar putuse anticipa stilul proprietarului. Patul uriaş, acoperit cu satin negru, nu era o surpriză, nici nudul de pe peretele din faţa lui. Femeia care îşi mângâia molatic sânii, întinsă pe iarbă, avea o privire pierdută şi forme rubensiene. Cristinei îi era uşor să şi-l închipuie pe Zaharia cum studiază tabloul împreună cu femeia pe care avea de gând să o vâre în aşternut. N-o mai miră nici oglinda suspendată pe tavan, nici conţinutul scrinului delicat, din lemn de trandafir. Lenjerie bărbătească şi femeiască, vibratoare, bile anale, alifii erotice, prezervative, cătuşe, chiar şi un bici umpleau până la refuz cele două sertare.

— Omul era obsedat de sex, spuse Cristina. Nu e greu de înţeles cum l-a racolat Kim.

— Şi avea gusturi scumpe, zise Truşescu. Unele pe care nu le putea satisface din salariu.

Comisarul examină încăperea cu o privire scârbită.

— Să mai căutăm!

Ieşiră din nou pe hol, pentru a încerca uşa opusă. Dădea într-un cabinet cu mobilă simplă, în aceleaşi tonuri de roşu şi negru. Truşescu se apucă imediat să inventarieze conţinutul biroului şi Cristina studie biblioteca. Numără zeci de tratate de medicină, chimie, biologie, filosofie ori politologie, dar beletrisitica lipsea cu desăvârşire. Chiar şi literatura erotică fusese exilată hotărât de pe rafturi.

Comisarul terminase cu sertarele şi privea fix acuarela de pe peretele din faţa biroului. Era o natură moartă mică şi foarte cuminte, cu trei maci şi o pară galbenă. Truşescu îşi îndreptă umerii, zâmbi şi se apropie de tablou. Îşi trecu degetele de-a lungul ramei şi, după douăzeci de secunde, îl dădu la o parte. Cristina surâse când văzu uşa seifului.

— Să nu-mi spui că ştii să-l deschizi şi pe ăsta! exclamă.

— Pot să încerc măcar. Asta, dacă nu ghiceşti cumva combinaţia.

Cristina ridică din umeri. Doar de un lucru era sigură: Zaharia n-ar fi ales o variantă uşor de găsit, ca data naşterii. Îl lăsă deci pe Truşescu să se desfăşoare. Ca să nu-l încurce, se trase lângă bibliotecă, alegând la întâmplare un volum gros. Studie îngreţoşată pozele din tomul de medicină legală şi îi aruncă o privire comisarului. Acesta încă trudea, cu urechea lipită de seif. Cristina se pregătea să pună volumul pe raft, când i se păru că zărise ceva între foi. Scutură cartea şi câteva poze căzură pe covorul subţire, negru cu dungi crem. Steluţa o privea serios dintr-una, Dănuţ zâmbea strengăreşte din alta. În total, erau şase fotografii. Trei băieţi şi trei fete. Cristina simţi cum inima începea să-i galopeze. Întoarse una dintre fotografii şi şuieră. Cu litere mari, era notată îngrijit o adresă.

Căută febril pe spatele pozei lui Dănuţ şi zâmbetul i se lărgi. Nu mai avea nevoie ca Sorescu să-i răspundă la telefon.

— Ia te uită! exclamă Truşescu.

Cristina se întoarse rapid spre el. Deschisese seiful.

— Ce-ai găsit?

Poliţistul răsfoia un registru gros.

— E de la Centrul de Transfuzii! Ticălosul măsluia registrele... Uite, începe cu săptămâna dinaintea spargerii...

Cristina se încruntă.

— De ce nu l-au găsit la centru şi e aici?

Truşescu dădu din umeri.

— S-a întâmplat ceva şi n-a reuşit să-l plaseze. Dacă o făcea, furtul era acoperit.

Cristina îşi frecă fruntea, încă nedumerită.

— Dacă Zaharia, Kim şi cine-o mai lucra cu ei o aveau deja pe Steluţa, de la care luau sânge, de ce au mai pus la cale şi spargerea? N-are sens...

— Poate nu le ajungea sângele ei. Poate sunt pur şi simplu nebuni şi nu trebuie să căutăm logică în tot ce-au făcut.

Cristina clătină din cap, nemulţumită de răspuns. Mai aveau însă timp să caute altul mai bun după ce ieşeau din apartament.

— Mai e ceva în seif?

Comisarul îi întinse un pătrăţel de carton.

— Asta!

Zâmbetul Cristinei se lăţi. Era o carte de vizită. Kim Lucas. Niciun număr de telefon, doar o adresă şi o mai citise undeva. Îşi goli mintea, încercând să-şi amintească unde. *Salonul Glamorous... Şi doar am avut pista asta, dar nu am urmat-o până la capăt.*

Era timpul să plece, iar Cristinei nu-i părea deloc rău să părăsească apartamentul îmbibat de perversitate. Truşescu îşi privi ceasul şi ţâţâi nerăbdător.

— Am primit o şansă nesperată, spuse. Trebuie să vorbim cu părinţii copiilor, să le spunem că sunt în pericol.

— Venind de la un comisar, răspunse Cristina, avertismentul va fi luat mai în serios decât de la mine. Dar ar fi cazul să o căutăm şi pe Kim...

Discutau în şoaptă în timp ce ieşeau pe scări. Nu ar fi vrut să fie auziţi de vreun vecin.

— Va fi de durată, treaba asta cu avertismentele, spuse comisarul.

— Steluţa e la tine, cu Mihai vorbesc eu la telefon. Rămân patru.

— Ar merge mult mai repede dac-ar intra şi colegii mei pe fir.

— Nu e exclus să fie băgat până peste cap în rahat şi cineva din conducerea Poliţiei. Aşa s-ar explica muşamalizarea spargerii de la centru şi faptul că ţi-au luat dosarul. Cum putem fi siguri că, dacă dăm acum alarma, copiii ăştia nu vor fi într-un pericol şi mai mare?

Truşescu drăcui şi-i aruncă o privire asasină.

— Să nu crezi că lucrurile se vor rezolva uşor în privinţa lui Kim, îi spuse. În afară de cuvântul tău şi cel al unei copile traumatizate, cu mama nebună, nu avem dovezi. Iar fără ele, nu avem cum afla numele membrilor sectei ăsteia.

— Crezi că e o sectă? întrebă Cristina.

— Ce altceva poate fi? Răpiri, sânge folosit la dracu' ştie ce, crime. Un adevărat coşmar...

Ziarista recapitulă lista de adrese.

— Clubul e în drumul nostru. Ne-am putea opri acolo.

Ajunseră în zece minute. Clădirea cu un singur etaj, cu aerul optimist al celor abia ridicate, respira eleganţă căutată. Ferestrele erau

întunecate, uşa încuiată, parcarea goală. Niciun zgomot nu se auzea dinăuntru, niciun firicel de fum nu răzbătea pe coşul centralei termice. Marea deschidere, pe 27 decembrie, ţipau parcă literele de-o palmă, în afişul pe care vântul subţire îl făcea să se transforme în aripă de pasăre.

— Nu e nimeni aici, spuse Truşescu.

Cristina îşi opri pufnetul. Putea şi ea să constate evidenţa.

— Te-ai aştepta la ceva agitaţie într-un stabiliment care are deschiderea peste câteva zile, zise în schimb. Şi ce moment au ales ca să-şi înceapă afacerile! Ai de gând să deschizi şi uşa asta?

Poliţistul clătină violent din bărbie.

— Nici nu mă gândesc! Riscul e prea mare. Hai să plecăm de aici!

Cristina îi dădu dreptate, deşi era dezamăgită.

— Aş mai rămâne puţin ca să ţin salonul sub observaţie. Dacă totuşi apare Kim?

Truşescu o prinse de cotul stâng, făcând-o să se strâmbe de durere.

— Deja ai trecut printr-o întâmplare urâtă azi! Sigur n-ai nevoie de încă una. Oricum, stabiliserăm că nu ne despărţim.

— Am să fiu foarte prudentă, promit. Doar privesc de la distanţă.

Comisarul nu părea convins.

— Dacă se ajunge la o confruntare şi Kim se alege măcar cu o zgârietură, nu te voi mai putea scoate din bucluc.

Cristina se înroşi.

— Nu eu sunt răufăcătorul aici!

— Te cred, altfel n-aş fi fost lângă tine. Mergem însă amândoi pe o gheaţă foarte subţire.

— Ştiu asta. Dar chiar tu spuneai că trebuie să ne grăbim.

Comisarul se mai uită o dată la ceas şi ziarista îi zâmbi timid.

— Bine! spuse Truşescu. Rămâi aici, dar nu degeaba ţi-am încărcat telefonul... Mă suni dacă vezi şi cea mai mică mişcare!

— Aşa voi face, promise Cristina.

Urmări maşina cum pleca, tuşind bătrâneşte. Ziarista ochise deja postul potrivit de observaţie, o aglomeraţie de boscheţi de pe partea cealaltă a străzii. Ramurile lor desfrunzite o ascundeau, dar îi ofereau totuşi posibilitatea să supravegheze salonul. Pentru o clipă, mintea i se întoarse la seara când i se păruse că ochi răi o urmăreau de după gardul viu. Acum, ea era spionul. Formă numărul lui Mihai, rugându-se să aibă mai mult noroc decât cu Sorescu.

— Totul e în regulă? Dănuţ şi cu tine sunteţi bine? începu ea abrupt discuţia.

— Da. Ce se întâmplă de fapt? Ce e cu telefoanele astea ciudate?

— Nu-ţi pot explica acum totul, dar Zaharia era mână-n mână cu cei care te-au răpit. Şi cred că unii dintre ei l-ar putea răpi pe Dănuţ.

Liniştea prelungă din difuzor o făcu pe Cristina să-şi lingă nerăbdătoare buzele. Înţelegea că Mihai avea nevoie de un răgaz pentru a absorbi veştile, dar nu i-l putea oferi.

— Trebuie să plecaţi de acolo! spuse.

— Eşti sigură?

— Da. Aveau o listă de copii, Dănuţ e pe ea.

— Şi unde să mergem?

— Sună-l pe Truşescu şi cere-i un sfat. Lucrăm împreună ca să punem capăt poveştii.

— Mulţumesc pentru avertisment. Vedem noi...

Sunetul tot mai apropiat al unui motor puternic făcu degetele Cristinei să se crispeze şi trupul să se încovoaie.

— Trebuie să închid, şopti. Fiţi atenţi, da?

Nu mai aşteptă răspunsul. Se lăsă pe vine, trăgând cu ochiul la strada din care parcarea salonului era singura porţiune bine luminată. Teoretic, şoferul nu ar fi trebuit să o vadă, totuşi frica o cuprinse când

jeepul negru coti spre salon. Maşina opri lin, portiera se deschise şi femeia de la volan coborî cu mişcări de pisică sălbatică. Lumina îi căzu direct pe faţă, iar Cristina îşi muşcă buzele ca să nu scoată niciun sunet. Era Kim.

Mergea spre uşă cu siguranţa unei suverane absolute şi Cristina, în ciuda bulgărelui de gheaţă dinăuntrul său, nu putu să nu-i invidieze silueta perfectă. Kim scotoci în poşetă, dar, tocmai înainte să bage cheia în yală, se întoarse şi îşi plimbă privirea de-a lungul străzii. Cristina făcu un pas grăbit în spate, convinsă că fusese descoperită. Tufişul foşni, dar femeia surâse şi îi întoarse iar spatele. Abia la câteva minute după ce Kim intră în clădire, Cristina reveni la ritmul normal de respiraţie. Ideea de a rămâne de strajă lângă salon i se părea deodată foarte proastă. Dacă tot o pusese însă în practică, trebuia să-şi ţină promisiunea şi să-l sune pe comisar. *Abonatul este indisponibil.* După a treia încercare, Cristina înjură cu năduf. Ce-i rămânea de făcut?

Lumina se strecura printre jaluzelele unei ferestre de la etaj. Aproape cinci minute, Cristina tropăi nehotărâtă. Cu fiecare clipă care trecea, dorinţa de a afla ce făcea Kim era tot mai puternică. Punea stăpânire pe mintea ei, oricât încerca ziarista să rămână rezonabilă. După alte cinci minute, nu se mai putu abţine. Traversă strada, înaintă repede prin parcare şi, înainte să mai poată da înapoi, era deja cu palma pe clanţa care coborî ascultătoare. Uşa se deschise silenţios şi, prin crăpătură, Cristina văzu un crâmpei din sala de primire. O ultimă urmă de prudenţă o făcu să ezite, dar o mână nevăzută parcă o împingea de la spate.

Sala era cufundată într-un ispititor semiîntuneric. *Doar Kim nu ştie că ai văzut-o în cimitir, nici ce s-a întâmplat azi la ascunzătoare. Chiar dacă ai da nas în nas cu ea, lucrurile ar putea merge bine...* Încerca să se liniştească, dar instinctul îi spunea că era o hibă în raţionament. Şi totuşi, făcea pas după

pas, studiind lacom interiorul. Canapelele gri şi măsuţele pentru vizitatori, biroul recepţionerei şi rafturile pentru produse erau încă acoperite de folie protectoare, covorul persan rămăsese rulat lângă perete. Un brad rămuros parfuma încăperea. *L-au adus de prin Danemarca*, bănui Cristina. *Cu ghiveci cu tot.* Acele bătute cu alb nici nu mai aveau nevoie de globuri pentru a lăsa oaspeţii cu gura căscată.

O scară spiralată urca pe lângă biroul recepţionerei şi Cristina se întrebă încă o dată ce rost avea gestul ei. Incapabilă să plece, dar şi să urce, întoarse spatele scării şi începu să exploreze încăperile de la parter. Nu găsi nimic interesant. Grupul sanitar şi spălătoria erau demne de un hotel de cinci stele. Magazia gemea de cosmetice, cearşafuri şi prosoape de toate dimensiunile, puzderie de ustensile de înfrumuseţare nici măcar nu fuseseră scoase din cutie. Rămasă în pragul ei, Cristina fu cuprinsă brusc de o acută senzaţie de disconfort. Se întoarse precipitat, dornică să iasă cât mai repede. Kim îi bara drumul.

— Oaspeţi de vază în fapt de seară, spuse Kim.

Avea o voce rece, uşor batjocoritoare.

— Bună seara, spuse tremurat Cristina. Îmi cer scuze că am intrat aşa. Uşa era deschisă...

— Nu-i nimic! Suntem bucuroşi de oaspeţi, chiar şi înainte de deschidere.

Cristina încerca să păstreze un ton cât mai relaxat.

— Cristina Man mă numesc, sunt...

— O, ştiu cine sunteţi!

De ce replica aceea îi făcea pielea de găină? Kim continua să surâdă, dar panica se ridica în valuri fierbinţi înăuntrul Cristinei.

— Ne pregăteam să vă trimitem o invitaţie la deschidere, dar acum o voi putea înmâna personal, spuse Kim. Dar poftiţi în biroul meu!

Cristina nu găsi o cale să refuze, deşi o căută febril. O urmă pe Kim împleticit pe scări, cu mintea strigându-i că făcea o greşeală. Îşi înfrânse impulsul de a o lua la fugă. Dacă exista o şansă minusculă ca nebuna să nu bănuiască nimic, trebuia să o fructifice. Kim îi deschise larg uşa biroului.

Era în acelaşi timp comod şi foarte funcţional, învăluit într-o lumină rece, vag albăstruie. Nici urmă de obiecte ciudate, arme sau instrumente de tortură, doar pliante, creme şi parfumuri aşezate într-o dezordine ce bucura ochiul. Părea ridicol să te temi înconjurată de atâtea ajutoare ale frumuseţii şi, aşezându-se în fotoliul moale, Cristina se relaxă puţin. Kim deschise barul şi se întoarse spre ea.

— Vă pot oferi ceva? Un suc, o apă minerală, poate un pahar de martini?

— Nu, mulţumesc. De fapt, eu voiam doar...

Kim îşi flutură neglijent palma, lăsându-i Cristinei timpul să observe manichiura perfectă. Unghiile erau roşii şi ascuţite, iar Cristina îşi aduse aminte cu o strângere de inimă de dungile de pe obrazul lui Zaharia.

— Nu contează! spuse Kim.

Cristina simţi că i se lipea limba de cerul gurii, apoi pur şi simplu paralizã. Nu putea nici măcar să clipească. Kim pufni şi se întinse spre minibar. Apucă o sticlă de Martini.

— Eu îmi voi turna un pahar. Nu te superi, nu? La urma urmei, e o seară de excepţie.

Cristina o urmări neputincioasă cum îşi umplea paharul şi îi dădea pe gât conţinutul. Odată cu pronumele de politeţe, masca de eleganţă fusese abandonată şi rămăsese doar cruzimea.

— Mi-ai dat ceva de furcă, recunosc, zise Kim. Mai mult decât mă aşteptam. Dar nu e meritul tău, ci al celor care te-au protejat. Acum însă,

că ţi-ai băgat singură gâtul în laţ, toate se vor rezolva. Dar de ce mă laşi să vorbesc singură? Hai să discutăm puţin!

Încă încremenită de la gât în jos, Cristina îşi recăpătă darul vorbirii.

— Ce mi-ai făcut? întrebă.

Kim hohoti.

— Încă nu mare lucru. Păstrăm distracţia pentru mai târziu. Şi am de gând să savurez fiecare minut din ea!

Cristina încercă o urmă de bucurie pentru strania ei stare. Dacă s-ar fi putut mişca, ar fi dârdâit de frică şi simţea că trebuia să se arate tare.

— De ce? şopti.

Faţa lui Kim se schimonosi de furie.

— Mai întrebi? Am ştiut de atunci, de la magazin, c-ai putea fi o belea. Nu-ţi vezi lungul nasului.

— Nu înţeleg, murmură Cristina.

Kim o fulgeră cu privirea şi Cristina simţi colţi lungi scurmându-i prin piept. Strigă, iar durerea încetă în câteva secunde.

— Nu înţelegi niciodată, strigă Kim, dar îţi place să tulburi apele! Locul tău nu-i în patul lui Alex! Crezi că o toantă ca tine merită să simtă plăcerea puterii?

Fiecare ţipăt al lui Kim reverbera în valuri de suferinţă pentru Cristina.

— Nu e vina mea că i-am plăcut, bolborosi. Nici n-am visat la asta...

— Taci! De ce ochii lui s-au oprit asupra ta? De ce nu m-ai ascultat? Ţi-am poruncit doar să fugi, să te ascunzi în gaură de şarpe!

— Visele... Tu erai?

— Nu erau vise, netoato! M-am jucat cu mintea ta de găină, cum mă joc acum cu trupul tău slab. Dacă nu era Amalia, te aveam din prima încercare. Dar a plătit pentru asta.

— Ai încercat să mă omori. În staţia de tramvai, în bloc la Păstorel...

— Ai avut noroc. Am fost întreruptă de fiecare dată. Nu şi acum!

O lovi peste faţă şi unghiile ei îi sfâşiară ziaristei buza de jos. Sângele ţâşni şi Cristina gemu.

— Aşa, scheaună! spuse Kim. După ce-ai făcut azi, nimeni nu te mai poate proteja.

Kim îşi încleştă palma în jurul gâtului ei şi strânse. Era mult mai puternică decât Zaharia şi Cristina horcăi. Pe măsură ce plămânii îşi pierdeau aerul, chipul lui Kim se tulbura, trăsăturile i se schimbau, se amestecau ca o plastilină, carnea dezgolea oase şi întuneric. Unghiile tot mai lungi ale femeii o răneau, ochii se transformau în bulgări de fier topit şi Cristina accepta moartea. Tortura însă abia începuse.

Kim o lăsă să respire şi era iarăşi o femeie superbă. Oare apropierea morţii o făcuse să aibă vedenii?

— Adunătură de nebuni, reuşi să hârâie Cristina.

— Nebuni? Oare demenţii reuşesc să învingă minţile gloatei, să transforme oamenii în păpuşile lor? Crezi că puterea absolută e o nebunie? Şi totul cu un preţ atât de mic. Doar câteva vieţi altfel risipite. Furnici care credeau că pot schimba ceva, cum era grefierul ăla încăpăţânat. Sau prostul de Stavropol.

— Tu l-ai făcut pe Stavropol să-şi omoare nevasta, spuse răguşit Cristina.

— Nu voia să se liniştească, proasta. Tot vâra desenele alea pe sub nasul infirmierelor, striga după fiică-sa, vorbea despre ritualurile noastre, despre mine... Era mai puternică decât bărbatu-său. Nevolnicul ăla n-a fost în stare de ce era mai important. Dacă te-ar fi schilodit, crezi că Alex se mai uita la tine?

Cristina închise ochii. Oroarea nu o mai lăsa să-i privească trăsăturile lui Kim.

— Cum aţi putut? spuse. Atâta sânge...

— Aleşii nu se ascund! Aleşii nu pun preţ pe sângele gloatei!

Fiecare silabă fu simţită de Cristina ca o plesnitură de bici. Îşi muşcă limba, simţi gustul sângelui, dar nu-şi opri întrebările.

— O aveaţi pe Steluţa... De ce a mai fost nevoie de spargerea de la CTS?

— Să-ţi spun? De ce nu? Era planul meu secret. Vreau puterea şi o voi avea! Dacă nu prin dragoste, prin sânge... Trebuia să meargă totul ca pe roate, dar chiar şi cel mai bun plan se duce dracului când cineva încurcă borcanele. Însă nu mai contează. Cu tine hrană pentru viermi, lucrurile se vor întoarce în matca lor. Păcat de Zaharia. Avea crima în sânge...

Cristina ştia că fiecare frază o ducea mai aproape de moarte. Dar voia nu să supravieţuiască, ci să afle adevărul, chiar dacă avea să-l ia cu ea în mormânt.

— Cine mai e amestecat în afacerea asta? şopti.

— Gata, am flecărit destul!

Cristina se uită în ochii lui Kim şi ştiu că nimic nu o mai putea salva. Mii de cârlige incandescente i se înfigeau în fiecare muşchi şi-i desfăceau fibrele, dar nu avea de gând să ceară îndurare. Tot nu se putea mişca şi, resemnată, aşteptă lovitura finală. Rânjind larg, Kim întinse mâna spre ea.

Telefonul ţârâi din buzunarul Cristinei. Kim scoase un icnet surprins şi, trecând dincolo de zidul de frică şi durere, Cristina îşi încordă muşchii, într-o ultimă forţare. Legăturile invizibile cedară şi Cristina nu stătu să se întrebe de ce. Ţâşni de pe scaun, izbind-o cu toată puterea pe torţionara sa în piept. Răsuflarea morţii îi oferea necesarul puseu de adrenalină şi, când Kim încă se clătina, Cristina fugi spre uşă. Auzi urletul femeii şi nu avu nevoie să se uite în urmă ca să ştie că era

periculos de aproape. O putea paraliza din nou? Nu ştia. Smulse telefonul din buzunar şi strigă:

— Sunt la Glamorous şi Kim vrea să mă omoare. Ajutor!

Nu-i auzi răspunsul, nici nu ştia cu cine vorbise. Aparatul îi scăpă din mână, în vreme ce trupul i se prăvălea pe podea. Kim era lângă ea, gâfâind, cu ochii înecaţi în sânge. O izbi cu picioarele în stomac de câteva ori şi Cristina se zvârcoli, incapabilă de ripostă.

— Crezi că mai poţi scăpa? urlă Kim. Te rup în bucăţi!

Îi puse piciorul drept peste piept, pironind-o cu spatele de podea. Greutatea lui Kim o strivea, durerea renăscu în pântece, de parcă ziarista ar fi dat naştere unui ghem de cuţite. Urlă, la un pas de implorarea pe care îşi jurase că nu o va rosti, când două detunături se contopiră şi Kim se legănă. Fu ultima imagine pe care o înregistră mintea ei înainte să-şi piardă în sfârşit cunoştinţa.

Capitolul 30

O NOUĂ VIAŢĂ

La trezire, Cristina simţi întâi bandajele. Reuşi să-şi desprindă pleoapele dintr-a treia încercare şi îi mai trebui încă un minut ca să se risipească măcar în parte ceaţa. Încet, îşi dădu seama că era întinsă pe un cearşaf cu miros puternic de antiseptic. Undeva, aproape, piuiau aparate încă nevăzute. Imaginea Steluţei, aşa cum o văzuse prima oară, o făcu să se zvârcolească. Ţiuitul alarmei îi acoperi gemetele, paşi grăbiţi se apropiară şi o voce de bărbat o linişti.

— Eşti în spital, totul e în regulă!

Cristina desluşi o siluetă familiară aplecată deasupra patului.

— Slavă Domnului! spuse Adam. Am crezut că te-am pierdut. Am tras o spaimă cumplită...

Vocea lui o încălzea, făcând-o să se simtă în siguranţă.

— Kim?

— Femeia aceea e moartă. Nu te obosi, avem timp să vorbim.

Glasul lui era încordat şi Cristina întoarse chinuit capul. Privirea lui Adam avea un licăr de vinovăţie.

— Alex...? spuse Cristina.

— L-am anunţat. Acum, dormi!

Când se trezi iar, un om în halat alb îi controla perfuzia. Abia după câteva secunde îl recunoscu pe doctorul care o tratase şi pe Amalia. Bărbatul îi zâmbi încurajator.

— Aşa e mai bine!

Cristina încercă să se mişte şi se strâmbă.

— Doamne, mă doare tot corpul! Nu-mi daţi nişte analgezice?

Medicul o privi ca şi cum încerca să se hotărască asupra replicii următoare.

— În mod normal, aşa am proceda, dar nu vrem să afectăm copilul! Aţi avut mare noroc şi aşa...

— Copilul?

Cristina îşi zise că mintea ei reacţiona cu întârziere, fiindcă nu înţelegea despre ce vorbeau.

— Sunteţi însărcinată, spuse doctorul. Nu ştiaţi? Felicitări!

Cuvintele nu voiau să iasă de pe buzele Cristinei. *A trecut atât de puţină vreme de când... E posibil?* Nicio secundă nu se gândise că ar putea rămâne însărcinată cu Alex. O atitudine imbecilă, atâta vreme cât nu folosiseră prezervativ ori anticoncepţionale. Doar nu era o fetişcană de 15

ani care descoperea sexul! Şi totuşi, nebunia cărnii îndepărtase orice altă grijă. Poate, chiar şi după ce se tăvăliseră în aşternut, Alex rămăsese în mintea ei inaccesibil? *Trebuie să-i spun! Cum va reacţiona? Va crede că e un tertip ca să-mi asigur o poziţie mai bună? Un scandal e ultimul lucru de care are nevoie la începutul mandatului... Voi avea un copil cu preşedintele! Oare chiar vreau asta?* Erau prea multe întrebări pentru mintea ei ameţită de durere. Doctorul plecase şi Cristina gemu încet. Petrecu următoarea oră cu privirea pironită în tavan, fără să se poată hotărî.

— Totul va fi bine, Cristina! Voi avea grijă de tine...

Vocea lui Alex suna mângâietor şi Cristina zâmbi, în ciuda durerii îndărătnice. Era îmbrăcat neglijent, părul îi era puţin ciufulit şi ochii mai întunecaţi ca de obicei. Îşi aşeză palma peste a ei şi, pentru o clipă, Cristina simţi cum junghiurile se potoleau, iar mintea i se limpezea. Degetele lui îi mângâiau încet pielea chinuită, stârnind chiar şi acolo, în spital, gânduri păcătoase.

— Ai venit, murmură Cristina. Mulţumesc.

— Adam trebuia să aibă grijă de tine. Dar cu el voi vorbi mai târziu.

— Nu fi supărat pe el! Nu e vinovat că-mi place să-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala.

Alex îi zâmbi, dar ceva de pe chipul său îi spuse că lui Adam nu avea să-i fie uşor. Un frison o făcu să se chircească, strângând din dinţi. Alex se ridică pe jumătate.

— Unde e doctorul ăla? întrebă Alex.

— Face tot ce poate...

— Nu e normal să te lase să te chinui aşa!

— Alegerea e a mea. Şi nu trebuie să mă gândesc doar la mine.

Cristina duse mâna stângă la pântecele unde tocmai aflase că o nouă viaţă creştea. Gestul ei spuse ceea ce nu o făcuseră cuvintele. Un fulger trecu prin ochii lui Alex şi Cristina îl văzu întorcându-se cu faţa la

singurul geam al rezervei. Înghiţi în sec şi aşteptă. Cuvintele lui puteau înclina talgerul balanţei. Alex scoase un fel de icnet ascuţit şi reveni lângă ea, transfigurat de surâsul cel mai larg pe care-l văzuse Cristina.

— E minunat! Şi atât de repede...

Cristina îşi linse buzele, încă neîncrezătoare în sinceritatea bucuriei lui.

— În niciun caz n-am planificat asta, crede-mă! Abia acum am aflat şi încă mă întreb dacă să păstrez copilul.

Alex o prinse dureros de palma stângă, încă aşezată pe pântece.

— Sigur că-l păstrezi! Asta înseamnă doar o devansare a planurilor noastre, nimic mai mult.

— A planurilor noastre? Nu vreau să-ţi impun ceva, Alex. Şi nici să-ţi fac greutăţi...

Buzele lui îi atinseră fugar fruntea.

— Nu-mi faci greutăţi, ci un dar nepreţuit. Am avut dreptate! Ne vom căsători, fireşte. Trebuie doar să pun la punct câteva amănunte.

Degetele Cristinei se desfăcură dintr-ale lui.

— Vrei să ne căsătorim?

— Asta am dorit de când ne-am cunoscut.

Adevărul răzbătea din vocea lui. Şi totuşi, Cristinei încă nu-i venea să creadă. Îl privi şi ştiu că avea să accepte. Obosise să trăiască în cenuşa unei iubiri căreia nu-i fusese dat să se împlinească. Anii de zbucium neîntrerupt şi steril, lupta pentru fiecare rând aşternut pe hârtie doar pentru a fi uitat a doua zi o osteniseră cumplit. Unde o aduseseră toate astea? Între aparate ţiuitoare, pe un cearşaf pătat cu sângele ei. Întrebându-se câte nume adăugaseră de pe lista morţilor şi a răniţilor acţiunile ei. Voia liniştea şi siguranţa pe care Alex i le putea oferi, aşa cum tânjea după mângâierile lui.

— Da, zise scurt.

O sărută şi ea îi răspunse cu disperare sălbatică. Era în jocul buzelor şi al limbilor lor un rămas bun de la viaţa ei de până atunci şi promisiunea uneia noi. Alex se desprinse de ea abia când amândoi rămaseră fără suflare.

— Nu vei rămâne în spitalul ăsta împuţit. Aranjez să te ducă la mine acasă. Până diseară, pregătim acolo tot ce trebuie.

Dădu din cap, ascultătoare. Toată energia îi secase după confruntarea cu Kim. Abia când Alex era cu mâna pe clanţă, Cristina îşi aduse aminte de cuvintele femeii.

— Ai putea fi în pericol, dragul meu.

Îi spunea pentru prima oară aşa, iar cuvintele aveau un gust ciudat. El o privi lung.

— De ce spui asta?

— Nebuna aia care m-a atacat... Nu cred că era singură. Tot vorbea de nişte aleşi... Puseseră ochii pe tine. Dacă află ceilalţi că te căsătoreşti cu mine, cine ştie ce s-ar putea întâmpla.

El zâmbi încrezător.

— Nu-ţi face griji din pricina asta! De oricâţi dezaxaţi ar fi vorba, nimeni nu te va ameninţa pe tine şi pe copilul nostru.

— Şi totuşi...

— Îţi promit, toţi vom fi în siguranţă! Apoi, ai zis chiar tu că era nebună. Cine ştie dacă totul nu exista doar în mintea ei. Acum, singura ta grijă e să te faci bine. Pentru amândoi...

Cristina lăsă capul pe pernă, epuizată, dar fericită.

— Bine.

— Mă duc să fac ultimele aranjamente, spuse Alex şi ieşi.

Adam adăsta la uşa rezervei, cu figură de câine bătut.

— Am vorbit cu Amalia să-ţi adune nişte lucruri. Ai vreo preferinţă? spuse Adam.

Cristina fu pe punctul să clatine din cap a negaţie, dar ceva o făcu să se oprească.

— Am un săculeţ în sertarul biroului. Să-l arunce în geantă.

Adam strânse buzele, dar Cristina se lăsa deja în voia somnului.

Ziua următoare o petrecu tot în pat, dar în vila lui Alex. Spre seară, cu mintea mai limpede, încercă să-şi dea seama ce i se părea în neregulă în toropeala acelei zile. Strânse pumnii când înţelese. Cum de nu o căutase niciun poliţist? Oftă, spunându-şi că era, probabil, mâna lui Alex. Bine se mai ocupase de imaginea lui!

— Ce te supără? spuse Alex, aşezându-se la căpătâiul ei. Nu-i doar durerea, se vede...

— Mă gândeam la tine, mărturisi Cristina.

— Eu te-am făcut să te încrunţi aşa? Cum am reuşit?

Cristina îşi schimbă poziţia, chiar dacă asta o făcu să scape un geamăt. Voia să fie cât mai aproape de el.

— De fapt, de mine eram nemulţumită. De felul în care mi-am făcut treaba...

Alex îşi trecu degetele peste fruntea ei asudată.

— Chiar nu-i momentul să te gândeşti la asta.

— E greu să te răsteşti la o femeie rănită, presupun. Dar asta nu înseamnă că nu e adevărat ce-am zis.

Alex o prinse de mână şi o privi drept în ochi, punctând fiecare cuvânt cu o apăsare fermă.

— Nu vreau să-ţi faci reproşuri. Alţii sunt vinovaţii aici. Unii şi-au primit pedeapsa, pe restul răsplata îi va găsi, îţi promit.

Cristina îi strânse spasmodic degetele.

— Am omorât un om. M-am apărat, n-aveam altă soluţie, totuşi nu pot uita asta... Vreau să-ţi povestesc totul.

— Sigur te simţi în stare?

— Trebuie să o fac!

Fu de ajuns să rostească prima propoziţie şi cuvintele se bulucirăă, dornice să se elibereze de chingile minţii ei. Era a doua oară în câteva zile când se spovedea, dar înţelegerea şi iertarea lui Alex erau cele mai importante. Dorea ca el să ştie cu ce tenebre se luptase ea, ce pericole îi pândeau încă pe amândoi.

Vorbi şi iar vorbi, până când vocea i se reduse la o şoaptă pierită. El nici nu se clinti de pe scaun. O ascultă fără să o întrerupă cu vreo întrebare, cu o exclamaţie de uimire, oricât de fantezistă devenea istorisirea ei. Deşi umbre se plimbau uneori pe chipul său, nu slăbea strânsoarea sigură şi caldă, care îi uşura suferinţa. Iar când Cristina termină, o sărută mai mult ca un părinte decât ca un iubit.

— Eşti una dintre cele mai curajoase femei pe care le-am cunoscut, spuse Alex. Poate mama să te întreacă. Nici nu-ţi dai seama cât semeni cu ea.... Uită tot coşmarul ăsta! Alături de mine, vei fi în siguranţă.

Eliberată, Cristina izbucni în plâns. Alex îi sorbi lacrimile una câte una. Gura lui coborî pe gât, apoi pe sânul pe care palma îl dezveli fără grabă, se plimbă răscolitor peste pântece. Ai fi zis că trupul femeii nu se va aprinde la atingerile lui, dar durerea era uitată. Cristina se deschise pentru el, mai dornică de plăcere decât oricând. Alex îi dezmierdă răbdător coapsele, îşi îngropă buzele în ea, o gustă şi o muşcă, stârnind-o şi oprindu-se, doar pentru a o lua de la capăt. Uitând orice gând rău, Cristina termină cu un strigăt, iar Alex rămase lângă ea, fără un cuvânt.

— Mă mărit cu preşedintele, spuse Cristina încet. Nu poate fi adevărat.

Rostirea nu făcea perspectiva mai reală.

— Şi totuşi e, spuse Alex! Cred că îţi sunt dator cu darul cel mai important.

Se ridică şi caută în buzunarul sacoului lăsat pe spătarul unui scaun. Când se aşează iar pe pat, avea în palma dreaptă o cutiuţă îmbrăcată în catifea.

— Nu e cine ştie ce, dar priveşte-l doar ca pe inelul de logodnă.

Granatul scânteia sângeriu, căutând parcă să se smulgă din argintul inelului.

— Martha zicea că eşti alergică la aur... Se spune că piatra asta te apără de duşmani şi te ajută în dragoste.

Cristina încă nu atinse bijuteria. Se întoarse încet spre el, privindu-l în ochi.

— Mai am nevoie de aşa un ajutor?

Alex o lăsă să-i citească adevărul pe faţă.

— Doar moartea ne-ar putea îndepărta unul de altul.

Îi puse inelul pe deget şi Cristina oftă. Se potrivea de minune.

— N-aş fi zis că iei aminte la semnificaţia pietrelor preţioase, zise cu o urmă de zâmbet.

— Mai ai multe lucruri de descoperit despre mine, spuse serios Alex.

— Numai de bine, sper, îl tachină ea. N-aş vrea să aflu că m-am măritat cu un ins dubios.

El nu-i răspunse şi Cristina se cuibări în braţele lui.

— Dormi, şopti Alex. Ai nevoie de odihnă...

Iar ziarista se afundă în vis.

Nikolai se apropia de stâlp. De când Cristina nu-l mai văzuse, se schimbase în rău. Purta un şorţ şi o pereche de nădragi slinoşi, tociţi la genunchi. Trupul îi era încă puternic, pasul sigur, totuşi o otravă ciudată părea să-l macine, făcându-i chipul să semene cu un pergament mototolit. Bărbatul se apropie de fiul său cu hotărârea călăului şi Cristina

gemu. Nu voia să fie martoră la încă o vărsare de sânge, dar nu putea evada din vălmăşagul întâmplărilor.

Nikolai şi băiatul se priviră cu stăruinţa aprigă a unor duşmani de moarte. Mâna dreaptă a părintelui, cea care ţinea ciocanul, se ridică lent, într-o joacă mortală. Oprit o clipită deasupra capului lui Nikolai, fierul coborî fulgerător şi Cristina fu sigură că va zdrobi chipul palid al feciorului. Băiatul se feri cu graţia feroce a unei făpturi a pădurii şi unealta despică doar lemnul stâlpului. Pârâitul rău prevestitor se topi în urletele celor doi şi Cristina văzu imposibilul înfăptuindu-se. Lanţurile căzură la picioarele băiatului, cu zvon de clopot dogit. Înainte ca tatăl său să-l poată prinde, Volodea se rostogoli într-o parte, dezvelindu-şi dinţii mici într-un rânjet de triumf.

— Ce-ai făcut, ticălosule? se răsti Nikolai.

— Ţi-am urmat pilda, tată!

Aruncat printre picături de scuipat, cuvântul avea damf de ocară. Părintele şi feciorul hârâiră unul la altul ca doi tovarăşi de haită, împinşi de foamea turbată să se sfâşie. Cristina ar fi vrut să-şi acopere ochii, urechile, să nu afle deznodământul poveştii, să nu înţeleagă un adevăr cumplit pe care-l bănuia ascuns în miezul ei. Înfruntarea continua însă nemilos. Tatăl şi fiul se roteau încet, gata să-şi sară la beregată.

Fierarul lovi iar cu ciocanul, băiatul se feri din nou. Nikolai se dezechilibră şi pumnul feciorului i se înfipse în pântece cu forţa unui berbece, doborându-l. Trupul lui Nikolai atinse pământul cu bufnitura unui sac de cartofi şi mânerul ciocanului îi alunecă dintre degete. Cu un urlet, băiatul se aruncă peste el şi se rostogoliră amândoi prin praful ogrăzii.

Când unul, când celălalt ajungea deasupra, scrâşnind din dinţi. Se izbeau de stâlpi, îşi zdreleau spatele în pietre, dar nu părea să le pese. Se loveau cu pumnii, se zgâriau, se muşcau, se întreceau în mârâituri. Erau

animale, nu oameni şi o groază neputincioasă punea stăpânire pe Cristina. Nu voia să vadă chipul învingătorului, să asculte ultima răsuflare a învinsului. Îl căută pe mezin şi nu-l zări. De ce nu sărea în ajutorul fratelui său?

Un răcnet îi alungă întrebarea. Nikolai îl pironise pe băiat. Horcăind victorios, tatăl îşi înfipse dinţii în obrazul fiului şi Cristina fu sigură că avea să-i rupă carnea de pe os, să o mestece hulpăit şi s-o înghită. Luna se eliberă dintre nori parcă anume pentru a lumina deznodământul, iar Nikolai ridică doar o clipă privirea spre ea. Cristina tresări de scârbă. Pleoapa dreaptă îi era ruptă şi ochiul se scurgea din găvanul însângerat. Victoria avea să fie scump plătită.

— Nuuuuu! strigă Cristina, dar nimeni nu o auzi.

O nălucă se ivi din casă, răspunzând parcă îndemnului ei. Mezinul fugi spre tatăl său şi lovi cu ciocanul o singură dată. Era de ajuns.

— Lasă-l în pace, şopti copilul, aruncând cât colo ciocanul însângerat.

Tată şi fiu încremeniseră în ţărână şi Cristina se temu că moartea îi împăcase.

— Volodea? Volodea, eşti bine?

Bărbia băiatului tresărea a plâns, dar acesta îşi opri suspinul. Trudnic, gemând ca un moşneag, rostogoli trupul lui Nikolai şi îşi eliberă fratele. Îşi duse urechea la pieptul lui şi prima lacrimă izbucni.

— Acum ţi-aduc apă, Volodea, murmură. Ţine-te!

Fugi în casă şi se întoarse cu un urcior şi cu o cârpă. Cu îndemânarea cuiva obişnuit să doftoricească, îi udă fruntea şi obrajii. Nu aruncase nici măcar o privire la trupul răşchirat al lui Nikolai.

Cristina fu cuprinsă de o milă dureroasă pentru băiatul silit să-şi ucidă tatăl pentru a-şi salva fratele. Cât şi-ar fi dorit să-i spună că totul va fi bine! Aşteptau împreună, pironind cu privirea chipul plin de răni al lui

Volodea, iar răbdarea le fu răsplătită. Veni şi clipa când adolescentul îşi mişcă încet capul, pleoapele îi fluturară grăbit şi, în fine, se ridicară. Apoi Volodea prinse glas.

— Nikolai?

— E mort... L-am gătat pe tata.

Sprijinit de fratele său, Volodea se ridică în şezut.

— Îl îngropăm şi plecăm de aici. Nimeni nu va şti. Te-ai descurcat bine, frăţioare!

Mezinul nu se uita în ochii lui.

— Mi-a fost frică, mărturisi.

— El e mort, noi suntem slobozi. Nu voi uita niciodată ce-ai făcut pentru mine.

Lumina lunii se revărsă rece asupra mezinului cât timp acesta săpă o groapă nu prea adâncă. Se ascunse apoi o vreme printre nori, lăsându-i pe băietani să-şi adune boccelele şi să pună şeile pe doi cai. Îşi arătă faţa, într-un fel de rămas bun, când erau gata să urce în şa.

Volodea aruncă într-o pungă de piele câţiva gologani şi îi întinse ceva fratelui său.

— Ţine! Vreau să-l ai tu.

Cristina se încordă. Îşi tot spunea că se înşela, că oricum era doar un vis, dar ar fi vrut să smulgă bijuteria din palma băiatului. Inelul primit de la Alex era imposibil de confundat.

— Îl meriţi, spuse Volodea. M-ai salvat.

Torţa desenă un arc de foc şi se înfipse în stuful de pe acoperiş. Flăcările jucară nemilos, făcând să scânteieze granatul.

— Unde mergem? întrebă mezinul.

— Unde ne-o duce drumul, Alioşa.

Patru pinteni se înfipseră în burţile cailor, în vreme ce focul trosnea printre acareturi.

Cu un icnet, Cristina se trezi. Era singură şi ultimele cuvinte ale lui Volodea se tot repetau în mintea ei. *Unde ne-o duce drumul, Alioşa. Alioşa... Aleksei?*

Se ridică din aşternut şi începu să se învârtă prin încăpere. Un gând dement nu-i dădea pace, deşi încă încerca să se convingă că visele erau doar felul în care subconştientul reacţiona la schimbările din viaţa ei. Măcinată de fierbinţeală, porni în căutarea lui Alex prin încăperile pustii şi întunecate. Doar el o putea linişti.

Capitolul 31

REVELAŢII

O rază de lumină venea dinspre garaj şi Cristina se opri. Alex trebuia să fie acolo, dar ce făcea? *Nimic n-are noimă...* Strângând halatul în jurul mijlocului, se îndreptă spre uşa rulantă. O ridică şi ocoli limuzina şi Mercedesul. Un zumzet de glasuri răzbătea de undeva de jos şi Cristina se înfioră. Încă o uşă spre tenebre? Pentru o clipă, se gândi să se întoarcă în pat, deşi găsise uşa. Se opri după un pas. Nu putea să o facă.

Încercând să uite iadul în care o dusese o altă scară, coborî. După vreo zece trepte, vocea lui Alex deveni clară.

— Trebuia să nu o scapi din ochi! Ştii ce pedeapsă ţi se cuvine?

Nu-l auzise niciodată atât de mânios. Pe cine dojenea?

— Da, ştiu.

Glasul celălalt, de un calm resemnat, nu era greu de recunoscut.

— De ce, Adam? spuse Alex.

Visul părea tot mai apropiat cu fiecare silabă pe care o auzea.

— Am sperat...

Cuvintele fură întrerupte de un vaiet scurt şi Cristina coborî într-o suflare până la capătul scării. Crăpătura altei uşi promitea dezvăluiri pe care Cristina se întreba dacă le putea suporta. Îşi apropie ochii de spaţiul îngust şi tălpile i se răciră. Lipit cu spatele de beton, Adam îl înfrunta pe Alex. Obrazul îi era brăzdat de o dungă însângerată, iar picături roşii sticleau pe mâneca dreaptă a cămăşii lui Alex.

— Ce ai sperat?

Ochii lui Alex erau cărbuni aprinşi. Îl lovi cu pumnul peste faţă şi Adam închise ochii.

— Că va înţelege... Că se va salva..., şopti Adam.

— Că va distruge monstrul?! strigă Alex. Ai lăsat pe umerii unei femei misiunea pe care n-ai fost în stare să o îndeplineşti?! Eşti mai negru la suflet decât recunoşti!

Cristina duse pumnul la gură ca să-şi oprească geamătul. Ce însemnau toate astea? Cât îşi dorea acum să se fi întors în pat, să nu-l vadă pe Alex lovind, să nu încerce să-i priceapă vorbele!

— Te-am trădat, aşa e... Ucide-mă, nu mi-e teamă! spuse Adam.

Alex îşi strânse buzele într-un zâmbet dispreţuitor.

— Ai să trăieşti, ştiind că ai riscat viaţa Cristinei. Totul pentru o iluzie...

Adam tresări mai puternic decât atunci când îl lovise.

— Dar eu am salvat-o, şopti.

Cristina nici măcar nu reuşi să clipească. Auzea prea multe, vedea prea multe.

— De aceea nu te dau pe mâna fratelui meu, zise Alex.

Adam păli.

— N-ai fi făcut asta! şopti.

— Oare? Kim era jucăria lui preferată. Moartea ei l-a supărat rău...

Cristina îşi înfipse dinţii în podul palmei. *El nu poate fi amestecat în toată grozăvia asta. Nu are fraţi... Trezeşte-te!* Dar nu se trezea. Iar dacă asta era realitatea, Alex era un ucigaş. Cuprinsă de ameţeală, Cristina se sprijini de uşă. Pocnetul yalei care se închisese automat o făcu să sughiţe.

— Cristina, tu eşti? strigă Alex. Trebuie să vorbim, nu te speria!

Cristina îşi sili picioarele să urce scările. Mintea îi era goală, pasul împleticit. Nu se auzea, dar repeta printre lacrimi un singur cuvânt.

— Nu! Nu! Nu!

Zgomote surde răzbăteau de jos. Alex avea să vină după ea, avea să... Nici ea nu ştia la ce să se aştepte. Era bucuroasă că mintea i se înceţoşa, că nu putea să ducă la capăt frânturile de gânduri dureroase. Unde se ducea? Unde era în siguranţă? *Nicăieri, dacă şi Alex...* Cu ultimele puteri, se îndreptă spre camera ei. Acolo avea să găsească... Sunetul paşilor lui Alex o făcu să ţipe.

Izbi uşa în urma sa, respirând greu. Cât putea rezista? Nu prea mult. Gemând, începu să caute printre lucrurile aduse de Adam săculeţul babei. De ce avea nevoie de el, nu ştia, dar răscolea hainele disperată. Un gând negru o făcu să îngheţe pentru o clipă. *Nu ai niciun prieten în casa asta. Adam e slujitorul lui Alex, ştie tot şi ţi-a riscat deja viaţa. Iar tu i-ai cerut săculeţul. Chiar crezi că l-a adus?* Aruncă pe podea pijamaua şi nişte lenjerie. Era aproape de fundul ultimului sertar şi îşi trecu palma peste hârtia cerată, convinsă că nu avea să-l găsească. Paşii lui Alex se auzeau chiar lângă uşă.

— Cristina, deschide! Eşti în siguranţă, ţi-am promis doar!

Vocea lui suna mai răguşit decât de obicei. Cristina hohoti când degetele îi atinseră pânza săculeţului. Îl deschise şi se holbă la pumnalul care se iţea ameninţător dintre ierburile uscate. Mânerul îi era înfăşurat

într-un petec de hârtie şi Cristina îl înşfăcă înainte de a se propti cu spatele în uşă. Alex lovi cu pumnul în lemnul acoperit de trandafiri.

— Lasă-mă-n pace! Nu te cunosc...

Era o prostie, nu-l putea opri aşa. Degetele îi tremurau, dar reuşi să desfăşoare hârtia îngălbenită. Buzele uscate îi silabisiră neauzit slovele ascuţite. *Cu pumnalul ăsta îl poţi ucide. Doar înmoaie-l în sângele tău...*Cristina horcăi. Loviturile lui Alex îi reverberau în spate, zgândărind rănile, dar altă durere era mai ascuţită.

— Te implor, draga mea, deschide! strigă Alex, Nu vreau să te răneşti... Dă-mi şansa să-ţi explic totul!

Cristina hohoti, rotind fără vlagă pumnalul.

— Turda, Amalia, Stavropol, Steluţa... Cum poţi explica toate astea?

Alex nu se mai izbea de bariera firavă dintre ei. Cristina îi simţea degetele mângâind lemnul, încălzindu-l, trecând până la ea.

— Te iubesc, spuse Alex.

Şi eu te iubesc. Îi răspunse doar în mintea ei, dar era sigură de adevărul acelor cuvinte. Relaţia lor nu era doar strigăt de carne dornică de dezmierdare, fugă de singurătate ori zâmbet de vanitate satisfăcută. *Dar poţi trăi alături de el când ştii... Ce ştii?* Înghiţindu-şi lacrimile, trecu lama peste braţ. Era ascuţită şi sângele udă molcom tăişul. Acum trebuia doar să o înfigă în el.

— Trebuie să vorbim, zise Alex. Te-aş putea sili să deschizi uşa, dar n-am s-o fac.

Vocea lui nu părea să prevestească vreun pericol. Era nebună să creadă asta? Cristina ascunse pumnalul în mânecă şi se întoarse. Deschise uşa încet. Alex era mai întunecat decât îl văzuse vreodată, dar liniştit. O privea atent, fără să schiţeze vreo mişcare.

— Tu, Kim.., şopti Cristina. Cine sunteţi? Ce vreţi?

O oboseală de moarte o cuprinse. Ţinea mâinile la spate, ca o şcolăriţă, iar mânerul pumnalului devenea tot mai greu. Pieptul lui era atât de aproape...

— Eu şi fratele meu am fost începutul. Volodea a mai prefăcut alţi patru acoliţi. Eu doar pe Adam.

Cristina înghiţi în sec. Începea să ameţească iar.

— Copiii din visele mele, Alioşa şi Volodea... Voi sunteţi! Marfa a fost mama voastră... Dar asta înseamnă că aveţi mai bine de 400 de ani?! Cum e posibil?

Cuvintele aveau gust de pelin amestecat cu cenuşă.

— Licoarea pe care o bem... Ne-ai visat? Nu mi-ai povestit asta.

Cristina zâmbi amar.

— Nu am vrut să mă crezi nebună. Evadarea din temniţă, întâlnirea cu Rada, moartea Marfei, a lui Nikolai... Toate s-au întâmplat cu adevărat, nu?

Alex înclină bătrâneşte bărbia.

— Şi ce contează? murmură. Te iubesc... Nu cred că înţelegi cât de specială eşti. Locul tău e aici, lângă mine...

Cristina încă nu găsea puterea de a mişca braţul cu arma, sau poate mintea nu voia să dea porunca.

— Atâta sânge... Cum aş putea ierta asta?

El o prinse de umărul drept.

— Kim, spuse Alex, ea a fost. Volodea a trimis-o să mă ajute, dar şi să mă supravegheze. Nici nu ştii cât a trebuit să lupt ca să mă lase să ies la lumină, prin ce-am trecut... Iar ea a făcut mai mult decât i se ceruse. Se săturase să stea în umbră, vezi tu... Ar fi trebuit să pricep, să o urmăresc mai atent, dar eram îmbătat de libertate, de tine...

Cristina icni stins.

— Asta e scuza ta pentru atâtea vieţi distruse? Că ai lăsat un monstru să-şi facă de cap?

— Priveşte-mă! Nu vezi cât sufăr?

Cristina îşi coborî privirea, dar văzuse destul într-o singură clipă. Tristeţe, mândrie rănită, ruşine, durere şi sfidare, chin atât de omenesc, duioşie... Nu, nu putea să-l considere un monstru.

— Ce a făcut Kim pe ascuns? întrebă. Ce ai ordonat tu?

Ce putea schimba răspunsul lui? N-ar fi trebuit să tragă de timp, dar degetele îi tremurau încă mai tare decât glasul. Alex oftă, căutându-i privirea.

— Trebuia să fie totul simplu! Aveam nevoie de sânge şi ce putea fi mai folositor decât un contact la Centrul de Transfuzii? Kim s-a apropiat de Zaharia.

Cristina se sprijini de tocul uşii.

— La început, treaba a mers perfect, continuă monoton Alex. Apoi Kim a luat-o razna, când s-a lămurit că nu avea nicio şansă să treacă din patul lui Volodea într-al meu.

Cristina simţi junghiul geloziei. Să-şi imagineze împreunarea lor era un chin cumplit.

— Când am aflat ce-i făcuse lui Turda, continuă Alex, era deja prea târziu. I-am cerut să se potolească.

— I-ai cerut să se potolească, repetă Cristina. Da, asta ar fi trebuit să rezolve totul...

— Ai dreptate, spuse Alex, am fost jalnic. Dar de când te-am văzut atunci, la banchet, am făcut doar planuri pentru noi, pentru cum să-l conving pe Volodea... N-am observat o mulţime de lucruri pe care ar fi trebuit să le văd. Nu pot da timpul înapoi, oricât aş vrea.

Cristina strigă.

— Să nu îndrăzneşti să-mi arunci vina asta în cârcă!

El îi mângâie obrazul, dar îşi retrase repede degetele.

— Nu, n-am vrut să înţelegi asta! Sigur că tu n-ai nicio vină...

— La Turda în casă cine a intrat?

— Adam... Vezi tu, era servitorul meu cel mai credincios. L-am trimis să caute indicii. L-ai întrerupt... Abia după ce-am aflat despre despre părul de lup am fost sigur de amestecul lui Kim. Mi-a promis că se va linişti.

Abia atunci, Cristina îşi aduse aminte de Adam. Îşi lăsa stăpânul să-şi facă poftele ori era leşinat, încă în garaj?

— L-ai pus să-ţi facă treburile murdare! şopti.

Alex îşi repezi pumnul în perete

— Încă nu mă înţelegi!

Cuvintele Cristinei se topeau într-o gâlgăială dureroasă. O parte din ea îşi dorea să afle totul, cealaltă – să construiască în jurul o carapace de care să nu mai treacă niciun sunet. Şi încă nu pusese întrebarea de care nu putea fugi.

— Mihai?

Alex zăbovi cu răspunsul, strângând pumnii.

— Mihai trebuia avertizat să nu mai facă valuri cu furtul. Avertizat doar! Când am aflat ce au făcut, cum te-au pus şi pe tine în primejdie, am crezut că înnebunesc. A durat ceva, dar şoferul a fost pedepsit.

— Boxerul? ghici Cristina.

— Şi-a meritat soarta. Era o bestie. Din păcate, Kim a avut grijă ca el să moară până să-mi spună ceva folositor. După accident, l-am apărat pe Mihai. De ce crezi că nu i s-a mai întâmplat nimic rău?

Disperarea îşi făcea loc în glasul lui, dar furia începea să-i răzbată din privire. Cristina îşi îndreptă spatele şi, înainte de a-şi da timp să se răzgândească, repezi spre el pumnalul. Nu mai putea îndura nicio silabă ieşită de pe buzele lui, dar tulburarea o făcuse să uite cu cine îşi măsura

forţele. Alex îi opri braţul înainte ca vârful pumnalului să-l ameninţe. Cu încheietura prinsă în menghina degetelor lui, Cristina scânci. El o ridică, mârâind, şi o lipi de perete.

— Vrei să mă omori? şopti. Crezi că Volodea nu te-ar urmări şi nu te-ar supune celor mai groaznice chinuri?

Nu-i răspunse şi nu i se împotrivi. Avea impresia că braţul îi va fi smuls din umeri, rănile lăsate de Kim se treziseră şi ele, dar cea mai rea era uşurarea care o cuprindea. Nu-i mai era frică de moarte, nu voia să se gândească la soarta pruncului care creştea în ea. Se lăsă moale în mâinile lui, învinsă de oboseala sufletului, nu de cea a trupului.

Strânsoarea dispăru şi picioarele îi ajunseră iar pe podea. Simţea încă în palmă căldura metalului. Alex îşi desfăcu încet cămaşa, dezvelindu-şi pieptul. Cu cât timp în urmă îi sărutase pielea?

— Eu nu sunt Kim, îi spuse Alex. Loveşte, dacă asta vrei să faci!

Neîncrezătoare, Cristina ridică iar pumnalul. Alex nici măcar nu clipi.

— Adam te va ajuta, şopti Alex, ştie conturile mele secrete. Dar fratele meu va pune acoliţii pe urmele tale. Iar când te va găsi...

Vocea i se rupse. Apucă blând încheietura Cristinei şi o făcu să aşeze vârful pumnalului pe pieptul său.

— Nu vreau să mai trăiesc dacă pentru tine sunt un monstru. Aici, drept în inimă. Trebuie doar să apeşi cu putere.

Cristina nu reuşea să-şi mişte niciun muşchi. El îi apăsă palma şi un prim strop tâşni sub tăiş.

— Hai, termină! Fără tine şi copilul nostru n-are rost... Dar ai grijă de amândoi, te implor!

Cristina strigă odată cu el. Îi trebuia doar o ultimă încordare a muşchilor ca să-l ucidă, dar nu-i reuşea. În mintea ei, crâmpeie de amintiri se buluceau nechemate. Ea şi Alex, dansând în semiîntuneric.

Buzele lui plimbându-se pe trupul său, chipurile a doi copii terorizaţi. Expresia de duioşie şi înţelegere a lui Alex când îi povestise chinul ei. Cu o ultimă zvâcnire disperată, îşi trase într-o parte braţul.

Lama lăsă o dungă roşie, nu prea adâncă, pe pieptul lui şi Alex se lăsă pe spate.

— Nu pot s-o fac, bolborosi Cristina, îngenunchind lângă el. Dumnezeu să mă ierte, nu pot s-o fac!

Aruncă pumnalul spre perete şi acoperi rana cu palmele. Sângele lui Alex îi udă degetele şi se scurse printre ele, îmbibându-se în covorul gros. Avea ochii închişi şi nu scotea niciun sunet.

— Poate sunt şi eu un monstru, spuse Cristina.

Nu îndrăznea să se ridice şi să improvizeze un pansament. Îi privea chipul palid şi aştepta un final fericit, deşi nici ea nu ştia care putea fi acela.

— N-ai să mori, nu-i aşa? şopti, mângâindu-i fruntea.

— Nu, nu moare, auzi vocea lui Adam. Nu l-ai rănit serios...

Cristina se întoarse spre el.

— Ştiai de pumnal, nu-i aşa?

Adam dădu scurt din cap, fără să o privească.

— Pe vremuri, am avut şi eu unul la fel...

— De ce nu i-ai spus lui Alex?

— Am vrut să-ţi ofer o şansă în plus. Am eşuat în toate, nu? N-am fost niciun prieten bun, niciun servitor credincios, iar pentru asta îţi cer iertare.

Adam apropie paharul cu licoare sângerie de buzele lui Alex. După ce-l făcu să bea, îl ridică şi-l duse până în patul Cristinei.

— Îşi revine până dimineaţă. A păţit-o şi mai rău...

Cristina se aşează pe fotoliul de lângă pat, mirându-se că încă nu leşinase. Era ciudat cum se schimbaseră rolurile. Adam, mişcându-se

bătrâneşte, se apucă să şteargă urmele confruntării lor. Cristina îl urmări câteva secunde şi dădu glas ultimei şi celei mai cumplite temeri.

— Copilul nostru... Va fi normal?

Adam încă îşi căuta de lucru cu pata de sânge.

— Nu ştiu. Nimeni nu poate şti. Eşti singura care a rămas însărcinată cu unul dintre ei.

Cristina se cutremură.

— De ce eu?

Adam ridică din umeri.

— Încă o întrebare fără răspuns.

Cristina umezi fruntea lui Alex cu un burete. El tresări, dar nu se trezi.

— Mi-a zis că m-ai fi ajutat să fug de Volodea.

Adam pufni.

— Sigur, dar nu ştiu dacă am fi avut vreo şansă. Îla e nebun. Alex e singurul pe care-l iubeşte şi singurul care-l poate potoli. De ce crezi că am întrerupt atunci întâlnirea voastră? Kim îi otrăvea mintea lui Volodea şi Alex a plecat să-l liniştească. Dacă l-ai omorî pe Alex, poate ar aştepta cât să smulgă copilul din tine, după care te-ar rupe în bucăţi.

Cristina îşi duse palma la gură, oprind în ultima clipă spasmul. Adam luă din dulap o pătură şi i-o aşeză pe umeri.

— Nu vrei să te culci? o întrebă. Stau eu cu el.

— Nu.

Somnul începea să-i dea târcoale Cristinei, dar ziaristei i se părea că, dacă ar fi rămas nemişcată, până dimineaţă s-ar fi transformat într-o statuie de ceară din muzeul ororilor. Închise ochii şi îşi opri mintea pe imaginea bradului de Crăciun. Valuri de beteală argintie, globuri roşii ca merele... Un vaiet o trezi.

— Cristina?

Alex întinse palma, căutând-o, şi Cristina îi prinse încet degetele.

— Vreau să rămân cu tine, şopti. Dar trebuie să-mi promiţi ceva.

— Orice, spuse Alex.

— Când copilul nostru se va naşte, nu va fi blestemat de sângele de pe mâinile tatălui său.

— Orice pot face... M-ai iertat?

Cristina îi mângâie palma fierbinte.

— Avem amândoi destule de iertat altora şi nouă înşine.

Când Alex adormi la loc, Adam îi arătă pumnalul.

— Ce facem cu el?

— Pune-l undeva. Nu la vedere, dar la îndemână.

Adam se înclină uşor, cu faţa imobilă.

— Cum vrei, stăpână...

Pentru ce-l păstrez? Ar trebui să-l arunc dacă nu-l pot folosi... Alex sforăia şi Cristina se încălzise în sfârşit. Un ultim gând o făcu să se foiască în fotoliu înainte de a adormi. *Eşti chiar sigură că nu-l vei folosi niciodată?*

Cuprins

DESPRE AUTOR
Capitolul 1. Vineri, 27 noiembrie
Capitolul 2. Oglinda spartă
Capitolul 3. Strada Armoniei
Capitolul 4. Invitaţia
Capitolul 5. Negru şi auriu
Capitolul 6. După gratii
Capitolul 7. Umbrele se adună
Capitolul 8. Lecţia din camion
Capitolul 9. Secrete

Capitolul 10. Moartea îşi învârte coasa
Capitolul 11. Propunerea
Capitolul 12. Familia decimată
Capitolul 13. Mistere
Capitolul 14. Accidentul
Capitolul 15. Cutia de chibrituri
Capitolul 16. Desene
Capitolul 17. Dilemele comisarului Truşescu
Capitolul 18. O gazdă neobişnuită
Capitolul 19. Acasă la Alex
Capitolul 20. Schimbări
Capitolul 21. Jocurile minţii
Capitolul 22. Baba Duţa
Capitolul 23. Febra
Capitolul 24. Vărsătoarea
Capitolul 25. Păstorel se destăinuie
Capitolul 26. Temeri şi indicii
Capitolul 27. Frica
Capitolul 28. Povestea Steluţei
Capitolul 29. Înfruntarea
Capitolul 30. O nouă viaţă
Capitolul 31. Revelaţii